Cress

Bir Ay Günlüğü kitabı

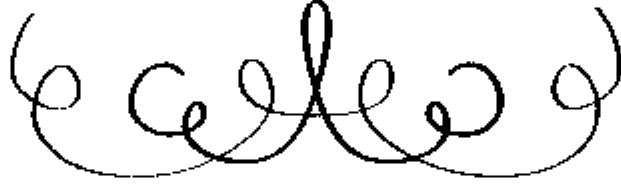

DAHA UFACIK BIR
KIZ ÇOCUĞUYKEN,
CADI ONU
NE KAPISI
NE DE MERDIVENI OLAN
BIR UZAY UYDUSUNA
HAPSETTI.

ARTEMİS
ABG/229
AB/501
AÇ/438
A/55
CRESS
MARISSA MEYER Orijinal Adı: *Cress*
Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez İngilizceden Çeviren: Beril Tüccarbaşıoğlu Uğur Editör: Elif Nihan Akbaş Yaratıcı Yönetim: photo Republic Grafik: Mebruke Bayram - Murat Yıldırım
1. Basım: Mayıs 2015 ISBN: 978 - 605 - 142-655-6 Sertifika No: 10905

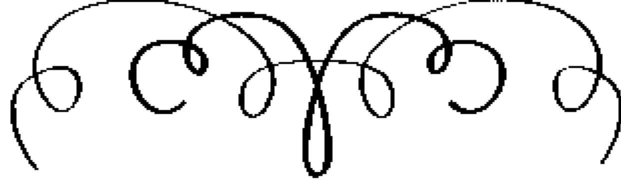
ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul Tel: (21 2] 51 3 34 20-21 Faks: (212)512 33 76 e-posta: editor@artemisyayinlari.com www.artemisyayinlari.com
Baskı ve CİLT: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (21 2) 674 97 23 Faks: (21 2) 674 97 29 Sertifika No: 1 2088
Genel **Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd.** Şti.
Tel: [2121511 53 03 Faks: [21 2] 519 33 00

Jojo, Meghan ve Tamara için...
muhteşem beşli

birinci kitap

Daha ufacık bir kız çocuğuyken, cadı onu ne kapısı ne de merdiveni olan bir kuleye hapsetti.

BÖLÜM
Bir

İÇİNDE BULUNDUĞU UYDU, HER ON ALTI SAATTE bir Dünya gezegeninin yörüngesinde bir tur atıyordu. Nefes kesici manzarası sonsuza dek uzayan bir hapishaneydi bu uydu. Uçsuz bucaksız mavi okyanuslar, bulut girdapları ve Dünya'nın yarısını ateşe veren gün doğumları.

Tutsaklığının ilk günlerinde bütün yastıklarını duvarın içine oyulan çalışma masasına yığar ve bu küçük bölmenin açık tarafına bir çarşaf gerip kendine bir sığınak yapardı. Bir uyduda değil de, mavi gezegene doğru yol alan bir uzay gemisinde olduğunu hayal ederdi. Pek yakında oraya ineceğini, ayaklarının gerçek topraklara değeceğini, gerçek güneşi hissedeceğini ve gerçek havayı içine çekeceğini...

Saatlerce kıtaları seyreder ve onlarla ilgili düşler kurardı.

Ama Ay Ülkesi'ne bakmaktan hep kaçınırdı. Bazen uydusu Ay'ın öyle yakınından geçerdi ki, yüzeyindeki kocaman, parlak kubbeleri ve Ay insanlarının yaşadığı ışıltılı şehirleri seçebilirdi. Bir zamanlar o da orada yaşıyordu. Yıllar evvel. Sürgün edilmeden önce.

Cress çocukken tüm o geçmek bilmeyen saatler boyunca Ay'dan saklanmıştı. Bazen küçük banyosuna kapanıp saçlarını örerek oyalanırdı. Ya da çalışma masasının altına girip uyuyana dek kendine ninniler söylerdi. Bazen de annesiyle babasını düşlerdi. Onunla hayali oyunlar oynadıklarını, ona macera romanları okuduklarını ve saçlarını şefkatle okşadıklarını düşünürdü. Ta ki, Ay nihayet koruyucu Dünya'nın ardında kaybolana ve Cress yine güvende olana dek.

Şimdi bile, o saatlerde yatağının altına giriyordu. Ya uyuyor, ya kafasının içinde şarkılar besteliyor, ya da karmaşık bir şifreyi çözmeye çalışıyordu. Ay Ülkesi'nin şehirlerine bakmaktan hâlâ hoşlanmıyordu. Hatta Ay insanlarını görürse onların da sahte gökyüzlerinin ötesinden onu görebileceğine dair gizli bir endişesi vardı.

Yedi yıldan daha uzun bir süre hep bu korkuyla yaşamıştı.

Ama şimdi Ay'ın gümüşi ufku penceresinin kenarından usulca görünmeye başlamıştı ve Cress'in umurunda bile değildi. Bu kez gözleme panelleri ona yepyeni bir kâbus gösteriyordu. Bir sayfadan diğerine

geçerken gözlerinin önüne gazete haberleri, fotoğraflar ve videolar seriliyordu. O kadar hızlı geçiyorlardı ki, onları takip etmekte zorlanıyordu.

DÜNYA'NIN ÇEŞİTLİ YERLERİNDE 14 ŞEHİR SALDIRIYA UĞRADI İKİ SAAT SÜREN KATLİAMIN BİLANÇOSU: 16.000 DÜNYALI ÖLDÜ ÜÇÜNCÜ ÇAĞIN EN BÜYÜK TOPLU KIYIMI

İnternet, dehşet haberleriyle doluydu. Karınları deşilen kurbanların kanları yağmur oluklarından akıyordu. İnsana benzeyen vahşi yaratıkların çeneleri, tırnaklarının içleri ve üstleri başları kan içindeydi. Cress farkında olmadan bir eliyle ağzını kapadı ve okumaya devam etti. Gerçekleri kavradıkça nefes almakta bile güçlük çeker olmuştu.

Bu onun suçuydu.

Aylardır iyi eğitimli bir uşak olarak Efendi Sybil'ın buyruklarını sorgusuz sualsiz yerine getiriyordu. Tüm o Ay gemileri onun yüzünden Dünyalıların radarından kaçabiliyordu.

Ama artık o gemilerin nasıl canavarlar taşıdığını biliyordu. Majesteleri'nin planını daha yeni anlamıştı ve ne yazık ki çok geçti.

16.000 DÜNYALI ÖLDÜ

Hanımının isteklerine hayır diyemediği için Dünya saldırıya hazırlıksız yakalanmıştı. Cress görevini yapmış, sonuçlarının ne olacağını hiç düşünmemişti.

Gözlerini ölüm ve vahşet fotoğraflarından güçlükle ayırıp dikkatini başka bir dehşet haberine verdi.

Doğu Ulusları Topluluğu İmparatoru Kaito, Ay Kraliçesi Levana'yla evlenmeyi kabul ederek saldırıları sonlandırmıştı.

Kraliçe Levana artık Doğu Ulusları'nın yeni imparatoriçesiydi.

Dünyalı haberciler şaşkındı. Bu diplomatik ama bir o kadar da tartışmalı anlaşmanın ne tarafında duracaklarına karar vermeye çalışıyorlardı. Bazıları öfkeliydi. Doğu Ulusları Topluluğunun ve Doğu Birliği'nin diğer üyelerinin bir düğüne değil, savaşa hazırlanması gerektiğini savunuyorlardı. Bu yeni anlaşmayı haklı çıkarmaya çalışanlar da vardı tabii. Cress parmaklarını ince, şeffaf ekranda dolaştırarak bu evliliğin doğurabileceği iyi sonuçlar üzerine konuşan bir adamın ses kaydını dinledi. Bundan sonra saldırılar kesilecekti, insanlar yıllardır süregelen korkularından kurtulacaktı. Dünya, Ay kültürünü daha iyi anlayacaktı. Teknoloji ilerleyecekti. Dünya ve Ay müttefik olacaktı.

Hem Kraliçe Levana’nın tek derdi, Doğu Ulusları’nı yönetmekti. Şüphesiz Dünya Birliği’nin geri kalanını rahat bırakacaktı.

Ama Cress buna yalnızca aptalların inanacağım biliyordu. Kraliçe Levana önce imparatoriçe olacak, sonra imparator Kaito’yu öldürtüp ülkeyi tek başına yönetecek ve orayı Birlik’in geri kalanını işgal edecek orduyu toplamak için bir üs olarak kullanacaktı. Bütün gezegene o hükmedene dek durmayacaktı. Bu küçük saldırdı, bu on altı bin ölüm... yalnızca başlangıçtı.

Cress yayının sesini kısıp dirseklerini masaya dayadı ve iki elini birden gür, sarı saçlarının arasına daldırdı. Uydunun içindeki sabit ısıya rağmen birden ürpermişti. Arkasındaki ekranların birinden bir çocuk sesi yükseliyordu. On yaşındayken insanı deliliğe teşvik eden dört aylık sıkıcı bir süreçten sonra kendi sesini yüklediği bu programı yaratmıştı. Ne var ki, ses okuduğu içerik için fazla neşeliydi. Amerika’nın bir Ay askerine otopsi yaparken vardığı sonuçlar üzerine tıbbi bir makaleydi okuduğu.

Kemikler kalsiyum bakımından zengin canlı dokularla takviye edilmiş ve ana eklemlerdeki kıkırdaklar esneklik artırıcı tuzlu bir çözeltiyle doldurulmuş. Ön dişlere ve köpek dişlerine kurt dişlerini andıran ortodontik protezler yerleştirilmiş. Kemik ya da diğer dokuları kolaylıkla çiğneyebilmeleri için aynı kemik takviyeleri çeneye de uygulanmış. Deneğin kontrolsüz saldırganlığı ve kurtlarınkine benzer eğilimleri merkezi sinir sistemindeki işlevsel düzenlemelere ve kapsamlı psikolojik baskıya bağlanabilir. Doktor Edelstein beynin biyoelektrik dalgalarına uygulanan gelişmiş bir yönlendirme tekniğinin de etkili olabileceğini...

“Sesi kapa.”

Tatlı çocuk sesi, yerini Cress’in uzun yıllar önce duymamayı öğrendiği bir uğultuya bıraktı. Vantilatörlerin vızıltısı, yaşam destek sisteminin tıngırtısı ve yeniden dönüşüm deposundaki su şırıltısı bilincinin derinliklerinde çoktan kaybolup gitmişti.

Cress kalın buklelerini ensesinde toplayıp yaptığı atkuyruğunu göğsüne sarkıttı. Dikkatli olmazsa saçları iskemlesinin tekerleklerine takılıyordu. Önündeki ekranların ışığı titreşti ve Dünya’dan yeni bilgiler gelmeye devam etti. Ay Ülkesi’nden de haberler vardı. *Büyük bir zafer kazanan cesur askerlerine* övgüler yağdırıyorlardı. Bunlar tabii ki kraliyetin söylemleriydi. Cress on iki yaşındayken Ay’da yayınlanan haberleri dikkate almamayı öğrenmişti.

Dalgın bir yüzle atkuyruğunu sol koluna sardı. Saçlarının ucunu burup bileğine doladı.

“Ah, Cress,” diye mırıldandı. “Ne yapacağız şimdi?”

On yaşındaki hâli ona cevap verdi. “Lütfen, isteğini daha açık bir şekilde dile getir, abla.”

Cress ekranın ışığından yorulan gözlerini yumdu. “Biliyorum, imparator Kai savaşı durdurmaya çalışıyor ama Majesteleri’nin asla vazgeçmeyeceğini tahmin etmesi gerekir. Bu evlilik gerçekleşirse Majesteleri onu öldürecek. O zaman Dünyaya ne olacak?” Şakakları zonklamaya başlamıştı. “Linh Cinder’ın baloda onu uyardığını düşünmüştüm ama ya yanılıyorsam? Ya imparator nasıl bir tehlikede olduğunu bilmiyorsa?”

Cress sandalyesini döndürerek parmaklarını sesi kısık haber yayınında dolaştırdı. Bir şifre girdi ve günde belki yüz kere kontrol ettiği gizli bir pencere belirdi ekranda. Gizli Haberleşme penceresi çalışma masasının tepesinde kara bir delik gibi sessizce açıldı. Linh Cinder onunla hâlâ iletişime geçmemişti. Belki de çipine el konmuş, ya da yok edilmişti. Belki Linh Cinder artık onunla konuşamayacaktı.

Cress sıkıntıyla iç çekerek bağlantıyı kapadı ve onun yerine bir düzine kadar pencere açtı. Bunlar bir hafta önce gözaltına alınan sayborgla ilgili interneti tarayan karmaşık bir alarm sistemine bağlıydı. Linh Cinder. Yeni Pekin Hapishanesi’nden kaçan kız. Cress yalnızca onun aracılığıyla imparator Kaito’yu Kraliçe Levana’nın gerçek amaçları konusunda uyarabilirdi.

Bilgiler on bir saattir güncellenmemişti. Ay istilasının telaşında, Dünya en değerli kaçağını unutmuş görünüyordu.

“Abla?”

Cress sandalyesinin kollarına tutundu.

“Efendim, Küçük Cress?”

“Hanımın gemisi tespit edildi. Tahmini varış süresi yirmi iki saniye.”

Cress daha *hanım* kelimesini duyduğu anda sandalyesinden fırlamıştı. Onca yıl önce konuşan sesi bile hafiften korku doluydu.

Sonraki hareketleri yıllar içinde mükemmelleştirdiği bir dansı andırıyordu. Küçük Cress saniyeleri sayarken, Cress hayalinde bir ikinci çağ balerini oldu.

00:21. Yatağı açma butonuna bastı.

00:20. Ekrana dönüp Linh Cinder'la ilgili bütün bilgileri Ay kraliyet propagandasının altına gizledi.

00:19. Yatak *tak* diye açıldı. Yastıklar ve battaniye tıpkı bıraktığı gibi yerli yerindeydi.

00:18. 17. 16. Parmaklarını ekranlarda gezdirerek Dünya haberlerini ve internet sitelerini kapadı.

00:15. Yorganını iki ucundan tuttu.

00:14. Bileklerinin tek bir hareketiyle yorgan rüzgârda şişen bir yelken gibi havalandı.

00:13. 12. 11. Yatağın diğer tarafına geçip oturma odasındaki ekranlara yöneldi.

00:10. 09. Dünyadan diziler, müzik kayıtları, ikinci çağ edebiyatı. Hepsi yok edildi.

00:08. Yatağa koştu. Yorganı eliyle son bir kez düzeltti.

00:07. İki yastığı karyolanın başlığına yasladı. Battaniyenin altına sıkışan saçını çıkardı.

00:06. 05. Kendini zarifçe yere atıp çorapları ve tokaları topladı ve yenileme bölmesine attı.

00:04. 03. Masalara göz attı. Tek tabağını, kaşığını, bardağını ve bir avuç dolusu kalemini topladı. Hepsini dolabına tıktı.

00:02. Son kez etrafına bakındı.

00:01. Memnuniyetle iç çekip zarifçe reverans yaptı.

"Hanımın gemisi geldi," dedi Küçük Cress. "Uyduya kenetlenme izni istiyor."

Hanımı için yaptığı bütün düzenlemeler aklından uçup gitti ama sahte gülümsemesi olduğu yerde kaldı. "Elbette," diye şakıdı ana rampaya yaklaşarak. Uyduda iki tane rampa vardı ama biri hiç kullanılmıyordu. Cress odanın karşısındaki kapının hâlâ çalıştığından bile emin değildi. Her iki geniş metal kapı da bir kenetlenme bölmesine açılıyordu ve onun ötesinde uzay boşluğu vardı.

Tabii orada bir gemi olmadığı sürece. Hanımının gemisi.

Cress gerekli emri tuşladı. Ekranda bir şema belirdi ve geminin uyduya kenetlenirken çıkardığı sesi duydu. Etrafındaki duvarlar sarsıldı.

Sonra olacakları ezbere biliyordu. Hatta her bir tanıdık sesin arasında kalbinin kaç kere atacağını bile. Küçük uzay gemisinin motoru susacaktı.

Kenetlenme bölmesi gemiye kilitlenecekti. Aradaki bölmeye oksijen pompalanacaktı. İki kapsül arasındaki geçişin güvenli olduğuna dair bir bipleme duyulacaktı. Uzay gemisinin kapısı açılacaktı. Aradaki bölmede ayak sesleri yankılanacaktı. Ve uydunun kapısı hafifçe gıcırdayarak yana kayacaktı.

Cress'in hanımından biraz şefkat ve iyilik beklediği günler de olmuştu. Sybil ona bakıp şöyle diyecekti: "Benim sevgili Crescent'ım. Majesteleri'nin güvenini ve saygısını kazandın. Artık benimle Ay Ülkesi'ne dönüp bizden biri gibi yaşayabilirsin."

Ama o günler geçeli çok olmuştu. Yine de, Cress, Efendi Sybil'ın soğuk yüzüne karşı gülümsemeye devam etti. "İyi günler, hanımım."

Sybil burnunu çekti. Beyaz paltosunun işlemeli kolu elindeki büyük kutunun üzerine yayılmıştı. Kutunun içinde her zamanki gibi yiyecek, su ve ilaçlar vardı. "Demek onu buldun?"

Cress'in gülümsemesi yüzünde donup kaldı. "Efendim?"

"İyi bir gün olabilmesi için sana verdiğim basit görevi yerine getirmiş olman gerek. Öyle değil mi, Cress? Sayborgu buldun mu?"

Cress gözlerini indirip tırnaklarını avuçlarına geçirdi. "Hayır, hanımım. Daha bulamadım."

"O hâlde bugün iyi bir gün değil."

"Ben şey demek istemiştim... şey..." Kendini yumruklarını açmak için zorlayıp Efendi Sybil'ın öfkeli gözlerine baktı. "Haberleri okudum da... Majesteleri'nin nişanı sizi memnun etmiş olmalı."

Sybil elindeki kutuyu özenle toplanan yatağa bıraktı. "Sevincimizi Dünya'nın Ay'ın kontrolüne girdiği güne saklamak daha yerinde olur. O zamana kadar, durup dinlenmeden çalışmalıyız. Ve sen de vaktini magazin haberleri okuyarak harcamamalısın."

Sybil Gizli Haberleşme penceresini açan ekrana yöneldiğinde Cress kaskatı kesildi. O pencere Ay tahtına ihanetinin en önemli kanıtıydı. Ama Sybil, İmparator Kaito'nun Doğu Ulusları Topluluğu bayrağının önünde yaptığı konuşmayı yayınlayan ekrana yöneldi. Tek bir dokunuşuyla ekran şeffaflaştı ve arkasındaki metal duvarla ısıtma çubukları göründü.

Cress yavaşça nefesini bıraktı.

"Mutlaka bir şeyler bulmuşsundur."

Cress sırtını dikleştirdi. "Linh Cinder en son Avrupa Federasyonunda görülmüş. Güney Fransa'da küçük bir kasabada. Yerel saate göre akşam

altı.”

“Biliyorum. Sonra Paris’e gidip bir sihirbazı ve birkaç işe yaramaz özel operasyoncuyu öldürdü. Başka, Crescent?”

Cress yutkundu ve saçlarını kollarının arasında bir sekiz oluşturacak şekilde bileklerine doladı. “Saat 17:48de, Fransa, Rieux’de, gemi ve araba yedek parçaları satan bir dükkânın görevlisi kayıtları gözden geçirirken 11.3 Model bir 214 Rampion’la uyumlu bir güç ünitesinin kaybolduğunu fark etmiş. Belki de onu Linh Cinder çalmıştır, ya da...” Duraksadı. İkisi de bunun doğru olmadığını bilmesine rağmen, Sybil sayborgun hâlâ içi boş bir kabuk olduğuna inanmak istiyordu. Cress’in aksine, Linh Cinder, Ay insanlarının yeteneklerine sahipti. Bu bir şekilde gizlenebilirdi ama Uluslar Topluluğunun her yıl düzenlediği baloda ortaya çıkmış olmalıydı. Sybil, Cress’in duraksamasına aldırmadı.

“Bir güç ünitesi mi?”

“Basınçlı hidrojeni enerjiye dönüştürüyor.”

“Açıklamana gerek yok. Ne olduğunu biliyorum,” dedi Sybil sertçe. “Şimdiye kadar tek öğrenebildiğin bu mu yani? Gemisini tamir etmek için bir güç ünitesi çaldığı mı? Onu Dünyadayken bile bulamadın. Bakalım şimdi ne yapacaksın?”

“Özür dilerim, efendim. Ama inanın, çok uğraştım. Ben...”

“Mazeretlerin beni ilgilendirmiyor. Bunca yıldır Majesteleri’ni canını bağışlaması için ikna etmeye çalışıyorum. Ona kanından daha fazlasını verebileceğini söyledim. Yoksa yanıldım mı, Crescent?”

Cress dudağını ısırdı. Tutsaklığı boyunca Majesteleri için yaptıklarını hatırlatması gereksizdi. Dünya liderlerini onun geliştirdiği sayısız casusluk sistemi sayesinde takip ediyorlardı. Diplomatlar arasındaki iletişimi kesmiş ve Kraliçe’nin askerlerinin Dünya’ya sürpriz bir baskın düzenleyebilmesi için uydu sinyalimin bozmuştu. On altı bin Dünyalının kanına giren oydu. Ama yine de yaranamıyordu. Sybil yalnızca onun başarısızlıklarıyla ilgileniyordu ve Linh Cinder’ı bulamaması Cress’in en büyük başarısızlığıydı.

“Özür dilerim, hanımım. Elimden geleni yapacağımdan emin olabilirsiniz.”

Sybil gözlerini kıstı. “O kızı derhâl bulmazsan aramız bozulacak.”

Cress, Sybil’ın suçlayıcı bakışları altında kendini inceleme tahtasına iğnelenen bir pervane gibi hissediyordu. “Merak etmeyin, hanımım. En kısa zamanda güzel haberi vereceğim.”

“İyi.” Sybil elini uzatıp Cress’in yanağını hafifçe okşadı. Dokunuşunda anaç bir yan vardı. Ama sonra arkasını dönüp yanında getirdiği ilaç kutusundan bir şırınga çıkardı. “Pekâlâ. Uzat bakalım kolunu.”

BÖLÜM

İki

WOLF OTURDUĞU KASADAN KALKIP ONA DOĞRU koştu. Cinder kendini her zamanki içgüdüsel paniğine hazırladı. Wolf ona hâlâ iyi davransa da, vücudunun her bir kası bir darbeye karşı gerildi.

Darbenin etkisini hissetmeden saniyeler önce gözlerini kapadı ve odaklandı.

Beynine keskin bir acı saplandı. Dişlerini sıktı ve sonrasındaki mide bulantısını hissetmemek için bedenini uyuşturmaya çalıştı.

Ama beklediği darbe gelmedi.

“Aç gözlerini.”

Cinder önce tek gözünü, sonra diğerini açtı. Wolf tam önünde duruyordu. Sağ elini kulağına indirmeye hazırlanır gibi kaldırmıştı. Vücudu bir taş kadar hareketsizdi, çünkü Cinder onu orada tutuyordu. Wolf’un enerjisi sıcak, somut ve hemen yakınındaydı ama Cinder, Ay yeteneği sayesinde onu kendine yaklaştırmıyordu.

“Gözlerimi kapayınca daha kolay oluyor,” diye tısladı. Bu birkaç kelime bile zihnini zorlamıştı. Wolf’un parmakları seğirdi. Cinder’ın kontrolünü kırmak için çabalıyordu.

Sonra bakışları onun arkasındaki bir noktaya kaydı ve Cinder kürek kemiklerinin arasına saplanan bir acıyla öne doğru savruldu. Alnı Wolf’un göğsüne çarptı. Wolf’un vücudu tam zamanında serbest kaldı ve onu yere düşmeden yakaladı.

Cinder’ın arkasındaki Thorne kıkırdadı. “Hem de insanların arkandan gizlice yaklaşmasını kolaylaştırıyor.”

Cinder dönüp Thorne’u itti. “Bu bir oyun değil!”

“Thorne haklı,” dedi Wolf. Cinder, Wolf’un sesindeki bıkkınlığı duyabiliyordu ama bunun her zamanki kavgacılığından mı yoksa bir çaylağı eğitmenin zorluklarından mı kaynaklandığından emin değildi. “Gözlerini kapadığında savunmasız oluyorsun. Yeteneğini kullanmayı öğrenirken etrafın da farkında olmalısın. Bunu hareket halindeyken yapabilmelisin.”

“Hareket halindeyken mi?”

Wolf başını sağa sola yatırarak esnedikten sonra birkaç yumruk savurdu. “Evet. Aynı anda düzinelerce asker üzerimize gelebilir ve sen en az dokuz on tanesini kontrol edebilmelisin. Tabii şu noktada bunu beklemek saçma olur.”

Cinder suratını buruşturdu.

“Bir kişiye odaklanıp diğerlerini görmezden gelemezsin. Zihnen ve fiziksel olarak tetikteyken beni kontrol edebilmelisin.” Bir adım geri çekilip elini dağınık saçlarının üzerinden geçirdi. “Thorne bile sana gizlice yaklaşabiliyorsa başımız belada demektir.”

Thorne elini göğsüne koydu. “Bir suç dâhisinin yeteneklerini asla hafife alma.”

Scarlet ters çevirdiği plastik bir kutunun üzerinde bacak bacak üstüne atmış, yulaf lapasını yiyordu. Thorne’un sözleri onu güldürdü. “Suç dâhisi mi? Son bir haftadır kraliyet düğününe nasıl sızacağımızı düşünüyoruz. Ve şimdilik senin planımıza tek katkın sevgili geminin en güvenli inebileceği çatıyı saptamak oldu.”

Tavandaki birkaç ışık panosu yandı. “Kaptan Thorne’un önceliklerini sonuna kadar destekliyorum,” dedi Iko geminin hoparlörlerinden. “İlk kez medyatik olacağım. Onun için en havalı görüneceğimiz yolu seçmeliyiz.”

“İyi dedin, tatlım.” Thorne hoparlörlere doğru dönerek göz kırptı. Gerçi Iko’nun alıcıları bunu algılayacak kadar güçlü değildi ya, yine de yapmadan edememişti. “Iko bana nasıl hitap etti duydunuz değil mi? *Kaptan* dedi. Bence hepiniz ondan bir iki şey öğrenmelisiniz.”

Scarlet yine güldü. Wolf tek kaşını kaldırdı ve Iko bu övgüyle kızardığında kargo bölümünün ısısı birkaç derece yükseldi.

Cinder onları dinlemiyordu. Bir bardak su içerken Wolf’un eleştirisini düşündü. Doğru söylüyordu. Wolf’u kontrol etmek bütün yeteneklerini zorlasada, Thorne ve Scarlet gibi Dünyalılarla işi bozuk bir android alıcısını değiştirmek kadar kolaydı.

Şimdiye dek bunu yapabilmeliydi.

Atkuyruğunu sıkılaştırıp “Haydi yine deneyelim,” dedi.

Wolf ona döndü. “Önce biraz dinlen.”

“Kraliçe’nin askerleri peşimdeyken dinlenme fırsatım olmayacak.” Omuzlarını çevirip enerjisini toplamaya çalıştı. Başının acısı geçmişti ama tişörtünün sırtı terden sırılsıklamdı. Son iki saattir Wolf’la dövüşüyordu ve vücudundaki her bir kas zorlanmaktan titriyordu.

Wolf şakağını ovuşturdu. “Kraliçe’nin gerçek askerleriyle hiçbir zaman karşı karşıya kalmazsın umarım. Sihirbazlarla özel operasyoncular tamam ama gelişmiş askerler bambaşkadır. Onlar insandan çok hayvan gibidirler ve zihin kontrolüne pek de iyi tepki vermezler.”

“Ama insanlar öyle değil,” dedi Scarlet kaşığını kâseye daldırırken.

Wolf’un gözleri ona kaydığında bakışları yumuşar gibi oldu. O ve Scarlet Rampion’ın mürettebatına katıldığından beri Cinder bu bakışı pek çok kereler görmüştü. Yine de kendini hâlâ aralarındaki bir şeye dâhil oluyormuş gibi rahatsız hissediyordu.

“Bir sihirbazın kontrolündeyken bile sağları solları belli olmaz demeye çalışıyorum.” Wolf tekrar Cinder’a döndü. “Ya da başka bir Aylının. Asker olmak için tabi tutuldukları genetik düzenlemeler vücutları kadar beyinlerini de etkiliyor. Vahşi ve çok tehlikeliler.”

Thorne, Scarlet’a doğru eğilip kulağına fısıldarmış gibi yaptı. “Birileri Wolf adıyla tanınan eski bir sokak dövüşçüsü olduğunu unuttu galiba.”

Cinder gülmemek için dudaklarını ısırdı. “Al sana hazırlıklı olmam için bir sebep daha. Paris’te paçayı zor kurtardık. Aynısını bir daha yaşamak istemiyorum.”

“Kimse istemiyor,” dedi Wolf ve yine arkaya doğru yaylanmaya başladı. Cinder bir zamanlar bunu dövüşe hazır olduğunda yaptığını sanıyordu ama artık Wolf’un normalde de yerinde duramayan bir tip olduğunu biliyordu.

“İndiğimizde şu bayıltıcı oklardan bulsak harika olur,” dedi. “Ne kadar az askerle dövüşürsek, ya da ne kadar azının beynini yıkamak zorunda kalırsak o kadar iyi.”

“Bayıltıcı oklar. Anlaşıldı,” dedi Iko. “Şu geri sayım saatini de programladım. Kraliyet düğününe on beş gün, dokuz saat kaldı.” Duvardaki ekran titreşti ve saniyenin onda biri hızla geri sayan kocaman dijital bir saat belirdi.

Saate üç saniye bakmak Cinder’ın telaştan midesinin bulanmasına yetti. Bakışlarını saatten güçlükle ayırarak gözlerini ekranın diğer tarafında gezdirdi.

Burada Kai’yle Kraliçe Levana’nın evlenmesini engellemek için yaptıkları planın ayrıntıları vardı. Ekranın sol tarafına gerekli malzemelerin listesi yapılmıştı. Silahlar, çeşitli araç gereçler, kılık değiştirmek için kostümler ve şimdi de bayıltıcı oklar.

Ekranın ortasında Yeni Pekin Sarayı'nın bir planı vardı.

Sağda ise saçma denebilecek kadar uzun bir yapılacaklar listesi göze çarpıyordu. Günlerdir bu komployu planlamalarına rağmen henüz hiçbir maddenin yanına tik atılmamıştı.

Birinci madde Cinder'ı hazırlamaktı çünkü Kraliçe Levana ve yandaşlarıyla yeniden karşılaşması kaçınılmazdı. Wolf açık açık söylemese de, Ay yeteneği yeterince hızlı gelişmiyordu. Cinder tamamen hazır olmasının yıllar alacağından korkmaya başlamıştı. Oysa sadece iki haftaları vardı.

Plan kaba hatlarıyla düğün günü, tören sırasında saraya gizlice girmelerine ve Dünyaya Cinder'ın aslında kayıp prenses Selene olduğunu ilan etmelerine dayanıyordu. Sonra Cinder Dünya medyasının önünde Levana'dan tahtı ona bırakmasını isteyecekti. Böylece hem düğün gerçekleşmeyecek, hem de tacına kavuşacaktı.

Cinder sonrasında olabilecekleri düşündü. Ay halkı kayıp prenseslerinin bir sayborg olmakla kalmayıp dünyalarından, kültürlerinden, geleneklerinden ve siyasetlerinden tamamen bihaber olduğunu öğrendiğinde ne tepki verecekti acaba? Cinder bunun ağırlığıyla hâlâ nefes alabiliyorsa tek bir sebebi vardı: Ne olursa olsun Levana'dan daha kötü bir hükümdar olamayacağını biliyordu.

Ay insanlarının bir gün bunu göreceğini umuyordu.

İçtiği bir bardak su midesini rahatsız etmişti. Belki bininci kez aynı hayali kurdu. Ranzasına kıvrılıp Dünya, onun bir Ay prensesi olduğunu unutana dek battaniyesinin altında saklandığını.

Cinder tabii ki bunu yapmadı. Onun yerine ekrana sırtını dönüp omuzlarını silkti. "Hazırım. Haydi, yine deneyelim," dedi Wolf'un öğrettiği saldırı duruşuna geçerek.

Ama Wolf, Scarlet'ın yanına oturmuş, yulaf lapasının kalanını mideye indirmekle meşguldü. Dolu ağzıyla gözlerini yere dikip yutkundu. "Yat. Şınav."

Cinder kollarını indirdi. "Ne?"

Wolf kaşığıyla yeri işaret etti. "Fiziksel olarak güçlenmek için dövüşmek yetmez. Üst bedenini çalıştırırken aynı zamanda zihnini de eğiteceğiz. Odaklan ama bu sefer etrafı unutma."

Cinder yüzükoyun yere uzanmadan önce beş saniye boyunca ateş püsküren gözlerle Wolf'a baktı.

Thorne’un yerinden kalktığını duyduğunda on bire kadar saymıştı. “Biliyor musun, ben çocukken prenseslerin taç takıp çay partileri düzenlediğini sanırdım. Artık gerçek bir prenses tanıyorum ve doğrusunu istersen biraz hayal kırıklığına uğradım.”

Cinder, Thorne’un bunu hakaret amaçlı mı söylediğinden emin değildi ama bugünlerde *prenses* kelimesini duyar duymaz sinirleri tepesine çıkıyordu.

Derin bir nefes alıp Wolf’un dediğini yapmaya çalıştı. Odaklandı ve yanından geçip kokpite yönelen Thorne’un enerjisini kolayca yakaladı.

On dördüncü şınavı için dirseklerini kırdığında Thorne’un bacaklarını bükülmeye zorladı.

“Hey! Neler...”

Cinder ellerine abanarak yükseldi ve bir ayağını yarım daire çizecek şekilde öne doğru savurdu. Bileği Thorne’un baldırlarına çarptı. Thorne sırtüstü düşerken avazı çıktığı kadar bağırdı.

Cinder, onayını almak için gülümseyerek Wolf’a baktı. Ama Scarlet’la ikisi kafa kafaya vermiş, gülüyordu. Cinder, Wolf’un özenle saklamaya çalıştığı köpek dişlerinin sivri uçlarını bile görebiliyordu.

Ayağa kalkıp Thorne’a elini uzattı. Thorne gülmesine rağmen kalçasını ovuştururken suratını buruşturmadan edemedi.

“Dünya’yı kurtardığımızda bana taçlarından birini hediye edersin artık.”

BÖLÜM

Üç

SYBIL'IN GEMİSİ KENETLENME BÖLMESİNDEN ayrıldığında Cress galakside bir kez daha yapayalnız kaldı. Bir arkadaşa ne kadar ihtiyaç duysa da, Sybil gittiğinde hep rahatlardı ve bu kez bu hissi daha da yoğundu. Normalde hanımı onu her üç ya da dört haftada bir ziyaret ederdi. Ziyaretleri için güvenle yeni bir kan örneği alabileceği kadar bir sürenin geçmesini beklerdi. Ama kurt melezlerinin saldırısından sonra bu üçüncü uğrayışıydı. Cress, hanımını ilk kez bu kadar gergin görüyordu. Kraliçe Levana sayborg kızı bulmak için sabırsızlanıyordu anlaşılan.

"Hanımın gemisi ayrıldı," dedi Küçük Cress. "Oyun oynayalım mı?"

Cress şimdiden diğer ziyaretin telaşına düşmeseydi, bu soruya gülümserdi. Küçük Cress'in sesi ona tamamen yalnız olmadığını hatırlatıyordu.

Cress, uydu anlamına gelen *satelit* kelimesinin Latincede ahbap, yardakçı ya da dalkavuk manasındaki bir sözcükten türediğini yıllar önce öğrenmişti. Üç anlam da Küçük Cress'i programlayana kadarki yalnızlığı düşünüldüğünde ona ironik geliyordu. Sonra birden anladı.

Uydusu ona ahbaplık ediyordu. Uydusu onun buyruklarını yerine getiriyordu. Ve uydusu onu asla sorgulamıyor, kendi kendine sinir bozucu fikirler üretmiyordu.

"Belki daha sonra," dedi. "Önce dosyaları tarayalım."

"Nasıl isterseniz, abla."

Cress'in beklediği yanıt da buydu. Programlanmış bir yanıt.

Cress, *gerçek bir Ay insanı olmak böyle bir şey mi acaba*, diye düşünmeden edemedi. Başka bir insan üzerinde bu tip bir kontrol sahibi olmak mı? Uydusunun sesini programladığı gibi Efendi Sybil'ı da istediği gibi yönlendirdiğini hayal etti. Hanımı bir kez olsun onun isteklerini yerine getirseydi işin rengi nasıl da değişirdi.

"Bütün ekranlar açılsın."

Cress gözleme panellerinin önünde durdu. Bazıları küçük, bazıları büyüktü. Birkaç tanesi çalışma masasının üzerindeydi. Diğerleri uydunun

duvarlarında. Cress daire şeklindeki odanın neresinde durursa dursun onları görebiliyordu.

"Bütün bilgileri sil."

Ekranlardaki yazılar ve görüntüler kaybolduğunda arkadaki çıplak duvarlar göründü.

"Derlenen dosyaları aç: Linh Cinder; 214 Rampion, Doğu Ulusları Topluluğu imparatoru Kaito. Ve..." Bir an duraksadı ve vücudu bir beklentiyle ürperdi. "Carswell Thorne."

Dört ekran şimdiye kadar topladığı bilgilerle doldu, Cress artık ezberlediği belgeleri tekrar gözden geçirmek için oturdu.

29 Ağustos sabahı, Linh Cinder ve Carswell Thorne Yeni Pekin Hapishanesi'nden kaçmıştı. Dört saat sonra Sybil, Cress'e *onları bul* emri vermişti. Cress daha sonra bu emrin Kraliçe Levana'dan geldiğini keşfetmişti.

Linh Cinder'la ilgili bütün bilgileri toplamak sadece üç dakikasını almıştı. Ama sonra bu bilgilerin tamamı yanlış çıkmıştı. Aslında Aylı olan bir kız için sahte bir Dünyalı kimliği çıkarılmıştı. Cress, Linh Cinder'ın ne kadardır Dünyada olduğunu bile bilmiyordu. Beş yıl önce birdenbire ortaya çıkıvermişti. O zamanlar on bir yaşında olmalıydı. Annesiyle babasını bir uçan araba kazasında kaybettiği ve kendisinin de aynı kaza sonucunda sayborg operasyonu geçirdiğine dair bütün kayıtlar sahteydi. Linh Cinder'ın ailesinin kökenleri sadece iki nesil öncesine kadar takip edilebiliyordu ve bununla ilgili kayıtların da hiçbiri doğru değildi.

Cress hâlâ imparator Kaito'yla ilgili bilgileri indiren dosyaya göz attı. Onunki diğerlerine oranla çok daha kapsamlıydı çünkü bütün hayatı kayıt altına alınmıştı. Hem internetteki hayran kulüpleri, hem de resmi devlet kurumları tarafından. Ay kraliçesiyle nişanı duyulduğundan beri bunlara her an bir yenisi ekleniyordu. Ama hiçbiri Cress'in işine yaramıyordu. Dosyayı kapadı.

Carswell Thorne'un dosyası biraz daha fazla ayak işi gerektiriyordu. Amerikan Ordusu'nun veri tabanına girmek kırk dört dakikasını almıştı. Onunla ilgili bilgi toplayan beş casus örgütü daha vardı. Eğitim ve ordu kayıtlarını, ehliyetlerini, gelir beyanlarını ve hakkındaki suçlamaları derliyorlardı. Thorne gençliğinde pek çok ödül almış, on yedi yaşında Amerikan Ordusu'na kabul edilmişti. On dokuzuncu doğum gününden

sonra kimliğini değiştirip bir uzay gemisi çalmış ve ordudan ayrılmıştı. Sonrasındaysa hep bir kaçak olarak yaşamıştı.

Carswell Thorne on sekiz ay önce yeniden ortaya çıkmıştı. Doğu Ulusları Topluluğunda bulunup tutuklandığında.

Tüm bu resmi kayıtlara ek olarak Carswell Thorne’un yeni edindiği ününden sonra türeyen hayran gruplarının yaydığı dedikodular da vardı. Popülerlikte imparator Kai’nin eline su dökemezdi elbette ama Dünyalı kızların çoğu bu yakışıklı kanun kaçağını karşı konulmaz buluyordu. Cress buna takılmadı. Thorne konusunda yanıldıklarını biliyordu.

Dosyanın en tepesinde Thorne’un askeri okuldan mezun olduğu gün çekilen fotoğrafının üç boyutlu bir hologramı vardı. Cress bunu Thorne’un kameraya göz kırptığı ünlü hapishane fotoğrafından daha çok seviyordu. Carswell Thorne hologramda parlak, metal düğmeli, jilet gibi üniforması ve kendinden emin, çarpık gülümsemesiyle poz vermişti.

Cress bu gülümseme karşısında bir kez daha eridi.

Her seferinde böyle oluyordu.

“Tekrar merhaba, Bay Thorne,” diye fısıldadı. Sonra kıkırdayarak geriye kalan tek dosyaya baktı.

11.3 Model 214 Rampion. Thorne’un çaldığı uzay gemisi. Cress kat planından bakım onarım çizelgesine (hem gerçekteki, hem de olması gereken) dek gemiyle ilgili her şeyi biliyordu.

Her şeyi.

Yerini bile.

Dosyanın üzerindeki bir ikona basıp Carswell Thorne’un hologramını bir galaksi konum belirleme programıyla değiştirdi. Dünya göründü. Kıtaların sınırları Cress’e Küçük Cress’in söyledikleri kadar tanıdık geliyordu. Sonuçta hayatının yarısını 26.071 kilometre ötedeki bu gezegeni izleyerek geçirmişti.

Gezegenin etrafında binlerce noktacık vardı. Bunlar Cress’in uydusuyla Mars arasındaki her bir gemi ve uyduyu temsil ediyordu. Cress’in gözleri ekrandan Dünya’ya bakan pencereye kaydı. Bir Topluluk keşif gemisi onun varlığından habersiz uydunun yanından geçiyordu. Bir zamanlar, Cress onlara el sallamak için yanıp tutuşurdu ama bu ne işine yarayacaktı ki?

Hiçbir Dünyalı bir Aylıya güvenmezdi. Onu hapishanesinden kurtarsalar bile bu gerçek değişmeyecekti.

Cress gemiyi boş verip kendi kendine mırıldanarak hologramdaki bütün noktacıkları sildi. Geriye bir tek Rampion kaldı. Tek bir sarı nokta. Cress onu daha kolay izleyebilsin diye hologramın geri kalanıyla uyumsuzdu.

Rampion şimdi Atlantik Okyanusunun 12.414 kilometre tepesinde seyir hâlindeydi.

Cress kendi uydusunun yerini belirledi. Biri buradan Dünyanın merkezine bir ip gerse, Japonya kıyılarının tam ortasından geçerdi.

Birbirlerine yakın değillerdi. Hiç olmamışlardı ki. Sonuçta yörünge alanı oldukça genişti.

Rampion'ın koordinatlarını saptamak Cress'in kariyerinin en zorlu ve en heyecanlı görevlerinden biri olmuştu. Buna rağmen bu işlem sadece üç saat elli bir dakikasını almıştı.

Onları ilk o bulmalıydı.

Herkesten önce.

Çünkü onları korumalıydı.

Sonuçta bu bir matematik problemiydi. Bilgisayar ağını kullanarak Dünya'nın yörüngesindeki bütün gemilerin sinyallerini tespit etmişti. Takip cihazı olanları hemen elemişti. Rampion'dakiler birer kaçaktı. Tabii ki radara yakalanmamak için ellerinden geleni yapacaklardı. Çok büyük ve çok küçük olanları da elemişti.

Geriye kalanların çoğu Ay gemileriydi ve onların hepsi tabii ki Cress'in kontrolü altındaydı. Yıllardır sinyallerini bozup radar dalgalarıyla oynuyordu. Ay gemilerinin Aylıların akıl oyunları sayesinde görünmez olduklarına inanan Dünyalılar vardı. Başlarına bunca çorabı değersiz bir tutsağın ördüğünü bilseydiler, kim bilir nasıl şaşırırlardı?

Sonunda, Cress'in kıstaslarına uyan üç gemi kalmıştı ve ikisi vakit kaybetmeden Dünyaya inmişti. Bunlar hiç şüphesiz kanundışı korsan gemileriydi ve kapsamlı bir uzay araştırmasının yapıldığını fark ettiklerinde yakalanmaktan çekinmişlerdi. Cress daha sonra sırf meraktan Dünya polis kayıtlarını incelemişti. İki gemi de Dünya atmosferine girdikleri anda yakayı ele vermişti. Ahmaklar.

Geriye tek bir gemi kalmıştı. Rampion. Ve Linh Cinder'la Carswell Thorne onun içindeydi.

Cress, Rampion'ın yerini tespit ettikten on iki dakika sonra aynı yöntemle bulunmalarına sebep olabilecek bütün sinyalleri bozmuştu. Rampion sihirli bir değnek değmişçesine uzayda kaybolmuştu.

Cress sonra zihnini zorlamaktan yorgun düşerek dağınık yatağına uzanmış ve gözlerini tavana dikmişti. Gülümsüyordu. Başarmıştı. Onları saklamıştı.

Ekranların birinden gelen bir bipleme Cress'i yerinden sıçrattı. Rampion'ı temsil eden noktayı bırakıp arkasını dönerken bir tutam saçı iskemlenin tekerleklerine takıldı. Cress bir eliyle saçını kurtarırken diğeriyle uykudaki ekranı açtı. Oradaki pencerelerden birini büyüttü.

ÜÇÜNCÜ ÇAĞDA KOMPLO TEORİLERİ

"Yine mi?" diye mırıldandı.

Sayborg kız ortadan kaybolduğundan beri komplo teoricileri işi iyice abartmıştı. Bazıları Linh Cinder'ın Topluluk hükümeti için çalıştığını söylüyordu. Aynı teorinin Kraliçe Levana'lı bir versiyonu da vardı. Kimileri gizli bir örgütle işbirliği yaparak bir hükümeti diğerine kırdırtmaya çalıştığını iddia ediyordu. Onun kayıp Ay prensesi olduğuna ya da kayıp prensesin yerini bildiğine inananlar da vardı. Ölümcül vebayı yaymaya çalıştığına ve imparator Kaito'yu baştan çıkarıp bir Dünyalı, Aylı ve sayborg melezi bebeğe hamile olduğuna dair söylentiler de kulaktan kulağa yayılıyordu.

Carswell Thorne hakkında çıkarılan dedikoduların da Linh Cinder'ınkilerden aşağı kalır yanı yoktu. Bazıları onun son imparatoru öldürmek için hapse girdiğine inanıyordu. Sözüm ona Linh Cinder'ın tutuklanmasından önce yıllardır birlikte çalışıyorlardı. Thorne hapishane sistemine sızan bir yeraltı şebekesiyle bağlantıdaydı. Ortaya atılan son teori ise Carswell Thorne'un aslında gizli görevdeki bir Ay özel operasyoncusu olduğuna dairdi. Linh Cinder'a kaçışında yardım edecek ve Aylıların Dünyaya savaş açması için bir bahanesi olacaktı.

Aslında kimsenin bir şey bildiği yoktu.

Cress dışında. O Carswell Thorne'un işlediği suçların, yargılanmasının ve kaçışının ardındaki gerçekleri biliyordu. En azından, nasıl kaçtığından emindi. Hapishane kamera kayıtlarını incelemiş ve o sırada görevdeki gardiyanların ifadelerini okumuştu.

Aslına bakılırsa, Cress, Carswell Thorne hakkında herkesten daha fazla bilgi sahibi olduğunu düşünüyordu. Tekdüze hayatında Thorne onun için büyük bir merak ve cazibe kaynağı olmuştu. Başlarda ondan nefret etmişti. Açgözlülüğünden ve pervasızlığından âdeta tiksinmişti. Ordudan ayrılırken, yarım düzine askeri öğrenciyle iki birlik komutanını Karayipler'de

bir adada bıraktığını öğrenmesi de bunda etkiliydi. Doğu Ulusları Topluluğunda özel bir koleksiyoncudan ikinci çağa ait tanrıça heykelleri çalmıştı. Avustralya'daki bir müzeden yürüttüğü Venezuela yapımı oyuncak bebekler belki de bir daha hiçbir zaman topluma mâl olamayacaktı. Yine Uluslar Topluluğunda genç bir dulun antika koleksiyonunu çalmaya kalkıştığına dair iddialar vardı.

Cress, Thorne'un ardında bıraktığı yıkımların izlerini takibe devam etmişti. Tıpkı bir asteroit çarpışmasını izlemek gibiydi. Ne kadar istese de gözlerini ondan alamıyordu.

Ama sonra araştırmalarında bazı tuhaflıklar keşfetmişti.

Thorne sekiz yaşındayken Los Angeles Hayvanat Bahçesi'nden soyu tükenmekten olan bir Sumatra kaplanı kaçmış, şehirde dört gün boyunca panik havası esmesine neden olmuştu. Güvenlik kamerası kayıtlarında okul gezisiyle hayvanat bahçesine giden küçük Carswell Thorne'un kafesi açtığı görülüyordu. Daha sonra yetkililere kaplanın üzgün bakışlarına dayanamadığını söylemişti. Onu özgürlüğüne kavuşturduğu için pişman değildi. Neyse ki, kaplan da dâhil kimseye zarar gelmemişti.

On bir yaşındayken, anne ve babası polisi arayıp soyulduklarını söylemişti. Annesinin mücevher kutusundan ikinci çağa ait, elmas bir kolye kayıptı. Internet satışları araştırıldığında kolyenin yüksek bir fiyata Brezilyalı bir alıcıya satıldığı belirlenmişti. Satıcı Carswell'di. Henüz kolyeyi kargoya verememişti. Sonunda aldığı parayı resmi bir özür eşliğinde geri yollamıştı. Yaptığının diğer gençlere kötü örnek olmaması adına o özür kamuoyunun bilgisine sunulmuştu. Carswell'in kolyeyi yaşlılara android yardımı sağlayan bir hayır kurumuna bağış yapmak için sattığı söyleniyordu.

Carswell Thorne on üç yaşındayken sınıfından üç çocukla kavga ettiği için bir hafta okuldan uzaklaştırma cezası almıştı. Okulun revir raporunda Thorne'un kötü dayak yediği yazılıydı. Carswell çocuklardan birinin Kate Fallow adında bir kızın tablet bilgisayarını çaldığını ve onu geri almaya çalıştığını söylemişti.

Arka arkaya gelişen tüm bu olaylarda Cress'in dikkatini çeken bir yan vardı. Hırsızlık, şiddet, okuldan uzaklaştırma, kanunlara karşı gelme. Yine de, Carswell Thorne'un hep bir mazereti vardı. İyi bir mazereti. Nefes kesen, kalp atışlarını hızlandıran ve ilham veren bir mazereti.

Dünya’nın ufkundan doğan güneş gibi, Cress’in algıları da değişmeye başlamıştı. Carswell Thorne kalpsiz bir alçak değildi. Onu tanımaya ve anlamaya gayret ettiğinizde aslında mert ve şefkatli biri olduğu hemen anlaşılıyordu.

Aslına bakılırsa Carswell Thorne, Cress’in bütün hayatı boyunca hayal ettiği türden bir kahramandı.

Cress bunu keşfettiğinden beri onunla yatıp onunla kalkıyordu. Derin ruh bağları, tutkulu öpüşmeler ve nefes kesici maceralar hayal ediyordu. Thorne’la bir kez karşılaşabilse onun da aynılarını hissedeceğinden emindi. Doğarken şimşekler çaktıran ve sonsuza dek alev alev yanan o destansı aşklardan birini yaşayacaklardı. Zamanın, mesafelerin ve hatta ölümün bile engelleyemeyeceği bir aşk.

Çünkü Cress’in kahramanlar hakkında bildiği bir şey varsa, o da zor durumdaki bir kadına hiç dayanamadıklarıydı.

Ve Cress, kendisinden daha zor durumda bir kadın düşünemiyordu.

BÖLÜM

Dört

SCARLET BAŞINI İKİ YANA SALLAYARAK WOLF'UN ağzının kenarına bir pamuk parçası bastırdı. "Her vurduğunu tutturamıyor ama tutturduğunda da fena acıtıyor."

Wolf çenesine usulca yayılan morluğa rağmen gülümsüyordu. Revirin ışıklarında gözleri parlıyordu. "Kendi etrafında dönerken bana nasıl çelme taktığını gördün mü? Acayip hızlıydı." Kıkırdayarak ellerini bacaklarına sürttü. Ayaklarını yatağın kenarından sarkıtmıştı. "Sonunda bir yerlere varacağız galiba."

"Onunla gurur duymana sevindim ama bir dahaki sefere sana metal eliyle vurmasın." Pamuğu çekti. Yarası hâlâ kanıyordu. Üst dudağı yarılmıştı ama deminki kadar kötü görünmüyordu. Scarlet merheme uzandı. "Koleksiyonuna yeni bir yara izi eklemiş olabilirsin. Neyse ki, diğeriyle simetrik."

Wolf omzunu silkti. "Yara izlerine aldırmıyorum." Gözlerinde muzip bir ışıltı belirmişti. "En azından şimdikilerin iyi anıları var.

Scarlet parmağında merhemle duraksadı. Wolf gözlerini kendi ellerine dikmişti ve yanaklarına belli belirsiz bir pembelik yayılmıştı. Scarlet kaçak olarak bindikleri hız treninde geçirdikleri geceyi hatırlayınca kızardı. Parmaklarını Wolf'un kolundaki solgun yara izinde gezdirmiş, dudaklarını yüzündeki hafif izlere değdirmiş ve Wolf onu kollarına almıştı.

Onu omzundan itti. "Kes sırıtmayı," dedi yaraya merhem sürerek. "İyice kanatıyorsun."

Wolf hemen ciddileşti ama gözlerindeki o pırıltı kaybolmadı.

Hız trenindeki geceden sonra bir daha hiç öpüşmemişlerdi. Öncesi de yoktu zaten. Scarlet, Wolf'la özel operasyon ekibinin onu esir aldığı zamanki öpüşmelerini saymıyordu. Wolf bunu fırsat bilerek ona kaçışında yardımcı olan bir kimlik çipi vermişti ve öpüşmeleri tamamen duygusuzdu. Hem Scarlet o zamanlar Wolf'u küçük görüyordu.

Oysaki hız trenindeki o gece, Rampion'a bindiğinden beri Scarlet'ın aklından çıkmıyordu. Geceleri yatağından usulca kalkıp Wolf'un odasına süzüldüğünü hayal ediyordu. Tek kelime etmeden onun kollarına atıldığını.

Parmaklarını saçlarına geçirdiğini. Bir tek onunlayken hissettiği güvene sığındığını.

Ama bunların hiçbirini yapmamıştı. Reddedilmekten korktuğu için değil. Wolf ona yakınlaşma çabasını gizlemeye gerek duymuyordu. Saldırıdan sonra söylediklerinden hiç geri adım atmamıştı. *Sen benim için teksin, Scarlet. Hep öyle kalacaksın.*

Scarlet, Wolf'un ilk adımı ondan beklediğini biliyordu.

Ama ne zaman buna cesaretlense, Wolf'un kolundaki dövmeye gözü takılıyordu. Onu sonsuza dek bir Ay özel operasyoncusu olarak damgalayan dövmeye. Scarlet, büyükannesini kaybettiği için hâlâ çok üzgündü. Wolf onu kurtarabilirdi. Onu koruyabilirdi. Tüm bunları engelleyebilirdi.

Aslında Wolf'a haksızlık ediyordu tabii. O zamanlar Scarlet'ı tanımıyordu ki. Hem büyükannesini kurtarmaya kalkışsa bile diğer operasyoncular onu da öldürürdü. Ve Scarlet işte o zaman gerçekten yalnız kalırdı.

Belki de Wolf'tan hâlâ biraz korktuğu için tereddüt ediyordu. Wolf mutluyken, ona kur yaparken ve bazen de bütün sevimliliğiyle saçmalarken onun başka bir yönü olduğunu unutmak kolaydı. Ama Scarlet onu savaşırken pek çok kez görmüştü. Dolayısıyla unutamazdı. Onu endişelendiren şimdi Cinder'la yaptığı eğitim amaçlı baskılanmış dövüşler değildi. Wolf rakibinin boynunu acımasızca kırabilirdi. Ya da keskin dişleriyle etlerini kemiklerden sıyırabilirdi.

Scarlet bunları düşündükçe hâlâ ürperiyordu.

"Scarlet?"

Dalmıştı. Adını duyunca yerinden sıçradı. Wolf alnında endişe çizgileriyle onu izliyordu. "Ne oldu?"

"Hiç." Scarlet gülümsedi. Neyse ki bunu yapmak için kendini zorlaması gerekmemişti.

Evet, Wolf'un karanlık bir yanı vardı ama daha önce gördüğü canavarla şimdi yanında oturan adam farklıydı. Aylı bilim insanları ona ne yapmış olursa olsun Wolf kendi kararlarını verebildiğini kanıtlamıştı.

"Yara izlerini düşünüyordum," dedi merhemin kapağını kapayarak. Wolf'un dudağı artık kanamıyordu ama morluk birkaç günden önce geçmeyecekti.

Scarlet onun çenesini tuttu ve başını hafifçe yana çevirip yarasının üzerine bir öpücük kondurdu. Wolf derin bir nefes aldı ama onun dışında bir

heykel gibi hareketsiz durdu. Bu onun için pek alışılageldik bir davranış değildi.

“Korkma, yaşayacaksın,” dedi Scarlet geri çekilirken.

Birden duvarlardaki hoparlörlerden Iko’nun sesi duyuldu. “Scarlet? Wolf? Kargo bölümüne gelebilir misiniz? Yeni gelişmeler var.”

“Tamam,” dedi Scarlet. Etrafı toplamaya başlamıştı bile. Wolf masadan indi. Scarlet dönüp ona baktığında gülümseyerek parmağını yarasına sürttü.

Kargo bölümünde, Thorne’la Cinder ters çevirdikleri bir sandığın üzerinde kâğıt oynuyordu. Cinder dağınık saçlarından buruşuk kıyafetine dek hâlâ Wolf’la dövüşünün izlerini taşıyordu.

“Ah, hoş geldiniz,” dedi Thorne kafasını kaldırarak. “Scarlet, Cinder’a hile yaptığını söyler misin lütfen?”

“Hile yapmıyorum.”

“Arka arkaya çift attın. Bu kurallara aykırı.”

Cinder kollarını göğsünde kavuşturdu. “Thorne, biraz önce oyunun elkitabım beynime yükledim. Ne yapıp yapamayacağımı biliyorum.”

“Gördün mü bak?!” Thorne parmaklarını şaklattı. “Bunu da yapamazsın.”

Cinder’ın kollarını savurmasıyla kâğıtlar yere saçıldı. Scarlet bir tanesini havada kaptı. Üç gelmişti. “Ben de arka arkaya çift oynanmaz diye biliyorum. Ama belki büyükannem de yanılıyordu.”

“Ya da belki Cinder hile yapıyordur.”

“Yapmıyorum,” diye tısladı Cinder.

“Iko bizi çağırdı,” dedi Scarlet yerden topladığı kâğıtları masasının üzerine koyarken.

“*Oui,* matmazel,” dedi Iko. Thorne’un Scarlet’la konuşurken kullandığı aksanı taklit ediyordu. Gerçi Iko’nunki daha gerçekçiydi. “Aylı özel operasyonculardan bazı haberler geldi.” Duvardaki ekran açıldı. Iko geri sayan saati ve sarayın planını yok edip bir dizi video açtı. Silahlı askerler bir düzine kadar iri yarı ve yapılı adamı, özel güvenlikli bir uçan arabaya bindiriyordu. “Görünüşe bakılırsa saldırıdan beri Amerikan hükümeti aralıksız soruşturma yapıyor. Saldırıya uğrayan üç Cumhuriyet şehrinde operasyonlar yürütülüyor. New York, Meksika ve San Paulo’da. Daha şimdiden elli dokuz tane operasyoncu ve dört sihirbaz tutuklandı. Onları savaş esiri olarak ellerinde tutuyorlar.”

Scarlet, Manhattan Adası’nda çekilen bir filmi gösteren ekrana yaklaştı. Görüntülerden anlaşıldığı üzere, bu ekip terk edilmiş bir metro hattında saklanıyordu. Operasyoncuların elleri ve ayakları bağlıydı. Her birine en az iki silah yöneltilmişti ama hepsi bir çayırda çiçek topluyormuşçasına rahattı. Biri kameraya sırıtmayı ihmal etmedi. “Tanıdığın biri var mı?” diye sordu Scarlet.

“Pek sayılmaz,” diye homurdandı Wolf. “Sürüler birbirleriyle sosyalleşmez ama onları yemekhanede görmüştüm. Bazen de eğitimde.”

“Yakalandıklarına üzülmüş görünmüyorlar,” dedi Thorne. “Belli ki hiç hapishane yemeği yememişler.”

Cinder gelip Scarlet’ın yanında durdu, “İçeride uzun kalmayacaklar ki. Düğüne iki hafta var. Sonra serbest bırakılıp Ay’a geri yollanacaklar.”

Thorne başparmaklarını kemerine soktu. “Desene onlarla boşuna vakit harcıyorlar.”

“Katılmıyorum,” dedi Scarlet. “İnsanlar korku içinde yaşayamaz. Hükümet onlara katliamları engellemek için bir şeyler yaptığını göstermeye çalışıyor. Amaç kontrol bizde imajı vermek.”

Cinder kafasını iki yana salladı. “İyi ama Levana misilleme yaparsa ne olacak? Evlilik anlaşması iki tarafın arasını daha fazla germemek için yapılmadı mı?”

“Bence Levana misilleme yapmayacak,” dedi Wolf. “Aldıracağını bile sanmam.”

Scarlet onun kolundaki dövmeye baktı. “Seni ve onları yaratmak için harcadığı bunca çabadan sonra mı?”

“Levana anlaşmayı tehlikeye atmaz. Hele operasyoncular için asla. Zaten baştan beri tek bir amaca hizmet ediyorduk. Operasyoncular ilk saldırıyı yaptı ve Dünyalılara Ay halkının her an her yerde olabileceğini kanıtladılar. Bizden korkmalarını sağladılar.” Huzursuzca kıpırdandı. “Kraliçe’nin bizimle işi bitti.”

“Umarım haklısındır,” dedi Iko. “Çünkü şimdi operasyoncuların izini nasıl süreceklerini biliyorlar ve herkes Topluluk’un geri kalanından da aynısını bekliyor.”

“Sahi nasıl buldular onları?” diye sordu Cinder atkuyruğunu sıkılaştırarak.

Havalandırma sistemi temiz hava üfledi. “Aylılar bütün Dünya’daki karantina bölgelerindeki revirlere bir sistem kurmuş. Ölenlerin kimlik

çiplerini toplayıp operasyonculara yolluyorlarmış. Yeniden programlanıp çip takılan operasyoncular halkın arasına kolayca karışmış. Hükümet bu bağlantıyı çözdüğünde geriye bir tek çipleri takip etmek kalmış. Sürülerin operasyon üslerine kolayca ulaşmışlar tabii."

"Peony..." Cinder ekrana biraz daha yaklaştı. "Demek android çipini bu yüzden istemiş. Şimdi siz bana o çipin onlardan birine takılabileceğini mi söylüyorsunuz?"

"Ses tonuna dikkat et," diye uyardı Thorne. "Köpek dostlarımız alınabilir."

Cinder şakaklarını ovuşturdu. "Özür dilerim, Wolf. Seni kastetmemiştim." Bir an duraksadı. "Gerçi yok ya. Galiba etmiştim. O benim kardeşimdi. Kim bilir bu hastalıktan ölen kaç kişi kimliklerini *onlara* kaptırdı? Yine söylüyorum, sakın üzerine alınma."

"Rahat ol," dedi Wolf. "Peony'yi seviyordun. Biri Scarlet'ın kimliğini sıfırlayıp Levana'nın ordusuna verse ben de bozulurdum."

Scarlet kaskatı kesildi. Yanaklarını ateş basmıştı. Wolf hislerini açık açık söylüyordu.

"Ayyy," diye bağırdı Iko. "Wolf, Scarlet'ı sevdiğini mi söyledi? Ne şeker!"

Scarlet suratını buruşturdu. "Yok canım. Ne alaka?" Ellerini yumruk yapmıştı. "Konumuza geri dönebilir miyiz lütfen?"

"Yanakları mı kızardı, yoksa bana mı öyle geliyor?"

"Bence kıpkırmızı kesildi," diye onayladı Thorne kartları karıştırarak. "Wolf da biraz heyecanlandı mı ne?"

"Bırakın sululuğu," dedi Cinder ve Scarlet az kalsın onun boynuna sarılacaktı. "Anladık. Veba kurbanlarının kimlik çiplerini alıyorlarmış. Şimdi ne olacak?"

Iko ciddileştiğinde ışıklar karardı. "Artık böyle bir şey olmayacak. Biz burada konuşurken karantina bölgelerinde görevlendirilen bütün Amerikan androidleri incelenip yeniden programlanıyordun Birlik'in geri kalanında da aynı uygulamanın yapılacağından eminim."

Ekranda, Manhattan'daki son operasyoncu da bir devriye arabasına bindirildi. Kapılar arkasından kapanıp kilitlendi.

"En azından birinin icabına baktılar," dedi Scarlet onu esir alan sürüyü düşünerek. Büyükannesini onlar öldürmüştü. "Avrupadakiler de bulunur umarım. Hepsini gebertsinler."

“Sorunu çözdüklerini sanmasınlar da,” dedi Cinder. “Wolf’un dediği gibi gerçek savaş daha başlamadı. Dünya şu anda her şeye karşı hazırlıklı olmalı.”

“Biz de bu düğünü engelleyip seni tahta çıkarmaya hazırlıklı olmalıyız,” diye ekledi Scarlet. Kraliçe olma fikrinin Cinder’ı ne kadar rahatsız ettiğini görebiliyordu. “Bunu başarabilirsek savaş daha ileri gidemez.”

“Bir önerim var,” dedi Iko. Bu sırada, Aylı operasyoncuların videolarını kapatıp yaklaşan düğünle ilgili haberleri açmıştı. “Levana oradayken Yeni Pekin Sarayı’na girebilirsek, onu öldürmeye ne dersiniz? Tamam, belki zalimce ama bu pek çok sorunu çözmez miydi?”

“Kimden söz ettiğimizi unuttun galiba?” dedi Cinder. “Levana aynı anda yüzlerce insanın beynini yıkayabiliyor.”

“Benimkini yıkayamaz,” dedi Iko. “Ya da seninkini.”

Wolf kafasını iki yana salladı. “Ona yaklaşmak için koca bir ordu gerek. Sayısız muhafızı ve sihirbazı var. Kalkan ya da silah olarak kullanabileceği Dünyalıları saymıyorum bile.”

“Ki buna Kai de dahil,” dedi Cinder.

Geminin motorlarından duvarları titreten bir gürültü geldi. “Haklısın. Bu riski alamayız.”

“Hayır ama bütün Dünya’ya onun bir sahtekâr ve katil olduğunu söyleyebiliriz.” Cinder ellerini kalçalarına koydu. “Bir canavar olduğunu biliyorlar zaten. Tek yapmamız gereken onlara Levana’nın imparatoriçe olmasının başlarına büyük işler açabileceğini göstermek.”

BÖLÜM Beş

“DÖRDÜNCÜ EKRAN,” DEDİ CRESS İKONLARDA göz gezdirerek. “Jilet Jack D-5’e.”

Çizgi soytarı karakterin taklalar atarak yeni yerine yerleşmesini beklemeden dikkatini diğer oyuna verdi. “Beşinci ekran. Yakutlarla hançerleri al. Taçlardan kurtul.”

Ekran ışıldadı ama Cress yeni bir oyuna geçmişti bile. “Altıncı ekran.” Saçlarının uçlarını çiğneyerek duraksadı. On iki sayı dizisi ekranı doldurdu. Aralarında bazı boşluklar, renkler ve desenler vardı. Cress denklemi çözmek için zihnini zorladı. Bunu ikinci kere yapabileceğinden emin değildi. Karşısında bir yapboz belirdi ve çözümü Dünya’nın üzerine doğan güneş kadar aşikârdı. “3A, 4. Dizideki sarıyı gir. 7B siyah 16. 9G siyah 20.” Sayılar yok oldu ve ekranda elinde mikrofonuyla şarkı söyleyen bir ikinci çağ şarkıcısı belirdi. İzleyiciler onu çılgınca alkışladı. “Tebrikler, abla,” dedi Küçük Cress. “Kazandın!”

Cress’in zaferi fazla uzun sürmedi. Yan dönüp ilk oyunu tekrar gözden geçirdi. Küçük Cress’in hamlesi havasını söndürmüştü. Köşeye sıkışmıştı. “Birinci ekran,” diye mırıldandı ve saçını bir omzundan diğerine atarken dalgınca nemli uçlarını örmeye başladı. Az sonra altıncı ekrandaki zaferi unutulmuştu bile. Bu seferkini Küçük Cress kazanacaktı.

Cress iç çekip elinden gelen en iyi hamleyi yaptı ama Küçük Cress’in kralı hemen arkasından hologram labirentin ortasına gelerek altın kupayı talep etti. Gülen bir soytarı belirdi ve oyun tahtasının geri kalanını mideye indirdi.

Cress homurdanarak saçlarını ensesinden çekti ve küçüklüğünün onun için seçeceği görevi bekledi.

“Ben kazandım!” dedi Küçük Cress hologram kaybolduğunda. Diğer oyunlar otomatikman kilitlendi. “Şimdi on dakika boyunca sıradaki videoda olduğu gibi kovboy dansı yapacaksın. Arkasından otuz çömel-sıçra. Hadi!”

Cress gözlerini devirdi. Sesini kaydederken bu kadar neşeli ve şımarık konuştuğuna pişmandı. Ama ekranlarda kovboy şapkalı ve bıyıklı bir adam belirdiğinde uysalca yatağından kalkıp karşısına geçti.

Birkaç yıl önce oldukça hareketsiz bir hayat sürdüğünü düşünüp bir egzersiz bahanesi üretmeye karar vermişti. Bütün oyunlara her kaybedişinde çeşitli egzersizler yapmasını gerektiren bir program yüklemişti. Bazen buna pişman olsa da, bir sandalyeye çakılıp kalmasını engelliyordu. Dans ve yoga aktivitelerinden hoşlanmaya bile başlamıştı. Ama şu çömel-sıçra hareketi en sevmediklerinden biriydi.

Bir gitar sesi duyuldu ve hemen ardından neşeli bir müzik çalmaya başladı. Cress başparmaklarını hayali kemerine geçirerek ekranı gözledi. Sonra bir çınlama duydu.

"Hayrola, Küçük Cress?"

"Tamirci adında bilinmeyen bir kullanıcıdan görüşme talebi aldık."

Cress birden heyecanlandı.

Tamirci.

Bir çığlık atarak en küçük ekranın başına koştu. Egzersiz programını kapadı. Güvenlik duvarını ve gizlilik ayarlarını kontrol etti. Şimdi ekranda yalnızca görüntülü konuşma talebi duruyordu.

KABUL EDİYOR MUSUN?

Cress kuruyan boğazıyla yutkunmaya çalışarak saçlarını düzeltti. "Evet!"

Pencere kayboldu ve yerini siyah bir ekran aldı. Ve sonra...

Sonra...

İşte karşısındaydı.

Carswell Thorne.

Bir iskemlede kaykılarak oturup bacaklarını masaya uzatmıştı. Ekranda botlarının tabanları görünüyordu. Hemen arkasında üç kişi duruyordu ama Cress yalnızca ona bakan mavi gözleri görüyordu. Yine nefesi kesilmişti.

Yine onu çılgınca merak ediyordu.

Carswell Thorne onu bir kez daha büyülemişti.

Aralarında iki tane ekran ve koskoca bir uzay boşluğu olsa da, Cress onunla sağlam bir bağı olduğunu hissedebiliyordu. İlk kez göz göze gelmişlerdi ve Thorne'un yüzündeki hayrete bakılırsa aynısını o da hissetmişti.

Cress'in yanakları yanmaya, elleri titremeye başladı.

"Vay canına," diye mırıldandı Carswell Thorne. Ayaklarım indirip onu daha yakından incelemek için öne eğildi. "Onların hepsi saç mı?"

İşte o anda aralarındaki bağ koptu ve Cress’in bütün romantik hayalleri suya düştü.

Boğazına doğru bunaltıcı bir panik yükseldi. Bağırarak kameranın görüş alanından çıktı ve masanın altına saklandı. Bu sırada sırtını duvara çaptı. Of, amma acımıştı! Cress titreyerek gözlerini odada gezdirdi. Carswell Thorne’un şu anda ekranından gördüğü odada. Dağınık bir yatak ve ona elini hayali eşinin beline koymasını söyleyen kovboy şapkalı ve bıyıklı bir adamla dolu ekranlar. Ekrandan Thorne’un sesi geldi. “Nereye gitti bu?”

“Of, Thorne!” Bir kız sesi. Linh Cinder mıydı? “Bir kere de düşünerek konuşsan?”

“Neden? Ne dedim ki?”

“Onların hepsi saç mı?"

“İyi de görmedin mi? Bir saksağan yuvasıyla bir çitanın parça pinçik ettiği bir yün yumağının karışımı gibiydi.”

Kısa bir sessizlik. “Çita mı?”

“Aklıma gelen ilk büyük kedi oydu.”

Cress telaşla buklelerini kulaklarının arkasına sıkıştırmaya çalıştı. Uyduya hapsedildiğinden beri saçları kesilmemişti. Şimdi dizlerini geçiyorlardı. Sybil uyduya kesici bir alet sokmaya karşıydı. Cress uzun zaman önce saçlarını özenle örmekten vazgeçmişti. Sonuçta onu kim görüyordu ki?

Keşke o sabah saçlarını tarasaydı. Yakası delik elbisesini giymeseydi. Kahvaltıdan sonra dişlerini fırçalamış mıydı, onu bile hatırlamıyordu. Belki de dişlerinin arasında ıspanaklı omlet parçaları vardı.

“Bırak, ben konuşayım.”

Ekranda bir hareket oldu.

“Merhaba.” Yine aynı kız. “Beni duyabildiğini biliyorum. Arkadaşım büyük densizlik etti. Kusuruna bakma.”

“Biz genelde onu duymazdan geliriz,” dedi başka bir kadın sesi.

Cress etrafına bakınarak bir ayna ya da onun yerine geçebilecek bir şey aradı.

“Seninle konuşmalıyız. Ben... Cinder. Android’i tamir eden tamirci.”

Cress’in eli kıyafet sepetine çarptı. Sepet devrilirken iskemlenin dengesini bozdu. İskemlenin arkası karşı duvara bitişik masaya çarptı ve masadaki yarım bardak su sallanmaya başladı. Cress donup kalmıştı.

Dehşetle irileşen gözlerle Küçük Cress'e ev sahipliği yapan bellek cihazına doğru savrulan bardağı izliyordu.

"Merhaba? Kötü bir zamanda mı rahatsız ettik?"

Bardak birkaç kere daha tıngırdadıktan sonra durdu.

Cress tuttuğu nefesini yavaşça bıraktı.

Bu buluşmanın böyle olmaması gerekiyordu. Yüzlerce kez hayalini kurduğu bu değildi. O hayallerde ne diyordu? Nasıl davranıyordu? O kız nereye gitmişti?

Tek düşünebildiği kovboy şapkalı adamın utancıydı (şimdi eşinize dönün ve sırt sırta verip dönmeye başlayın!). Bir de, saksağan yuvası saçları, terli avuçları ve kulaklarında zonklayan kalp atışları vardı tabii.

Gözlerini kapayıp aklını toplamaya çalıştı. *Kafanı kullan!*

O masanın altında saklanacak şapşal bir kız değildi. O *bir...*

Aktristi.

Zarif, yetenekli ve muhteşem bir aktris. Ve şu anda üzerinde görenlerin gözlerini kamaştıracak kadar güzel, yıldızlar kadar parlak, payetli bir elbise vardı. Bir sihirbaz nasıl kitleleri etkileye-bilme yeteneğini sorgulamıyorsa, o da etrafındakiler üzerindeki büyüleyici gücünü sorgulayamazdı. O enfes bir yaratıktı. O...

Hâlâ masanın altında saklanıyordu.

"Orada mısın?"

Alaycı bir homurtu. "Bravo, bir çırpıda kaynaşıverdiniz." Carswell Thorne.

Cress heyecanla irkildi ama yine hayaller kâbusuna dalınca nefesi biraz olsun düzene girdi. "Bu bir tiyatro sahnesi," diye fısıldadı onu duyamayacakları kadar hafif bir sesle. Burası yatak odası değil, sığınağı ve hapishanesiydi. Işıklar, kameralar, düzinelerce yapımcı ve yönetmen ve sahnenin altında koşturan android asistanlar görür gibi oldu.

Ve o başroldeydi.

"Küçük Cress, egzersiz programını duraklat."

Birden oda sessizleşti ve Cress masasının altından çıktı.

Cinder şimdi ekranın karşısında oturuyordu. Carswell Thorne ise arkada ayaktaydı. Cress ona mahcup gülümsemesini yakalayabilecek kadar uzun bakabildi. Kalbi daha da hızlı çarpmaya başladı.

“Merhaba,” dedi Linh Cinder. “Seni böyle şaşırtmak istemezdik. Kusura bakma. Beni hatırladın mı? Birkaç hafta önce taç giyme töreninin olduğu gün konuşmuştuk.”

“Evet, tabii,” diye kekeledi Cress. Dizleri titremeye başlamıştı. İskemleyi çekip oturdu. “İyi olduğunuza sevindim.” Konuşurken dikkatini Linh Cinder’a vermeye çalışıyordu. Carswell Thorne’la bir daha göz göze gelmemeyi başarabilirse bunu yapabilirdi.

Bir de şu meraktan kurtulabilseydi! Aklını toplamaya ve ona bakmamaya çalıştıkça daha da bocalıyordu.

“Ah, sağ ol,” dedi Cinder. “Ben bundan pek emin değildim. Yani... Dünya haberlerini takip edebiliyor musun? Olanlardan haberin...”

“Evet var.”

Cinder duraksadı.

Cress kendine sofistike bir hava vermeye çalıştığını hatırladı. Daha dik oturmalıydı.

“Bütün haberleri izledim,” dedi daha açıkça. “En son Fransa’da görüldüğünüzü biliyordum. Geminizi takip ediyordum. Dolayısıyla yok edilmediğini de biliyordum. Ama durumunuzdan emin değildim. Seninle bağlantı kurmaya çalıştım ama hiç cevap vermedin.” Saçlarının uçlarına küçük düğümler atmaya başlamıştı. “Hepinizi sağ salim görmek benim için güzel bir sürpriz oldu.”

“Evet, evet, iyiyiz,” diye kestirip attı Thorne. Dirseğini Cinder’ın omzuna dayayıp ekrana doğru eğildi. Kaşlarını çatmıştı.

Cress, onun bakışlarından daha fazla kaçamadı. Dudaklarından belli belirsiz bir inleme kaçtı. Bu sesi çıkarabileceğini bile bilmiyordu. “Bir dakika. Sen gemimizi takip mi ediyordun?” diye sordu Thorne.

Cress ağzını açtı ama heyecandan konuşamayınca yine kapadı. Nihayet kafasını sallamayı akıl edebildi.

Thorne gözlerini kıstı. Yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalışır gibiydi. Ya da belki şapşalın teki olduğunu düşünüyordu.

Cress yine o masanın altına saklanabilmek için neler vermezdi.

“Vay canına,” dedi Thorne aksanlı konuşmasıyla. “Kimin için çalışıyordun sen?”

Sen bir aktrissin. Bir aktris.

“Şey için... Hanımım Sybil. Sizi bulmamı emretti ama ona hiçbir şey söylemedim. Merak etmeyin söylemem de. Ben... radar sinyalleriyle

oynadım. Siz geçerken gözetleme uyduları diğer tarafa bakıyor. Böylece sizi kimse bulamayacak.” Dört suratın da hayretle onu izlediğini fark edince duraksadı. “Sonuçta daha yakalanmadınız, öyle değil mi?”

Cinder tek kaşını kaldırıp Thorne’a baktı. Thorne birden bir kahkaha patlattı.

“Bunca zamandır Cinder’ın diğer gemilere büyü yaptığını sanıyorduk. Meğer kahramanımız şenmişsin.”

Cinder kaşlarını çattı ama Cress kime kızdığını anlayamamıştı. “O hâlde sana teşekkür borçluyuz,” dedi Cinder.

Cress beceriksizce omzunu silkti. “O kadar da zor bir iş değildi. Asıl zoru sizi bulmaktı ama onu da hallettim. Ne de olsa, Aylılar yıllardır galakside gemi takibi yapar.”

“Kafama koca Japonya’yı satın alabilecek kadar yüklü bir ödül koydular,” dedi Cinder. “Sayende güvendeyim. Tekrar teşekkürler.”

Cress’in boynundan yukarı bir kızarıklık yükseldi.

Thorne, Cinder’ın kolunu dürttü. “Aferin. işte böyle suyuna gideceksin.”

Cinder gözlerini devirdi. “Bak. Seninle iletişime geçtik çünkü yardımına ihtiyacımız var. Görünüşe bakılırsa, düşündüğümüzden de çok.”

“Tabii,” dedi Cress saçlarını bileklerinden çözerek. “Ne isterseniz yaparım.”

Thorne sırıttı. “Gördün mü bak? Kız dediğin böyle uysal olur.”

İkinci kız omzuna bir tane patlattı. “Daha ne istediğimizi bile bilmiyor.” Cress ilk kez ona dikkat etti. Kızıl, kıvırcık saçları, çilli bir burnu ve Cinder’ın keskin çizgilerinin yanında iyice belirginleşen kıvrımları vardı. Kızın yanındaki adam hepsine tepeden bakıyordu. Kumral saçları her yöne dağılmıştı. Solgun yara izleri hayatını nasıl geçirdiğini ele veriyordu. Çenesinde taze bir çürük vardı.

Cress kendinden emin görünmeye çalıştı. “Ne konuda yardımım gerek?”

“Seninle daha önce konuştuğumuzda bana Dünya liderlerini gözetleyip Kraliçe Levana’ya bilgi verdiğini söylemiştin. Levana imparatoriçe olduğu gün Kai’yi öldürtüp Topluluk’un başına geçmeyi planlıyor. O gücü Dünyalılara bir kez daha saldırmak için kullanacak. Bunları da biliyorsundur herhalde?”

Cress *evet* anlamında kafasını salladı. Biraz fazla mı enerjik görünmüştü?

"Dünyalıların Levana'nın nelere kalkışabileceğini öğrenmesi gerek. Sadece Topluluk'u değil, bütün Dünya'yı ele geçirmeye çalışacak. Dünya liderleri Levana'nın bunca zamandır onları izlettiğini ve ilk fırsatta ülkelerini işgal edeceğini bilirse, bu düğün asla gerçekleşmez. Onu bir Dünya lideri olarak kabul etmezler. Düğün iptal olur ve şansımız yaver giderse... onu tahttan indirebiliriz."

Cress dudaklarını yaladı. "Benden ne istiyorsunuz?"

"Kanıt. Levana'nın planlarıyla ilgili somut deliller sunmalıyız."

Cress arkasına yaslanarak bir süre düşündü. "Yıllardır bütün izlemelerimi kayıt altına aldım. En çarpıcılarını size yollayabilirim. Yine bu bağlantıyı kullanırız."

"Harika!"

"Gerçi ben bunun işe yarayacağından sizin kadar emin değilim. Her şey koşullara bağlı. Levana'nın meraklı biri olduğunu herkes öğrenecek ama bu tüm o liderlerin ülkelerine göz koyduğu anlamına gelmez ki. Majesteleri'ni öldürmeyi planladığına dair bir kanıtım da yok. Evet, bundan şüpheleniyorum. Hanımımın da bazı imaları oldu ama.

"Önemi yok. Elinde ne varsa onu gönder. Levana bize bir kere saldırdı. Dünyalıları bunun tekrarlanacağına ikna etmek zor olmayacak."

Cress kafasını salladı ama heyecanı sönmüştü. Hafifçe öksürdü. "Hanımım kaydı hemen tanır. Onu size benim verdiğimi anlar."

Cinder'ın gülümsemesi kayboldu. Cress'in daha fazlasını söylemesine gerek yoktu. İhanetinin cezası ölümdü.

"Üzgünüm," dedi Cinder. "Seni kaçırmamızın bir çaresi olsaydı keşke. Ama Ay Ülkesi'ne gelmeyi göze alamayız. Liman güvenliğinden geçmek..."

"Ben Ay'da değilim!" Cress bunu umutla söylemişti. "Ay Ülkesi'ne gelmenize gerek yok. Ben orada değilim."

Cinder gözlerini Cress'in arkasındaki odada gezdirdi. "Ama Dünyayla bağlantı kuramadığını söyledin. Yani.

"Bir uydudayım. Size koordinatlarımı verebilirim. Rampion'ın kenetlenme bölmeme uyumlu olup olmadığını haftalar önce kontrol ettim. Bir sorun olacağını sanmıyorum. En azından kapsüller buraya yanaşabiliyor. Sizin kapsüller duruyor değil mi?"

“Sen bir uyduda mısın?” diye sordu Thorne.

“Evet. On altı saatlik kutup yörüngesindeyim.”

“Ne kadardır oradasın?”

Cress saçlarını parmaklarına doladı. “Galiba yedi yıl oldu.”

“Yedi yıldır yalnız mısın?”

“E-evet.” Omzunu silkti. “Hanımım bana yemek ve su getiriyor. İnternetim de var. Yani o kadar kötü değil ama... ”

“Ama bir tutsaksın,” dedi Thorne.

“Ben çaresiz prenses demeyi yeğlerim,” diye mırıldandı Cress.

Thorne’un mezuniyet fotoğrafındaki çarpık gülümsemesi şimdi tüm gerçekliğiyle karşısında duruyordu. Bakışları biraz alaycıydı ama kesinlikle çekiciydi.

Cress nefesini tuttu. Hislerini anladıysalar bile belli etmediler.

Kızıl saçlı kız görüş alanından çıktı ama Cress onu hâlâ duyabiliyordu. “Levana peşimizde zaten. Yani onu kurtarmakla şimşekleri üzerimize çekmiş olmayacağız.”

“Artı,” dedi Cinder arkadaşlarına bakarak, “gemimizi nasıl takip edeceğini bilen birini Levana’nın eline bırakmak ne kadar doğru?”

Cress’in parmakları karıncalanmaya başlamıştı. Saçları kan dolaşımını kesiyordu. Ama bunu fark etmedi bile.

Thorne başını yana eğip ekrana baktı. “Pekâlâ, çaresiz prenses. Yollayın bakalım şu koordinatları.”

BÖLÜM

Altı

“YEMEĞE GELİNCE, AY KRALİÇESİ TÖRENDEN sonraki geleneksel sekiz yemeklik menüyü uygun bulmadı. Dolayısıyla benim tavsiyem dörtlü sashimi ve hafif bir çorbayla başlamak. Belki köpekbalığı yüzgeci çorbasına benzer bir şey hazırlarız. Böylece eski geleneklerle modern hassasiyetler arasında mükemmel bir denge yakalamış oluruz.” Düğün organizatörü bir cevap beklercesine duraksadı. Kai çalışma odasındaki divanda uzanıyordu. Kolunu yüzüne atmıştı. Ne o, ne de baş danışmanı Konn Torin itiraz edince düğün organizatörü boğazını temizleyip anlatmaya devam etti. “Üçüncü yemek olarak yeşil mango soslu kızarmış domuz karnı düşündüm. Ardından vejetaryenler için bir başlangıç yerinde olur. Ben *potoî*u öneriyorum. Muz yaprakları yatağında gelincik tohumları. Beşinci yemek için yemek şirketine danışmayı planlıyorum. Belki bir kabuklu deniz hayvanları körisi olabilir. Yanında da şöyle renkli bir hindistancevizi-misket limonu sosu. Majesteleri ıstakoz mu, yengeç mi, yoksa deniztarağını mı tercih eder?”

Kai kolunu yüzünden kaldırıp parmaklarının arasından kadına baktı. Tashmi Priya kırklarında olmalıydı ama cildinin gerginliğine bakan ona otuz bile demezdi. Öte yandan, saçları beyazlamaya başlamıştı. Kai kadıncağızın kafasındaki kır tellerin son bir hafta içinde arttığını düşündü. Gelinin istekleri bitip tükenmek bilmiyordu ve organizasyon firmasının sabrı taşmak üzereydi. Kai Kraliçe Levana’yla çalışmanın ne kadar zor olduğunu tahmin ettiği için Priya’ya anlayışlı davranmaya çalışıyordu.

Bereket kadın işinde iyiydi. Düğün organizatörlüğü görevini tereddütsüz kabul etmişti. Levana’nın isteklerini layığıyla yerine getiriyordu. Profesyonel mükemmeliyetçiliği verdiği her karardan belli oluyordu. Kendini ifade ediş biçimi, derli toplu saçları ve makyajıyla takdire şayandı doğrusu. Sadeliğini gardırobuna da yansıtmıştı. Genellikle renkli ipekten ve el emeği işlemelerle kaplı geleneksel Hint sarileri giyiyordu. Tüm bunlar Priya’ya asil bir hava katıyordu. Oysa Kai şu anda onun tam tersi, perişan görünüyordu.

“Deniztarağı ya da ıstakoz. Fark etmez.” Yine gözlerini kapadı. “Bir tercihim yok. Levana ne istiyorsa o olsun.”

Kısa bir sessizlikten sonra ekranda dolaşan parmakların sesini duydu. “Dilerseniz yemek konusunu sonraya bırakalım. Tören için Kraliçe’nin rahip seçimini onaylıyor musunuz? Biliyorsunuz kendisi Afrika Başbakanı Karnini önerdi.”

“Daha uygun birini düşünemiyorum.”

“Harika. Evlilik yeminlerinizi düşünmeye fırsatınız oldu mu acaba?”

Kai alayla homurdandı. “Aşk, saygı ya da mutlulukla ilgili bütün maddeleri silin. Gerekli yere imzamı atarım olur biter.”

“Majesteleri,” dedi Torin. Bu hitabı bile azarlarmış gibi söylemeyi becerebilmişti.

Kai iç çekerek doğruldu. Torin, Priya’nın karşısında oturuyordu. Elindeki bardakta yalnızca buz küpleri kalmıştı. Normalde içki içen biri değildi. Kai bunun herkes için zor bir sınav olduğunu bir kez daha hatırladı.

Dikkatini tam da bir profesyonele yakışacak duygusuz bir ifadeyle onu süzen Priya’ya verdi. “Yeminler için senin tavsiyen ne?”

Priya özür dilemesine gözlerini kıstı. Kai başına bir iş geleceğini anladı. “Ay Kraliçesi yeminlerinizi kendinizin yazmasını önerdi, Majesteleri.”

“Yok artık.” Kai tekrar minderlerin üzerine düştü. “Hayatta olmaz.”

Kısa bir duraksama. “İsterseniz yemininizi ben yazayım, Majesteleri?”

“Görev tanımında bu var mı?”

“Benim görevim düğünde hiçbir aksaklık olmamasını sağlamak, efendim.”

Kai tavandaki süslü avizelere baktı. Güvenlik ekibinin çalışma odasını araması bir hafta sürmüştü. Tek bir kayıt cihazı *bulmuşlardı. Tırnak kadar bir* şeydi. Avizelerden birine gizlenmişti. Kai şimdi baştan beri haklı olduğunu biliyordu. Levana onu gizlice dinliyordu.

Yatak odasının bulunduğu daireye de bakılmıştı. Orası temizdi. Bunlar nişanlısı hakkında aklına eseni söylediği yegane yerlerdi. Gerçi kafasının içindeki uyarı çanları bir türlü susmuyordu. Atladığı bir detay olabilir miydi?

“Teşekkür ederim, Tashmi. Teklifini düşüneceğim.”

Priya kafasını sallayarak ayağa kalktı. “Bu öğleden sonra yemek şirketleriyle toplantım var. Size gelişmeleri haber veririm.”

Kai kendini ayağa kalkmak için zorladı. Bu basit hareket bile bütün enerjisini tüketmişti. Son haftalarda birkaç kilo vermesine rağmen kendini ağırlaşmış hissediyordu. Bütün halkının yükü omuzlarına binmişti sanki.

“Her şey için teşekkür ederim,” dedi kibarca başını eğerek. Bu arada Priya yanında getirdiği renk paletleriyle kumaş örneklerini toplamaya başlamıştı.

Priya saygıyla eğildi. “Sabah yine konuşuyoruz. Sihirbaz Park gelmeden önce.”

Kai sıkıntıyla homurdandı. “O yarın mıydı?”

Torin yalandan öksürdü.

“Harika! Öyle eğlenceli biri ki, insan onu yeniden görmek için sabırsızlanıyor.”

Priya müstehzi bir gülümsemeyle dışarı çıktı.

Kai dramatik bir şekilde iç çekmemek için kendini zor tutarak tekrar divana yığıldı. Çocukça davrandığının farkındaydı ama çalışma odasının gizliliğinde de istediği gibi konuşamayacaksa burayı aratmasının ne anlamı kalırdı? Kai başka her yerde bu düğünü çok istiyormuş gibi görünmek zorundaydı. Dünya ve Ay saltanatları arasındaki bir evliliğin müthiş sonuçlar doğuracağına inanıyormuş gibi. Halkını Kraliçe Levana’yla evlendiğinde Dünya ve Ay Ülkesi arasındaki yüzlerce yıllık anlaşmazlığın sona ereceğine inandırmalıydı. Nefret ve düşmanlık sona erecek, barış gelecekti. *Boş versene,* diye düşündü. Kimi kandırıyordu ki?

Kai aslında Levana’dan tiksiniyordu. Ona boyun eğdiği için kendinden de tiksiniyordu. Ve babası Levana’yı yıllarca Topluluktan uzak tuttuğu hâlde tahtı kendisi devraldığında iplerin kopmasından nefret ediyordu.

Kraliçe Levana, Kai’nin babası imparator Rikan’ın hasta olduğunu duyar duymaz Kai’yi avucunun içine almanın planlarını yapmaya başlamış olmalıydı.

Levana kazanmak üzereydi ve Kai bundan nefret ediyordu.

Torin öne doğru eğildiğinde bardağındaki buzlar birbirine çarparak tıngırdadı. “Solgun görünüyorsunuz, Majesteleri. Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?”

Kai alnına düşen saçları geriye itti. “Dürüst ol, Torin. Sence hata mı yapıyorum?”

Torin bu soruyu uzun bir süre düşündükten sonra bardağını bıraktı. “Ay Ülkesi’nin saldırısında on altı bin Dünyalı öldü. Yalnızca birkaç saat içinde!

Bu on bir gün önce oldu. Sözünüzle kaç kişinin hayatını kurtardığınızı varın siz düşünün." Parmaklarını kucağında kenetledi. "Ve Kraliçe ölümcül vebanın panzehrini bize verdiğinde kaç kişiyi daha kurtaracağınızı düşünün."

Kai dudaklarını kemirdi. O da kendine bunları söylüyordu. Doğru şeyi yapıyordu. Hayat kurtarıyordu. Halkını koruyordu.

"Yaptığınız fedakârlığın farkındayım, Majesteleri."

"Sahi mi?" Kai'nin omuzları kaskatı kesildi. "Çünkü beni öldürmeye çalışacağından şüpheleniyorsun değil mi? O tacı kafasına taktığı anda canavar kesilecek."

Torin derin bir iç çekti ama şaşkın görünmüyordu. "Buna izin vermeyeceğiz elbette."

"Sence onu durdurabilir miyiz?"

"Merak etmeyin, Majesteleri. Evlenmekle kendi ölüm fermanınızı imzalamış olmayacaksınız. Bir çare düşünmek için vaktimiz var. Sonuçta Levana bir vâris isteyecektir."

Kai suratını buruşturdu. "Aman ne rahatladım!"

"Biliyorum. Ama şimdilik onun için değerlisiniz."

"Emin misin? Aylılar için ne derler bilirsin. Bence Levana çocuğunun babasının kim olacağına aldırmayacak. Prenses Selene de babasız doğmadı mı? Levana'ya evet deyip onu imparatoriçe yaptığımda bana ihtiyacı kalmayacak."

Her ne kadar itiraf edemese de, bu düşünce onu rahatlatıyordu.

Torin onunla tartışmadı. Kafasını iki yana sallamakla yetindi. "Topluluk'un size ihtiyacı var, Majesteleri. Levana taç giydiğinde daha da çok olacak. Başınıza kötü bir şey gelmesine asla izin vermem."

Kai, Torin'in ses tonundaki baba şefkatini yakalamıştı. Torin, ona daima sabırla ve bazen de bıkkın bir öfkeyle yaklaşırdı ama bugün farklıydı. Kai babası öldüğünden beri Topluluk'u asıl Torin yönetiyormuş gibi hissediyordu. Torin güçlüydü. Sağlamdı. Kararlıydı. Ülke için en iyisini o biliyordu. Ama Kai şimdi akıl hocasının gözlerine bakarken orada daha önce hiç görmediği bir ifadeyle sarsıldı. Baş danışmanı ona saygı duyuyordu. Ya da belki ona karşı derin bir hayranlık, hatta güven besliyordu.

Kai sırtını dikleştirdi. "Haklısın. Madem bir karar verdik, sonuna kadar arkasında duracağız. Levana'nın gazabından korkarak elimize bir şey

geçmez. Kendimi ondan korumanın bir yolunu bulmalıyım.”

Torin mahcup bir gülümsemeyle kafasını salladı. “Bir şeyler düşünürüz.”

Kai bir an kendini güçlü hissetti. Torin yapı itibarıyla iyimser bir adam değildi. O bir yol bulabileceklerini düşünüyorsa, Kai de buna inanmalıydı. Sağ kalıp ülkesini koruyacaktı. Ama önce bir tiranı halkının başına imparatoriçe yapacaktı. Üstelik bu kadın kirpiklerini kırpıştırarak bütün düşüncelerini kontrol edebiliyordu!

Kai kocasıyken bile Levana ya elinden geldiğince direnmeye karar verdi.

Kai’nin android yardımcısı Nainsi elinde bir tepsiyle kapıda belirdi. Ona yasemin çayıyla sıcak havlu getirmişti. Alıcılarının ışığı parladı. “Günlük haberleri bildirmemi ister misiniz, Majesteleri?”

“Evet, gel. Teşekkür ederim.”

Nainsi’nin tepsisindeki sıcak havluyu alıp ellerini sildi.

Nainsi çayı çalışma masasına bıraktı ve onlara döndü. Neyse ki günlük haberler sekiz yemeklik menülerden ve evlilik yeminlerinden daha ilgi çekiciydi.

“Ay Sihirbazı Aimery Park, Ay Sarayı’ndan on dört kişiyle birlikte yarın saat üçte burada olacak. Konukların isimleri ve unvanları ekranınıza yüklendi. Saat dokuzda konuklarınız şerefine bir akşam yemeği düzenleniyor. Geceye kokteylle devam edilecek. Tashmi Priya hem yemeğe, hem de kokteyle katılacak. Bu sırada Sihirbaz Park’la düğünün detaylarını paylaşacak. Ay Kraliçesi’ne bize video konferansla katılması için teklif götürdük ama kabul etmedi.”

“Nasıl üzüldüm bilemezsin,” dedi Kai alayla.

“Ay Sarayı’ndan konuklarımızın gelişiyle birlikte sarayın önünde protesto gösterileri olacağını düşünüyoruz. Bunlar büyük olasılıkla düğüne kadar sürecek. Konuklarımızın güvenliği için önlemlerimizi iki katına çıkardık. Herhangi bir taşkınlık olması durumunda size bilgi veririm.”

Kai havluyu bir kenara bıraktı. “Neden? Bir saldırı mı bekliyoruz?”

“Hayır, efendim. Sarayın güvenlik şefi tüm bunların yalnızca tedbir amaçlı olduğunu söyledi.”

“Güzel. Devam et.”

“Haftalık veba raporlarına istinaden 3 Eylül haftası ülke çapında tahmini otuz bin ölüm bekleniyor. Sarayın araştırma ekibi panzehir

konusunda henüz bir ilerleme kaydedemedi."

Kai üzüntüyle Torin'e baktı. *Otuz bin ölüm.* Neredeyse düğünü yarın yapalım diyecekti.

Neredeyse.

"Amerika, Avustralya ve Avrupa Federasyonu'nda saldırılardan sorumlu Ay askerlerini yakalamak için insan avı başlatılmış. Ellerindeki pek çok şüpheliyi savaş esiri olarak tutuyorlarmış. Ay Ülkesi şimdilik askerlerin iadesi için resmi bir girişimde bulunmadı. Ama ayın yirmi beşindeki düğünden sonra bütün Ay askerlerinin Dünya topraklarından çekileceğine dair önceden yapılmış bir anlaşma var."

"Bununla yetinirler umarım," diye mırıldandı Kai. "Yeterince siyasi kargaşa var zaten."

"Size gelişmeleri bildirmeye devam edeceğim, Majesteleri. Raporumun son maddesi Toronto, Doğu Kanada Bölgesi ve Birleşik Krallık *parlamento* temsilcisi, Samhain Bristol'la ilgili.

Kendisi düğün davetimizi geri çevirdi ve Kraliçe Levana'yı bir Dünya lideri olarak tanımayacağını bildirdi."

Torin sıkıntıyla homurdandı. Kai gözlerini devirdi. "Yıldızlar aşkına. Levana'yı bir Dünya lideri olarak gören kim?"

"Bristol'ı suçlayamayız, Majesteleri," dedi Torin. "O da kendi halkını düşüyor tabii." Böyle demesine rağmen Kai danışmanının sesindeki rahatsızlığı sezmişti.

"Farkındayım ama bütün Birlik liderleri onu örnek alırsa Levana küplere biner. Düğüne kimsenin gelmediğini düşünsene!" Kai bıraktığı havluyu alıp yüzünü sildi. "Levana bunu kendine yapılmış bir hakaret olarak algılar. Bize bir kez daha saldırmasını istemiyorsak onu kızdırmamalıyız."

"Katılıyorum," dedi Torin ayağa kalkıp takım elbisesinin ceketini düzelterek. "Şu Bristol keçisiyle bir görüşme ayarlayayım. Bakalım onu kararından döndürebilir miyiz? Şimdilik bu bilgiyi kendimize saklayalım. Diğer liderler de yanlış yollara sapmasın."

"Teşekkür ederim, Torin." Kai ayağa kalkıp Torin'in selamına karşılık verdi.

Danışmanı odadan çıktığında Kai yine divana yığılmamak için kendini zor tuttu. Yarım saat sonra başka bir toplantısı vardı. Planlarını gözden

geçirmesi, bazı raporları okuması ve mesajları yanıtlaması gerekiyordu. Bir de...

“Majesteleri?”

Kai dalmıştı. Adını duyunca irkildi. “Efendim, Nainsi?”

“Bir rapor daha geldi ve bunu sizinle yalnız konuşmamın daha uygun olacağını düşündüm.”

Kai gözlerini kırpıştırdı. Torin’le paylaşamayacağı pek az konu vardı. “Nedir?”

“Bilgi kaynaklarım bana yeni bir haber ulaştırdı. Linh Cinder’la ilgili.”

Kai nefesini tuttu. Nainsi haklıydı. Torin’le bunu konuşamazdı. Hatta belki bir tek bunu. Cinder’ın adını her duyuşunda yakalandığını sanıp panikliyordu. Hapse atılmasından ya da ölmesinden korkuyordu. Linh Cinder ülkesinin en popüler kanun kaçağıydı ama onun *yakalanması* fikri Kai’yi hasta ediyordu.

Havluyu tepsiye atıp divanın koluna tünedi. “Ne olmuş?”

“Fransa, Rieux’de olduğuna dair güçlü kanıtlarım var.”

Kai’nin endişeli düşünceleri yerini keskin bir baş ağrısına bıraktı. Kai burnunun üzerindeki noktaya masaj yaparken derin bir iç çekti. Demek Cinder hâlâ güvendeydi?

“Fransa, Rieux,” dedi. Herkes Cinder’ın içinde bulunduğu geminin yakıt ikmali ve bakım için eninde sonunda Dünyaya döneceğini biliyordu. Bunun için küçük bir kasabayı seçmesi normaldi. “Devam et.”

“Linh Cinder iletişim çipini çıkarıp sistemimi geçici olarak kapadığında ona Michelle Benoit’yla ilgili bilgi aktarmışım.”

“Pilot mu?” Kai, Nainsi’nin kayıp Prenses Selene’yle ilgili topladığı bütün bilgileri ezberlemişti. Michelle Benoit’nın prensesi saklamaya yardım edenlerin başında geldiğinden şüpheleniyorlardı.

“Evet, Majesteleri. Linh Cinder onun adını ve Avrupa ordusuyla ilişkisini biliyordu.”

“Eee?”

“Michelle Benoit emekli olduktan sonra bir çiftlik satın aldı. Rieux, Fransa’da. Çalıntı gemi ilk o çiftliğin arazisine inmiş.”

“Yani Cinder oraya... Prenses Selene’yi aramaya mı gitti?”

“Ben öyle düşünüyorum, Majesteleri.”

Kai ayağa fırlayıp odada turlamaya başladı. “Michelle Benoit’yla konuşan var mı? Onu sorguladınız mı? Cinder’ı görmüş mü?”

“Üzgünüm, Majesteleri ama Michelle Benoit dört hafta önce ortadan kayboldu.”

Kai durdu. “Kayıp mı oldu?”

“Torunu, Scarlet Benoit da kayıp. Bir tek Toulouse’dan Paris’e giden hız trenine bindiğini biliyoruz.”

“İzlerini süremez miyiz?”

“Michelle Benoit’nın kimlik çipi kaybolduğu gün evinde bulunmuş. Scarlet Benoit’nın çipi de görünüşüne bakılırsa yok edilmiş.”

Yine çıkmaza girmişlerdi.

“İyi ama Cinder oraya neden gitsin? Prensesi bulmanın ona ne faydası dokunacak?” Bir an duraksadı. “Tabii bana yardım etmek istemiyorsa.”

“Kusura bakmayın ama ne demek istediğinizi anlayamadım, Majesteleri.”

Kai, Nainsi’ye döndü. “Belki de bana yardım etmeye çalışıyordun Cinder, prensesi bulursa Levana’nın egemenliğine son vereceğini biliyor. O zaman onunla evlenmek zorunda kalmam. Hatta Levana vatana ihanetten idam edilir. Cinder o çiftliğe giderek hayatını tehlikeye attı ve bunu... benim için yaptı.”

Bir an odadaki tek ses Nainsi’nin pervanelerinin uğultusuydu. “Linh Cinder’ın davranışlarının Kraliçe Levana’nın onu bulup öldürmek istemesiyle de bağlantılı olabileceğini hatırlatmak isterim, efendim.”

Kai kulaklarına kadar kızararak gözlerini yerdeki el dokuması kilime dikti. “Doğru. O da var tabii.”

Ama Kai, Cinder’ın yeni amacının sırf kendini korumakla ilgili olduğunu sanmıyordu. Sonuçta baloya kadar gelip onu Kraliçe Levana’yla ilgili uyarmıştı. Bunun için canını hiçe saymıştı.

“Sence prensesle ilgili bir şeyler bulmuş mudur?”

“Bunu bilemem, efendim.”

Kai masasının arkasına geçti ve pencereden akşamüzeri güneşinde parlayan şehre baktı. Binaların cam ve metal kısımlarında kızıl pırıltılar oynaşıyordu. “Michelle Benoit’yı araştırmaya devam et. Belki Cinder bir iz peşindedir. Belki Prenses Selene hâlâ oradadır.”

İçinde yeni bir umut filizlenmişti. Kai prensesi aramaktan haftalar önce vazgeçmişti. Hayatını savaşı engellemeye adamıştı. Kraliçe Levana’nın öfkesini bastırmaya. Kendini onunla bir hayata hazırlamaya çalışıyordu. Tabii ilk evlilik yıldönümünden önce öteki tarafa göçmezse.

Kai’nin aklı o kadar dağınıktı ki, Prenses Selene’yi neden aradığını bile unutmuştu.

O hâlâ hayattaysa, Ay tahtının tek gerçek vârisi olarak Levana’nın saltanatına son verecekti.

Prenses Selene hepsini kurtarabilirdi.

BÖLÜM
Yedi

DOKTOR DMITRI ERLAND OTEI. YATAĞININ köşesine tünemişti. Eski, pamuklu battaniyesi ayaklarına dolanmıştı. Pürdikkat duvardaki ekrana bakıyordu. Ekran da eskiydi. Ara sıra ses kesiliyor, görüntü titreşiyordu. Geçen seferkinin aksine bu kez Ay temsilcilerinin Dünyaya gelişi medyaya yansımıştı. Kimse bu ziyaretin amacını saklamıyordu.

Majesteleri Kraliçe istediğini almıştı. İmparatoriçe olacaktı.

Kraliçe Levana tören günü yaklaşana dek Dünya'ya ayak basmayacaktı. Ama en büyük yalakası -*pardon, danışmanı*- Sihirbaz Aimery Park bir iyi niyet göstergesi olarak imparator Kai'yi ziyarete gelmişti. Tabii bir de düğün töreninin kraliçesinin istediği şekilde gerçekleşmesini garantileyecekti.

Üzeri runik yazılarla süslü, beyaz, parlak uzay gemisi on beş dakika önce Yeni Pekin Sarayı'nın pistine inmiş ama kapısı hâlâ açılmamıştı. Afrika Birliği'nden bir muhabir düğünün ve taç giyme töreninin ayrıntılarını anlatıyordu. İmparatoriçe'nin tacında kaç tane elmas olacaktı? Mihrap kaç metreydi? Düğüne kaç kişi katılacaktı? Ve tabii töreni Başbakan Karninin yöneteceği de gelen bilgiler arasındaydı.

Doktor Erland'ın bu düğünle ilgili sevineceği bir şey vardı en azından. Medya Bayan Cinder'a ilgisini yitirmişti. Doktor Erland, Cinder'ın bundan faydalanıp onu bulmaya geleceğini umuyordu ama henüz böyle bir şey olmamıştı. Doktor Erland'ın sabrı giderek taşıyor ve kız için biraz endişeleniyordu doğrusu. Ama Tanrı'nın unuttuğu bu çölde beklemekten başka çaresi yoktu. Araştırmalarına devam edip emeğinin karşılığını alacağı güne hazırlanmalıydı.

Haberlerden sıkılan Doktor Erland gözlüğünü çıkarıp camlara nefesini üfledi ve onları gömleğinin koluyla sildi.

Bir kraliyet düğünü Dünyaya önceliklerini unutturabiliyordu demek ki. Ya da belki kurt melezlerinin saldırısı henüz hafızalarında tazeyken, insanlar Aylıların barbarlığından açıkça konuşmaya korkuyorlardı. Nişan ilan edildiğinden beri Dünya medyasının en az iki üyesi bu anlaşmayı

büyük bir hata olarak değerlendirmişti. Tamam, fikirlerini açıkça beyan etmişlerdi ama bu iki kişi, Bükreş'ten bir internet grubu yöneticisi ve Buenos Aires'li bir internet haber sitesi yöneticisi daha sonra intihar etmişti.

İntihar. Doktor Erland bunun, *onları tabii ki Aylılar öldürdü ama nasıl kanıtlayabiliriz ki,* demenin diplomatik bir yolu olduğundan şüpheleniyordu.

Herkes bir şeyden emindi. Kraliçe Levana bir katil ve bir tirandı. Bu evlilik Dünya'yı mahvedecekti.

Ama Doktor Erland bu durumun onu ne kadar kızdırdığını söyleyemezdi çünkü o da ikiyüzlülük etmişti.

Levana bir katildi, öyle mi?

Ya onun bir katile dönüşmesine yardım eden kimdi?

Doktor Erland bir zamanlar -ona üzerinden koca bir hayat geçmiş gibi geliyordu- Ay Ülkesi'nin genetik mühendisliği araştırma ekibinin en önemli üyelerinden biriydi. Channary hâlâ kraliçeyken, Crescent Moon öldürülmeden ve Prenses Selene Dünyaya kaçırılmadan önce, önemli buluşlara imza atmıştı. Bir kutup kurdunun genetik özellikleriyle on yaşındaki bir erkek çocuğununkileri başarıyla birleştiren oydu. Çocuk pek çok müthiş fiziksel kabiliyetinin yanı sıra vahşi bir hayvanın saldırganlığına da sahip olmuştu.

Hâlâ bazı geceler onun ulumalarını duyuyordu.

Erland titredi. Yorganı bacaklarına çekerek haberlere geri döndü.

Uzay gemisinin kapısı nihayet açılmıştı. Bütün Dünya piste inen rampaya kilitlenmişti.

Geminin kapısında ilk görünenler parlak renkli ipekler ve uçuş uçuş şifonlar giyen asillerdi. Her zamanki gibi yüzlerini tüllerle örten başlıklar takmışlardı. Bu moda Kraliçe Channary'nin saltanatında çıkmıştı. O da kız kardeşi gibi halka yüzünü göstermekten kaçınırdı.

Erland farkında olmadan ekrana doğru eğilmişti. Eski ahbaplarını pelerinlerinin altından tanıyabilecek miydi acaba?

Hayır, bu imkânsızdı. Bir kere yıllar geçmişti. İkincisi, o zaman hatırladığı detayların hepsi sihirle elde edilen şeylerdi. O da kendini beğenmiş saray halkının yanında hep olduğundan daha uzun boyluymuş izlenimi verirdi.

Asilleri muhafızlar ve beş tane üçüncü rütbeli sihirbaz izledi, işlemeli siyah paltolar giymişlerdi. Kraliçe'nin tercih ettiği üzere hepsi yakışıklıydı.

Hem de sihirsiz. Ama Erland doğuştan öyle olduklarını hiç sanmıyordu. Ay Ülkesi'ndeki meslektaşlarının çoğu ek iş olarak sihirbazlara ve kraliyet muhafızlarına estetik ameliyatlar ve melatonin iğneleri yapardı.

Sybil Miranın elmacık kemiklerinin geri dönüştürülen tesisat borularından yapıldığı dedikodusu onu hep güldürmüştü.

Aimery gemiden en son indi. Esmer tenini belirginleştiren kırmızı ceketiyle her zamanki gibi rahat ve ukalaydı. Onu bekleyen imparator Kaito ve heyetine yaklaştı. Karşılıklı kibarca selâmlaştılar.

Doktor Erland kafasını iki yana salladı. Zavallı, genç Kai. Kısacık saltanatı sırasında hep aslanların önüne atılmıştı.

Kapının sertçe vurulmasıyla Doktor Erland yerinden sıçradı.

Şu hâle bak! Vaktini kraliyet törenleriyle harcıyordu. Tüm bunlar ne işine yarayacaktı ki? Tabii Linh Cinder Dünya'yla uzay arasında mekik dokuyacağına bir kez olsun onun talimatlarını dinlese, her şey başka olacaktı.

Erland ayağa kalkıp ekranı kapadı. Bunca endişeyle sonunda ülser olacaktı.

Koridorda on üç, on dört yaşlarında sıçan gibi bir oğlan dikiliyordu. Siyah saçları kısacık kesilmesine rağmen hepsi farklı boydaydı. Dizlerinin hemen altında bir şort giymişti. Paçaları lime limeydi. Sandaletli ayaklarıysa bu şehirdeki her şey gibi kum içindeydi.

Gergin olduğunu saklamaya çalışır gibi dimdik duruyordu.

"Devemi satıyorum. Sizin ilgilenebileceğinizi *söylediler." Son* kelimede sesi *titredi.*

Doktor Erland gözlüğünü burnuna düşürdü. Çocuk sıskaydı ama yetersiz beslenmiş gibi görünmüyordu. Esmer teni ve gözleri sağlıkla parlıyordu. Birkaç yıla kalmaz boyu Erland'ınkini geçerdi.

"Tek hörgüçlü mü, çift hörgüçlü mü?"

"Çift." Çocuk derin bir nefes aldı. "Ve hiç tükürmez."

Erland başını yana eğdi. Bu şifreyi kime vereceğini özenle seçmişti ama haberler çabuk *yayılıyordu* anlaşılan. Komşu vaha kasabalarına bile. Yaşlı, deli doktorun ona deneylerinde yardım edebilecek Aylılara hizmetlerinin karşılığını vereceğini herkes biliyordu artık.

Tabii Topluluk'un bastırdığı aranıyor ilanlarıyla artan ününün de buna katkısı büyüktü. Herkes bir Dünya sarayının personeline sızan Aylının kim olduğunu merak ediyordu. Hatta kapısını sırf bu yüzden çalanlar bile vardı.

Doktor Erland ayrıca meşhur Linh Cinder'ın hapisten kaçmasına yardım eden adamdı.

Doktor Erland gerçek kimliğini saklamayı yeğlerdi ama bu da denek toplamak açısından etkili bir yoldu. Aylı bilim insanlarının keşfettiği panzehri kopyalamak için onlara ihtiyacı vardı.

"İçeri gel," dedi geri çekilerek. Çocuğun ne yaptığına bakmadan mini bir laboratuvara dönüştürdüğü dolabının kapağını açtı. Küçük cam şişeler, test tüpleri, petri kutuları ve çeşitli kimyasallar özenle etiketlenmişti.

"Sana para veremem," dedi dolaptan bir çift lateks eldiven alırken. "Yiyecek, su, kıyafet, ne istersin? Ya da Avrupa'ya belgesiz seyahat etmeni ayarlayabilirim." Bir çekmece açıp dezenfektan sıvının içinde duran iğneyi aldı.

"Ben ilaç istiyorum."

Erland arkasını döndü. Çocuk hâlâ eşikte duruyordu.

"Kapa şu kapıyı, yoksa içerisi sinek dolacak," dedi Erland. Çocuk dediğini yaptı ama şimdi gözlerini iğneden ayıramıyordu. "Neden ilaç istiyorsun? Hasta mısın?"

"Kardeşim için."

"O da mı Aylı?"

Çocuğun gözleri irileşti. Doktor Erland bu kelimeyi böyle fütursuzca söylediğinde hep aynı tepkiyle karşılaşıyordu. Nedenini bir türlü anlayamamıştı doğrusu. Çünkü bir tek Aylılarla ilgilendiğini en başından söylemişti zaten.

"Korkma," dedi. "Ben de Aylıyım." Sözlerini ispat etmek için ufak bir sihir yaparak çocuğa yirmi yaş genç göründü.

Afrika'ya geldiğinden beri biyoelektriği daha serbestçe kullansa da, bunun onu giderek daha hızlı tükettiğini fark etmişti. Zihni eskisi kadar güçlü değildi. Gerçi yılların hamlığı da vardı.

Sihir işe yaramıştı. Çocuk, Doktor Erland'ın onu ya da ailesini idama yollamayacağını anlayınca gevşedi.

Yine de hâlâ kapının dibinde duruyordu.

"Evet, kardeşim de Aylı. Ama o bir kabuk."

Bu kez Erland'ın gözleri irileşti.

Bir kabuk.

Şimdi anlaşılıyordu. Pek çok Aylı Dünya'ya doğuştan yetenekli olmayan çocuklarını korumaya gelse de, o çocukların izini sürmek

Erland’ın sandığından daha zordu. Dünyalıların arasına kolayca karışmışlardı ve kimliklerini ele vermek için hiçbir sebepleri yoktu. Hatta belki yarısı gerçek atalarının kim olduğunu bile bilmiyordu.

“Kaç yaşında?” diye sordu şırıngayı tezgâha bırakarak. “Ondan örnek almak için ne istiyorsan iki katını veririm.”

Erland’ın hevesi çocuğu korkutmuştu. “Yedi,” dedi. “Ama hasta.”

“Nesi var? Sana ağrı kesici, kan inceltici ya da antibiyotik vere...”

“Bayım, kardeşim vebalı. Bunun için bir ilacınız var mı?”

Doktor Erland kaşlarını çattı. “Salgın mı? Yok canım. Olamaz. Bana belirtileri say. Gerçekte nesi var anlayalım bakalım.”

Çocuk yanıldığının söylenmesinden hoşlanmasa da, kardeşi için umutlanmıştı. “Dün akşam her tarafını isilik bastı. Kolları dayak yemiş gibi mosmor. Bu sabah kalktığında ateşi vardı ama donuyordu. Annem tırnaklarına baktı. Altlarında deri mavileşmişti. Tıpkı salgında olduğu gibi.”

Erland elini kaldırdı. “Dur bir dakika. Döküntüleri dün gördünüz ve sabah parmakları mavileşmişti öyle mi?”

Çocuk kafasını salladı. “Buraya gelirken döküntüler kızardı. Kan oturmuş gibi oldu.”

Doktorun kafasında uyarı çanları çalmaya başlamıştı. Bir açıklama aradı. İlk belirtiler salgını işaret ediyordu ama dört evrenin birden bu kadar çabuk tamamlandığı bir vakaya ilk kez rastlıyordu. Ve şu kan oturması. Bunu daha önce hiç duymamıştı.

Kanını donduran o seçeneği aklına getirmek istemese de, aslında yıllardır beklediği bir şeydi bu.

Çocuk doğruyu söylüyorsa ve kardeşi salgına yakalanmışsa, o zaman hastalık mutasyona uğruyordu.

Üstelik bu belirtileri gösteren bir Aylıydı.

Erland şapkasını kaptığı gibi seyrek saçlı kafasına geçirdi. “Beni ona götür.”

BÖLÜM

Sekiz

CRESS BAŞINDAN AŞAĞI BOŞALAN SICAK SUYU hissetmiyordu bile. İçeriden bir ikinci çağ operasının sesi geliyordu. Kulaklarında sopranonun güçlü sesiyle duşun altında salınan Cress o anda bir yıldızdı. Masallardaki çaresiz prensesti. Evrenin merkeziydi. Avazı çıktığı kadar bağırarak müziğe eşlik ediyordu. Kendini kreşendoya hazırlamak için duraksadı.

Sözleri ezbere bilmiyordu ama artlarındaki duygular açık ve netti.

Kalp kırıklığı. Trajedi. Aşk.

Teninde dolaşan ürpertiler sıcak suyla keskin bir zıtlık yaratıyordu. Cress bir elini göğsüne bastırdı.

Izdırap.

Yalnızlık.

Aşk.

Bütün kapılar aşka çıkıyordu. Özgürlükten ya da kabullenişten daha güçlüydü aşk. İkinci çağ şarkılarının özündeki gerçek aşklar öyleydi en azından. İnsanın tüm benliğini dolduran, ruhunu ele geçiren türden aşklardı onlar. Fedakârlığa teşvik eden, dramatikçe davranmaya iten türden aşklardı. Tüm dünyanı kuşatan, karşı konulmaz aşklar.

Sopranonun dokunaklı sesi kemanlar ve çellolar eşliğinde doruğa ulaştı. Cress derin bir nefes alıp müziğin onu okşamasının ve güçle doldurmasının tadını çıkardı.

Nefesini tutmak başını döndürmüştü. Soluk soluğa duş kabinine yaslandı.

Kreşendo basit ve özlemli bir finalle son bulduğunda su bıçak gibi kesildi. Cress'in bütün muslukları, Efendi Sybil'ın bir sonraki gelişinden önce suyu bitmesin diye zaman ayarlıydı.

Cress çömelip kollarını dizlerine doladı. Yanaklarından yaşlar süzüldüğünü fark edince elleriyle yüzünü örtüp gülmeye başladı.

Gülünç davrandığının farkındaydı ama buna hakkı vardı.

Bugün o gündü. Yaklaşık on dört saat önce onu kurtarmayı kabul etmelerinden beri Rampion'ı izliyordu. Henüz rotalarından sapmamışlardı.

Rampion aşağı yukarı bir Dünya saati beş dakika içinde uydusunun yörüngesine girecekti.

Cress özgürlüğüne kavuşacak, arkadaşları ve bir amacı olacaktı. Ve bir de *onunla* olacaktı.

Yan odada ürkek ve özlem dolu bir solo başladı.

“Teşekkürler,” diye fısıldadı Cress onu çılgınca alkışlayan hayali izleyicilere. Kendini bir buket kırmızı gülü koklarken hayal etti. Oysa güllerin nasıl koktuğunu bile bilmiyordu.

Bu düşünceyle birlikte hayal balonu sönüverdi.

İç çekerek doğruldu. Biraz daha oyalanırsa saçlarının uçları duş teknesinin boşalan suyuyla birlikte süzgece takılacaktı.

Islanınca iyice ağırlaşmıştı saçları. Güçlü bir solonun sihrine kapılmışken onları zapt etmek kolaydı ama şimdi her an dengesini kaybedip düşebilirdi. Başına sinsi bir ağrı saplanmıştı bile.

Bugün baş ağrısıyla harcanamayacak kadar önemli bir gündü.

Cress tek eliyle saçlarının uçlarını kaldırıp kafasındaki ağırlığı azalttı. Birkaç dakika saçlarını tutam tutam ayırıp sıkmakla uğraştı. Duştan çıktığında yıllardır kullandığı havluya uzandı. Eskilikten köşeleri pütürlenmiş ve grimsi bir renk almıştı.

“Sesi kıs!” diye bağırdı. Operanın sesi kesildi. Duş başlığında kalan son birkaç damla su duş teknesine damladı.

Cress bir zil sesi duydu.

Buklelerini bir kez daha avuçlayıp kabinin içine sıktı ve havlusuna sarındı. Saçları hâlâ ağırdı ama en azından kafasındaki basınç biraz azalmıştı.

Odaya geçtiğinde, ekranların biri hariç hepsinde bir opera kaydı oynuyordu. Kamera ağır sahne makyajlı bir kadının yüzüne odaklandı. Aslan yelesini andıran kızıl saçlarının tepesine altın bir taç oturtmuştu.

Tek siyah ekranda ise yeni bir mesaj vardı.

Tamirci adlı kullanıcıdandı. Tahmini varış süresini 68 dakika olarak bildiriyordu.

Cress’in ağzı kulaklarındaydı. Hayalleri gerçek oluyordu. Onu kurtarmaya geliyorlardı.

Havluyu atıp demin çıkardığı buruşuk elbiseyi yerden aldı. Sybil bunu Cress’e on üç yaşındayken getirdiği için biraz dar ve kısaydı ama kumaşı

sıkça giyilmekten iyice yumuşamıştı. Cress onun için bu elbiseye bayılıyordu. Hoş fazla da bir seçeneği yoktu zaten.

Elbiseyi kafasından geçirip ıslak saçlarını taramak için tekrar banyoya koştu. Bu oldukça zahmetli bir işti ama yeni dostlarının gözüne hoş görünmek istiyordu.

Hayır. Asıl istediği karşı konulmaz görünmekti ama nasıl olacaktı ki bu? Ne bir makyaj malzemesi vardı, ne mücevheri, ne de parfümü. Elbisesi bile küçük geliyordu işte. Suratı ay kadar solgundu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın temiz saçları elektriklenip kabaracaktı. Birkaç dakika aynada kendini süzdükten sonra saçlarını örmeye karar verdi. Belki biraz adama benzerlerdi.

Saçlarını ensesinden üç kalın tutama ayırmıştı ki, Küçük Cress ona seslendi. “Abla?”

Cress donup kaldı. Aynadan ona bakan, dehşetle irileşmiş bir çift göz gördü. “Evet?”

“Hanımın gemisi tespit edildi. Tahmini varış süresi yirmi iki saniye.”

“Eyvah! Tam da gününü buldu!”

Cress ıslak saçlarını salıp odaya koştu. Etraf ilk kez dağınık değildi. Eşyaları yere saçılmak yerine dolabından çıkarıp yatağının üzerine koyduğu çekmeceye özenle yerleştirilmişti. Elbiseler, çoraplar, iç çamaşırları, taraklar, tokalar ve Sybil’ın son ziyaretinden artan yiyecekler. En sevdiği yastıkla battaniyeyi de en tepeye koymuştu.

Sybil bir bakışta kaçmaya hazırlandığını anlayacaktı.

“Yıldızlar aşkına.” Cress koşup çekmeceyi kaptı. Yastıkla battaniyeyi yatağa fırlatıp çekmeceyi yerine takmaya çalıştı.

Küçük Cress tatlı sesiyle geri sayıyordu: 00:14, 00:13, 00:12... Yok, çekmece bir türlü kapanmıyordu.

Cress çömelip dolabın iki yanındaki raylara baktı. Yedi saniye daha uğraştıktan sonra nihayet çekmeceyi yerine oturtabildi. Sırtından aşağı terler süzülüyordu. Ya da belki ıslak saçlarından su damlıyordu.

Cress çekmeceye takılan bir tutam saçını kurtarıp zamanla yarışarak yatağını toplamaya çalıştı.

“Hanımın gemisi geldi. Uyduya kenetlenme izni istiyor.”

“Geldim.” Cress koşup şifreyi girdi. Sybil’ın gemisi uyduya kenetlenip aradaki geçiş bölmesine oksijen dolarken Cress arkasını dönüp odayı son bir kez gözden geçirdi.

Soprano hâlâ şarkı söylüyordu. Sybil boşuna zaman harcadığı için ona kızacaktı ama en azından...

Birden gözleri ekranda parlayan yeşil yazıya takıldı.

TAMİRCİ ADLI KULLANICIDAN YENİ BİR MESAJINIZ VAR. TAHMİNİ VARIŞ SÜRESİ: 68 DAKİKA.

Cress kendini ekrana doğru atarken Sybil'ın ayak seslerini duydu. Uydunun kapısı tıslayarak açıldı ve Cress aynı anda ekranın karartma düğmesine bastı.

Yüreği ağzına gelmişti. Yine de arkasını döndüğünde gülümsemeyi başarabildi.

Sybil eşikten ona baktı. Bakışları öfkeliydi zaten ama Cress'e hanımı onun gülümsemesini görünce gözlerini daha da kısmış gibi geldi.

"Hanımım! Bu ne sürpriz! Ben de duştan yeni çıktım. Biraz opera dinleyeyim... demiştim." Yutkundu. Birden boğazı kurumuştu.

Sybil gözlerini ekranlarda dolaştırdı. "Dünya müziği," diye tısladı tiksintiyle.

Cress alt dudağını çiğnedi. Ay sarayında müzik dinletileri, piyesler ve her çeşit eğlence düzenlendiğini biliyordu ama bunlar nadiren kaydediliyordu. Zaten Cress'in onlara ulaşması imkânsızdı. Aylılar gerçek görünüşlerini bütün galaksinin gözleri önüne sermekten hoşlanmazdı. izleyicilerin algılarıyla oynayabilecekleri canlı performansları tercih ederlerdi.

"Ekranları kapa," diye mırıldandı Cress. Titremesini güçlükle bastırıyordu.

Odaya aniden çöken sessizlikte, Sybil içeri girip kapıyı arkasından kapadı.

Cress, Sybil'ın elindeki tanıdık kutuyu işaret etti. "Henüz erzağım bitmedi, hanımım. Kan örneği mi almaya geldiniz?" Oysa daha yeterince zaman geçmediğini biliyordu.

Sybil kutuyu yatağa bırakırken bir köşede duran battaniyeyi onaylamaz gözlerle süzdü. "Sana yeni bir görev vereceğim, Crescent. Geçen hafta Yeni Pekin Sarayı'ndaki en önemli bilgi kaynaklarımızdan birini kaybettiğimizi fark etmişsindir herhâlde?"

Cress rahat görünmeye çalıştı. "Evet. İmparator'un çalışma odasındaki kayıt cihazı."

“Majesteleri onun Dünya’daki en verimli cihazlarımızdan biri olduğunu düşünüyordu. Yerine derhâl yeni bir tane programlayıp yerleştirmemizi istiyor.” Kutuyu açıp Cress’e bir dizi çip ve kayıt cihazı gösterdi. “Tıpkı önceki gibi sinyalini hiçbir şekilde takip edemesinler. Dikkat çekici bir şey istemiyoruz.”

Cress sahte bir hevesle kafasını salladı. “Elbette, hanımım. Hemen yaparım. Hatta yarına hazır olur. Diğeri gibi avizelerden birine mi yerleştireyim?”

“Hayır. Geçen sefer sarayın elektrikçisinin beynini yıkayarak büyük risk aldık. Daha kolay saklanabilen bir yer seç. Bir duvar panosunun arkası olabilir. Bir sonraki resmi ziyaret sırasında onu sihirbazlardan biri yerleştirebilir.”

Cress hâlâ kafa sallıyordu. “Ah, tabii. Sorun değil.”

Sybil kaşlarını çattı. Cress aşırı uyumlu davrandığını fark edip kafa sallamaktan vazgeçti. Yine de zihnindeki saatin tik taklarını duymaması imkânsızdı. Cinder’la arkadaşları uyduya kenetlenen Ay kapsülünü görünce Cress’in onları tuzağa düşürdüğünü sanacaktı.

Ama Efendi Sybil orada asla uzun kalmazdı. Bir saat dolmadan gidecekti şüphesiz. En azından Cress öyle umuyordu.

“Başka bir isteğiniz var mı, hanımım?”

“Dünyâdaki diğer bilgi kaynaklarımızdan gelen haberleri rapor et.”

Cress son birkaç gün içinde öğrendiklerini hatırlamaya çalıştı. Siber casusluk görevleri Dünyadaki veri tabanlarına sızmakla ya da yüksek rütbeli devlet adamlarının evlerine ve çalışma odalarına dinleme cihazları ve kameralar yerleştirmekle sınırlı kalıyordu. Bunlardan gelen bütün bilgi akışını Sybil’la Majesteleri’ne rapor etmek gibi bir sorumluluğu da vardı.

Cress görevinin en çok bu yanından nefret ediyordu. Ses ve görüntü kayıtlarını dinleyip izlerken kendini adi bir röntgenci gibi hissediyordu. Yine de bir nebze olsun rahatlamıştı. Sybil’ın bu isteği Kraliçe’yle ikisinin son zamanlarda kayıtları incelemediği anlamına geliyordu.

“Herkes düğüne kilitlendi,” dedi Cress. “Çok sayıda temsilci Yeni Pekinde toplanmışken hâliyle en çok konuşulan konu seyahatle ilgili düzenlemeler ve günlük programlar.” Devam etmeden önce duraksadı. “Pek çok Dünyalı İmparator Kaito’nun kararını sorguluyor. Böyle bir uzlaşmaya gitmek saldırıları gerçekten sonlandıracak mı diye merak ediyorlar. Avrupa Federasyonu bir silah tedarikçisine yüklü bir sipariş verdi. Görünüşe

bakılırsa savaşa hazırlanıyorlar. İsterseniz o siparişin detaylarına ulaşabilirim.”

“Boşuna zamanını harcama. Kapasitelerini biliyoruz. Başka bir şey var mı?”

Cress hafızasını zorladı. Birleşik Krallık parlamento temsilcisi, Bay Bristol’ın kraliyet düğününe katılmayacağını açıkladığını Efendi Sybil’a söylemeli miydi? Ama Bristol kararını değiştirebilirdi. Adamcağızı boşuna hedef göstermemeliydi. Majesteleri Kraliçe’nin ona ve ailesine yapacaklarını düşünmek bile istemiyordu.

“Hayır, efendim. Hepsi bu.”

“Ya şu sayborg?”

Cress bu yalanı o kadar çok söylemişti ki, artık zorlanmıyordu. “Özür dilerim, Hanımım ama henüz bir şey bulamadım.”

“Sence bizim gemilerimizi saklamak için kullandığımız taktiği uyguluyor olabilir mi?”

Cress nemli saçlarını ensesinden çekti. “Belki. Anladığım kadarıyla kendisi yetenekli bir tamirci. Bilgisayar programlarıyla da oynaması mümkün.”

“Böyle bir durum söz konusuysa sen onu bulamaz mısın?”

Cress cevap vermek için ağzını açtı ama sonra duraksadı. Bulabilirdi tabii ama bunu Sybil’a söylemek büyük bir hataydı. O zaman Cress’ten hesap soracaktı. “Sanmıyorum, efendim ama elimden geleni yapacağım.”

“Geçen gelişimde de aynısını söylemiştin. Senin için bahaneler üretmekten bıktım.”

Cress utanmış görünmeye çalıştı. Hâlbuki o kadar ferahlamıştı ki, parmakları karıncalanıyordu. Sybil giderken hep buna benzer bir cümle söylerdi. “Anlıyorum, efendim. Beni bu yeni göreve layık bulduğunuz için teşekkür ederim. Yüzünüzü kara çıkarmayacağım.”

Bir çınlama sesi duyuldu. Cress’in yüreği ağzına geldi ama aynı anda suratına kayıtsız bir ifade oturtabildi. Bir çınlama daha. Cress’in önemsiz hobilerinden birinin önemsiz bir habercisi. Sybil’ın şüphelenmek için hiçbir sebebi yoktu.

Ama Sybil’ın bakışları siyah ekrana kaymıştı bile.

Ve orada yeni bir mesaj belirmişti.

TAMİRCİ ADLI KULLANICIDAN YENİ BİR MESAJ VAR: TAHMİNİ VARIŞ SÜRESİ, 41 DAKİKA. SON KOORDİNATLARI

GÖNDER.

Uydunun tabanı ayaklarının altından kaydı. Mesajı görünce elinde olmadan sendelemişti.

“Nedir bu?” diye sordu Sybil ekrana yaklaşarak.

“Bir oyun.” Sesini kontrol edememiş ve fazlasıyla cırtlak çıkmıştı. Yüzü kor gibi yanıyordu. Yanaklarına değen nemli saçları bile onu serinletmeye yetmiyordu.

Uzun bir sessizlik oldu.

Cress rahat davranmaya çalıştı. “Aptal bir oyun işte. Bilgisayar gerçek bir insan gibi davranıyor. Biliyorsunuz bazen kendimi yalnız hissediyorum ve konuşacak biri olması hoşuma gidiyor. Tabii...”

Sybil birden Cress’in çenesini kavrayıp onu mavi gezegene bakan pencereye doğru itti.

“Bu o mu?” diye tısladı. “Bana yalan mı söylüyorsun?”

Cress konuşamadı. Korkudan dili tutulmuştu. Sanki biri ona büyü yapmıştı ama o anda karşısındaki bir sihirbaz değildi. Yalnızca bir kadındı. Cress’in kollarını koparabilecek, kafasını masanın köşesine vurup beynini dağıtabilecek kadar güçlü ve öfkeli bir kadın.

“Bana yalan söylemeyi aklının ucundan bile geçirmemeliydin. Onunla ne zamandır konuşuyorsun?”

Cress’in dudakları titriyordu. “Dü-dünden beri,” dedi ağlamaklı bir sesle. “Güvenini kazanmaya çalışıyordum. Ona yeterince yaklaşabilirsem şey diye düşündüm.

Sybil’ın tokadıyla kendini yerde buldu. Yanağı alev almıştı sanki. Beyni kafatasına çarpıyordu.

“Seni kurtaracağını sandın değil mi?”

“Hayır, hanımım. Sandığınız gibi değil. Ben...”

“Senin için bunca şey yaptım. Ailen seni gözden çıkarmışken hayatını kurtardım.”

“Biliyorum, hanımım. Ben size yardım etmeye çalışıyordum. Onu size getirecektim.”

“O iğrenç Dünya haberlerini izle diye internete bile girmeni sağladım, iyiliklerimin karşılığı bu mu olacaktı? Nankör!”

Cress titremeye başlamıştı. Kaçmak ve buradan kurtulmak istiyordu. Can havliyle doğruldu ama saçlarına basınca yine düştü. Kapının tam önüne yığılmıştı. El yordamıyla şifreyi tuşlayıp kapıyı açtı. Sybil’ın tepkisini

görmeyi beklemedi bile. Son bir gayretle kalkıp dışarı fırlarken “Kapıyı kapa!” diye bağırdı.

Ciğerleri yanarak koridorda koştu. Terden sırılsıklam olmuştu. Buradan çıkmalıydı.

Az sonra karşısında başka bir kapı belirdi. Yanında deminkine benzer bir kutucuk vardı. Yine bir şifre tuşladı. “Açıl!”

Kapı açıldı.

Cress ileri atıldığında parmaklıklara çarptı. Can acısıyla inledi. Neyse ki başına başka bir kaza gelmeden kendini kapsüle atabildi.

Küçük uzay gemisinin içinde nefes nefese dikilerek etrafına baktı. Her yerde ışıklar ve ekranlar vardı. Pencerelerden yıldızlar görünüyordu.

Ve içeride yalnız değildi.

Kraliyet üniformalı, sarışın ve iri yarı bir adam ona hayretle bakıyordu.

Adam pilot koltuğundan kalktı. Karşılıklı dikilirken, Cress mantıklı bir açıklama bulmaya çabaladı.

Sybil yalnız gelmemişti. Bir pilotu vardı.

Başka biri daha Cress’in varlığından haberdardı.

Başka bir Aylı.

“Yardım et,” diye fısıldadı. “Ne olur, yardım et bana.”

Adam hayretle açtığı ağzını kapadı. Cress’in elleri titriyordu. “Ne olur,” diye yalvardı.

Hayal mi görüyordu? Yoksa adamın bakışları gerçekten yumuşamış mıydı?

Ya da belki kendince bir hesap yapıyordu.

Pilotun eli kontrol paneline kaydı. Kapıyı kapatacak mıydı? Kapsülü uydudan ayıracak ve onu hapishanesinden kurtaracak mıydı?

“Onu öldürmedin değil mi?” diye sordu.

Adam sanki yabancı bir dil konuşuyordu. Sesi duygusuzdu. Basit bir soru sormuştu o kadar ve basit bir cevap beliyordu.

Öldürmek mi?

Cress yanıt veremeden pilotun gözleri kapıya kaydı.

Sybil, Cress’i saçlarından tutup koridora sürükledi. Cress ağlayarak yere yığıldı.

Sybil, Cress’in hıçkırıklarını duymazdan geldi. “Bir konuğumuz olacak, Jacin. Uydudan ayrılıp şüphe çekmeyecek bir mesafede dur. Dünyalı gemi yaklaştığında bir kapsül fırlatacaklar. Pilotu uyduya kenetlenene kadar

bekle. Sonra bizi uydunun diğer tarafındaki bölmeye kenetle. Merak etme, kıskaç hazır olacak."

Cress hâlâ titriyordu. Boşuna yalvarırken ağzından saçma sapan sözler dökülüyordu.

Pilotun şaşkınlığı da merhameti de kaybolmuştu. Sanki hiç var olmamışlar gibi. Belki de onları hayal etmişti.

Sarışın adam kafasını sallamakla yetindi. Sybil'ın emrine karşı gelmeyi aklında bile geçirmiyordu.

Sybil, Cress'in bağırıp tekmeler savurmasına aldırmadan onu uyduya sürükledi ve bir torba dolusu kırık android parçası gibi yere fırlattı.

Kapı arkalarından kapandı. Cress o tanıdık *tak* sesiyle yine hapishanesine kapandı.

Asla özgür olamayacaktı. Sybil onu öldürecekti. Linh Cinder'la Carswell Thorne'u da öldürecekti.

Yüzüne düşen saçlarını arkaya atıp usulca ağlamaya başladı.

Sybil gülümsüyordu.

"Aslında sana teşekkür borçluyum. Linh Cinder kendi ayaklarıyla ağıma düşecek ve Kraliçemiz buna çok sevinecek." Sybil eğilip Cress'in çenesini avuçladı. "Ne yazık ki, sen ödülünü alacak kadar uzun yaşamayacaksın."

BÖLÜM

Dokuz

CINDER ACIYLA HOMURDANDI. OMURGASI BİRAZ önceki sert düşüşünün etkisiyle hâlâ titriyordu. Kargo bölümünün tavanı birkaç saniye daha sallandıktan sonra netleşti. “İlla lazım mıydı bu?”

Wolf’la Scarlet tepesinde bitti.

“Kusura bakma,” dedi Wolf. “İdare edersin diye düşündüm. İyi misin?”

“Kızgınım ve canım acıyor. Onun dışında, evet, iyiyim.” Cinder, Wolf’un uzattığı eli tutmak için kendini zorladı. Scarlet’la ikisi ayağa kalkmasına yardım ettiler. “Haklısın. Dikkatim dağıldı. Enerjin bir paket lastiği gibi elimden fırladı.” Wolf’u altı saniye durdurmayı başarmıştı. Ama sonra hamlesini tamamlayıp onu kolundan tuttuğu gibi omzunun arkasına fırlatmıştı. Cinder kalçasını ovuşturdu. “Bana bir dakika izin ver.”

“Bugünlük bırakın isterseniz,” dedi Scarlet. “Uyduya geldik neredeyse.”

Iko’nun sesini duydular. “Tahmini varış süresi dokuz dakika otuz dört saniye. Hesaplarıma göre Cinder yedi kere daha rezil olabilir.”

Cinder öfkeyle tavana baktı. “Bu süre senin çeneni kapamama da yeter.”

“Bırakın dalgayı,” dedi Scarlet. “Sadece birkaç dakikamız kaldı. Şu kızla ne yapacağımızı konuşmalıyız. Dediği gibi yedi yıldır bir uyduda hapisse ve Aylı bir sihirbazdan başka kimseyle konuşmamışsa bizden çekinebilir. Bence hepimiz ona destek olmalıyız. Onu korkutmamalıyız.”

Pilot kabininden bir kahkaha geldi ve Thorne kapıda belirdi. Tabanca kılıfını beline takıyordu. “Sayborg bir kanun kaçağı ve vahşi bir hayvandan oluşan bir karşılama heyeti. Aman ne şeker!”

Scarlet ellerini beline koydu. “Ben sadece neler yaşadığını göz önünde bulundurmalı ve ona göre davranmalıyız diyorum.” Thorne omzunu silkti. “O uydudan sonra Rampion ona beş yıldızlı otel gibi gelecek. Meraklanma, hemen alışır.”

“Ben ona kibar davranacağım,” dedi Iko. “Onu internet alışverişine çıkarabilirim. Gelecekteki gardırobumu seçmeme yardım eder. Bakın, mükemmel bir robot sitesi buldum. Sipariş üzerine özel aksesuarlı modeller

yapıyorlar. Üstelik bazıları indirimde. Sizce bana turuncu saç gider mi?” Duvardaki ekranda çeşitli robot modelleriyle fiyatları belirdi. Iko bir tanesini büyüttü. Model yavaşça dönmeye başladı. Vücut ölçüleri, şeftali rengi teni ve asil duruşuyla gerçekten kusursuzdu. Gözleri leylak rengiydi. Kısa, katlı kesilmiş turuncu saçları ve ayak bileğinde dönen bir atlıkarınca dövmesi vardı.

Cinder sinirle gözlerini kıstı. “Iko, bunun uydu kızla ne ilgisi var:

“Ben de tam ona geliyordum.” Iko menüden saç aksesuarlarını seçti. Ekranda rasta peruklardan, kedi kulaklı taçlara ve kristal taşlı tokalara dek bir sürü ürün belirdi. “Saçlarını görmediniz mi? Bunlara bayılacaktır.”

Thorne, Scarlet’ın omzunu dürttü. “Duydun mu? Iko’yla uydu kızı birbirlerinin en yakın arkadaşı olacak. Benim asıl endişem tüm bunlar sona erdiğinde ödül parasını nasıl bölüşeceğimiz. Çünkü bu gemi giderek kalabalıklaşıyor ve kârıma ortak olmanıza bayıldığımı söyleyemeyeceğim.”

“Ne ödülü?” diye sordu Scarlet.

“Hani Cinder kraliçe olunca bize Ay hazinesinden pay verecek ya? Onu diyorum.”

Cinder gözlerini devirdi. “Tahmin etmeliydim.”

“Dahası da var tabii. Maceramızın sonunda bütün Dünya bizi kahraman ilan edecek. Şan, şöhret, reklam anlaşmaları, bizi konuk etmek için birbirlerini ezecek kanallar. Bence kâr paylaşımına şimdiden karar verelim. Ben yüzde altmış alırım diye düşündüm. Sizler de gerisini onar onar paylaşırsınız.”

“Bir dakika,” dedi Iko. “Dördüncü on kimin? Benim mi, uydu kızın mı? Çünkü onunsa derhâl greve başlayacağım.”

“Daha ortada para yok, şimdiden silahlar çekildi,” dedi Cinder.

Scarlet alayla homurdandı. “Senaryosu böyleyse gerçeğini düşünemiyorum. Senin kapsülü hazırlaman gerekmiyor mu, Thorne?”

“*Oui,* matmazel.” Thorne kibarca eğilip sandıklardan birinin üzerinde duran tabancayı aldı ve kılıfına soktu.

Scarlet başını yana eğdi. “Benim gitmemi istemediğinden emin misin? Kenetlenme bölmesine yanaşmak için birkaç ustaca manevra yapmak gerekecek ama Cinder bana pilotluğundan söz ettikten sonra... ne bileyim?”

“Ne demek o? Cinder pilotluğum hakkında ne dedi ki?” Scarlet’la Cinder birbirlerine imalı bakışlar fırlattı. “Ne diyecek canım? Tabii ki, harika bir pilot olduğunu,” dedi Scarlet kırmızı sweatşörtünü bir sandığın

üzerinden alarak. Paris'te her tarafı yırtılmış olsa da Scarlet onu elinden geldiğince onarmıştı. "Birinci sınıf bir havacıymışsın."

"Cinder yine şakacılığını konuşturmuş," dedi Iko.

Cinder, Thorne'un öfkeli bakışlarına omzunu silkerek karşılık verdi.

"Ben teklifimi yaptım," dedi Scarlet sweatşörtünü başından geçirerek. "Kolay bir kenetlenme olmayacak. İskeleye yavaşça yaklaş ve güvenli bir kenetlenme yaptığından emin olmadan kapsülü terk etme."

"Çocuk oyuncağı," dedi Thorne. Sonra Wolf'un öfkeli tıslamasına aldırmadan uzanıp Scarlet'ın burnundan makas aldı. "Yine de beni düşünmen gözlerimi yaşarttı."

* * *

Kapsül Thorne'un ikinci denemesinde uyduya kenetlendi. Thorne ilk kez bu tip bir kilitlenme gerçekleştiriyordu. Görevini başarıyla yerine getirmenin gururuyla şişindi. Scarlet'ın onu izlediğini umuyordu. Şimdi pilotluk yetenekleri hakkında ne düşünüyordu acaba? Kapsülü bekleme konumuna almadan önce bağlantıyı bir kez daha kontrol etti. Pencereden uydunun kavisini görebiliyordu. Uydunun uzayda hareket etmesini sağlayan yuvarlak pervanelerden biri tepesinde tembelce dönüyordu. Thorne başını uzatıp kenetlenme bölmesine baktı. Güvenli görünüyordu. Oksijen seviyesi ve basınç, kapsülü terk etmesine uygundu.

Thorne yakasını çekiştirdi. Yapı itibarıyla paranoyak biri değildi ama Aylılar onu huzursuz ediyordu. Genç ve şirin sayılabilecekleri bile. Ki bu genç ve şirin Aylı yıllardır esir hayatı yaşıyordu. Delirmiş olması çok da beklenmeyen bir durum değildi.

Thorne kapsülün kapısını açıp iki adım attı. Önünde dar bir koridor vardı. Basınç değişikliğiyle kulakları tıkandı. Ana uydunun girişi kapalıydı ama kapıya yaklaştığında bir tıslama duydu. Kapılar yana doğru kayıp duvarların içinde kayboldu.

Bu odayı uydu kızla konuşurken ekrandan görmüştü. Bütün duvarlar ekranlarla kaplıydı. Bazılarının önünde dolaplar vardı. Dağınık yatağın üzerinde eski bir battaniye duruyordu. Soldaki kapının banyoya açıldığını tahmin etti. Tam karşısında ikinci bir kenetlenme bölmesinin kapısı vardı.

Kız ellerini kucağında kavuşturmuş, yatağın kenarında oturuyordu. Omuzlarını tamamen örten saçları ayak bileklerine kadar uzanıyordu.

Daha önceki konuşmalarında aşırı enerjik, hatta biraz tutarsızdı. Oysa şimdi dudaklarını birbirine bastırmış, kibarca gülümserken pek ağırbaşlı bir

hâli vardı.

Ama onu gördüğünde gülümsemesi kayboluverdi.

“Ah, sen misin?” dedi başını yana eğerek. “Ben sayborgu bekliyordum.”

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için kusura bakma,” dedi Thorne ellerini ceplerine sokarak. “Cinder uzay gemilerini tamir edebiliyor ama uçuramıyor. Bugün sana ben eşlik edeceğim. Kaptan Carswell Thorne hizmetinizde, hanımefendi.”

Thorne nedense kızın utançla kızarıp ona göz süzmesini bekliyordu. Ama uydu kız ekranlardan birine kaçamak bir bakış fırlatmakla yetindi.

Thorne topuklarında yaylanarak hafifçe öksürdü. Yıllardır kimseyi görmeyen birini etkilemenin daha kolay olacağını sanmıştı.

“Hazır mısın? Bir yerde uzun süre oyalanmak işimize gelmiyor da.”

Kız gözlerini kırpıştırdı. “Önemli değil,” diye söylendi kendi kendine. “Jacin’le biz ona gideriz.”

Thorne kaşlarını çattı, içinden kızla dalga geçtiğine pişman olmuştu. *Zavallı gerçekten keçileri kaçırmış,* diye düşündü. “Jacin mi?”

Kız ayağa kalktığında saçları yere döküldü. Ekrandan boyu anlaşılmıyordu. Thorne onun en fazla 1.55 olduğunu görünce rahatladı. Deli ya da değil, ona zarar veremezdi.

En azında öyle sanıyordu.

“Jacin benim muhafızım.”

“İyi. Çağır arkadaşını da gidelim haydi.”

“Hiçbir yere gitmiyoruz.”

Kız ona doğru bir adım attı ve o anda değişti. Saçları bir kuzgunun kanadı gibi kararıp ışıldadı. Gözleri gök mavisinden donuk bir griye dönüştü. Soluk teni altın pırıltılarıyla yıkandı. Boyu uzadı. Kıyafetleri bile değişti. Eski elbisesinin yerini uzun kollu, kuğu beyazı bir palto aldı.

Thorne şaşkınlığını çabuk attı.

Bir sihirbaz.

Omuzlarının kasılması yenilgiyi çabucak kabullendiğinin işaretiydi. Demek baştan beri hepsi bir tuzaktı? Kız yemdi. Ya da belki o da bu işin içindeydi. Hayret! Thorne sezgilerini daha güçlü sanırdı.

Gözlerini odada gezdirdi. Kız ortalıkta yoktu.

İkinci kenetlenme bölmesine bir şey çarptığında bütün uydu sallandı. Thorne umutlandı. Diğerleri bir terslik olduğunu hissetmişti şüphesiz. İkinci

kapsülle onu kurtarmaya gelmişlerdi.

Thorne en çekici gülümsemesiyle elini tabancasına attı. Onu kılıfından çıkardığında kendiyle gurur duydu. Ama sonra kolu havada donup kaldı.

Thorne kontrolünü kaybettiği omuzlarından birini silkmeye çalıştı. “En azından denedim.”

Sihirbaz pis pis sırıttığında Thorne’un parmakları gevşedi. Tabanca yere düştü.

“Kaptan Carswell Thorne. Öyle değil mi?”

“Evet.”

“Korkarım unvanınızla vedalaşmanız gerekecek. Kraliçe adına geminiz Rampion’a el koyuyorum.”

“Demeyin. Sahi mi?”

“Ve üzülerek belirtmeliyim ki, Linh Cinder gibi bir kanun kaçağına yataklık etmenin cezası Ay Ülkesi’nde ölümdür. Cezanızı hemen infaz edeceğim.”

“Ona ne şüphe.”

Birden sihirbazın arkasındaki kapı açıldı. Thorne arkadaşlarını uyarmaya hazırlandı.

Ama ikinci kapıda dikilen Cinder, Scarlet ya da Wolf değil, Aylı bir muhafızdı. Thorne’un bütün ümitleri tükenmeye başlamıştı.

“Jacin, Rampion’a kendi kapsülüyle çıkacağız.”

“Ah! Demek Jacin sensin? Ben de seni uydurduğunu sanmıştım.”

İkisi de onu duymazdan geldi ama Thorne buna alışkındı zaten.

“Git, kapsülü hazırla. Ben de buradaki işimi bitireyim geliyorum.”

Muhafız saygıyla başını eğip emri yerine getirmeye koştu.

“Dikkatli ol,” dedi Thorne. “Kolay bir kenetlenme olmadı. Yeterince tecrübeli misin bilmiyorum. İstersen gelip sana yardım edeyim?”

Muhafız yanından geçerken ona ters ters baktı ve cevap vermeden dışarı çıktı.

Sihirbaz yataktaki battaniyeyi alıp Thorne’a fırlattı. Thorne refleks olarak onu yakalardı zaten ama gerek kalmadı. Elleri bunu kendiliklerinden yaptı. Battaniyeyi bileklerine bağlayıp düğümü dişleriyle sıkıştırdı.

“Geminizle Ay Ülkesi’ne dönüp Linh Cinder’ın artık kraliyet için bir tehlike oluşturmadığını söylemek için sabırsızlanıyorum.”

Thorne alayla kaşlarını kaldırdı. “Majesteleri’nin uğursuz davasına katkıda bulunmak için yapabileceğim bir şey varsa çekinmeyin söyleyin.”

Sihirbaz kapının yanındaki ekrana bir komut girdi. Ardından bir güvenlik şifresi tuşladı. “Önce yaşam desteğini kapatıp Crescent’la seni burada boğmayı düşündüm. Ama ölmeniz uzun sürecekti ve daha merhametli davranmaya karar verdim.” Paltosunun uzun kollarını düzeltti. “Bugün şanslı gününüz.”

“Ben genel olarak şanslı biriyimdir zaten.”

Sihirbaz sert bakışlarını ona dikti. Thorne istemsizce banyonun kapısına doğru yürümeye başladı. Oraya yaklaştığında kızı gördü. Elleri, dizleri ve ayak bilekleri bir çarşafla bağlanmış, ağzına da bir bez tıkılmıştı. Yüzü kıpkırmızıydı. Gözleri ağlamaktan şişmişti. Uzun saçları etrafını sarmış, bazıları çarşafa dolanmıştı.

Thorne demin kızın onlara ihanet ettiğinden emindi ama karşısındaki manzara hiç de öyle söylemiyordu.

Birden dizleri büküldü ve yere yığıldı. Kızın gözleri korkuyla irileşti.

Thorne derin bir nefes alarak sihirbaza baktı. “Ne gerek var bunlara? Zavallıyı boşuna korkutuyorsun.”

“Kendi düşen ağlamaz. Crescent bize ihanet etti.”

“Doğru ya. Eminim tek suçlu şu eli kolu bağlı, ufacık kızdır.”

“Ayrıca,” dedi sihirbaz onu duymamış gibi “Crescent’ın en büyük dileğini gerçekleştiriyorum. Onu Dünya ya gönderiyorum.” Elindeki küçük, parlak çipi havaya kaldırdı. Cinder’ın hep yanında taşıdığına benziyordu. “Bunun bende kalmasına aldırmazsın değil mi, Crescent? Ne de olsa Majesteleri’nin malı.”

Paltosunun uzun kollarını sürüyerek odada yürüdü. Kapının arkasından kapandığını duydular. Kapsülün motoru çalıştı ve kenetlenme çözüldüğünde hafifçe sarsıldılar.

Thorne ilk kez kendini gerçekten çaresiz hissetti.

Sihirbaz kapsülü almıştı.

O cadı kapsülünü alıp gitmişti.

Ama Rampion’ın ikinci bir kapsülü vardı. Diğerleri onları kurtarmaya gelecekti.

Birden düşmeye başladılar. Kaz inledi.

Uydunun yörüngesi değişmişti. Yerçekimi onları aşağı çekiyordu.

Dünyaya çakılacaklardı.

BÖLÜM
On

“KENETLENDİ,” DEDİ SCAREET. PİLOT KABİNİNİN camından Thorne’un kapsülünü izliyordu. “Neyse. Fazla rezil olmadan üstesinden geldi.”

Cinder kapının çerçevesine yaslandı. “Elini çabuk tutar umarım. Kız izleniyor olabilir.”

“Ona güvenmiyor musun?” diye sordu Wolf.

“Patronuna güvenmiyorum.”

“Durun bir dakika. Şu ne? Başka bir gemi mi?” Scarlet eğilip radar ekranını kontrol etti. “Tarayıcılarda görünmüyor.”

Wolf’la Cinder onun yanına koştu. Scarlet’ın sözünü ettiği kapsül Thorne’unkinden biraz büyüktü. Uyduya yaklaşıyordu. Cinder’ın kalbi çılgınca çarpmaya başlamıştı.

“Bir Ay gemisi.”

“Anlamalıydım. Sinyalleri engelliyorlar.”

“Bakın, bakın! Yan tarafında bir işaret var.”

Wolf usulca küfretti. “Kraliyet arması. Büyük ihtimalle bir sihirbazdır.”

“Kaçalım mı?” diye sordu Scarlet.

“Thorne’u bırakacak mıyız?”

Camdan baktılar. Kapsül uydunun ikinci kenetlenme bölmesine yanaşmıştı. Cinder parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Aklını toplamaya çalışıyordu. “Uyduyla bağlantı kur. Orada neler olduğunu öğrenmeliyiz.”

“Hayır,” dedi Wolf. “Belki de bizden haberleri yoktur. Kızın bize ihanet ettiği ne malum? Rampion radara takılmadıysa bizi tespit edememiş olabilirler.”

“Thorne’un kapsülü nereden geldi? Gökten mi düştü?”

“Belki kaçar,” diye lafa karıştı Iko ama sesi her zamanki gibi enerjik değildi.

“Bir sihirbazdan mı? Paris’te olanları gördünüz.”

“Eee, ne yapıyoruz?” dedi Scarlet. “Onlarla bağlantı kuramıyoruz. Uyduya yanaşamıyoruz...”

“Kaçalım,” dedi Wolf. “Bizim peşimize düşmeden atlatalım onları.”

İkisi de Cinder’a baktı. Cinder ondan bir karar beklendiğini fark edince irkildi. Ne yapmalıydı? Thorne oradaydı. Tuzağa düşmüştü ve kızı uydudan kurtarmak Cinder’ın fikriydi. Thorne’u bırakamazdı.

Elleri titremeye başlayınca iskemlenin arkasına tutundu. Kararsızlıkla geçen her dakika Thorne ölüme biraz daha yaklaşıyordu.

“Cinder.” Scarlet elini Cinder’ın koluna koydu. Cinder iskemleye daha sıkıca yapıştı.

“Biliyorum, kaçmamız gerek.”

Scarlet başını salladı ve tekrar kontrol panelinin üzerine eğildi. “Iko, idare roketlerini hazırla.”

“Durun,” dedi Wolf. “Bakın.”

Pencereden bir kapsülün uydudan ayrıldığını gördüler. Thorne’un kapsülüydü.

“Neler oluyor?” dedi Iko.

Cinder, “Thorne’un gemisi geri dönüyor,” diye tısladı. “Onunla bağlantı kur.”

Scarlet iletişim ekranını açtı. “Thorne, rapor ver. Neler oluyor?”

Ekrandaki görüntü değişmedi.

Cinder dudaklarını kemirerek bekledi. Birkaç saniye sonra ekranda kısa bir mesaj belirdi.

KAMERA BOZULDU. YARALIYIZ. İSKELEYİ İNDİRİN.

Cinder kelimeler birbirine karışana dek mesajı defalarca okudu. “Tuzak bu,” dedi Wolf.

“Olmayabilir.”

“Kesinlikle öyle.”

“Emin olamayız. Thorne işini bilir.”

“Cinder...”

“Kaçmış olabilir.”

“Ya da belki bu bir tuzaktır,” diye mırıldandı Scarlet. “Cinder,” diye bağırdı Iko tiz bir sesle. “Söyle, ne yapayım?” Cinder yutkunup iskemleyi bıraktı. “İskeleyi indir. Siz ikiniz burada kalın.”

“Hayatta olmaz.” Cinder, Wolf’a göz attığında omuzlarını kaldırıp pençelerini yumruk yaptığını gördü.

Dövüşe hazırdı.

“Wolf.” Cinder titanyum yumruğunu Wolf’un göğsüne dayadı. “Burada kal. O gemide bir sihirbaz varsa yalnızca Iko’yla beni kontrol edemez.”

Scarlet, Wolf’un koluna asıldı. “Cinder haklı. Ona yardımından çok zararın dokunabilir.”

Cinder daha fazla beklemedi. Alt kara inen merdiveni yarılamıştı bile. Makine dairesiyle kapsül iskelesinin arasındaki koridorda durup kulak kesildi. İskelenin kapakları kapandı ve yaşam destek sistemi içeriye oksijen pompalamaya başladı.

“İskele güvenli,” dedi Iko. “Dışarı çıkabilirsin.”

Cinder’ın retina ekranı hareketlenmişti. Sinirleri her gerildiğinde, ya da korktuğunda aynısı oluyordu. Göz ucuyla kırmızı uyarılar görüyordu: KAN BASINCI ÇOK YÜKSEK; KALP ATIŞLARI ÇOK HIZLI; SİSTEM AŞIRI ISINDI; OTOMATİK SOĞUTMA HAZIR.

“Iko, neler oluyor?”

“Bu gemiye gerçek kameralar yerleştirmeliyiz. Alıcılarım kapsülün yanaştığını söylüyor. İçinde iki kişi var. Hâlâ iskeleye inmediler.”

Belki de inemeyecek kadar kötü yaralanmışlardı.

Ya da belki içerideki bir sihirbazdı. Rampion’dakilerin iskelenin kapaklarını açıp onu uzay boşluğuna atmayacağından emin olmadan kapsülü tek etmek istemiyordu.

Cinder sol işaretparmağının ucunu açıp bir fişek yerleştirdi. Paris’teki çatışmada bütün bayıltıcı oklarını kullanmasına rağmen kendince birkaç silah üretebilmişti. Çivili fişekler de bunlardan biriydi.

“Gemiden bir mesaj daha geldi,” dedi Iko. “Yardım istiyorlar.”

Cinder’ın kafasının içinde tek bir kelime yankılanıyordu: *Tuzak!*

Ama kapsüldeki Thorne da olabilirdi. Belki gerçekten yaralıydı. Belki can çekişiyordu.

Cinder iskele kapılarının şifresini girip bir kolu indirdi. Kilit açıldığında Cinder sol elini bir silah gibi öne uzattı.

Thorne’un kapsülü ikinci kapsülle kalın bir panele tutturulmuş kablolar ve makinelerle kaplı bir duvarın arasında duruyordu. Cinder gözlerini yük indirme ve bindirme araçlarında, yakıt donanımında, hava kompresörlerinde ve hava basınçlı bobinlerde gezdirdi.

Sonra kapsüle doğru birkaç adım attı.

“Thorne?” diye seslendi kafasını uzatarak. Pilot koltuğunda çuval gibi bir şey duruyordu. Hayır, bu bir insandı! Kontrol panelinin üzerine

yığılmıştı.

Cinder titreyerek kapıyı açtı. Silahını baygın adama doğrultup yürüdü. Gömleği kan içindeydi.

“Thorne!”

Cinder elini indirip ona yardıma koştu. “İyi misin? Ne ol...”

Birden görüş alanının köşesinde parlak turuncu bir uyarı ışığı yandı.

Cinder elini kaldırmaya fırsat bulamadan adam üzerine atıldı. Bir eliyle Cinder’ın bileğini kavrarken diğerini boynuna doladı. O kadar hızlıydı ki, Cinder yere düştü. Thorne üzerine çıkıp mavi gözlerini yüzüne dikti.

Sonra Thorne değişti. Bakışları donuklaştı. Saçları sararıp uzadı. Kıyafeti Aylı bir kraliyet muhafızının kırmızı ve gri üniformasına dönüştü.

Cinder onu gözlerinden önce sezgileriyle tanıdı. İçi müthiş bir nefretle doldu. Bu sıradan bir Ay muhafızı değildi. Levana onunla alay edip Kai’yi ve herkesi tehdit ederken baloda Cinder’ı esir alan muhafızdı.

Ama bu adam...

Bir kahkaha duydu. Cinder keskin ışıkta gözlerini kırpıştırarak kapsüle baktığında bir kadın gördü.

Tabii ya. Sarışın adam Baş Sihirbaz Sybil Miranın özel muhafızıydı.

“Galaksinin en azılı suçlusunun bu kadar çabuk pes etmesini beklemezdim doğrusu,” dedi Sybil. Cinder serbest eliyle muhafızı çenesinden iterek kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. Sihirbaz gülümsedi. Bu hâliyle önüne yeni bir oyuncak atılan oyunbaz bir kediye benziyordu. Cinder’ın gözlerinin önünde yıldızlar uçuşmaya başladı. “Acaba seni buracıkta öldürsem mi, yoksa zincirleyip kraliçeme mi...”

Sybil birden susup kapıya baktı. Wolf korkunç bir homurtuyla sihirbazın üzerine atılarak onu kapsülün içine doğru itti.

Muhafızın parmakları gevşemişti. Bir an yüzünde kararsız bir ifade belirdi. Cinder bunu fırsat bilerek yumruğunu çenesine indirdi. Bir çatırtı koptu ve muhafız dikkatini yeniden ona verdi.

Cinder dizlerini karnına çekerek onu var gücüyle itti. Wolf sihirbazı başından tutup sırtını bir yay gibi geriye doğru bükerken Cinder ayağa fırladı. Wolf sivri dişlerini göstererek hırladı.

Muhafızın silahına davrandığı Cinder’ın gözünden kaçmamıştı. Elini kaldırdı.

Aynı anda ateş ettiler.

Sırtından vurulan Wolf acıyla uludu.

Bu arada, Cinder'ın fişeği de muhafızın böğrüne saplanmıştı.

Cinder sihirbazın kalbine nişan almak için döndü ama aralarında Wolf vardı ve göğsüne koyu bir kan lekesi yayılıyordu.

Sybil'ın yüz hatları öfkeyle çarpılmıştı. Elini Wolf'un göğsüne koyup "Şimdi sana kim olduğunu hatırlatacağım," diye tısladı.

Wolf ağzını kapadı. Boğazından bir hırıltı yükseldi. Cinder'a döndüğünde gözlerini kan bürümüştü.

"Yıldızlar aşkına!" Cinder sırtı ikinci kapsüle çarpana kadar geri geri yürüdü. Elini hâlâ önünde tutuyordu ama Wolf aradayken Sybil'ı vuramazdı. Zaten istese bile Wolf izin vermezdi buna. Sihirbaz onun kontrolünü ele geçirmişti. Cinder yutkunarak zihniyle Wolf'a ulaşmaya çalıştı. Az sonra arkadaşının enerjisinin tanıdık dalgalarını yakaladı. Wolf'un biyoelektriksel imzasını. Ama şimdi bu enerjinin etrafı vahşi ve ilkel bir duvarla çevriliydi.

Wolf ona doğru atıldı.

Cinder hedef değiştirip muhafıza yöneldi. İradesini ele geçirmesi yarım saniye bile sürmedi. Muhafız göz açıp kapayıncaya kadar aralarına daldı. Silahını kaldırdı ama Wolf elinin tersiyle onu bir köşeye fırlattı. Muhafız geminin iniş takımlarının altına yuvarlandı. Elindeki tabanca fırladı.

Cinder kapsülün burnuna geçti. Wolf'la göz göze geldiler. Wolf ona dişlerini gösterse de, bir anlığına duraksamıştı. Cinder'ın bedensel uyarıları birbirini kovalıyordu. Kalp atışları tehlikeli ölçüde hızlanmıştı. Adrenalin seviyesi aşırı yükselmişti. Cinder bunlara aldırmadı. Bütün dikkatini kapsülü Wolf'la aralarında tutmaya verdi.

Birden Wolf'un vücudu bir iple çekiliyormuşçasına sürüklenmeye başladı. Bir silah patladı ve Wolf sihirbazı korumak için üzerine atıldığında göğsünden vuruldu.

Kapıdan Scarlet'ın çığlığı geldi. Titreyen ellerinde bir tabanca vardı.

Cinder nefes nefese bir çare düşünmeye çalıştı. Sihirbaz bir köşeye sinmişti. Wolf hâlâ bir kalkan gibi önünde duruyordu. Aylı muhafız en yakındaki kapsülün altına yığılmıştı. Cinder onun baygın olduğunu umuyordu. Scarlet tabancayı indirdi. Sihirbaz onu kolayca kontrol edebilecekti.

İşin tuhafı, sihirbaz bundan hiç de emin görünmüyordu. Korkuyla Wolf'un arkasına sığınmıştı. Şakağındaki bir damar zonkluyordu.

Cinder, Sybil'ın Wolf'u kontrol etmekte onun kadar zorlandığını fark edince şaşırdı. Wolf varken başka kimseyi kontrol edemezdi. Wolf'u bırakırsa da, ona yem olacaktı.

Tabii başka bir seçenek daha vardı.

Sihirbaz, Wolf'u öldürüp onu tamamen saf dışı bırakabilirdi.

Wolf'un yaralarından kanlar süzülüyordu. Cinder onun ne kadar dayanabileceğini hesap etmeye çalıştı.

"Wolf!" diye bağırdı Scarlet titreyen sesiyle. Tabanca hâlâ elindeydi ama Wolf aralarından çekilmiyordu ki.

Cinder başka bir silah patlamasıyla yerinden sıçradı. Ses duvarlarda yankılandı. Sybil acıyla haykırdı.

Muhafız baygın değildi. Yerdeki silahı alıp sihirbazı vurmuştu.

Sybil tek dizinin üzerine çökerken öfkeyle tısladı. Bacağı şimdiden kan içinde kalmıştı.

Muhafız da dizlerinin üzerindeydi. Cinder onun yüzünü göremiyordu ama adam güçlükle konuştu. "Beni kontrol ediyor. Sayborg beni..."

Cinder'ın yalan detektörünün ışığı titreşti. Cinder buna anlam verememişti doğrusu. Adam doğruyu söylüyordu çünkü.

Sybil, Wolf'u muhafıza doğru itti. Odadaki enerji titreşti. Etraflarını biyoelektrik dalgaları sardı. Sybil, Wolf'u serbest bırakmıştı. Bacağından vurulmak gücünü tüketmişti. Artık Wolf'u kontrol edemiyordu.

Wolf muhafıza çarptı ve ikisi birlikte yere yığıldı. Muhafız bir eliyle silahı sıkıca tutarak Wolf'u üzerinden attı. Wolf'un suratı bembeyaz kesilmişti ve titriyordu. Ona karşı koymaya bile çalışmadı. Yattıkları yer kan gölüne dönmüştü.

"WOLF!" Scarlet yine sihirbaza nişan aldı ama Sybil ayağa kalkmıştı bile. Topallayarak en yakındaki kapsülün arkasına saklandı.

Cinder, Wolf'a doğru atıldı. Onu koltukaltlarından tutarak muhafızdan uzaklaştırdı. Wolf'un kanlı ayakkabıları kayıyordu. Birkaç kez düşme tehlikesi atlattı ama onun dışında Cinder'a zorluk çıkarmadı.

Muhafız dizlerinin üzerinde doğrulmuştu. Üstü başı kan içindeydi. Karnının yan tarafındaki yaradan kanlar sızıyordu. Ama silahını hâlâ bırakmamıştı.

Cinder ona çabucak göz attı ve seçeneklerini değerlendirdi.

Muhafızı kontrol edip ona Sybil'ı öldürtebilirdi.

Ya da Wolf'u kontrol edip kan kaybından ölmeden buradan kaçmasını sağlayabilirdi.

Muhafız bir an gözlerini ona dikti. Sonra son bir gayretle ayağa fırlayıp hanımına koştu.

*Cinde*r adamın ne yapacağını görmek için beklemedi.

Yumruklarını sıkarak etraflarındaki her şeyi engelledi ve sadece Wolf'a yoğunlaştı. Onu sarmalayan biyoelektriğe. Wolf'un gücü tükenmek üzereydi. Bu iş onu sahte bir kavgada kontrol etmeye hiç benzemiyordu. Cinder iradesinin kolayca onunkine geçtiğini hissetti. Wolf'un vücudu ona karşı koysa da, Cinder bacaklarına biraz kuvvet vermesi için onu cesaretlendirdi. Böylece en azından onu koridora kadar taşıyabilecekti.

Cinder planını uygulayıp Wolf'u koridorun duvarına yasladı. Avuçları kandan sırılsıklamdı.

"Neler oluyor?" diye bağırdı Iko hoparlörlerden.

"Alıcılarını koridordan ayırma," dedi Cinder. "Üçümüz de içeri girince kapıyı kapatıp bölmenin kapaklarını aç."

Alnından gözlerine süzülen terlerle tekrar iskeleye koştu. Scarlet'ı aldı mı gerisi kolaydı. Iko kapakları açınca uzay boşluğu sihirbazla muhafızı emecekti.

Önce sihirbazı gördü. Aralarında on adım var yoktu.

Temiz bir atış yapabilirdi.

Cinder heyecanla elini kaldırıp bir fişek hazırladı. Nişan aldı.

Tam o sırada Scarlet kollarını açarak üzerine atıldı. Yüzünde donuk bir ifade vardı. Zihni sihirbazın kontrolündeydi.

Cinder rahat bir nefes aldı.

Scarlet'ı tek koluyla belinden kaptığı gibi, diğer eliyle sihirbazı fişek yağmuruna tuttu. Ona zarar verebileceğinden emin değildi. Şimdilik kapağı koridora atsalar Cinder'a yeterdi zaten. Son fişeklerini de harcayıp gerisin geri koridora yuvarlandı.

Görüş alanına giren turuncu ışığı fark ettiği anda, "Iko, şimdi!" diye bağırdı.

Koridorun kapısı kapanırken Sybil'ın kapsüllerden birine doğru koştuğunu gördü. Kapsülün altından bir çift ayak görünüyordu.

Muhafızın ayakları olmalıydı.

Ama...

Bir dakika...

Kot ve spor ayakkabı mı?

Cinder çığlığı basıp Scarlet’ı üzerinden attı.

Sihir dağılırken turuncu ışık söndü. Scarlet’ın kırmızı sweat-şörtü titreşerek bir muhafız üniformasına dönüştü. Sarışın adam inleyerek yerde yuvarlandı. Yarası hâlâ kanıyordu.

Cinder, Scarlet yerine muhafızı yakalamıştı. Sybil onu oyuna getirmişti.

“Hayır! Scarlet! Iko!”

Cinder telaşla kapının yanındaki kutucuğa şifreyi girdi ama ekranda hata ışığı yanıp söndü. Diğer tarafta bölmenin kapakları açılıyordu. Koridorda bir feryat koptu. Cinder ancak birkaç saniye sonra bağıranın kendisi olduğunu fark etti.

“Cinder! Neler oluyor? Cinder!”

“Scarlet dışarıda kaldı!”

Cinder tırnaklarını kapıların arasına sokup onları kanırtmaya çalıştı. Birden gözlerinin önüne korkunç bir manzara geldi. Scarlet uzay boşluğuna yuvarlanırken dehşetle haykırıyordu.

“Cinder! Kapsül!” dedi Iko. “Kapsülü alıyor. İskelede iki kişi var.”

“Ne?”

Cinder panele baktı. Koridordaki ekranlarda geriye kalan tek kapsül görünüyordu.

Sihirbaz kurtulmuş ve Scarlet’ı yanında götürmüştü.

BÖLÜM

On bir

“SCARLET’I KAÇIRDI!” DEDİ CINDER. “ÇABUK kapakları kapa! Öbür kapsülle peşlerine düşeceğim. Haydi!”

Birden duraksadı.

Kapsülü nasıl uçuracağını bilmiyordu ki.

Muhakkak bir yolunu bulurdu. Birkaç talimat indirirse...

“Arkadaşın ölüyor.”

Cinder arkasını döndü. Muhafızı unutmuştu.

Sarışın adam elini yarasına bastırmış, dikkatle Wolf’u izliyordu.

Wolf baygındı ve kendi kanından oluşan bir göletin ortasında yatıyordu.

“Kahretsin!” Cinder parmağındaki bıçağı çekip Wolf’un yaralarına yapışan kumaşı kesmeye başladı. “Thorne. Thorne’u bulmam gerek. Sonra Scarlet’ın peşine düşerim. Ama önce Wolf’la ilgilenmeliyim. Yaralarını sıkıca sararsam.

Muhafıza göz attı. “Gömleğini ver,” dedi sertçe. Cinder’ın kontrolündeki muhafız boş tabanca kılıfını çıkarıp kanlı gömleğini başından geçirdi. Cinder adamın içinde akleti olduğunu görünce sevindi. Wolf’un kanamasını durdurmak için tek bir gömlek yetmeyebilirdi. Onu revire götürmeleri gerekecekti ama şimdilik yerinden kıpırdayamazdı. Hele merdiveni hiç çıkamazdı.

Cinder zihnine üşüşen karamsar düşüncelerden kurtulmaya çalıştı. Wolf iyileşecekti. Bunu da atlatacaktı.

Muhafızın gömleğini top yapıp Wolf’un göğsüne bastırdı. En azından kurşun kalbine gelmemişti. Diğerinin de hayati bir organa isabet etmediğini umdu.

Cinder aynı şeyleri düşünüp duruyordu. Thorne’u bulmalıydı. Scarlet’ı kurtarmalıydı. Wolf’u iyileştirmeliydi.

Ama hepsini aynı anda yapamazdı.

Sırayla, diye söylendi.

“Thorne... Thorne nerede?” Bir eliyle Wolf’un yarasına bastırıyordu. Diğer eliyle muhafızı yakasından tutup kendine çekti. “Ne yaptınız ona?”

“Uyduya binen arkadaşın mı?” Muhafızın yüzünde üzüntülü bir ifade belirdi. “Öldü o.”

Cinder öfkeyle tıslayıp onu duvara itti. “Yalancı!”

Adam irkildiyse de kendini korumaya çalışmadı. Hâlbuki Cinder’ın kontrolü zayıflamıştı. Aklı bu kadar dağınıkken odaklanamıyordu.

“Efendi Sybil uydunun yörüngesini değiştirdi. Çoktan havaya uçmuşlardır.”

Cinder kafasını iki yana salladı. “Hayır.” Titremesini engelleyemiyordu. “Kendi programcısını feda etmez.”

Ama turuncu ışık yanmamıştı. Muhafız yalan söylemiyordu.

Sarışın adam kafasını arkaya atarak Cinder’ı baştan aşağı süzdü. Nadir rastlanan bir hayvan türünü inceler gibi bir hâli vardı. “Efendi Sybil’ın seni ele geçirmek için feda etmeyeceği kimse yok. Kraliçe seni büyük bir tehdit olarak görüyor.”

Cinder dişlerini öyle bir sıktı ki, bir an çenesi kırılacak sandı. Salt gerçek tokat gibi yüzüne çarpmıştı.

Tüm bunlar onun suçuydu. Asıl onun peşindeydiler.

“Atletini ver,” diye fısıldadı. Bu kez onu kontrol etmeye çalışmadı. Muhafız da karşı koymadı zaten. Cinder fişeğinin adamın kaburgalarının hemen altına saplandığını gördü.

Gözlerini kaçırarak atleti Wolf’un sırtındaki yaraya bastırdı.

“Bence yan çevir.”

“Ne?”

“Arkadaşını yan çevir. Daha kolay nefes alır.”

Cinder muhafıza nefret dolu gözlerle baktı ama dört saniyelik bir internet araştırması önerisinin işe yaracağını doğruladı. Cinder elinden geldiğince dikkatli hareket ederek Wolf’u yan çevirdi. Bacaklarını zihninde beliren tıbbi şemaya göre uzattı. Muhafız ona yardım etmedi ama Cinder işini bitirdiğinde yaptığı işi onaylamasına başını salladı.

“Cinder?”

Iko’ydu bu. Sesi cılız ve korku doluydu. Geminin ışıkları sönmüştü. Yalnızca acil durum ışıkları yanıyordu. Iko endişeden görevini tam yapamıyordu. Tıpkı Cinder gibi.

“Şimdi ne olacak?”

Cinder nefes almaya çalıştı. Başı çatlıyordu. Omuzlarına öyle büyük bir yük binmişti ki, bir an pes edip Wolf’un yanına uzanmayı bile düşündü.

Onlara yardım edemiyordu. Dünya’yı kurtaramıyordu. Kimseyi kurtaramıyordu.

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı. “Gerçekten bilmiyorum.”

“Önce saklanacak bir yer bul,” dedi muhafız. Arkasından bir yırtılma sesi geldi. Adam pantolonunun paçasından kopardığı kumaş parçasıyla fişeğin ucundan tutup çekti. Can acısıyla suratını buruşturarak fişeği koridora fırlattı ve kumaşı yaraya bastırdı. Cinder ilk kez belindeki büyük avcı bıçağını fark etti. Muhafız buzdan bakışlarını ona dikti. “Arkadaşının yarasına baktırman gerek. Yoksa kan kaybından ölecek.”

Cinder başım iki yana salladı. “Olmaz. İki pilotumuzu da kaybettik. Gemiyi kullanmayı bilmiyorum.”

“Ben biliyorum.”

“Ama Scarlet...”

“Dinle beni. Sihirbaz Mira, Ay’la bağlantıya geçip destek kuvveti çağıracaktır. Şimdiye kadar yapmadıysa tabii. Kraliçe’nin filosunun fazla uzakta olduğunu sanmıyorum. Birazdan peşine koca bir ordu takılacak.”

“Ama...”

“Arkadaşının adı Scarlet mıydı? Ona yardım edemezsin artık. Öldü farz et bitsin.” Wolf’u gösterdi. “Ama *ona* yardım edebilirsin.” Cinder başını önüne eğdi. Hayatının en büyük ikilemlerinden birini yaşıyordu. Muhafızın söyledikleri mantıklıydı. Bunun farkındaydı. Ama yenilgiyi kabullenemiyordu. Scarlet’tan vazgeçemiyordu. Onu gözden çıkarıp hayatına nasıl devam edecekti?

Vakit geçiyordu. Bir karar vermeliydi. Yoksa Wolf’u da kaybedecekti. Arkadaşının yüzü acıyla çarpılmıştı. Alnı ter damlacıklarıyla kaplıydı.

“Gemi,” dedi muhafız. “Yerimizi belirle ve Dünyada en yakın nereye inebileceğimizi sapta. Kalabalık bir yer olmasın.”

Kısa bir sessizliğin ardından Iko, “Bana mı diyorsun?” diye sordu.

Muhafız gözlerini tavana dikti. “Evet. Tabii ki sana.”

“Doğru. Affedersin. Şimdi hesaplıyorum.” Işıklar yandı. “Bulunduğumuz noktadan dikey bir iniş yaparsak yaklaşık on yedi dakikada orta ya da kuzey Afrika’da bir yere ineriz. Bin beş yüz küsur kilometrelik bir yay çizersek Avrupa’nın Akdeniz kıyılarına ve Doğu Uluslar Topluluğu’nun batısına denk geliyoruz.”

“Onu bir hastaneye götürmeliyiz,” diye mırıldandı Cinder. Ama sözlerinin mantıksızlığını daha ağzından çıkar çıkmaz kavradı. Dünya’da

Kraliçe'nin kurt melezlerinden birini bir bakışta tanımayacak tek bir hastane bile yoktu. Rampion'la ortalık yere inemezlerdi. Onlara bir sığınak lazımdı.

Ama hiçbir yer güvenli değildi ki.

Wolf acıyla inledi.

Bir hastane bulmalıydılar. Ya da... bir doktor.

Afrika. Doktor Erland. Tabii ya.

Cinder kafasını kaldırıp muhafıza baktı. Bunu neden yapıyordu? Onları neden öldürmüyordu?

"Sen Kraliçe'ye hizmet etmiyor musun? Nasıl güveneceğim sana?

Muhafız, Cinder komik bir şey söylemiş gibi hafifçe gülümsedi. Ama gözlerindeki ciddi ifade bozulmadı. "Ben bir tek prensesime hizmet ediyorum," dedi.

Cinder nefesini tuttu. Yer ayaklarının altından kaydı. *Prenses. Prensesim.*

Demek biliyordu?

Yalan detektörünün turuncu ışığının yanmasını bekledi. Ama bayır. Muhafız doğru söylüyordu.

"Afrika'ya gidiyoruz," dedi. "Iko, bizi salgının ilk patlak verdiği yere götür."

BÖLÜM

On iki

BAŞTA YAVAŞ DÜŞÜYORLARDI. HIZLARI KADEMELİ olarak arttı. Sonunda Dünyanın yerçekimi uydunun yörüngesinin çekiminden daha baskın geldi.

Thorne pantolonunun paçasını sıvayıp sağ ayağıyla soldaki botu çıkardı. Oraya sakladığı bıçak yere düştü. Thorne bıçağı el bileklerine bağlı battaniyenin düğümünü kesecek açıda tutmaya çalıştı.

Kız, ağzındaki kumaş parçasıyla homurdanarak ona yaklaştı. O Thorne'dan daha sıkı bağlıydı. Sihirbaz Thorne'un yalnızca ellerini önde bağlamıştı. Ama kızın arkadan bağlanan el bileklerine ilaveten bacakları da bağlıydı.

Thorne bıçağı battaniyeye değdiremeyince kıza başıyla işaret etti. "Arkanı dönebilir misin?"

Uydu kız yana devrildi ve ayaklarıyla duvarı itip döndü. Thorne poposunun üzerinde hoplayarak ona yaklaştı ve el bileklerindeki çarşafı kesmeye başladı. Kızın elleri serbest kaldığında çarşafın yerinde derin, kırmızı izler vardı.

Kız hemen ağzındaki kumaş parçasını indirdi. Boynuna düşen kumaşın saçlarına dolanmasına aldırmadı bile. "Ayaklarım!"

"Önce ellerimi açsan?"

Kız ondan bıçağı aldı. Titreyen eliyle bıçağı dizlerinin arasına sokmaya çalıştı. Thorne, *belki de önce kendinde denese daha iyi olur*, diye düşünmeden edemedi.

Kız çarşafı keserken bir tımarhane kaçkınına benziyordu. Kaşlarını çatıp bütün dikkatini yaptığı işe vermişti. Saçları kabarıp birbirine girmişti. Yüzü kıpkırmızıydı ve kumaş parçası yanaklarında derin izler bırakmıştı. Ama eli çabuktu. Az sonra bacaklarındaki çarşafı tekmeleyerek çıkardı.

"Ellerim," dedi Thorne yine ama kız lavaboya tutunup titreyen bacaklarının üzerinde doğrulmuştu bile.

Odaya koşarken, "Özür dilerim," dedi. "Ama önce güvenli bir iniş yapmalıyız."

Thorne bıçağı alıp ayağa kalkarken uydu sertçe döndü. Thorne duş kabinine doğru kaydı. Dünya'daki yerçekimi düşüşlerini hızlandırmıştı.

Thorne dengesini kaybetmemek için duvara tutunarak kızın peşinden odaya gitti. Kız da düşmüştü. Yataktan kalkmaya çalışıyordu.

"Diğer kapsülü alıp uydudan ayrılmalıyız," dedi Thorne. "Çöz şu ellerimi!"

Kız başını iki yana sallayıp odadaki en küçük ekranın bulunduğu duvara doğru atıldı. Yüzüne saçlar yapışmıştı.

"Kapsülü kilitlemiştir. Hem ben bu uyduyu senden daha iyi biliyorum. Ah, hayır! Olamaz!" diye bağırdı parmaklarını ekranda çılgınca dolaştırarak. "Şifreyi değiştirmiş!"

"Ne yapıyorsun?"

"Uydunun dışında koruyucu bir tabaka var. Atmosferden geçerken dayanır ama paraşütü açamazsam yere çakılıp paramparça oluruz!"

Uydu tekrar yön değiştirdiğinde ikisi de dengesini kaybetti. Thorne yatağa savrulurken bıçağını düşürdü. Kız tek dizinin üzerine yığıldı. Dünyanın atmosferiyle temas ettiklerinde duvarlar sarsılmaya başladı. Küçük pencerelerden görünen karanlığın yerini beyaz, parlak bir ışık aldı. Uydunun dış tabakası yanarak onları atmosferin ısısından koruyordu.

Rampion'ın aksine, uydu bir kere Dünyaya indi mi bir daha uzaya çıkamayacaktı.

"Tamam." Thorne hâlâ bağlı olduğunu unutup kendini yatağın diğer tarafına atarak kızı ayağa kaldırdı. "Haydi, aç şu paraşütü." Kız hâlâ sendeliyordu. Thorne onun beline sarıldı ve onları ekrana doğru döndürdü. Sonra kızın üzerine kapanarak vücuduyla onun etrafında bir koza oluşturmaya çalıştı. Sandığından da kısaydı. Kafası ancak göğsüne geliyordu.

Cress parmaklarını ekranda gezdirirken Thorne bacaklarını açarak dengesini korumaya çalıştı. Uydu şiddetle sarsılıyordu. Thorne kamburunu çıkarıp kızın üzerine iyice kapandı. Bu sırada ekranda çeşitli kodlar ve komutlar belirip kayboluyordu. Thorne'un gözleri en yakındaki pencereye kaydı. Dışarısı hâlâ beyazdı. Uydu Dünya'nın atmosferinde belirli bir seviyeye indiğinde otomatik yerçekimi kapanacak ve bir kumarbazın avucundaki zar kadar korunmasız kalacaklardı.

"Sisteme girdim!" diye bağırdı kız.

Thorne ayakkabısız ayaklarından birinin parmaklarını büktü. O sırada arkasında bir gürültü koptu. Ekranlardan biri çalışma masasının üzerine düşmüştü. Thorne korkuyla yutkundu. Odada yerine sabitlenmemiş ne varsa az sonra uçmaya başlayacaktı.

"Oldu bu iş!"

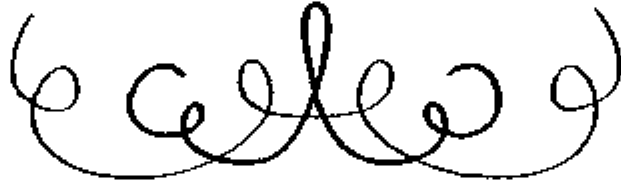
Thorne onu omuzlarından tuttuğu gibi yatağa doğru fırlattı. "Altına gir!" Odanın köşesindeki elbise dolabı kafalarına teğet geçti. Üst raflardan konserve kutuları yağmaya başlamıştı. Thorne kızın üzerine kapanıp onu korumaya çalıştı. "Çabuk ol!"

Kız emekleyerek yatağın altına girdi. Sırtını duvara yaslayıp yatağın tahtalarına tutundu.

Thorne halıyı tekmeleyip en yakın kolona sarıldı.

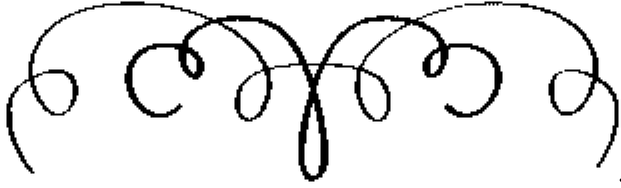
Az sonra sarsıntı durdu. Usulca aşağı süzülmeye başladılar. Pencerelerdeki parlak beyazlık soldu ve aydınlık bir mavi göründü. Thorne'un midesi bulanmaya başlamıştı. Kendini bir vakumun içine çekiliyormuş gibi hissediyordu.

Kızın çığlığını duydu. Kafasına keskin bir acı saplandı ve gözlerinin önünde parlak bir ışık patladı. Sonra dünyası karardı.

ikinci kitap

Cadı altın saçlarını kesip onu kocaman bir çöle attı

BÖLÜM

On üç

CRESS, CARSWELL THORNE’U YATAĞIN ALTINA çekip baygın vücudunu duvara yaslayabilecek kadar güçlü olabileceğine hayatta inanmazdı. Ama kanıtı şu anda kollarındaydı işte. Kablolar, ekranlar, prizler, konserveler, yiyecekler, odada ne varsa çılgın bir girdaba dönüşmüştü. Duvarlar öfkeyle homurdanırken Cress gözlerini sımsıkı yumup uyduyu yalayan sıcağı ve sürtünme kuvvetini düşünmemeye çalıştı. Bütün dağları, okyanusları, ormanları ve buzullarıyla koca Dünya onları çağırıyordu. Uzaydan düşen bir uydu mavi gezegene çakıldığında milyarlarca ufacık parçaya ayrılacaktı şüphesiz.

Hani düşünmeyecekti bunları? Ne yapsın? Elinde değildi ki.

Düşüşleri sonsuza dek sürdü sanki. Cress’in küçücük dünyası un ufak oldu.

Başaramamıştı. Paraşüt çoktan açılmalıydı. Açılsaydı hissederdi muhakkak. Havada süzülerek usulca inerlerdi Dünyaya. Oysa giderek hızlanıyorlardı ve uydunun içindeki hava ısındıkça ısınıyordu. Ya bir hata yapmıştı, ya da paraşüt arızalıydı. Ya da belki baştan beri bir paraşüt filan yoktu. Ekrandaki komutların hepsi sahteydi. Sonuçta onu bu uyduya kapatan Sybil’dı. Cress’in mavi gezegene sağ salim inmesi işine gelir miydi hiç?

Sybil’ın istediği olacaktı. Öleceklerdi.

Cress, Carswell Thorne’un üzerine kapanıp yüzünü onun saçlarına gömdü. En azından baygındı. Bir şey hissetmeyecekti.

Sonra birden uydu şöyle bir silkindi. Deminki sarsıntıdan farklı bir histi bu. Cress naylon halatların tıslamasını duydu. Ve beklediği ani titreyiş geldi. Sanki yeniden yükselmeye başlamışlardı. Cress bağırarak Carswell Thorne’u daha sıkı tuttu. Omuzu yatağın altına çarptı.

Düşüşleri yavaşladığında Cress’in hıçkırıkları sevinç gözyaşlarına dönüştü. Thorne’un gevşek vücuduna sarılıp doyasıya ağladı.

Yere inmeleri ona saatler almış gibi geldi. Çarpmanın etkisiyle Cress yine yatağın altına çarptı. Uydu önce birkaç saniye hareketsiz kaldı. Sonra sanki yokuş aşağı kaydı ve yuvarlanmaya başladı. Belki de bir tepenin ya da

dağın yamacından düşüyorlardı. Cress çığlık atmamak için dişlerini sıktı ve bir koluyla Thorne'un duvara çarpmasını engellemeye çalıştı. Oysa suya düşeceklerini sanmıştı. Dünya'nın çoğunluğu sudan oluşuyordu çünkü. Nihayet durdular ve yine bir şeye çarptılar. Duvarlar sarsıldı.

Cress'in ciğerleri yanmaya başlamıştı. Nefes almaya çalıştı. Kendini öyle bir kasmıştı ki, vücudundaki her bir kas sızlıyordu.

Buna rağmen rahatlamıştı.

Hâlâ yaşıyorlardı.

Dünyadaydılar. Kurtulmuşlardı.

Cress minnetle haykırıp Thorne'a sarıldı ve yüzünü boynuna gömerek yine ağlamaya başladı. Ama Thorne ona sarılmayınca sevinci sönüverdi. Cress sevinçten onun kafasını yatağa çarptığını ve yere yığıldığını unutmuştu. Thorne'un bayıldığını gören Cress saklandığı yerden çıkıp onu yatağın altına çekmişti.

Korkuyla geri çekildi. Terden sırılsıklamdı. Saçları etraflarına dolanarak onları birbirlerine bağlamıştı.

"Carswell?" diye tısladı. Henüz o samimiyete erişmeden adını söylemek tuhaf gelmişti. Dudaklarını yalayıp bir kere daha denedi. "Bay Thorne?" dedi çatlak bir sesle. Parmaklarını boynuna bastırdığında rahat bir nefes aldı. Nabzı güçlüydü. Uydu düşerken içerisi müthiş gürültülüydü ama şimdiki sessizlikte hırıltılı nefesini duyabiliyordu.

Belki de beyin sarsıntısı geçiriyordu. Cress insanların kafalarını çarptıklarında beyin sarsıntısı geçirebileceğini okumuştu. Sonrasında onlara ne olduğunu hatırlayamıyordu ama durumun ciddiyetinin farkındaydı.

"Uyan lütfen. Başardık. Dünya'ya indik." Elini Thorne'un yanağına koyduğunda irkildi. Cildi onunki gibi yumuşacık değildi.

Tabii ya. Onun sakalı vardı. Yine de Cress hayallerinde diken gibi kılları hesaba katmamıştı. Bundan sonra fantezilerini biraz değiştirmesi gerekecekti.

Carswell Thorne yaralıyken bunları düşünebilmesine hayret ediyordu. Kendine kızarak başını iki yana salladı.

Ama o da ne? Thorne hafifçe kıpırdanmaya başlamıştı.

Cress nefesini tutarak ellerini yüzüne doğru tuttu. Thorne aniden sıçrarsa başını çarpmasın diye. "Bay Thorne. Hadi, uyanın artık."

Thorne acıyla inledi.

Cress saçlarını yüzünden çekmeye çalıştı. Nemli tutamlar yapıştıkları yerden ayrılmak bilmiyordu. Saçlarının uçları da vücutlarının altında kalmıştı.

Thorne yine inledi.

“Ca-Carswell?”

Thorne’un dirseği seğirdi. Galiba elini kaldırmaya çalışıyordu. Oysa elleri ikisinin arasına sıkışmıştı. Kirpikleri titreşti. “Hı?”

“Korkmayın, benim. Kurtulduk.”

Thorne dudaklarını yalayıp yine gözlerini yumdu. “Thorne,” diye homurdandı. “Herkes bana Thorne der. Ya da Kaptan.”

Cress rahat bir nefes aldı. “Tabii. Bay, şey, Thorne, yani Kaptan. Bir yeriniz acıyor mu?”

Thorne huzursuzca kıpırdandı. Ellerinin hâlâ bağlı olduğunu fark etmişti. “Beynim kulaklarımdan fışkıracak gibi. Onun dışında iyiyim.”

Cress parmaklarıyla Thorne’un kafasının arkasını yokladı. Islak değildi. En azından kanaması yoktu. “Kafanızı kötü çarptınız.”

Thorne homurdanarak kıpırdandı.

“Durun. Bir bıçak olacaktı...” Cress etrafına bakındı. Her yer darmadağındı.

“Yataktan düştü,” dedi Thorne.

“Evet, gördüm. Ah, işte burada!” Cress ekranlardan birinin altında kalan bıçağın sapına uzandı ama saçları Thorne’a takıldığı için hareket edemedi. Acıyla bağırıp kafasını ovuşturdu.

Thorne gözlerini açıp kaşlarını çattı. “Bizi birlikte mi bağlamışlardı?”

“Özür dilerim. Saçlarım her yere takılıyor. Şu tarafa yuvarlanırsanız...”

Cress, Thorne’u dirseğinden tutup hafifçe yana itti. Thorne debelenerek ona yardımcı olmaya çalıştı.

“Alabilecek misin?” Ama Cress bıçakla battaniyeyi kesmeye başlamıştı bile. “Bravo,” dedi Thorne rahatlayarak.

Cress bütün dikkatini elindeki keskin bıçağa vermişti. Nihayet elleri serbest kalan Thorne derin bir oh çekti. Bileklerini ovuşturup elini kafasına götürdü. Cress’in saçları parmaklarına dolanınca elini sertçe çekti.

Cress bağırarak Thorne’un göğsüne düştü. Ama Thorne bunu fark etmemişti bile. Kendi kafasındaki şişliği yoklayarak inledi. “Ah!”

“Bence de ah!”

“Felaket şişmiş.”

“Ne?”

Thorne, Cress’in elini bulup kafasının arkasına götürdü. “Baksana, şurası davul gibi olmuş. Başım çatlıyor.”

Evet, Thorne’un başında bir şişlik vardı ama Cress’in aklı saçlarının yumuşaklığındaydı. Birden onun üzerinde yattığını fark ederek kızardı.

“Doğru, şişmiş. Bence şey yap...”

Ne?

Sen en iyisi beni öp, diye düşündü. Ölümden kıl payı kurtulan insanlar hep öyle yapmaz mıydı? Cress saçmaladığının farkındaydı ama ona bu kadar yakınken tek düşünebildiği buydu. Hayallerinin erkeğine biraz daha sokulmak, burnunu gömleğine bastırıp kokusunu içine çekmek için yanıp tutuşuyordu ama Thorne’un onu manyak sanmasını da istemezdi. Gerçi bu şartlar altında Cress’in hayatının en sihirli anını yaşadığını bilse onu pek de aklı başında biri sanmayacağı kesindi.

Thorne alnını kırıştırarak koluna dolanan bir tutam saçı açmaya çalıştı. “Şu saçlarının bir çaresine baksak?”

“Dur.” Cress kıpırdanmaya çalıştı ama saçları her yere öyle bir takılmıştı ki, açabilene aşk olsun! Cress yine de Thorne’u onlardan kurtarmaya çabaladı.

“Işıkları yaksak daha iyi görürsün belki.”

Cress duraksadı. “Işıklar mı?”

“Sesle çalışmıyorlar mı? Ah ama bütün sistem çöktü değil mi? İyi de gece karanlığında ne yapacağız? Bir lamba filan yok mu?” Cress başını yana eğdi. “Nasıl yani?”

Thorne öfkelenmişti. “Diyorum ki burnumuzun ucunu bile göremezken nasıl açacaksın o saçları?”

Gözleri kapalı değildi ama boş bir ifadeyle Cress’in omzunun arkasındaki bir noktaya bakıyordu. Bileğine dolanan birkaç tutamı açıp elini yüzünün önünde salladı. “Bu ne karanlık bir gece böyle! Dağ başında bir yere düştük herhalde. Hava da bulutlu olacak.” Thorne kaşlarını biraz daha çattı. “Dur bakayım... Ayın kaçındayız? Yeniay mı var acaba?”

“Ama Kaptan... Burası karanlık değil ki. Ben gayet iyi görüyorum.”

Thorne’un yüzü endişeyle çarpıldı. “Dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır.”

Thorne başını iki yana sallayarak gözlerini sımsıkı yumdu. Sonra gözlerini tekrar açıp kırpıştırdı.

Ve küfrü bastı.

Cress dudaklarını birbirine bastırarak elini Thorne’un burnunun ucunda salladı. Thorne hiçbir tepki vermedi.

“Ne oldu bana?” diye telaşla. “En son yatağın altına girmeye çalışıyordum.”

“Kafanı yatağa çarptın. Seni buraya çektim. Sonra da indik zaten. Sadece kafanı vurdun.”

“Ve kör oldum öyle mi?”

“Belki beyin sarsıntısı geçirmişsindir. Eminim geçici bir şeydir. Şoktan da olabilir.”

Thorne kafasını yere koydu. Bir süre ikisi de konuşmadı.

Cress dudaklarını kemiriyordu.

Thorne nihayet konuştuğunda sesi kararlıydı. “Böyle olmayacak. Şu saçlarının icabına bakmalıyız. Bıçak nerede?”

Cress bir köre bıçak vermenin mantığını sorgulamaya fırsat bulamadan onu Thorne’un eline tutuşturuverdi. Thorne diğer eliyle bir tutam saçını avuçladı. Cress bu dokunuşla ürperdi.

“Kusura bakma, yeniden uzar nasıl olsa.” Thorne sözde ondan özür diliyordu ama sesi hiç de pişman değildi. Cress’in saçlarını tutam tutam ayırıp kesmeye başladı. Cress kıpırdamadan duruyordu. Bir yerinin kesileceğinden korkmuyordu. Thorne’un eli hiç titremiyordu ve bıçağı boynundan uzak tutmaya özen gösteriyordu. Ama o Thorne’du. Kaptan Carswell Thorne. Ellerini saçlarının arasına daldıran oydu. Öyle yakınlardı ki, Cress yüzünün hatları en ince ayrıntısına kadar görebiliyordu.

Thorne bir kuştüyü kadar hafifçe boynuna dokunarak atladığı bir tutam var mı diye bakarken Cress âdeta kendinden geçti.

Thorne sol kulağının hemen üzerinde uzun bir tutam daha bulup kesti. “İşte bu kadar.” Bıçağı kolayca bulabilmek için bacağının altına sıkıştırıp ellerini kızın kısa ve şaşılacak kadar yumuşak saçlarına daldırdı. Kalan düğümleri de açtığında gülümsedi. “Hepsi ayrı boy oldu ama eskisinden bin kat iyi.”

Cress elini boynuna atıp çıplak ensesine dokunduğunda şaşırdı. Saçlarının uçları hafifleyince hafifçe dalgalanmıştı. Kafasını rahatça kaşıyabilmek ne hoştu. Sanki omuzlarından on kilo yük

kalkmıştı. Varlığından bile haberi olmadığı kaslar gevşemeye başlamıştı. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim,” dedi Thorne üzerine dökülen saçları silkeleyerek.

“Ben... kör olmana çok üzüldüm.”

“Aldırma. Senin suçun değil.”

“Aslında biraz öyle. Beni kurtarmanızı ben istedim.”

“Senin bir suçun yok,” diye kestirip attı Thorne. “Tıpkı Cinder gibisin. En aptalca şeylerde bile kendini suçlar. Savaş onun suçu. Scarlet’ın büyükannesi onun suçu. Elinden gelse salgını da ben başlattım diyecek!”

Thorne bıçağı alıp ellerini yatağa dayayarak kendini yana kaydırdı. Yatağın altından çıkınca yerdeki döküntüleri itti. Ama ayağa kalkmakta acele etmedi. Hareketleri tereddütlüydü. Önce yavaşça doğruldu. Sonra kamburunu çıkararak oturdu. Cress de yatağın altından çıkmıştı ama o hemen ayağa kalktı. Çıplak ayaklarıyla etraflarındaki dağınıklığı iterken bir eli hâlâ kafasındaydı.

“Cadı bizi öldürmeye çalıştı ama hâlâ hayattayız,” dedi Thorne. “Önemli olan bu. Bir yolunu bulup Rampion’la bağlantı kuracağız. Gelip bizi buradan alırlar. Bu kâbus da böyle sona erer.”

Thorne bunları kendini ikna etmeye çalışır gibi söylemişti. Cress’in avutulmaya ihtiyacı yoktu ki zaten. Thorne haklıydı. Kurtulmuşlardı, birlikteydiler ve her şey yoluna girecekti.

“Dur bir düşüneyim,” dedi Thorne.

Cress kafasını sallayıp topukları üzerinde yaylanarak bekledi. Thorne uzun bir süre konuşmadı. Ellerini kucağında kavuşturmuştu. Cress şiddetle titrediklerini ancak birkaç dakika sonra fark edebildi.

Thorne nihayet kafasını kaldırdı ve boş bakışlarını duvara dikti. Derin bir iç çekip gülümsedi.

“Önce doğru düzgün tanışalım. Adın Crescent’tı değil mi?”

“Evet ama sadece Cress diyebilirsin.”

Thorne ona elini uzattı. Cress bu eli tuttuğunda Thorne onu kendine çekip başını eğdi ve tam parmaklarının eklem yerlerine bir öpücük kondurdu. Neyse ki Cress’in dizlerinin titrediğini göremiyordu.

“Kaptan Carswell Thorne hizmetinizde, hanımefendi.”

BÖLÜM

On dört

CINDER, RAMPION'IN İLERLEYİŞİNİ RETİNA ekranından takip ediyordu. Kuzey Afrika üzerinden Dünya'nın atmosferine girip Farafrah'a yönelişlerini soluksuz izledi. Bu küçük vaha bir zamanlar orta Afrika vilayetleriyle Akdeniz arasında ticaret yapan kervanların uğrak yeriydi. On yıl önce salgın başladığından beri kervanlar daha doğudan geçer olmuş ve vaha halkı yoksulluğun pençesine düşmüştü.

Cinder, Wolf'un yanından ayrılmıyordu. Muhafızın geminin üst katından aşağı attığı sargı bezleri ve merhemlerle Wolf'un yaralarına elinden geldiğince pansuman yapıp onları ikinci kez sarmıştı. İlk sargılar kan içinde kalmıştı. Wolf'un yüzü soğuk ve terliydi. Kalp atışları giderek yavaşlıyor, nefesi sığlaşıyordu.

Doktor Erland orada olsun ne olur.

Muhafız şimdilik güvenini kazanmıştı. Gemiyi sarsmadan ustaca ve hızlı kullanıyordu. Dünya'nın yörüngesine girerek risk almışlardı ama başka çareleri yoktu. Cinder'ın tek umudu vahanın, doktorun söylediği gibi güvenli bir yer çıkmasıydı.

"Aylı nereye ineceğini soruyor," dedi Iko.

Cinder hafifçe titredi. Bu soruyu bekliyordu. En güvenlisi kasabanın dışına, ıssız çöle inmek olurdu tabii. Ama Wolf'u taşıyamayacağı için tedbirli davranma lüksleri yoktu.

"Anayola insin. Haritada bir tane yol görünüyor zaten. Yanında köy meydanı gibi bir yer var. A, bir de gemiyi saklamakla uğraşmasın."

Dünya'ya gizlice inemeyeceklerine göre, Cinder bütün dikkatleri üzerlerine çekmeyi deneyecekti. Yeterince şamata yaparlarsa belki Doktor Erland saklandığı delikten çıkardı. Halkın şaşkınlıktan hemen polise haber vermeyi akıl edemeyeceğini umuyordu.

Belki akıllıca bir plan değildi ama şimdilik elinden gelenin en iyisi buydu.

Gemi alçaldı. Motorun susup geminin manyetik alanda havada asılı kalması sessiz bir süreçti ama görünüşe bakılırsa muhafız manuel bir iniş gerçekleştirecekti.

Belki de köyde manyetik bir yol olmadığı içindi.

Gemi homurdanarak sarsıldı. Yumuşak bir iniş olmasına karşın Cinder yerinden sıçradı. Wolf acıyla inledi.

Cinder onun üzerine eğilip yüzünü avuçlarının arasına aldı. “Wolf, yardım getireceğim tamam mı? Sakın bir yere gitme, burada kal.”

Cinder kalkıp iskelenin şifresini tuşladı.

İskelenin manzarası korkunçtu. Kavganın kanlı izleri hemen her yerinde göze çarpıyordu. Cinder onlara bakmamaya çalışarak kapsülün yanından geçti. “Iko, kapakları aç.”

Iko dediğini yaptığında Cinder aşağı atladı.

Ayakları sert ve kuru zemine çarptığında bir toz bulutu kalktı. Etraftaki evler çoğunlukla taş, kil ya da büyük, bej rengi tuğlalardan yapılan tek katlı binalardı. Kepenklerin bazıları mavi ya da pembeye boyanmıştı. Eşiklerdeki desenler güneş ve çöl kumlarıyla aşınıp solmuştu. Cinder’ın sağında ve biraz ötede bir vaha gölü vardı. İki yanında palmiye ağaçları yükseliyordu. Kurak kasabanın aksine oldukça canlı ve sağlıklı görünüyorlardı. Solundaki taş duvarın dibinde yine bir sıra ağaç vardı ve ötesindeki kızıl düzlük çölün kumlarına karışıyordu.

Şimdi her yerden insanlar çıkıyordu. Evlerden, sokakların köşelerinden. Farklı yaşlarda olmalarına rağmen hemen hepsi çöl sıcağında kısa paçalı pantolonlar ve ince üstler giymişti. Birkaçıysa uzun cüppelerle güneşten korunmaya çalışıyordu. Hepsinin ağızları ve burunları örtülüydü. Cinder önce salgından korktuklarını sandı ama sonra Rampion’ın ne kadar çok toz kaldırdığını fark etti. Sarı toz bulutları yan sokaklara kadar sürüklenmişti.

Cinder onlara dikkatle bakarak buruşuk bir yüz ve gri bir şapka aradı. Köy halkının cilt renkleri siyaha yakın kahverengiden bal sarısına kadar değişiyordu. Yine de doktor hepsinden daha açık tenliydi. Mavi gözlü, ufak tefek bir ihtiyar hemen ilgi çekmiş olmalıydı.

Cinder silahsız olduğunu göstermek için ellerini iki yana açarak onlara doğru yürüdü. Sayborg eli açıkça görünüyordu. Kasabalı da onu fark etmişti zaten. Hayretlerini gizleme gereği bile duymuyorlardı.

“Kusura bakmayın, toz kaldırdık,” dedi. “Ama acil bir durumumuz var. Birini arıyorum. Yaşlı bir adam. Boyu şu kadar. Gözlüğü var. Bir de şapkası. Aranızda onu.

“Önce ben gördüm!” diye bağırdı bir kız. Parmak arası terlikleriyle koşup Cinder’ın koluna yapıştı. Cinder şaşırmıştı. Kolunu çekmeye çalıştı

ama kız bırakmıyordu ki.

Sonra dokuz on yaşlarında iki oğlan kalabalığın arasından sıyrılıp gemiyi ilk hangisinin gördüğü üzerine tartışmaya başladı.

“Sizi gidi küçük akbabalar! Bayan Linh’i rahat bırakın bakayım!”

Cinder sese doğru döndü.

Doktor Erland onlara doğru yürüyordu. Cinder az kalsın onu tanımayacaktı. Ayakları çıplaktı ve başında şapkası yoktu. Bir şort ve düğmelerini yanlış iliklediği için yamuk duran bir gömlek giymişti. Seyrek saçları elektrik çarpmış gibi dikilmişti.

Ama onu bulmuştu ya, bunların hiçbir önemi yoktu.

“Tamam, ödülü hepinize eşit pay edeceğim. Aslında onu bana getirmeniz gerekiyordu. Anlaşmamızda güneşin altında dilim dışarıda ta buralara kadar yürümem yoktu ama olsun.” Doktor cebinden yumuşak şekerlerle dolu bir torba çıkarıp havaya kaldırdı. Çocuklardan onları eşit paylaşacaklarına dair söz aldıktan sonra torbayı havaya uzanan minik ellere bıraktı. Küçük kızla oğlanlar çığlıklar atarak uzaklaştı.

Büyükler hâlâ oldukları yerde duruyordu.

Doktor Erland ellerini beline koyup Cinder’a öfkeyle baktı. “Bana bir açıklama borçlusun. Kaç gündür seni beklediğimden haberin var mı? Gözlerim yollarda...”

“Ne olur,” dedi Cinder ona doğru sendeleyerek. “Arkadaşım ölüyor. Elimden bir şey gelmiyor.”

Doktor kaşlarını çattı. Sonra gözleri Cinder’ın arkasına kaydı. Muhafız geminin kapısına çıkmıştı. Üstü çıplaktı ve Wolf’u ayakta tutmak için harcadığı çaba, yüzünden okunuyordu.

“Bu-bu da kim? Şey mi?”

“Evet, bir Ay Ülkesi muhafızı,” dedi Cinder. “Wolf da Kraliçe’nin askerlerinden. Uzun hikâye. Söz hepsini anlatacağım ama önce onunla ilgilenin. İki yerinden vuruldu. Çok kan kaybetti.”

Doktor Erland tek kaşını kaldırdı. Bu durum hiç hoşuna gitmemişti belli ki.

“Lütfen,” diye yalvardı Cinder.

Doktor arkasını dönüp kalabalıktan üç kişiye seslendi. Adamlar hemen yanlarına koştu. “Onu otele götürün,” dedi. “Yavaş olun.” İç çekerek düğmelerini açıp tekrar iliklemeye başladı. “Gelin bakalım, Bayan Linh. Aletlerimi hazırlamama yardım edin.”

BÖLÜM

On beş

THORNE BAŞINI YANA EĞDİ. “MEDENİYETE YAKIN bir yerlere indiğimizi ummak hayalperestlik olur değil mi?” Cress önüne çıkanları tekmeleyerek en yakındaki pencereye yaklaştı. “Medeniyete yakın olup da ne yapacağız? Uç ülkede aranan bir suçlusun. Dünyada seni tanımayan yoktur.”

“Artık ünlüyüm ha?” Thorne sırıtarak *boş ver* dercesine elini salladı. “Söyle bakalım ne görüyorsun?”

Cress parmak ucuna kalkıp aydınlığa doğru baktı. Gözleri ışığa alışınca karşısındaki manzarayı hayretle izledi. İnanamıyordu! Gerçekten Dünyadaydı!

Dünyanın binlerce fotoğrafını görmüştü. Şehirleri, gölleri, dağları, ormanları ve akla hayale gelebilecek bütün manzaraları en ince ayrıntısına kadar incelemişti. Ama gökyüzünün bu kadar mavi olabileceğini hayal edemezdi. Ya da yeryüzünün bir elmas denizi gibi parlayabileceğim. Üzerinde bunca altın tepeciği barındırabileceğini. Canlı bir yaratık gibi dalgalanıp kabarabileceğini.

Bir an vücudunun bu heyecanı kaldıramayacağından korktu.

“Cress?”

“Dışarısı harika.”

Kısa bir sessizlik. “Daha açık konuşur musun lütfen?”

“Gökyüzü masmavi.” Cress ufuktaki tepelerin hatlarını camda parmağıyla takip etti.

“Sağ ol. Çok yardımcı oldun.”

“Ah, pardon. Ben...” Heyecanını bastırmaya çalıştı. “Galiba çöldeyiz.”

“Kaktüsler var mı? Sarı çalılıklar?”

“Hayır, sadece kumlar. Renkleri turuncu sarı gibi. Aralarında pembelikler de var. Üzerlerinde minik bulutlar uçuyor. Dumana benziyorlar.”

“Ya kum tepeleri?”

“Evet, bir sürü var. Öyle güzeller ki.”

Thorne alayla homurdandı. “Çölde bu kadar heyecanlanıyorsan ilk ağacını gördüğünde ne yapacaksın bakalım?”

Cress’in gözleri parladı. Tabii ya. Bir de ağaçlar vardı.

“Sıcağın sebebi anlaşıldı,” dedi Thorne. Cress incecik pamuklu elbisesiyle sıcağı fark etmemişti ama Thorne haklıydı. İçerisi giderek ısınıyordu. Uydunun havalandırma sistemi kapanmış olmalıydı. Ya da belki bozulmuştu. “İlk tercihim çöl olmazdı,” dedi Thorne. “Etrafta işe yarar bir şeyler var mı? Palmiye ağaçları, bir kuyu ya da gezmeye çıkmış iki deve?”

Cress yine camdan baktı. Hare hare yayılan kumlar dışında hiçbir şey yoktu. “Hayır.”

“Pekâlâ. Öncelikle Rampion’la bağlantı kurmanın bir yolunu bulmanı istiyorum. Gemime ne kadar çabuk dönersek o kadar iyi. İkincisi kapıyı açabiliyor musun bir bakar mısın lütfen? İçerisi fırın gibi oldu.”

Cress yerdeki ekranlarla kablolara baktı. “Uydunun dışarıyla bağlantısı yok. Tek şansımız Sybil’ın aldığı çipti. Hem onlara ulaşsak bile sistem çalışmadığı için onlara koordinatlarımızı veremeyiz. Ayrıca... ”

Thorne elini kaldırdı. “Yavaş ol. Onlara ölmediğimizi haber vermemiz şart. Hem bakalım onlar iyi mi? Eminim, iki dandik Aylıyla başa çıkmışlardır. Yine de içim rahat etsin.” Omzunu silkti. “Belki Cinder dev bir metal detektörü yapar ve bizi onunla bulurlar.”

Cress odadaki kargaşada gözlerini gezdirdi. “Hiçbir şeyi tamir edebileceğimizi *sanmıyorum.* Ekranların hepsi kırılmış. Havalandırma sistemi bozulduğuna göre jeneratör de çalışmıyor. Ah, hayır! Küçük Cress!” Cress üzüntüyle bağırarak küçüklüğüne ev sahipliği yapan bilgisayar kasasını tekmeledi. Kasa devrilmiş, her tarafından kablolar fırlamıştı. “Zavallı Küçük Cress!”

“Küçük Cress de kim?”

Cress burnunu çekti. “Ben. On yaşındaki hâlim. Bilgisayarda yaşıyordu. Bana arkadaşlık ediyordu ama ölmüş.” Kasanın bir parçasını alıp göğsüne bastırdı. “Tüh ya. Canım benim.”

Uzun bir sessizlikten sonra Thorne hafifçe öksürdü. “Bak sen! Scarlet haklıymış. Küçük Cress’i gömmemizi ister misin? Hatta onun için ufak bir veda konuşması bile yapabilirim.”

Cress kafasını kaldırdı. Thorne anlayışla başını sallıyordu ama içinden onunla dalga geçiyor olmalıydı. “Ben deli değilim,” dedi. “Sadece bir

bilgisayar olduğunu biliyorum. Onu ben programladım. Ama bunca yıldır tek arkadaşım oydu. Birden üzüldüm işte.”

“Yanlış anlama. Seni yargılamıyorum. Bilgisayarlarla ilişkiler konusunda tecrübeli bile sayılırım. Gemimizle tanışana kadar bekle. Çılgının tekidir.” Yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. “Uzay gemilerinden söz etmişken. Diğer kapsül ne oldu? Muhafızın uyduya yanaştırdığı?”

“Bak ben onu unuttum!” Cress kasanın parçasını masasının altına fırlatıp diğer kapıya koştu. Uydu yan yatmıştı ve ikinci kapı yokuşun dibinde kalmıştı. Cress şifre kutucuğuna ulaşana kadar kırık metal, plastik ve ahşap parçalarıyla bir süre cebelleşti. Ekranın ışığı yanmıyordu. Cress kilitleri elle açmak için kapının yanındaki paneli kaldırıp duvarın içindeki dişlilerle kollara baktı. Varlıklarından yıllardır haberdardı ama onları hiç kullanmamıştı.

Kilit mekanizması sıkışmıştı. Cress bir ayağını duvara dayayarak bütün gücüyle kollardan birine abandı. Nihayet kapılar aralandı.

Thorne onun çabasını duyarak ayağa kalktı. Önüne çıkanları ayağıyla dikkatle iterek yürüdü. Cress’e çarptığında durdu ve birlikte kapının bir tarafını yana çektiler.

Kenetlenme bölmesi uydunun içinden bile daha kötü durumdaydı. Duvarlar çatlamış ve içeri kum dolmaya başlamıştı. Her yerden kablolar ve teller fırlamıştı. Cress’in burnuna duman ve yanık plastik kokusu çarptı. Kapsül koridorun sonuna doğru kayarak akordeon gibi büzülmüştü. Kenetlenme kilidi pilot kabininin camına çarpıp çatlatmıştı.

“Lütfen bana koktuğundan daha iyi göründüğünü söyle,” dedi Thorne.

“Maalesef. Kapsül ezilmiş. Bir daha uçabileceğini sanmıyorum.” Cress yine de pilot kabinine girip birkaç düğmeye bastı ama kapsülü hayata döndüremedi.

“Pekâlâ. Sıradaki plana geçelim.” Thorne gözlerini ovuşturdu. “Rampion la bağlantı kuramıyoruz ve bizim hâlâ sağ olduğumuzu bilmelerine imkân yok. Burada bekleyip binlerinin bizi bulmasını beklemek de aptalca olur. En iyisi kendi imkânlarımızla bir yerleşim bölgesine ulaşmaya çalışalım.”

Cress kollarını gövdesine doladı. Gerginliğinin yanında tuhaf bir heyecanı da vardı, içinden kıkırdamak geliyordu. Nihayet bu uydudan kurtulacaktı.

“Güneş alçalıyor,” dedi. “En azından sıcakta yürümeyeceğiz.”

Thorne dudaklarını büzerek düşüncelere daldı. “Senenin bu zamanı geceler fazla soğuk olmaz. Hangi yarıküreye indiğimizin önemi yok. Taşıyabileceğimiz bütün erzakı yanımıza alalım. Başka battaniyen var mı? Bir de üzerine bir palto al.”

Cress avuçlarını ince elbisesine sürttü. “Benim paltom yok ki. Hiç ihtiyacım olmadı.”

Thorne iç çekti. “Doğru ya.”

“Ama başka bir elbisem daha var. Bunun kadar eski de değil.”

“Pantolon daha iyi olur.”

Cress çıplak bacaklarına baktı. Daha önce hiç pantolon giymemişti. “Sybil bana iki tane elbise getirdi o kadar. Ayakkabım da yok.”

“Yapma yahu.” Thorne iki parmağıyla alnına masaj yaptı. “Tamam. Orduda o kadar eğitim gördük. Bir yolunu bulacağız artık.”

“Birkaç şişem var. Onları suyla dolduralım. Yiyeceğim de var.

“İyi bari. En önemlisi su. Açlığa dayanabiliriz. Havlun var mı?”

“Evet. Birkaç tane.”

“Güzel. Git getir onları. Bir de ip olarak kullanabileceğimiz bir şey lazım.” Sol ayağını kaldırdı. “Bu arada diğer botumu da bulursan sevinirim.”

* * *

“Bana bıraksan?”

Thorne boş bakışlarını Cress’in dizlerine dikerek kaşlarını çattı. “Sadece geçici körlük yaşıyorum tamam mı? Hâlâ elim ayağım tutuyor.”

Cress kulağını kaşımakla yetindi ve başka bir yorum yapmadı. Yatağının kenarına oturmuş, Thorne’un kestiği saçlarını örerek ip yapmaya çalışıyordu. Thorne onun önünde diz çökmüştü. Cress’in ayağına bir havlu sarmakla meşguldü. Sonra saç iplerden birini Cress’in bileğine birkaç kez dolayıp karmaşık bir düğüm attı.

“Hah şöyle. Gevşek olurlarsa kumaş ayağına sürtünür. Canın acır. Nasıl, rahat mı?”

Cress ayak parmaklarını oynattı. “Evet.” Thorne diğer ayağına da aynısını yapıp düğümleri son bir kez kontrol etti. Cress ayağa kalktığında kendini bir yastığın üzerinde yürüyormuş gibi hissetti. Ama Thorne, çölde bu uyduruk ayakkabılar için ona dua edeceğinden emin görünüyordu.

Su şişelerini, yiyecek paketlerini, birkaç çarşafı ve Cress’in nadiren ihtiyaç duyduğu küçük ilkyardım çantasını bir battaniyeye sardılar. Thorne

bıçağı botuna soktu. Yatağın tahtalarından birini Thorne'un baston olarak kullanması için söktüler. İkisi de patlayana kadar su içti. Cress bir şey unutmadığından emin olmak için uyduyu son bir kez dolaştı. Kenetlenme bölmesine çıktıklarında Cress yine bir kolu indirdi. Kilit mekanizması çalıştı. Metal kapılar tıslayarak aralandı. Thorne elini aralığa sokarak birini yana kaydırdı.

Uydunun içine sıcak ve kuru bir hava doldu. Cress bu kokuyu başka hiçbir şeye benzetemedi. Uydunun içi böyle kokmuyordu. Ya da makineler. Ya da Sybil'ın parfümü.

Cress kokuyu belleğine kazırken, *Dünyanın kokusu,* diye düşündü. *Ya da çölün.*

Thorne erzakla doldurdukları battaniyeyi sırtına attı. Ayağına dolanan çerçöpü iterek Cress'e elini uzattı.

"Haydi, yolu göster."

El ele tutuştuklarında Cress o anın tadını çıkarmak istedi. Thorne'un dokunuşunun sıcaklığı özgürlüğün muhteşem kokusuyla birleştiğinde içini titreten bir hisse dönüşmüştü. Ama Thorne onu çekiştirince yürümek zorunda kaldı.

Kenetlenme bölmesinin sonundaki parmaklıklardan iki basamakla kapsüle geçiliyordu. Ama şimdi orada yalnızca kumlar vardı. Gecenin gölgeleri onları solgun bir lavanta rengine boyamıştı. Cress uydunun kumlara gömülüp çölde sonsuz uykusuna yattığını hayal etti.

Sonra kum tepelerinin ötesindeki ufka baktı. Gökyüzü menekşe moruydu. Çok geçmeden laciverte dönüştü ve en son kararıp yıldızlar çıktı. Cress bu yıldızlara hayatı boyunca bakmıştı ama şimdi bir battaniye gibi üzerini örtüyorlardı. Uçsuz bucaksız bir gökyüzü ve koca bir Dünya onu sarmalamaya hazırlanıyordu.

Birden başı döndü ve geriye doğru sendeleyerek Thorne'a çarptı.

"Ne oldu? İyi misin?"

Cress paniğin tüm benliğini ele geçirmesine aldırmamaya çalıştı. Bacaklarına savrulan şu minicik kum taneleri kadar değersiz olduğunu fark etmişti. Dünya kocaman bir gezegendi ve o herkesten ve her şeyden uzak bu ıssız çölün tam ortasındaydı. Etrafta ne bir duvar vardı, ne sınırlar, ne de arkasına saklanabileceği bir şey. Cress'i bir titremedir aldı. Kollarındaki tüyler dikildi.

“Cress ne oldu? Bir terslik mi var?” Thorne kollarına sıkıca yapışmıştı. Cress titrediğini fark etti.

Birkaç kez kekeledikten sonra, “Çok büyükmüş,” diyebildi.

“Ne?”

“Her şey. Dünya. Gökyüzü. Uzaydan bu kadar büyük olduğu anlaşılmıyordu.”

Nabız atışları o kadar hızlanmıştı ki, bir an nefes alamadı. Elleriyle yüzünü kapayıp havayı içine çekmeye çalıştı. Bu bile canını yakmıştı.

Birden ağlamaya başladı. Daha gözlerinin dolduğunu bile hissedemeden kendini hıçkırırken buldu.

Thorne ellerini dirseklerine koydu. Dokunuşu yumuşak ve şefkatliydi. Cress o an Thorne’un ona sıkıca sarılmasını istedi. Başını göğsüne yaslarsa belki kendini güvende hissedebilirdi.

Ama Thorne bunun yerine onu sertçe silkeledi.

“Kes şunu!”

Cress hıçkırdı.

“İnsanların çölde ölmesinin bir numaralı sebebi nedir?” Cress gözlerini kırpıştırdığında yanağına ılık bir gözyaşı daha süzüldü. “Ne-nedir?”

“Tahmin et. O kadar zor değil.”

“Su kaybı mı?” Thorne’un su şişelerini doldururken çölde hayatta kalmakla ilgili anlattıklarını hatırlamıştı.

“Bravo. Sence ağlamak neye sebep olur?”

Cress bir an duraksadı. “Su kaybına mı?”

“Aynen öyle.” Ellerini gevşetti. “Korkman doğal. Hayatının çoğu iki yüz metrekarelik bir uyduda geçmiş. Açıkçası beklediğimden daha normal biri çıktın.”

Cress burnunu çekti. Thorne ona iltifat mı ediyordu, yoksa hakaret mi anlayamamıştı doğrusu.

“Ama topla kendini. Belki fark etmişsindir. Şu anda gücümün zirvesinde değilim. Bana sen yol göstermelisin. Gözünü dört açacaksın ki burada susuzluktan ölüp akbabalara yem olmayalım. Şimdi söyle bakalım, sana güvenebilir miyim?”

Cress endişeden patlayacakmış gibi hissetmesine rağmen, “Evet,” diye fısıldadı.

Thorne şüpheyle kaşlarını kaldırdı.

“Bak, Cress, bana kalırsa neyle karşı karşıya olduğumuzu tam anlamadın. Sana akbabalara yem olabiliriz diyorum. Düşüp bayıldığımız anda tepemize binerler ve bizi canlı canlı yerler.”

“E-evet. Anladım. Akbabalar.”

“Güzel. Çünkü sana ihtiyacım var. İnan bunu şimdiye kadar pek az insana söylemişimdir. Tamam değil mi? Artık iyisin?”

“Evet. Bana bir dakika ver.”

Cress derin bir nefes alıp gözlerini kapadı ve bir hayal kurdu. “Ben cesur bir kaşifim,” diye fısıldadı. “Vahşi bir araziyi keşfe çıktım.” Cress daha önce biç böyle bir hayal kurmamıştı ama şimdi kendini daha iyi hissediyordu. O bir arkeolog, bir bilim insanı, bir hazine avcısıydı. Denizlerin ve karaların hâkimiydi. “Macera dolu bir hayatım olacak,” dedi gözlerini açarken. “Bir daha kimse beni bir uyduya zincirleyemeyecek.”

Thorne kafasını yana eğdi. Birkaç saniye sonra yine Cress’in elini tuttu. “Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok ama anlamış gibi yapacağım.”

BÖLÜM

On altı

KUMLARA AYAK BASTIKLARINDA THORNE,

Cress’in dirseğine tutunabilmek için yalancı bastonunu diğer eline aldı. Cress başını öne eğmiş, dikkatli adımlarla yürüyordu. Gökyüzüne bakarsa bacaklarının donacağından ve bir daha onları hiç hareket ettiremeyeceğinden korkuyordu.

Uydudan yeterince uzaklaştıklarında Cress usulca kafasını kaldırdı. Önünde aynı uçsuz bucaksız arazi uzanıyordu ve gökyüzü biraz daha kararmıştı.

Dönüp uyduya baktığında hafifçe inledi.

Thorne hemen dirseğini sıktı.

“Karşıda dağlar var,” dedi Cress. Ufukta sivri karartılar görünüyordu.

Thorne gözlerini kırpıştırdı. “Dağ mı, tepe mi?”

Cress bir süre düşündü. Karşısındaki manzarayı ekranlarda gördüğü dağlarla kıyasladı. Farklı boylarda bir düzine kadar yüksek kara kütlesi gecenin karanlığında hayal meyal seçiliyordu.

“Dağ galiba,” diye mırıldandı. “Sıradağlar. Ama hava karardığı için tam göremiyorum. Bir de zirveleri beyaz değil. Bütün dağlarda kar olur mu?”

“Şart değil. Ne kadar uzaktalar?”

“Şey...” Aslında yakın görünüyorlardı ama aradaki kum tepecikleri yanıltıcı olabilirdi. Hem Cress hayatında hiç mesafe hesabı yapmak zorunda kalmamıştı ki.

“Boş ver.” Thorne bastonunu yere vurdu. Cress onun kolunu hiç bırakmadığım fark ederek ürperdi. Yoksa Thorne da ona dokunmaktan hoşlanmaya mı başlamıştı? “Ne yöndeler?”

Cress onun elini tutup işaret etti. Sevinciyle korkusu birbirine karışmıştı. Dağlar uzaktan devasa görünüyordu. Sanki eski çağ yaratıkları yan yana dizilerek bu kumlar diyarında heybetli bir duvar oluşturmuştu. Evet, ürkütücüydüler ama çölün sıkıcılığına bir renk katıyorlardı. Cress’e kendini her zamankinden önemsiz hissettirseler de, insana huzur veren bir dinginlikleri vardı.

“O taraf güney olmalı.” Thorne diğer yönü gösterdi. “Güneş burada mı battı?”

Cress onun gösterdiği yöne baktı. Kum tepelerinin üzerinde belli belirsiz bir yeşillik kalmıştı. “Evet,” dedi. Dudaklarına titrek bir gülümseme yayıldı. İlk gerçek günbatımını görmüştü. Günbatımlarının yeşil olabileceğini bilmezdi. Karanlığın bu kadar hızlı çöktüğünü de öyle. Bütün detayları hafızasına kazımaya çalıştı. O yeşil ışığın zamanla silinip yerini gecenin siyahına ve altın yıldızlara bırakışını. İçgüdülerinin kafasını kaldırıp çok yukarılara bakmasını engelleyerek paniğini kontrol altında tutuşunu.

“Etrafta hiç bitki var mı? Kum ve dağlardan başka bir şey?”

“Şimdilik hayır ama pek bir şey göremiyorum.” Onlar konuşurken karanlık daha da yoğunlaşmıştı sanki. Altın rengi kumlar ayaklarının altında gölgeler oluşturuyordu. “Paraşütümüz şurada.” Beyaz kumaş bir kum tepesinin üzerine yayılmıştı. Durmadan yer değiştiren kumlar şimdiden büyük bir kısmını yutmuştu. Uydunun çarpıp sürüklendiği yerde derin bir çukur açılmıştı.

“Bir parçasını keselim,” diye önerdi Thorne. “işimize yarayabilir. Özellikle de su geçirmez kumaştansa.”

Cress onu kum tepesine çıkarırken pek az konuştular. Kumlara bata çıka tırmanmak hiç kolay değildi. Thorne bastonu beceriksizce kumlara vurarak basacağı yeri kontrol ediyordu. Nihayet paraşüte ulaştılar ve ondan tente olarak kullanabilecekleri büyükçe bir kare kestiler.

“Dağlara doğru gidelim,” dedi Thorne. “Sabah güneşe karşı yürümemiş oluruz. Şansımız varsa belki bir sığınak, hatta belki su bile buluruz.”

Cress onun bütün planlarını beğeniyordu ama bu kez Thorne’un sesindeki kararsızlığı fark etmişti. Thorne yalnızca bir tahminde bulunuyordu. Aslında hangi yönün onları bir yerleşim bölgesine çıkaracağını o da bilmiyordu. Attıkları her adımla medeniyetten biraz daha uzaklaşıyor olabilirlerdi.

Ama bir karar vermeliydiler.

İkinci kum tepesine tırmanmaya başladılar. Günün sıcağı yerini ılık bir rüzgâra bırakmıştı. Bacaklarına kumlar savruluyordu. Tepeye vardıklarında Cress kendini kocaman bir hiçliğe bakarken buldu. Gece olmuştu ve artık dağlar bile görünmüyordu. Ama yıldızlar parlaklaşıp gözleri karanlığa

alıştığında etrafındaki Dünya’nın zift karası olmadığını fark etti, içinde belli belirsiz gümüşi bir aydınlık vardı.

Birden Thorne’un ayağı bir şeye takıldı. Tökezleyip yere kapaklandı. Bastonu kumlara saplanmıştı ve az kalsın Thorne’un bir tarafına batacaktı.

Cress korkuyla yanına çöküp elini sırtına koydu. “İyi misin?”

Thorne onun dokunuşundan kurtulmak istercesine silkinip topuklarının üzerine oturdu. Cress loş ışıkta çenesini sıktığını ve ellerini yumruk yaptığını gördü.

“Kaptan?”

“İyiyim,” dedi sertçe.

Cress’in eli havada asılı kalmıştı. Ne yapacağını bilemediği için bekledi.

Thorne derin bir nefes alıp usulca bıraktı.

“Ben... birden moralim bozuldu.”

Cress’in yüreği sızladı. “Yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu alt dudağını ısırarak.

Thorne uzun bir süre dağlara baktıktan sonra başını iki yana salladı. “Hayır.” El yordamıyla bastonunu buldu. “Bu işi kendim halletmem gerek.”

Ayağa kalkıp hain bastonu kumdan çıkardı. “Yine de ara sıra beni uyarsan fena olmaz. Yokuş yukarı çıkacağımızda ya da aşağı ineceğimizde bana söyle olur mu?”

“Tabii. Neredeyse...” Gözleri Thorne’un yüzünden ayrılıp ufukta parlayan hilale takıldığında sustu. Yılların alışkanlığıyla hemen saklanacak bir yer aradı. Ama burada ne bir masa, ne de yatak vardı. İlk şaşkınlığını attığında Ay’ın onu eskisi kadar korkutmadığım fark etti. Hatta Dünyadan öyle uzak görünüyordu ki. Yutkunup cümlesini bitirdi. “...tepeye vardık.”

Thorne başını yana eğdi. “Ne oldu?”

“Hiç. Ay Ülkesi’ni gördüm de.”

Cress gözlerini Aydan ayırıp gökyüzünde dolaştırdı. Başta ürkekti. Gökyüzünün yine onu bunaltacağından korkuyordu ama çok geçmeden hayatı boyunca seyrettiği galaksiye bakmanın rahatlatıcı bir yanı olduğunu keşfetti. Şimdi tüm o yıldızları yepyeni bir gözle görüyordu.

Gerginliği yavaş yavaş azaldı. Gökyüzü tanıdıktı. Güvenliydi. Evrendeki gaz bulutları mavi ve mor ışıklar saçıyordu. Çöldeki kum taneciklerini andıran binlerce yıldızın ışıltısı uydusunun penceresinden izlediği güneşin doğuşu kadar nefes kesiciydi.

Soluğunu tutup dizlerine yapışan kumları silkeleyen Thorne’a döndü. “Takımyıldızları görebiliyorum!”

“Ne?”

“İşte Kanatlı Atla, Balık. Ve Andromeda!”

“Eee, ne olmuş yani?” Thorne kuma sapladığı bastonuna yaslandı. “Ah, yerimizi saptama açısından diyorsun.” Çenesini sıvazladı. “Bunların hepsi kuzey takımyıldızları. En azından Avustralya’da olmadığımız kesinleşti.”

“Dur, bekle.” Cress ellerini yanaklarına dayadı ve kendini uydusunun penceresinden bakarken hayal etti. En büyüğü Andromeda’ydı. Alfa yıldızı ufuk çizgisinin biraz üzerinde bir fener gibi parlıyordu. Bu yıldızı bu açıdan gördüğünde uydusu Dünya’nın neresinde kalıyordu?

Birkaç dakika sonra, takımyıldızlar zihninde bir hologram gibi yayılmaya başladı. Cress, Dünyayı önünde yavaşça dönerken görür gibi oldu. Etrafı uzay gemileri, uydular ve yıldızlarla çevriliydi.

“Bana kalırsa Kuzey Afrika’dayız,” dedi ve diğer takımyıldızlara bakmak için arkasını döndü. “Ya da Topluluk’un batı eyaletlerinden birinde.”

Thorne kaşlarını çattı. “O zaman Sahrada olabiliriz.” Birden heyecanlanmıştı ama sonra yine omuzları çöktü. Hangi yarımkürede ya da ülkede olduklarının önemi yoktu ki. Sonuçta bir çöldeydiler ve ne yöne gideceklerini bilmiyorlardı. “Bütün gece yıldızlara bakamayız,” dedi Thorne bohçasını omzuna atarak. “Dağlara doğru yürümeye devam edelim.”

Cress dirseğini uzattı ama Thorne onu usulca sıkıp bıraktı. “Dengem bozuluyor,” dedi ve elini bastonunda gezdirerek uzunluğunu hesaplamaya çalıştı. Belli ki yeniden düşmekten çekiniyordu.

Cress hayal kırıklığıyla tırmanışını sürdürdü. Tepeye vardıklarında Thorne’u yokuş inmeye başlayacaklarına dair uyarmayı unutmadı.

BÖLÜM

On yedi

KAPSÜLÜ SCARLET KULLANIYORDU. NE KADARDIR uçtuklarını, daha önce nerede olduğunu ve bu pilot koltuğuna nasıl oturduğunu hatırlamıyordu. Tek bildiği orada bulunuş sebebiydi.

Çünkü istediği buydu.

Çünkü orada olması gerekti.

Görevini başarıyla tamamlarsa ödüllendirilecekti. Bunu düşündükçe seviniyor, hevesleniyordu.

Kapsülün hızını artırdı. Küçük gemi âdeta onun bir uzantısıydı şimdi. Hayatının en başarılı uçuşunu gerçekleştiriyordu. Babaannesi çiftlikteki kargo gemisiyle ona uçmayı öğrettiğinden beri ilk kez kendini dört dörtlük bir pilot gibi hissediyordu. O ilk gün gemi tecrübesiz ellerinin altında şiddetle sarsılmıştı. İniş takımları yeni sürülen toprağa saplanmış ve sonra büyükannesi ona sabırla yeniden denemesini söylemişti.

Scarlet'ın anısı geldiği gibi hızla kayboldu. Demin ne düşündüğünü bile hatırlayamıyordu. Tek düşünebildiği bu uçuştu. İçinde bulunduğu an.

Arasından geçtiği yıldızlara dikkat bile etmiyordu. Giderek uzaklaştığı gezegense hiç umurunda değildi.

Geminin arka koltuğundaki kadın, yarasına pansuman yaparken öfkeyle söyleniyordu. Scarlet'ın tek ilgilendiği o kadının öfkesiydi işte çünkü onun mutlu olmasını istiyordu.

Nihayet kadın kendi kendine söylenmekten vazgeçip biriyle konuşmaya başladı. Scarlet onun kendisine bir şeyler söylediğini sanarak sevindi. Ama sonra duyduğu bir kelimeyle panikledi. *Majesteleri*, diyordu kadın.

Demek Kraliçe'yle konuşuyordu.

Scarlet bunun onu korkutması gerektiğini biliyor ama nedenini hatırlayamıyordu. Birden kendinden utandı. Meraklanmak onun ne haddineydi? Ne konuştuklarını dinlememek için çocukluğundaki en sevdiği şarkıları mırıldanmaya başladı.

Bu taktik bir süre işe yaradı ama sonra bir isim dikkatini çekti.

Linh Cinder.

“Hayır, ne yazık ki onu yakalayamadım. Sayıca benden üstünlerdi. Özür dilerim, Majesteleri. Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemezdim. Evet, kraliyet muhafızlarına geminin son görüldüğü yerin koordinatlarını bildirdim. Size bir rehine getiriyorum. Suç ortaklarından birini. Belki o Linh Cinder’ın planlarını biliyordur. Bunun yetmeyeceğini biliyorum, Majesteleri. Söz veriyorum, hatamı telafi edeceğim. Size onu bulacağım.”

Konuşma burada son buldu. Scarlet’ın utançtan kulakları yanıyordu. Sıkı bir cezayı hak ettiğini düşündü.

Vicdan azabıyla görevine odaklandı. Müthiş bir pilot olmalıydı. Kapsülü sarsmadan, hızla uçurmalıydı. Hanımı onunla gurur duymalıydı.

Scarlet beyaz, parlak yüzeyi kraterlerle dolu Ay Ülkesi’ne yaklaştığında hiç şaşırmadı. Işıltılı, kubbeli şehirleri göründüğünde de öyle.

Sayısız yabancının yaşadığı şehirler.

Bir zamanlar *onun* yaşadığı şehirler.

Scarlet irkildi. Bu da ne demekti? Kimi düşündüğünü bir türlü hatırlayamıyordu.

Ama burası *onun* geldiği yerdi.

Scarlet hafifçe silkinerek bunu aklından çıkarmaya çalıştı. Hanımı kafasının karıştığını hissetmemeliydi. Scarlet’ın hayatında böyle bir duyguya yer yoktu.

O ne olmak istediğinden emindi. Kime hizmet etmek istediğinden.

Kapsül, Ay’ın yanında ufacık kaldığında ve bütün pencereleri kapladığında hiç korkmadı.

Yanaklarından süzülen ve kucağına damlayan ılık gözyaşlarını fark etmedi bile.

On sekiz

CRESS'LE THORNE ÇOK GEÇMEDEN BİR RİTİM yakaladı. Thorne kumlarda bastonla yürümeye alışınca güveni arttı ve adımlarını sıklaştırdılar. Uç kum tepesine daha tırmandılar. Sonra beş oldu. Ve sonra on. Cress aralardaki düzlüklerden geçerken daha az enerji harcadıklarını fark etti. Belki yolu uzatacaklardı ama zikzaklar çizerek kum tepelerinin yanından dolaşmaya başladılar.

Thorne havluları ayaklarına sımsıkı bağlamıştı ama bir süre sonra Cress'in parmaklarının arasına kumlar dolmaya başladı. Tabanları acıyordu. Kumlara batıp çıkmaktan hiç durmadan ayak parmaklarını kasıp gevşetiyordu. Bir süre sonra sol ayağına kramp girdi. İşin kötüsü bacakları da ağrıyordu. Vücudu isyan bayrağını çekmek üzereydi. Sonuçta yıllardır bir uyduda kapalıydı. Çölü geçmek her gün birkaç dakika egzersiz yapmaya benzemiyordu.

Yine de, Cress hiç şikâyet etmedi. Nefes nefese kalmıştı. Şakaklarında biriken ter damlacıklarını sildi. Dişini sıkıp acısını düşünmemeye çalıştı.

En azından görebiliyorum, diye düşündü. Ya bir de bohçayı taşımak zorunda kalsaydı? Thorne ara sıra onu bir omzundan diğerine geçiriyordu. Ama o da hiç sızlanmıyordu.

Bazen bir düzlüğe geldiklerinde Cress gözlerini kapayıp görmeden ne kadar yürüyebileceğini test ediyordu. Hemen başı dönüyordu. Bir sonraki adımında bir taşa çarpıp yüz üstü kumlara düşecek diye panikliyordu.

Cress'in dördüncü denemesinde Thorne neden yavaşladıklarını sordu.

Sonrasında Cress bir daha gözlerini kapamadı.

Saatler sonra Thorne yavaşladı. "Duralım mı?"

"Yok," dedi Cress. "Bu tepeyi de geçtik sayılır." Oysa baldırları alev almış gibiydi.

"Emin misin? Bak sonra yorgunluktan bayılma."

Cress kum tepesinin zirvesinde rahat bir nefes aldı ama sonra birden endişeleniverdi. Nedense bunun diğerlerinden farklı olacağını düşünmüştü. Belki de daha fazla dayanamayacağını hissettiği içindi.

Ama çölün sonuna geldikleri filan yoktu. Dünya kumlardan ve koca bir hiçlikten ibaretti sanki.

“Biraz dinlenelim,” dedi Thorne. Bastonunu kuma saplayıp bohçayı indirdi. Birkaç kez omuzlarını çevirdikten sonra eğildi ve bohçadan çıkardığı su şişelerinden birini Cress’e uzattı. Kendi de bir tane aldı.

“Suyu idareli kullanmamız gerekmez mi?”

Thorne kafasını iki yana salladı. “En iyisi her susadığımızda içmek. Mümkün olduğunca az terlemeliyiz. Suyumuz bitse bile vücudumuz bu şekilde bir süre idare edecektir. Bir de başka bir su kaynağı bulana kadar hiçbir şey yememeliyiz. Sindirimde de çok su harcanır.”

“Bana uyar. Aç değilim zaten.” Cress doğru söylüyordu. Sıcak iştahını kapamıştı.

İçebildiği kadar su içip şişeyi Thorne’a geri verdi. Şuraya kıvrılıp biraz kestirse ne güzel olurdu. Ama bir daha kalkamayacağından korkuyordu. Thorne doğrulup bohçayı omzuna attığında Cress tek kelime etmeden yokuşu inmeye başladı.

“Sence gemide neler oluyordur?” diye sordu düzlüğe vardıklarında. Bu soru saatlerdir aklındaydı. Suyu içince nihayet dili çözülmüştü. “Sence Efendi Sybil...”

“İyi olduklarından eminim,” dedi Thorne. “Wolf’u kızdıracak adamın vay hâline. Cinder da göründüğünden daha serttir.” Bir an duraksadı. Sonra kahkahayı patlattı. “Hem mecazi anlamda, hem de gerçekten.”

“Wolf gemideki diğer adam mı?”

“Evet. Scarlet da onun şeyi işte. Wolf ona deli oluyor. Scarlet da hiç fena değildir hani. Sihirbaz şimdiye kadar çoktan dersini almıştır.”

Cress, Thorne’un haklı olduğunu umdu çünkü Efendi Sybil onları onun sayesinde bulmuştu. Vicdan azabı fiziksel acısı kadar keskindi.

“Söylesene, Ay’da doğan bir kız nasıl oldu da kendini bir uyduda buldu? Ve daha da önemlisi, bir Aylı, Dünya’yı neden sever?

Cress burnunu kırıştırdı. “Annemle babam sadece bir kabuk olduğumu fark ettiklerinde kanunlar gereği beni öldürülmem için teslim etmişler. Ama Efendi Sybil beni kurtarıp büyüttü.

Benim gibi başka kabukları da vardı. Aslında bizi denek olarak kullanıyordu. Deneylerin içeriğini bilmiyorum. Efendi Sybil bana hiçbir zaman söylemedi. Yatakhaneye dönüştürülen lava tüplerinde yaşıyorduk. Bizi sürekli izliyorlardı. Kameralarımız Ay Ülkesi’nin iletişim sistemine bağlıydı. Biraz sıkıcıydı ama çok da kötü değildi. Ekranlarımız sayesinde dış dünyadan tamamen kopuk değildik. Bir süre sonra iletişim sistemine

sızmaya başladım. Genelde saçma şeyler için kullanıyordum onu. Okulları merak ediyordum. Onun için, Ay Ülkesi'ndeki okulların ders programına filan bakıyordum."

Cress başını kaldırıp uzaktaki Ay'a baktı. Oradan geldiğine inanamıyordu. "Bir gün büyük çocuklardan biri, Julian benden ailesiyle ilgili bilgi istedi. Birkaç gün uğraştıktan sonra buldum onları. Annesiyle babası ahşap kubbelerden birinde yaşıyordu. İkisi de hâlâ hayattaydı ve iki küçük kardeşi vardı. Bir yolunu bulup onlara bir mesaj yolladık ve Julian'ın ölmediğini söyledik. Julian onu almaya geleceklerinden emindi. Ailelerimizle iletişim kurma fikri hepimizi heyecanlandırmıştı. Nihayet kurtulacağımızı sanıyorduk. Ertesi gün, Efendi Sybil gelip Julian'ı götürdü ve internet erişimizi kesmek için bir ekip yolladılar. Julian'ı bir daha hiç görmedim. Bana kalırsa, ailesi mesajı aldığında yetkilileri aradı. Onlar da kanunların geçerliliğini kanıtlamak için onu öldürdü."

Cress elini kafasına attı. Parmaklarını saçlarının arasından kolayca kaydırınca şaşırdı. "Bu olaydan sonra Efendi Sybil benimle yakından ilgilenmeye başladı. Bazen beni kubbelere götürüp farklı görevler verirdi. Bir gün yayın sisteminin kodunu değiştirdim. Başka bir gün çeşitli bağlantılara sızdım. Belirli sözel işaretleri ayırt edebilen ve farklı iletişim hesaplarına bilgi aktarımı yapabilen bir program yarattım. Başta hoşuma gidiyordu. Efendi Sybil bana iyi davranıyordu. Lava tüplerinden çıkıp şehri gezmek eğlenceliydi. Efendi Sybil'ın gözdesi olduğumu sanıyordum. İsteklerini harfiyen yerine getirirsem bir kabuk olduğumu unutturabileceğimi ümit ediyordum. Belki o zaman okula gidip herkes gibi olmama izin verirlerdi.

"Bir gün Efendi Sybil birkaç Avrupalı diplomat arasındaki yazışmalara ulaşmamı istedi. Ona sinyalin çok zayıf olduğunu söyledim. Dünya'ya daha yakın olmam gerekiyordu. Daha güçlü bir internet erişimine ihtiyacım vardı. Ve tabii daha gelişmiş makinelere."

Cress bunları hatırlayınca üzüntüyle başını salladı. Aslında bir nevi esaretine kendi zemin hazırlamıştı. Bir uydu fikrini veren de oydu.

"Birkaç ay sonra, Sybil bana bir geziye çıkacağımızı söyledi. Bir kapsüle bindik. Heyecandan yerimde duramıyordum. Beni Kraliçe'ye takdim etmeye Artemisia'ya götürdüğünü sanmıştım. Bir kabuk olarak doğduğum için affedilecektim. Ne aptalca değil mi? Ay'dan ayrılıp Dünyaya doğru uçarken bile hâlâ boş hayaller peşindeydim. Efendi Sybil

Aylıların beni kabullenmeyeceğini anlayıp şansımı Dünyada denememe karar vermiş olmalıydı. Yolculuğumuz saatler sürdü. Heyecandan titriyordum. Kafamda bir hikâye bile yazmıştım. Efendi Sybil beni Dünyalı bir çifte verecekti. Beni kendi çocukları gibi yetiştireceklerdi. Nedense kocaman bir ağaç evinde yaşadıklarından emindim. Hâlbuki gerçek bir ağaç bile görmemiştim. Hoş hâlâ görmedim ya neyse."

Kısa bir sessizlik oldu. "Seni Dünya yerine o uyduya götürdü," dedi Thorne. "Ve Kraliçe'nin programcısı oldun."

"Programcısı, bilgisayar korsanı ve casusu. Nedense inancımı hiç yitirmedim. Her istediklerini yaparsam bir gün beni bırakırlar sandım."

"Neden vazgeçtin peki? Dünya liderlerini izlemektense onları korumaya nasıl karar verdin?"

"Bilmem. Dünya eskiden beri ilgimi çekiyordu. Onların haberlerini okuyup dizilerini izliyordum. Bir süre sonra Dünyadaki insanlarla bir bağ kurdum. Aylılarla pek bir ilişkim olmamıştı zaten." Ellerini iki yana açtı. "Senin anlayacağın kendimi Dünyanın gizli kahramanı olarak görmeye başladım. Onları Levana'nın gazabından korumayı görev edindim."

Thorne gülmeyince rahat bir nefes aldı. Uzun bir süre konuşmadılar. Cress ne düşüneceğini bilememişti. Belki de Thorne içinden onunla alay ediyordu.

Uzun bir süre sonra Thorne nihayet sessizliğini bozdu. "Yerinde olsaydım ve tek bir iletişim çipim olsaydı Dünyayla bağlantıya geçip geçmişi karanlık bir uzay gemisi pilotu bulurdum. Sonra da gelip beni oradan alması için ona şantaj yapardım. İmparatorun koruyucu meleğini oynamak aklımın ucundan geçmezdi."

Cress dayanamayıp güldü. "Hayır, bence sen de aynısını yapardın çünkü Levana'nın Dünya için ne kadar büyük bir tehlike olduğunu biliyorsun."

Kaptan başını iki yana salladı. "Beni gözünde büyütme, Cress. İnan birine şantaj yapmak daha kolayıma gelirdi."

BÖLÜM

On dokuz

KAİ ALNINA DÜŞEN SAÇLARI GERİYE İTİP konferans masasının üzerindeki holograma hayretle baktı. İçinden çılgınca gülmek geliyordu. Ortada komik bir şey olduğu için değil, başka ne tepki vereceğini bilemediği için.

Hologramda Dünya gezegeni görünüyordu. Etrafı yüzlerce minik, sarı ışıkla çevriliydi. Çoğu Dünya'nın en kalabalık şehirleri üzerinde kümelenmişti.

Yüzlerce minik uzay gemisi.

Etrafları kuşatılmıştı.

"Hepsi Aylı mı? Emin miyiz?" diye sordu.

"Hiç şüphemiz yok," dedi Avrupa Başbakanı Bromstad. Yüzü dev ekranda, diğer Dünya Birliği liderlerinin arasındaydı. "İşin en endişe verici yanı gelişlerini fark etmedik bile. Sanki birdenbire tepemizde bittiler. Aramızda ancak on bin kilometre vardır."

"Ya da," diye söze karıştı Büyük Britanya Kraliçesi Camilla "belki uzun zamandır oradalar ama biz fark edemedik. Yıllardır

Ay gemilerinin atmosferimize gizlice girdiği söylenmez miydi zaten?"

"Ne kadardır orada oldukları ya da buraya nasıl geldikleri önemli mi?" diye sordu Amerikan Başkanı Vargas. "Sonuçta burnumuzun dibindeler ve bizim için büyük bir tehdit oluşturuyorlar."

Kai gözlerini kapadı. "Ama neden? Kraliçe istediğini aldı. Bizi neden tehdit etsin? Kartları neden bu kadar açık oynasın?"

"Belki de evliliği son anda iptal etme ihtimaline karşı size gözdağı vermek istemiştir?" dedi Bromstad.

"İyi de bundan endişelenmesi için hiçbir sebebi yok ki." Kai sıkıntıyla puflayarak elini koltuğunun arkasına koydu. Bir zamanlar babasına ait koltuğun. Oturamayacak kadar huzursuzdu. Meclis üyelerine, danışmanlarına ve ülkesinin en iyi eğitimli politika uzmanlarına baktı. Hepsi onun kadar şaşkın görünüyordu. "Siz ne diyorsunuz?"

Danışmanlar sıkıntıyla birbirlerine baktı. Meclis Başkanı, Deshal Huy parmaklarını masaya vurmaya başladı. "Belki de bir mesaj kaygısı

gütmüyorlardır," dedi.

"Aylıların düğüne katılacaklarını bildirme yolu bu olabilir," diye mırıldandı Avustralya'dan Genel Vali Williams.

"Bana kalırsa açık açık soralım," dedi Konn Torin parmağını alnına vurarak. "Ay Ülkesi Dünya Birliği'nin müttefiki olacaksa, onlarla iletişim kurmayı öğrenmeliyiz."

"Tabii," dedi Afrika Başbakanı Karnin. Kai kadının sesindeki alayı fark etmişti. "Tıpkı geçmişteki yaptıkları gibi bize dürüstçe cevap vereceklerinden eminim."

"Daha iyi bir fikriniz var mı?"

"Elbette," dedi Williams. "Son saldırıya misilleme yapmak için en iyi fırsatımız olabilir bu. Bana sorarsanız geniş çaplı bir saldırı planı yapmalıyız. Gücümüzün yettiği kadar çok gemiyi indirmeliyiz. Levana her canı çektiğinde bizi tehdit edemeyeceğini anlasın. Madem savaşmak istiyorlar, biz neden sinelim?"

"O hâlde savaşmamızı öneriyorsunuz?" dedi Başbakan Karnin.

"Onların başlattığını bitirelim diyorum."

Karnin burnunu çekti. "Sizce ordularımız Ay gemilerinin karşısına çıkmaya hazır öyle mi? Yapmayın. Silahları konusunda en ufak bir fikrimiz yok. Son saldırıda savaş taktiklerine aşina olmadığımızı da açıkça gördük. Sağları solları hiç belli olmuyor ve nesillerce süren barış süreci ne yazık ki, ordularımızı hamlaştırdı. Sayıca azız. Askerlerimizin pek azı uzayda nasıl savaşacağını biliyor. Daha sayayım mı?"

"Ben Avustralya'yla aynı fikirdeyim," dedi Kraliçe Camilla. "İlk kez onları şaşırtma fırsatımız var."

"Kimi şaşırtacağız? Aylıları mı?" diye gürledi Başkan Vegas. "Bizi kuşattıklarını unuttunuz galiba? Ya bizi kışkırtmaya çalışıyorlarsa? Ya tüm bu düğün anlaşması komedisi bizi oyalamak için bir taktikse? Belki de gizlice etrafımızı sarmak için düzenlediler bu oyunu."

Kai koltuğun arkasına yapıştı. "Ben ortada bir dalavere döndüğünü düşünmüyorum ve kimse kimseye saldırmayacak anlaşıldı mı?"

Camilla alayla sırıttı. "Ah, doğru ya! Genç imparatorun bu konularda son derece tecrübeli olduğunu unutmuşum."

Kai öfkelenmeye başlamıştı. "Gemiler Dünyayı kuşatmış, evet ama hâlâ Dünya Birliği'nce belirlenen sınırların dışındalar, öyle değil mi?"

"Şimdilik," dedi Genel Vali Williams.

“Doğru. Demek ki, bu gemiler şimdilik Ay Ülkesi’yle anlaşmamızın şartlarını bozmuyorlar. Levana’nın bizimle dalga geçmediğini ya da bizi tehdit etmediğini söylemiyorum ama bir strateji belirlemeden harekete geçmemiz aptallık olur.”

Williams kafasını iki yana salladı. “Biz bir strateji belirleyene kadar onlar bütün Dünyayı yok edebilir.”

“Pekâlâ,” dedi Kai. “Bremen Antlaşması’na göre savaş ilan etmemiz için çoğunluğun oyuna ihtiyacımız var. Kimler Ay Ülkesi gemilerine saldıralım diyor?”

“Ben,” dedi Williams’la Camilla aynı anda. Diğer üç lider sessiz kaldı ama bu durumdan hiç memnun olmadıkları yüzlerinden okunuyordu.

“Teklifiniz oy çokluğuyla reddedildi,” dedi Kai.

“Siz ne yapmamızı öneriyorsunuz?” diye sordu Kraliçe Camilla.

“Aylı bir temsilci sarayda kalıyor,” dedi Kai. “Onunla konuşacağım. Bakalım neler döndüğünü öğrenebilecek miyim? Ay Ülkesi’yle Topluluk arasındaki anlaşma pazarlıkları sürüyor. Onun için bırakın bu işi ben halledeyim.”

Diğer liderler itiraz edemeden Kai bağlantıyı kesti. Ne kadar yıldığını görmelerini istememişti. Levana’nın ne düşündüğünü ya da bir sonraki adımını asla tahmin edemiyordu. Onun her şartını kabul etmesine rağmen, Levana bütün Birlik’i ayağa kaldıracağını bile bile böyle bir numaraya kalkışmıştı. Kai aslında o gemilere saldırmanın en mantıklısı olabileceğinin farkındaydı.

Ama savaş çıkarsa, barış anlaşması hayalleri suya düşecek ve salgının panzehiri ellerinden kayıp gidecekti.

Hologramın etrafında oturan erkek ve kadınlara baktı. “Teşekkür ederim,” dedi sakin sayılabilecek bir sesle. “Hepsi bu kadar.”

“Majesteleri,” dedi Nainsi ve danışmanlar çıkarken etrafı toplamaya koyuldu. “Altı dakika sonra Tashmi-jie’yle toplantınız var.”

Kai az kalsın sıkıntıyla homurdanacaktı. “Dur tahmin edeyim. Bugün de masa örtülerini mi konuşacağız?”

“Düğündeki yiyecek içecek servisini, efendim.”

“Ah, doğru ya! Zamanımı daha verimli kullanamazdım.” Ekranını kemerine taktı. “Ona hemen geleceğimi söyle.”

* * *

“Benimle burada buluşmayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim,” dedi Tashmi Priya kibarca eğilerek. “Temiz havanın zihninizi açacağını düşündüm. Böylece düğünle ilgili son kararları daha salim bir kafayla verebilirsiniz.”

Kai şüpheyle gülümsedi. “Düğün organizasyonunu ciddiye almadığımı söylemenin daha diplomatik bir yolu olamazdı. Ki muhtemelen haklısın.” Ellerini ceplere soktu. Serin rüzgârın yüzüne vurması içini ferahlatmıştı gerçekten. Birlik liderleriyle bir araya geldikten sonra öfkeden yanakları yanıyordu. “Burada olmak hoşuma gitti. Bir aydır çalışma odamdan hiç çıkmadım sanki.”

“Eminim bir yerlerde bunu kanıtlayacak bir güvenlik kamerası kaydı vardır.”

Koi balıklarının yüzdüğü bir süs havuzunun yanından geçtiler. Hemen yanındaki söğüt ağacının naif dalları suya doğru uzanmıştı. Sonbahar bitkileri için hazırlanan çiçek tarhlarından mis gibi bir toprak kokusu yükseliyordu. Kai saraydaki hayatın eskisi gibi devam edişine şaşırdı. O kendini ofisine kilitleyip Dünyayı kurtarmaya çalışırken insanlar günlük rutinlerini sürdürüyordu.

“Majesteleri?”

“Evet? Affedersin, dalmışım.” Basit, taş bir bankı gösterdi. “Oturalım mı?”

Priya bankın ucuna ilişirken sarisinin eteğini zarifçe topladı. Altın rengi ve turuncu koi balıkları umutla havuzun kayalık kenarına üşüştü.

“Sizinle düğünde görev yapacak personel konusunu konuşmak istemiştim. Bir fikrim var ama Majesteleri Kraliçe’nin bunu onaylayacağını sanmıyorum. Yine de, ben kararı sizin vermeniz gerektiğini düşündüm.”

“Personel mi?”

“Uşaklar, garsonlar, teşrifatçılar, vesaire.”

Kai gömleğinin kolunu düzeltti. “Ah, anladım. Devam et.”

“İnsanlardan ve androidlerden oluşan bir personel daha uygun olur diye düşündüm. Biliyorsunuz, tedbirli davranmak zorundayız.”

Kai başını iki yana salladı. “Levana bunu asla kabul etmez.”

“Haklısınız, işte bu sebeple, size droid hizmetkarlar kullanmamızı önereceğim.”

Kai kaskatı kesildi. “Droidler mi?”

“Sadece gerçeğe yakın modeller kullanacağız. Hatta özellikle insani karakteristik özellikleri olanları sipariş edeceğiz. Kusurlu tenler, doğal saçlar, sıradan göz renkleri ve bunun gibi şartlar ileri süreceğiz. Dikkat çekmeyecek androidler bulacağımdan emin olabilirsiniz.”

Kai itiraz etmek için ağzını açtı ama sonra duraksadı. Droid hizmetkârlar insanlara eşlik etmek için tasarlanmıştı. Levana düğünde onları fark ederse bunu bir hakaret olarak kabul eder ve kızılca kıyamet kopardı. Ama...

“Onların beyinlerini yıkayamazlar,” dedi.

Priya devam etmeden önce bir süre konuşmadı. “Majesteleri Kraliçe ya da konuklardan birinin yanlış bir davranışta bulunması ihtimaline karşı onları kayıt amaçlı kullanabiliriz.”

“Levana düğünde kamera olmaması konusundaki ısrarını sürdürüyor mu?” Kraliçe filme alınmaktan nefret ederdi, imparator Kai’nin özel davetlisi olarak katıldığı baloda hiçbir kayıt cihazı kullanılmamasını şart koşmuştu.

“Hayır, Majesteleri. Kraliçe düğünün uluslararası medyada yer bulmasının ne kadar önemli olduğunun farkında. Bu konuda bir itirazı olmadı.”

Kai bir süredir tuttuğu nefesini bıraktı.

Priya devam etti. “Ancak androidler her yerde gözünüz kulağınız olacaktır.” Omzunu silkti. “Umarım sonunda tüm bu güvenlik önlemlerine gerek olmadığı ortaya çıkar. Yine de ihtiyatlı davranmakta fayda var.”

Kai gömleğinin kolunu çekiştirdi. Doğrusu akıllıca bir fikirdi. Dünyanın en güçlü insanları düğünde olacaktı. Levana’nın zihin kontrolü yeteneklerini kötüye kullanması için daha uygun bir ortam düşünemiyordu. Kraliyet personelinin bu tip oyunlardan etkilenmemesi Dünya çapında bir siyasi krizin çıkmamasını garantileyebilirdi.

Ama Levana androidlerden nefret ediyordu. Bunu öğrenirse deliye dönecek ve Kai’nin başı derde girecekti.

“Önerin için teşekkür ederim,” dedi. “Kararımı ne zaman bildirmeliyim?”

“En geç bu haftanın sonunda. Gerekli düzenlemeler için zamana ihtiyacım var.”

“Tamam. Sana haber vereceğim.”

“Teşekkür ederim, Majesteleri. Son bir konu daha var ve bunun sizi memnun edeceğinden eminim.”

“Nedir?”

“Majesteleri kameraların önünde duvağını indirmeyi reddediyor. Törende ve sonrasında hep duvaklı olacak.” Eğilip Kai’nin eline hafifçe vurdu. “Yani onu öpmek zorunda kalmayacaksınız.”

Kai dayanamayıp sinirli bir kahkaha attı. Bu ufak bilgi kırıntısı paniğini biraz olsun azaltsa da, aslında acı bir hatırlatmaydı. Eninde sonunda Levana’yı öpmek zorunda kalacaktı ve bunu düşünmek bile midesini bulandırıyordu.

“Teşekkür ederim, Tashmi-jie. Yüreğime su serptin.”

Tashmi Priya’nın yüzüne şefkatli bir ifade yayıldı. “Sizinle açık konuşabilir miyim, Majesteleri?”

“Elbette.”

Tashmi Priya elini çekip kendi kucağına koydu. “Profesyonel sınırlarımı aşmayı asla istemem ama benim de bir oğlum var. Sizden bir yaş büyük.”

Kai vicdan azabıyla yutkundu. Tashmi Priya’yı her gün görüyordu ama saray dışında nasıl bir yaşamı olabileceğini hiç merak etmemişti. Bir kez bile onu bir anne ya da eş olarak hayal etmemişti.

Priya gözlerini söğüt ağacının dallarına dikerek sözlerine devam etti. “Son günlerde düşünmeden edemiyorum. Bu benim oğlumun başına gelse ne hissederdim diye.” Ağacın yaprakları altın rengine dönüşmüştü. Ara sıra rüzgâr sert estiğinde içlerinden biri usulca suya düşüyordu. “Ne olur bağışlayın beni ama sizin gibi gencecik birinin sırtına bu kadar büyük bir sorumluluk yüklenmesi acımasızlık gibi geliyor bazen.” Tashmi Priya derin bir nefes aldı. “Bir anne olarak sizin için endişeleniyorum.”

Göz göze geldiklerinde Kai’nin yüreği burkuldu.

“Teşekkür ederim,” dedi. “Üzülme, lütfen. Elimden geldiğince idare etmeye çalışıyorum.”

Tashmi Priya şefkatle gülümsedi. “Biliyorum. Ama on iki gündür düğününüzü planlıyorum ve siz bu kısacık sürede bile yaşlandınız sanki. Sonrasında ne hâle geleceğinizi düşünmek bana acı veriyor.”

“Torin yanımda olacak. Meclis üyeleri ve eyalet temsilcileri de öyle. Yalnız değilim.”

Kai cesurca konuşuyordu ama kuşkular içini kemiriyordu.

Evet, yalnız değildi. Yoksa öyle miydi?

Birden panikledi. *Yok canım, değilim tabii,* diye söylendi içinden. Bütün ülke onun arkasındaydı. Saraydakiler...

Bari kendine karşı dürüst ol, diye düşündü. *Aslında kimsen yok.*

Hiç kimse yaptığı fedakârlığın boyutunu anlayamazdı. Torin zekiydi. Tabii ki mutsuzluğunun farkındaydı ama onun günün sonunda gidip rahatlayabileceği bir evi vardı.

Kai, Nainsi'yle Prenses Selene'yi tekrar aramaya başladıklarını ona söylememişti. Torin, Cinder'ın güvende olmasını istediğini asla bilmeyecekti. Ve Kai her saniyesini korku içinde geçirdiğini kimseye itiraf etmeyecekti. Korkunç bir hata yapmaktan korktuğunu bilmeyecekti kimse.

"Özür dilerim, Majesteleri," dedi Priya. "Haddimi aşmamışımdır umarım. Ben yalnızca sizinle bir anne olarak konuşmak istemiştim. Belki işinize yarayacak birkaç tavsiye verebilirim." Kai parmaklarını bankın soğuk taşına bastırdı. "Seni dinliyorum. Devam et, lütfen."

Priya sarisinin omuzunu düzeltti. Altın işlemeler güneşi yakalayarak parladı. "Sizi mutlu eden bir şey bulmaya çalışın. Kraliçe Levana eşiniz olduğunda hayatınız kolaylaşmayacak. Belki ufacık bir umut size dayanma gücü verir. Aksi takdirde, korkarım Kraliçe bu savaşı kolayca kazanacak."

"Bana tam olarak ne tavsiye ediyorsun?"

Priya omzunu silkti. "Bu bahçeden başlamaya ne dersiniz?" Kai kadının elini takip etti. Taş duvarların üzerine eğilen bambulara, uzun yaz günlerinden sonra solmaya yüz tutan zambaklara ve küçücük havuzlarında dünyanın tüm dertlerinden uzak yaşayan parlak renkli balıklara baktı. Evet, güzeldi gerçekten ama...

"İkna olmamış gibisiniz," dedi Priya.

Kai zoraki gülümsedi. "İyi tavsiyeydi ama şu anda içimden mutlu olmak gelmiyor."

Priya üzgün görünüyordu, fakat şaşırmamıştı. "Siz yine de bir düşünün. Ara sıra dinlenmek hakkınız. Hepimizin hakkı ama sizin buna herkesten daha çok ihtiyacınız var."

Kai isteksizce omzunu silkti. "Bunu aklımdan çıkarmayacağım."

Priya ayağa kalkınca Kai de doğruldu. "Vakit ayırdığınız için teşekkür ederim," dedi Priya. "Droidlerle ilgili kararınızı bekliyorum."

Kai onun saraya girmesini bekledikten sonra tekrar banka oturdu. Sarı, ince bir yaprak kucağına uçtuğunda bunu alıp dalgınca parmaklarının arasında çevirmeye başladı.

Priya'nın tavsiyesi yerindeydi. Ufacık bir umut ve mutluluk kırıntısı akıl sağlığını korumasına yardımcı olabilirdi. Ancak bu görünüşte basit ama uygulaması zor bir öğüttü.

Kai'nin bazı beklentileri vardı tabii. Bremen Antlaşması'nda Levana'nın imzasını görmek bunlardan biriydi mesela. Panzehri Dünya'ya dağıtıp insanlığı bu korkunç vebadan kurtarmak da bir diğeriydi.

Ne var ki, tüm bunların bedeli hayatı boyunca her davete ve her resmi törene Levana'yla el ele katılmaktı. Üstelik gelecek sefere Cinder da yanında olmayacaktı. Gerçi belki de fazla yaşamayacaktı. Kai böyle düşünmenin sapkınca olduğunu bilmesine rağmen bazen ölümü Levana'yla olmaya yeğliyordu.

Derin bir iç çekip tekrar Cinder'ı düşündü. Bugünlerde onu aklından çıkaramıyordu. Belki de bütün haberlerde Cinder'dan söz edildiği içindi. Kai'nin baloya davet ettiği kız. Kai'nin dans etmek istediği kız.

Kai onu merdivenlerin başında gördüğü o anı hatırladı. Saçları ve elbisesi yağmurdan sırılsıklamdı. Ona verdiği eldivenleri takmıştı. Kai gülümsedi. Priya'nın kastettiği mutluluk bu değildi şüphesiz. Cinder'la umut vadedici bir ilişkileri olmamıştı ki hiçbir zaman. Tabii ona bir ilişki denebilirse.

Belki de şartlar farklı olsaydı. O Levana'yla evlenmeseydi. Cinder'la kafasını kurcalayanları konuşabilseydi. Hepsi bir aldatmaca mıydı ya da ona gerçeği söylemeyi hiç düşünmüş müydü diye sorabilseydi.

Belki o zaman Kai onunla bir gelecek düşünebilirdi.

Ama artık nişanlıydı ve Cinder...

Cinder...

Kai farkında olmadan yaprağı avucunda sıktı.

Cinder, Prenses Selene'yi arıyordu. Hatta belki de bulmuştu.

Bu bilgi kendi bilmecelerini de beraberinde getiriyordu. Cinder'ın amacı neydi? Prenses Selene'nin dönüşüne Ay halkı nasıl tepki verecekti? Prenses nasıl biriydi? Tahtını geri isteyecek miydi?

Kai bütün şüphelerine rağmen Selene'nin hayatta olduğuna hep inanmıştı. O Ay tahtının gerçek vârisiydi ve Levana'nın saltanatına son verebilirdi. Ve Cinder hayatında tanıdığı en dirençli ve becerikli insandı.

Selene’yi bulup koruyacak, zamanı geldiğinde de kimliğini bütün Dünya’ya açıklayacaktı.

Belki zayıf bir olasılıktı ama şimdilik Kai’nin tutunabileceği tek umut buydu.

BÖLÜM
Yirmi

CRESS KARMAŞIK HİSLERLE UYANDI. BACAKLARI zonkluyor, ayak tabanları ağrıyordu. Isınmak için kendilerini gömdükleri kumlar boynundan aşağısına tuhaf bir baskı yapıyordu. Kafatası kısa saçlarına hâlâ alışamamıştı. Teni kuruyup pul pul olmuş, dudakları çatlamıştı.

Thorne yanında usulca kıpırdandı. Yüzlerini kumlardan korumak için üzerlerine paraşütten kestikleri parçayı örtmüşlerdi. Gerçi ne kadar işe yaradığı tartışılırdı çünkü Cress'in kulaklarıyla burnu kumla doluydu. Vücudunun her yeri. Tırnaklarının içi, dudaklarının kenarları, saçları. Hele kirpiklerinin arasına yapışanları çıkarmak tam bir işkenceydi.

"Kıpırdama," dedi Thorne koluna yapışarak. "Bezin üzerinde çiy birikmiş olabilir. Boşa harcamayalım."

"Çiy mi?"

"Gece sıcaklık kaybından soğuyup yoğunlaşan havanın oluşturduğu su damlacıkları," diye açıkladı Thorne ansiklopedik bir dille.

Cress çiyin ne olduğunu biliyordu ama çölde oluşabileceğini tahmin etmezdi. Yine de etrafındaki havanın nemini hissediyordu. Thorne bezi köşelerinden tutup kaldırmasını ve nemini ortada biriktirmesini söyledi.

Sonuçta elde ettikleri su bir yudumdan az ve gece boyunca beze savrulan kumlardan ötürü çamurluydu. Cress bunu söylediğinde Thorne'un alnında endişe çizgileri belirdi. Ama sonra kayıtsızca omzunu silkti. "Boş ver. Daha bol bol suyumuz var nasıl olsa."

Oysa sadece iki şişeleri kalmıştı.

Cress ufka baktı. Gün ağarıyordu. Neredeyse bütün gece yürümüşlerdi. Cress ancak birkaç saat uyuduklarını tahmin ediyordu. Bir adım daha atarsa ayaklarının kopacağından korkmaya başlamıştı. Dağların hâlâ çok uzakta olduğunu fark edince cesareti iyice kırıldı.

"Gözlerin nasıl?" diye sordu.

"Çok güzel olduklarını söylerler ama kararı sana bırakıyorum tabii."

Cress kızararak ona baktı. Thorne kollarını göğsünde kavuşturmuş, muzipçe gülümsüyordu. Ama Cress onun pervasızlığının ardındaki endişeyi

görebiliyordu. Thorne'un alaycı ses tonu bile içinde kopan fırtınaları maskelemeye yetmiyordu.

"Katılmadığımı söyleyemeyeceğim," diye mırıldandı. Utançtan paraşütün altına saklanmak istese de, Thorne'un biraz daha içten gülümsediğini görmek buna değerdi.

Eşyalarını toplayıp biraz daha su içtiler. Yine Cress'in ayaklarına havlu bağladılar. Bu arada alaycı sabah çiyi de bir görünüp bir kaybolmayı sürdürdü. Hava ısınıyordu. Thorne çarşaflardan birini silkip Cress'in vücuduna doladı. Başka bir çarşafla kendine başını da örten bir pelerin yaptı.

"Başını bağladın mı?" diye sordu yerden bastonunu alırken. Cress *evet* demeden önce çarşafın sırtına sarkan ucunu kafasına doladı. "Aferin. Yoksa sosis gibi kızarırsın."

Cress hareketlerini kısıtlayan çarşafla kamp yaptıkları tepeden inerken Thorne'a yol göstermeye çalıştı. Hâlâ yorgundu. Kollarıyla bacakları acıyla zonkluyordu.

Daha dört kum tepesi bile aşmadan Cress dizlerinin üzerine düştü. Thorne hemen elini öne uzattı. "Cress?"

"İyiyim." Bacaklarına yapışan kumları silkeledi. "Biraz yoruldum da. Bu kadar harekete alışkın değilim."

Thorne'un elleri havada kalmıştı. Cress ona yardım etmeye çalıştığını geç fark etmişti. Thorne ellerini yavaşça indirdi. "Devam edebilecek misin?"

"Tabii. Ritmi tutturmak için biraz zamana ihtiyacım var hepsi o." Cress buna kendi de inanmak istiyordu. Bacaklarının bütün gün ona sorun çıkarmayacağını umuyordu.

"Öğlene kadar yürüyelim. Sonra dinleniriz. Güneş tepedeyken kendimizi yormayalım."

Yine yokuştan inmeye başladılar. Cress zaman geçsin diye adımlarını sayıyordu.

On.

Yirmi beş.

Elli.

Kumlar ısınmıştı. Havlulara rağmen ayaklarını yakıyorlardı. Güneş de yükselmişti. Cress en sevdiği hayallerini hatırlamak için belleğini zorluyordu. Gemisi batan bir ikinci çağ korsanıydı.

Ülkeyi boydan boya kat etmeye hazırlanan bir atletti. Yorgunluk nedir bilmeyen bir androiddi. Kilometrelerce yürüyebilirdi...

Ama hayalleri giderek yerlerini gerçeğe bıraktı. Can acısı ve susuzluğu dayanılmaz bir hâl almıştı.

Thorne'un duralım demesini umuda bekledi. Ama Thorne sessizce yürümeyi sürdürdü. Çarşaf konusunda haklıydı. Cress'i güneşin acımasız ışınlarından koruyordu. Kendi teri onu bir nebze olsun serin tutuyordu. Dizlerinin arkalarından ter damlacıkları süzülürken yine saymaya başladı. Neyse ki, çarşaf sırılsıklam terlediğini gizliyordu.

Thorne, Cress'ten daha dayanıklıydı elbette ama o da çöl şartlarına alışkın değildi. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Başına örttüğü çarşaf saçlarını karıştırmıştı. Birkaç günlük sakalının örttüğü yanakları tozla kaplıydı.

Hava iyice ısındığında Thorne, Cress'e sabah açtıkları suyu bitirmesini söyledi. Cress minnetle şişeyi kafasına diktikten sonra Thorne'un içmediğini fark etti. İşin kötüsü, susuzluğu hâlâ dinmemişti ve tek bir şişeleri kalmıştı. Thorne vücutlarını susuz bırakmamaları gerektiğini söyleyip duruyordu ama o içmezken Cress daha fazlasını isteyemezdi.

Zaman geçirmek için bir şarkı mırıldanmaya başladı. Uydudaki müzik koleksiyonundan en sevdiği parçaları arka arkaya söyledi. Bu tanıdık melodiler dikkatini dağıtıp yürümesini kolaylaştırıyordu.

"Bak bu güzelmiş."

Cress duraksadı ve Thorne'un şarkısını kastettiğini ancak birkaç saniye sonra anlayabildi. Sonraki birkaç saniye de hangi şarkıyı söylediğini hatırlamaya çalıştı. "Teşekkür ederim," dedi ürkekçe. Övülmek şöyle dursun, daha önce kimsenin önünde şarkı söylememişti ki. "Ay'da bilinen bir ninnidir. Crescent'ın yaygın bir isim olduğunu keşfetmeden önce adımı bundan aldığımı sanıyordum. Şarkının ilk dizesini tekrarladı: *Uyu Crescent, gökyüzü senin, yıldızlar sevdiğin ve Ay evin...*

Thorne'a baktığında dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme uçuştuğunu gördü. "Annen sana sık sık ninni söyler miydi?"

"Ah, hayır. Bir kabuk olduğun doğar doğmaz anlaşılır. Ailem beni öldürülmem için teslim ettiğinde daha birkaç günlükmüşüm. Onları hatırlamıyorum bile."

Thorne'un gülümsemesi kayboldu. Uzun bir sessizlikten sonra, "Şimdi aklıma geldi. Bence şarkı söyleme," dedi. "Ağzın kurur."

“Ah.” Cress dudaklarını birbirine bastırıp Thorne’un kolunu tuttu. Yokuş aşağı ineceklerinde hep böyle yapıyordu. Çarşafa rağmen güneş tenini kavurmaya başlamıştı ama Thorne öğlen dinleneceklerini söylemişti ya, gayretle yürüyordu.

“Tamam,” dedi Thorne nihayet. “Bu kadar yeter. Hava biraz serinleyinceye kadar dinlenelim.”

Cress derin bir oh çekti. Thorne ona bütün gün yürümesini söylese gıkını bile çıkarmazdı. Yine de dinleneceklerine öyle sevinmişti ki, bir an içinde bulundukları şartları bile unuttu.

“Sığınabileceğimiz bir gölge var mı?” diye sordu Thorne. “Ya da güneş alçaldığında gölgede kalacak bir yer?”

Cress gözlerini kısıp etrafına bakındı. Kum tepelerinin dipleri bazen gölge oluyordu ama öğle güneşinde her yer aynıydı. Yüksek bir tepeye yaklaşmışlardı. Belki az sonra orası gölge olurdu.

“Bu taraftan,” dedi.

Biraz ilerlediklerinde Cress birden durup Thorne’un koluna yapıştı.

“Ne oldu?” diye sordu Thorne telaşla.

Cress gördüklerini tarif edecek doğru kelimeler aradı. Mavi-yeşil bir göl turuncu çöl kumlarının arasında mücevher gibi parlıyordu. “Su!” diye inledi. “Ağaçlar da var!”

“Bir vaha mı?”

“Evet! Öyle olmalı!”

Cress heyecandan titremeye başlamıştı.

“Haydi, yürü!” dedi coşkuyla. “O kadar uzak değil.”

“Cress, dur! Enerjini boşuna harcama.”

“Ama neredeyse geldik.”

“Cress!”

Cress onu duymadı bile. Serin suyun boğazından aşağı kayışını hayal edebiliyordu. Bir palmiye ağacının gölgesindeki esintiyi. Hatta belki yiyecek bile bulurlardı orada. Hiç tatmadığı sulu ve ferahlatıcı bir meyve...

En çok da bir gölgede uyumanın hayalini kuruyordu. Gece hava serinleyip yıldızlar çıkınca yollarına devam edebilirlerdi.

Thorne ona yetişmek için arkasından koşuyordu. Cress ona acımasızlık ettiğini fark etti. Biraz yavaşladı ama gözlerini bir kum tepeciğinin dibinde parlayan gölden ayırmadı.

“Cress, emin misin?” diye sordu Thorne nefes nefese. “Elbette. Hemen şurada.”

“Ama...”

Cress yavaşladı. “Ne oldu? İyi misin?”

Thorne kafasını iki yana salladı. “Hayır, ben... Neyse boş ver. Haydi, devam edelim.”

Cress sevinçle gülümseyip Thorne’un elini tuttu. Çölün hareli kumlarında yürüdüler. Cress’in hayalleri yorgunluğunun önüne geçmişti. Havlular ayaklarını dağlıyordu, çarşafın açıkta bıraktığı baldırları yanıyordu ve susuzluktan zihni bulanmaya başlamıştı ama olsun. Çok yaklaşmışlardı.

Birden Cress’in içine bir kurt düştü. Ne tuhaftır ki, vahaya bir türlü yaklaşamıyorlardı. Sanki göl her adımlarında yer değiştirerek onlardan kaçıyordu.

Cress umutsuzca yola devam etti. Mesafeler yanıltıcı olabilirdi. Yakında oraya ulaşacaklardı. *Ha gayret,* diye söylendi içinden. *Sık dişini.*

“Cress?”

“Kaptan,” dedi soluk soluğa. “Dayan. Geldik sayılır.”

“Cress, dur. Vahaya yaklaştık mı? İyi bak.”

Cress olduğu yerde sendeledi. “Ben.”

“Cress, cevap ver. Ağaçlar daha mı büyük görünüyor?”

Cress gözlerini kırpıştırarak suya ve ağaçlara baktı. Koluyla yüzünü sildi, içinden alev fışkırıyordu ama teri kurumuştu.

Gerçek o kadar acıydı ki, söylemeye dili varmıyordu. “Ha-hayır. Ama nasıl...”

Thorne üzüntüyle iç çekti. “Serap gördün. Işık gözlerini yanılttı.”

“Ama hâlâ görebiliyorum. Gölde adacıklar bile var.”

“Biliyorum. Seraplar gerçekçi olur ama yalnızca görmek istediklerini görürsün. Sadece bir göz yanılması. Aslında orada değil.”

Cress büyülenmişçesine hafifçe çırpınan suya ve rüzgârda dalları titreşen ağaçlara baktı. Ne kadar da gerçek duruyordu. Ona doğru esen serin rüzgârın kokusunu, hatta tadını bile alabiliyordu.

Kızgın kumların tenini yakacağından korkmasa yere yığılacaktı.

“Üzülme,” dedi Thorne. “Çölde serap görmek doğal.”

“Ama ben... Nasıl anlayamadım? Bununla ilgili bazı hikâyeler okumuştum. Yine de öyle gerçekti ki.”

Thorne çarşafını yoklayıp elini buldu. “Ağlamayacaksın değil mi?” dedi tatlı sert bir sesle. Su bu kadar değerliyken ağlamaya bile izin yoktu.

“Hayır,” diye fısıldadı Cress. Aslında ağlamak istiyordu ama vücudunun gözyaşı üretebileceğinden emin değildi.

“Güzel. Haydi, bize dinlenebileceğimiz bir kum tepesi bul.”

Cress gözlerini o yanıltıcı manzaradan güçlükle ayırdı. En yakındaki kum tepeciklerini tarayarak Thorne’u güneye bakan bir tanesine götürdü. Durdukları anda içinde bir tel koptu sanki. Acıyla inleyip yere yığıldı.

Thorne paraşütten kestikleri parçayı yere serip köşelerini üzerlerine örttü.

Kolunu Cress’in omzuna atıp onu kendine çekti. Cress kendini ihanete uğramış gibi hissediyordu. Çöl, güneş, gözleri, hepsi yanıltmıştı onu. Ve şimdi gerçeği görebiliyordu.

Orada göl filan yoktu.

Ağaçlar da yoktu.

Sadece uçsuz bucaksız çöl vardı.

Ve burada ölebilirlerdi. Sonsuza dek yürüyemezlerdi ki.

Cress yarını bile çıkarabileceğinden emin değildi artık. Hem belki de daha çölün sonuna çok vardı. Tamam, dağlara ulaşmaya çalışıyorlardı ama ne olacaktı oraya gidince? Bir yerleşim bölgesi bulabilecekler miydi?

“Korkma, ölmeyeceğiz,” dedi Thorne aklında geçenleri okumuş gibi. Sesi yumuşak ve ikna ediciydi. “Daha kötülerini de gördüm.”

“Sahi mi?”

Thorne ağzını açtı ama duraksadı. “Biliyorsun uzun bir süre hapiste kaldım. Orası da bir piknik ortamı sayılmazdı.”

Cress bileğini kesen ipleri gevşetmek için eğildi.

“Şimdi düşünüyorum da, ordu desen o da berbattı.”

“Ama orada sadece beş ay kaldın,” diye mırıldandı Cress. “Çoğunda da uçuş eğitimindeydin.”

Thorne başını eğdi. “Sen nereden biliyorsun bunu?”

“Araştırdım.” Ona geçmişine ait bir sürü detay bildiğini söylemedi tabii. Thorne da daha fazla üstelemedi.

“Tamam, belki de bu en kötüsü,” dedi Thorne “ama atlatacağız. Bir yerleşim bölgesi bulduğumuza Rampion’la bağlantı kuracağız ve bizi almaya gelecekler. Sonra Levana’yı tahttan indireceğiz ve yığınla ödül

parası alacağım. Topluluk suçlarımı affedecek. Hepimiz sonsuza dek mutlu yaşayacağız.”

Cress ona biraz daha sokuldu. Söylediklerine inanmayı öyle çok istiyordu ki.

“Ama önce buradan kurtulmalıyız.” Omzunu sıvazladı. Cress yorgunluğuna bir kez daha lanet etti. Thorne’un dokunuşlarının tadını bile çıkaramıyordu. “Bana güvenmelisin, Cress,” dedi. “Seni bu cehennemden çıkaracağım.”

BÖLÜM

Yirmi bir

İŞTE BU KADAR," DEDİ DOKTOR ERLAND AMELİYAT ipliğinin ucunu keserek. "Ben elimden geleni yaptım." Cinder kuruyan dudaklarını yaladı. "Yani... iyi olacak mı?"

"Bekleyip göreceğiz. Şansı varmış. Mermiler hayati bir organa isabet etmemiş. Zaten o zaman bu kadar dayanamazdı. Ama çok kan kaybetmiş. Birkaç gün uyutacağım onu. Levana'nın askerleri tek kullanımlık silahlar olarak tasarlandı. Sağlıkları iyiyken çok güçlü ve etkililer ama genetikleriyle oynandığı için dinlenmekte güçlük çekiyorlar. Yaralandıklarında bile yapamıyorlar bunu."

Cinder, Wolf'un yaralarına baktı. Koyu mavi ameliyat ipliğinin kenarlarında çirkin şişlikler oluşmuştu. Çıplak göğsü eski yara izleriyle kaplıydı. Çok şey görüp geçirdiği belliydi. Bunu da atlatırdı herhâlde. Öyle değil mi?

Yanındaki masada, bir tepsinin içinde doktorun çıkardığı mermiler duruyordu. O kadar ufaklardı ki, insan bu kadar ağır bir hasara sebep olabildiklerine inanamıyordu.

"Başka kimsenin ölmesine izin veremem," diye fısıldadı.

Doktor ameliyat aletlerini yıkarken kafasını kaldırdı. "Kraliçe onlara tek kullanımlık silahlar olarak baksa da, aslında son derece dayanıklılar." Neşterle cımbızı mavi bir sıvının içine attı. "Güzelce dinlenirse iyileşeceğini düşünüyorum."

"Yine de emin değilsiniz."

Cinder, Wolf'un yatağının yanındaki tahta iskemleye çöküp elini tuttu. Scarlet'ın yerini tutamazdı tabii ama belki dokunuşu onu rahatlatırdı.

Cinder gözlerini kapadığında müthiş bir vicdan azabıyla sarsıldı. *Scarlet.* Wolf uyandığında deliye dönecekti.

"Belki şimdi bana bir Ay askeri ve muhafızıyla ne işin olduğunu anlatırsın."

Cinder iç çekti. Aklını toplayıp hikâyesinin nerede başladığını hatırlamaya çalıştı. Sonunda ona Michelle Benoit'yı arayışlarını anlatmaya karar verdi. Sırrını ölümüne kadar saklayan bu kadın hakkında daha çok

bilgi edinmeye çalışmıştı. Geçmişiyle ilgili ipuçları bulmuş ve bunlar onu Dünyaya getirmişti. Benoit o zamanlar üç yaşında bile olmayan ve Kraliçe'nin cinayet teşebbüsüyle ölümün kıyısından dönen bir çocuğa neden bel bağlamıştı?

Cinder, Doktor Erland'a ipuçlarını takip ederek Paris'e gittiklerini, orada Michelle Benoit'nın öldüğünü öğrendiklerini ama torunuyla tanıştıklarım anlattı. Scarlet'la Wolf'un nasıl dost olduklarını, Wolf'un ona zihinsel yeteneklerini kullanmayı ve dövüşmeyi öğrettiğini...

Rampion'da uğradıkları saldırıyı ve Sybil Mira'nın Scarlet'ı kaçırdığını da atlamadı. Şimdi yalnızca o ve Wolf kalmıştı. Bir de güvenmeyi çok istediği ama henüz adını bile bilmediği şu muhafız.

“Prensesine hizmet ettiğini söyledi,” dedi Cinder usulca. “Her nasılsa beni biliyor.”

Erland elektriklenen saçlarını düzeltmeye çalıştı. “Belki Sihirbaz Miranın ya da Kraliçe'nin senin hakkında konuştuğunu duymuştur. Tahtın gerçek vârisine sadıkmış neyse ki. Levana'nın seni gözünü bile kırpmadan öldürüp ödülünü almaya koşacak sayısız yandaşı var.”

“Bilmez miyim?”

Doktor Erland yine de muhafızın müttefikliğinden rahatsız görünüyordu. “Seni gerçek kraliçe olarak kabul etmesine gelirsek...”

Cinder, Wolf'un elini sıkarak iskemlesinde huzursuzca kıpırdandı.

“Yıllardır seni yeniden bulacağım güne hazırlanıyordum, Bayan Linh. Doğruca bana gelmeliydin.”

Cinder burnunu kırıştırdı. “İşte bundan gelmedim.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Hapishane hücremde bana bir prenses olduğumu söylediğinizde ne tepki vermemi bekliyordunuz? Bir hiçken birdenbire kayıp bir prensese dönüşüverdim. Ne yapacaktım? Boynunuza atılıp bana çizdiğiniz kaderi kabul mü edecektim? Belki de gelecek için bambaşka planlarım vardı. Bunu hiç düşünmediniz mi? Ben bir prenses ya da bir lider olarak yetiştirilmedim. Kimliğimi kabullenmek için zamana ihtiyacım vardı. Kafamı kurcalayan soruların cevaplarını Fransa'da bulabileceğimi düşündüm.”

“Bulabildin mi bari?”

Cinder, Benoit'nın çiftliğindeki yeraltı laboratuvarını ve sekiz yıl uyuduğu geçici ölüm tankını hatırlayarak omzunu silkti. Orada adını

bilmediği ve yüzünü bile görmediği biri ona yeni bir isim, yeni bir geçmiş ve yeni robot uzuvları vermişti.

“Bazılarını evet.”

“Ya şimdi? Kaderini kabullenmeye hazır mısın, yoksa hâlâ bir arayışta mısın?”

Cinder kaşlarını çattı. “Söylediğiniz kişi olduğumu biliyorum ve birinin Levana’yı durdurması gerek. O kişi bensem, evet, hazırım.” Wolf’a baktı. *En azından öyle olduğumu sanıyordum*, diye düşündü. Her şeyi mahvetmeden önce.

“Güzel,” dedi doktor. “Çünkü bir plan yapmamızın vakti geldi. Kraliçe Levana daha fazla tahtta kalamaz. Hele Dünya’yı yönetmesine asla göz yumamayız.”

“Katılıyorum. Aslına bakarsanız bir planım vardı. Yani bizim vardı.”

Doktor Erland tek kaşını kaldırdı.

“Medyanın düğüne gösterdiği ilgiyi lehimize kullanacaktık. Saraya sızıp törene katılacak ve onu durduracaktık.”

“Düğünü durdurmak mı?” Erland hiç de etkilenmişe benzemiyordu.

“Evet. Herkese kim olduğumu açıklayacaktım. Tüm o kameraların önünde Kai’ye onunla evlenemeyeceğini söyleyecektim. Dünya liderleri Levana’nın Dünya’yı işgal etmeyi planladığını öğrenince onun imparatoriçe olmasına asla izin vermeyecekti. Ve sonra Levana’dan tahtını bana bırakmasını isteyecektim.” Avucu kor gibi yanmaya başlamıştı. Wolf’un elini bırakıp avucunu pantolonuna sürttü.

Doktor Erland birden ciddileşti. Eğilip Cinder’ın kolunu sertçe çimdikledi.

“Ah! Ne yapıyorsunuz?”

“Bir an seni halüsinasyonlarımdan biri sandım. Bu kadar aptalca bir plan gerçek olmazdı çünkü.”

“Neden aptalca? Haberler jet hızıyla yayılacak. Levana bunu engelleyemeyecek.”

“Evet, yayılacak ve herkes kendini prenses sanan deli sayborgu konuşacak.”

“Sizin gibi kanımı test edebilirler. Kim olduğumu kanıtlayabilirim.”

“Hiç şüphesiz Majesteleri bunu yapmanı sabırla bekleyecektir.” Küçük bir çocukla konuşur gibi ona doğru eğildi. “Kraliçe Levana pençelerini Topluluk’a öyle bir geçirdi ki, daha *prenses* bile diyemeden ölürsün. Sevgili

imparatorun Kai şimdilik onun bir dediğini iki etmiyor. Yeni bir savaş çıkmaması ve vebanın panzehirini ele geçirmek için her şeyi yapar. Kanun kaçağı on altı yaşında bir kızın iddiasına prim vererek Levana'yı kızdırmayı asla göze almaz." Cinder kollarını kavuşturdu. "Ya yanılıyorsanız?"

Doktor Erland tek kaşını kaldırınca Cinder somurttu. "Pekâlâ. Senin önerin ne ihtiyar? Belli ki politik devrimler konusunda tecrübelisin. Lütfen, engin bilgilerinle aydınlat beni." Doktor Erland küçük yazı masasındaki şapkasını alıp kafasına taktı. "Öncelikle biraz daha kibar olmayı öğrenmelisin, yoksa kimse bir prenses olduğuna inanmaz."

"Tabii ya. Başarısız devrimlerin bir numaralı ortak özelliği zarafetten yoksun davranışlardır zaten."

"Bitirdin mi?"

"Aksine. Daha yeni başladım."

Doktor Erland ona öfkeyle baktı. Cinder da başını küstahça arkaya atarak ona aynı şekilde karşılık verdi.

Sonunda Cinder gözlerini devirdi. "Tamam, bitirdim."

"İyi. Çünkü konuşacak çok şeyimiz var. Öncelikle Ay Ülkesi'ne nasıl döneceğiz?"

"Ay Ülkesi mi?"

"Evet. Prensesi olarak doğduğun kaya parçası."

"Ay Ülkesi'ne mi gitmemi istiyorsunuz?"

"Hemen bugün değil elbette ama eninde sonunda evet. Şu düğünle boşuna zaman harcıyorsun. Ay'dakiler Dünyalıların ne düşündüğünü umursamaz. Burada kimliğini açıkladığında Kraliçeye isyan edeceklerini mi sanıyorsun? Onu devirip seni tahta mı çıkaracaklar?"

"Elbette. Asıl hükümdarları benim!"

Cinder kendi sözleriyle irkildi. Kimliğini bu kadar benimsediğinin farkında değildi. Gururla karışık tuhaf bir histi bu.

"Sen tahtın gerçek vârisisin," dedi doktor. "Ama ikna etmen gerekenler Aylılar, Dünyalılar değil. Ay halkı senin hayatta olduğunu bilmeli. Ancak onların desteğiyle hakkını arayabilirsin. Tabii Levana kolay pes etmeyecektir."

Cinder adrenalin uyarıcılarının dağılması için ensesini ovuşturdu. "Öyle olsun. Diyelim haklısınız ve bu işin tek yolu bu, Ay'a nasıl gideceğiz? Yanlış bilmiyorsam bütün girişler yeraltında ve kameralarla izleniyor."

“Aynen öyle. Oraya gizlice girmenin bir yolunu bulmalıyız. Geminizi kullanamayacağımız aşikâr.” Doktor bir an duraksayıp yanağını ovuşturdu. “Dikkatli bir plan yapmak gerek.”

“Ah, harika! Yine planlar, planlar... En sevdiğim!”

“Bu arada kasabada fazla dolaşma. Geminde kal. Burası da tam anlamıyla güvenli değil.”

Cinder ona ters bir bakış fırlattı. “Bilmem fark ettiniz mi ama beni herkes gördü. Bu saatten sonra saklanmam neye yarayacak?”

“Benim kastettiğim o değildi. Salgın en kötü burayı vurdu. Şimdilik durum kontrol altında ama seni tehlikeye atamayız.”

“Benim bağışıklığım var. Zaten bütün yaşananların fitilini bu ateşlemedi mi?”

Doktor derin bir iç çekti. Yüzündeki yenilgi ifadesi Cinder’ı telaşlandırdı.

“Doktor?”

“Hastalık değişim geçiriyor,” dedi Doktor Erland. “Kanıtını kendi gözlerimle gördüm. Artık Aylılar da vebaya yakalanabiliyor. En azından, bazıları.”

Cinder’ın teninde karıncalar dolaşmaya başlamıştı sanki. Eski korkularının bu kadar çabuk geri dönmesi inanılmazdı. Haftalarca Dünya’nın en acımasız katillerinden biri ona cesaret aşılamıştı. Ona yenilmez olduğunu söylemişti. Ama şimdi tehdit geri dönmüştü.

Ve Cinder her şeyin başladığı Afrika’daydı.

Kapı tıklatılınca ikisi de yerinden sıçradı. Muhafız koridorda dikiliyordu. Duştan yeni çıktığı için saçları hâlâ nemliydi. Üzerinde Rampion’da bulduğu Dünyalı asker üniforması vardı. Yaraları artık görünmese de, Cinder duruşundaki tuhaflığı fark etti. Bütün ağırlığını sağlam tarafına vermişti.

Elindeki tepside sarımsak kokan bir gözleme vardı.

“Konuştuğunuzu duyunca ameliyatın bittiğini tahmin ettim. Arkadaşın nasıl?”

Cinder, Wolf’a baktı. O da salgına karşı dirençsiz olacaktı. Birden odadaki herkesin Aylı olduğunu fark etti. Doktor Erland’ın söyledikleri doğruysa hepsi tehlikedeydi.

Yutkunarak boğazını tıkayan yumrudan kurtulmaya çalıştı. “Hâlâ yaşıyor.” Muhafıza elini uzattı. “Bu arada, ben, Cinder.” Muhafız gözlerini

kırpıştırdı. “Kim olduğunu biliyorum.”

“Yine de madem aynı taraftayız, doğru dürüst tanışalım istedim.”

“Demek bana güvenmeye karar verdin?”

Cinder kaşlarını çattı ama cevap veremeden muhafız tepsiyi diğer eline geçirip onunla tokalaştı.

“Jacin Clay. Sizinle tanışmak büyük bir onur.”

Cinder ne düşüneceğini bilemedi. Muhafızın sesi biraz alaycıydı. Normalde onunla senli benli konuşmasına rağmen bu kez *siz* demesi de şüphe çekiciydi. Cinder elini çekip yine Wolf’a baktı. Doktor Erland hastasının üzerine eğilmişti. Belli ki tanışma merasimine katılmaya niyeti yoktu.

Cinder terleyen avuçlarını pantolonuna silip tepsiye baktı. “Nedir bu? Hem keskin nişancısın. Hem uzay gemisi kullanmayı biliyorsun. Hem de yemek mi yapabiliyorsun?”

“Ah, bunu çocuklar getirdi.” Tepsiyi Cinder’ın eline tutuşturdu. “Sana vermemi istediler.”

“Bana mı?”

“*Sayborga* dediler. Buralarda senin gibi başka biri daha olduğunu sanmıyorum.”

“Hıh. Neden acaba?”

“Farafrah halkı seni hediyelere boğacaktır,” dedi Doktor Erland.

“İyi ama beni tanımıyorlar bile.”

“Elbette tanıyorlar. Hiç olmazsa televizyondan. Burası sandığın kadar dünyadan kopuk bir yer değil. Benim gelişim bile olay oldu.”

Cinder tepsiyi masaya bıraktı. “Sizi neden ihbar etmediler? Ödül parasını isteyen çıkmadı mı? Haydi, onu geçtim, Aylı olmanıza da mı takılmadılar?”

Doktor Erland bu soruyu yanıtlamak yerine kapının yanında heykel gibi kıpırdamadan duran Jacin’e baktı. O kadar sessiz ve hareketsizdi ki, odadaki varlığı kolayca unutuluyordu. Şüphesiz muhafızlık eğitiminden kalma bir alışkanlıktı. Fark edilmemeye alışkın olmalıydı.

Cinder, Jacin’e güvenmeyi seçmişti ama Doktor Erland’ın onunla aynı fikirde olmadığı belliydi.

“Ben gideyim de gemiye göz kulak olayım,” dedi Jacin. “Yoksa birileri çivilerini söküp hatıra niyetine saklamak isteyebilir.” Arkasına bile

bakmadan otel odasından çıktı. Yürüyüşü bir tuhaftı. Başka biri bunu kasıntılığına verebilirdi ama Cinder gerçeği biliyordu. Muhafız yaralıydı ve hâlâ çok acı çekiyordu.

“Biraz sert göründüğünün farkındayım,” dedi Cinder. “Ama kim olduğumu biliyor ve hem benim hem de Wolf’un hayatım kurtardı. Ona dostça davranmalıyız.”

“Sen sırlarını ortaya sermeyi uygun bulabilirsin, Bayan Linh. Ama ben, benimkileri sonuna kadar saklayacağım. Bu kasabanınkileri de öyle.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Buradaki insanlar Aylı olmamıza aldırmıyor çünkü burada yalnız değiliz. Farafrah halkının yüzde on beşinin Aylılardan oluştuğunu sanıyorum. Aynısı komşu vahalar için de geçerli. Halkımızın bir kısmı Ay’dan kaçtıktan sonra buraya sığınmış ve Kraliçe Channary’nin saltanatından beri de bu göç sürüyor. Hatta belki daha *öncesi* de vardır.”

“Yüzde on beş mi? Dünyalılar biliyor mu?”

“Açıkça konuşulmuyor ama herkesin haberi var. Burada beraber uyum içinde yaşıyorlar. Veba salgını çıktığında Aylılar hastalara bakıp ölüleri gömmüş. Tabii kimse salgını onların yaydığını bilmiyordu. Bu teori ortaya atıldığında iki tür çoktan kaynaşmıştı. Şimdi bu illetten beraberce kurtulmaya çalışıyorlar.”

“Ama Aylı göçmenlere yataklık etmek yasak. Levana bilse deliye döner.”

“Evet ama ona kim söyleyecek ki? Sahra çölündeki fakir ve hastalıklı bir kasaba kimin umurunda?”

Cinder dalgın bir yüzle bir parça gözleme kopardı. Üzeri nar gibi kızarmıştı ama içi yumuşacıktı.

Bu ona Aylılardan bir armağandı. Kendi halkından.

Hayretle açılan gözleriyle doktora baktı. “Be-beni biliyorlar mı?”

Doktor burnunu çekti. “Yalnızca Kraliçe’ye kafa tuttuğunu.” Cinder buraya geldiğinden beri ilk kez doktorun öfkeli yüz ifadesinin ardında muzip bir gülümseme fark etti. “Ve bir de... onu öldürmeyi planladığına inanmalarını sağlamış olabilirim.”

“Öldürmek mi?”

“İşe yaradı,” dedi Doktor Erland omzunu silkerek. “Bu insanlar sonuna dek senin yanında.”

BÖLÜM

Yirmi iki

"AY SİHİRBAZI AIMERY PARK, MAJESTELERİ."

Sihirbaz, Nainsi'nin yanından geçip Kai'nin çalışma odasına süzülürken Kai'yle Torin yan yana durdu. Aimery masanın önünde bordo paltosunun uzun kolları halıyı süpürecek kadar eğilmesine rağmen, genel havasında Kai'nin sinirlerini zıplatan bir küstahlık vardı. Bu adamın onu neden rahatsız ettiğini anlayamıyordu. Belki de dudaklarının kenarlarında uçuşan şu sahte gülücükten hoşlanmıyordu. Ya da o gülücüğün yalnızca birini kontrol ederken gözlerine ulaşmasından.

"Bize katıldığınız için teşekkür ederiz," dedi Kai, Aimery Park'a oturmasını işaret ederek. "Buyurun, lütfen."

"Benim için zevk," dedi Aimery ve ona gösterilen koltuğa kuruldu. "Ay Ülkesi'nin müstakbel kralına hizmet etmek için elimden ne gelirse yaparım."

Kral sözcüğü Kai'nin huzursuzca kıpırdanmasına sebep oldu. Levana'yla evlenerek yeni bir unvan kazanacağını biliyordu ama Ay'ın hükümdarları konusundaki kanunları son derece katıydı.

Bir Dünyalının Ay'ı asla yönetemeyeceği açık ve net bir şekilde belirtilmişti. Kai Kraliçe'nin eşi ve göstermelik bir kral olacaktı o kadar.

Ne yazık ki, Doğu Uluslar Topluluğunun benzer ölçüde koruyucu kanunları yoktu. Kai'nin büyük büyük büyükbabası ve ülkenin ilk imparatoru torunlarının eşleri konusunda sağlam kararlar alacağına güvenip bu konuyu onların inisiyatifine bırakmıştı.

"Sizinle Dünya Birliği'nin yeni farkına vardığı bir durumu konuşmak istiyorum," dedi Kai ve başıyla Torin'e bir işaret verdi.

Danışman masaya yaklaşıp tam ortasına bir ekran kurdu. Bir düğmeye bastığında Dünya ve çevresindeki 327 Aylı uzay gemisinin hologramı belirdi.

Kai, sihirbazı dikkatle izliyordu ama Aimery Park'ın yüzünde tek bir kas bile oynamadı. Yüzlerce minik sarı noktanın yansıması kara gözlerine vurmuştu.

“Sizin de gördüğünüz üzere Dünya’nın etrafı Aylı gemiler tarafından kuşatılmış,” dedi Kai.

Aimery’nin yanağı seğirmeye başlamıştı. Her an bir kahkaha patlatabilecekmiş gibi duruyordu. Ne var ki, konuştuğunda sesi son derece kontrollüydü. “Oldukça çarpıcı bir resim, Majesteleri,” dedi. “Paylaştığınız için teşekkür ederim.”

Kai dişlerini sıkarak koltuğuna oturdu. Bir güç gösterisi olarak ayakta durmak istiyordu ama Aylıların bu tip akıl oyunlarından etkilenmediğini çoktan öğrenmişti. En azından, otururken rahat görünebilirdi. Bütün gündür bu konuşmanın korkusuyla kıvrandığını belli etmezdi belki.

“Rica ederim,” dedi. “Belki bana orada neler olduğunu açıklamak istersiniz.”

Aimery arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. “Bu gördükleriniz gezi gemileri,” dedi. “Aylı zengin aileler tatilde galaksi gezintilerine çıkmaya bayılıyor.”

Kai gözlerini kıstı. “Ve bu galaksi gezinti gemileri Dünya’nın on bin kilometre ötesinde demirleyip orada günlerce kalıyor, öyle mi?”

“Müşterilerine daha iyi bir manzara vadedebileceklerini sanmıyorum.” Aimery hafifçe gülümsedi. “Kim bilir güneşin doğuşu oradan ne şahane görünüyordur?”

“İlginç. Hâlbuki bunlar bana keşif gemileri gibi görünmüştü. Çünkü üç yüz yirmi yedisi de Ay tahtının armasını taşıyor. Belki Dünya Birliği’ni izliyorlardır diye düşündüm. Ya da bir saldırı hazırlığında olduklarını.”

Aimery’nin yüz ifadesi değişmedi. “Kusura bakmayın. Hata bende. Size durumu tam açıklayamadım. Bunlar asillerimizin gemileri ve elbette tahtın armasını taşıyacaklar. Arada onların da tatile ihtiyacı oluyor.”

Hologramdaki okyanuslar güneşin altında parlayıp beyaz bulutlar atmosferde sürüklenirken iki adam uzun bir süre birbirlerinin gözlerine baktı.

“Kraliçe Levana böyle bir süreçte bizi neden tehdit ediyor bilmiyorum,” dedi Kai. “Ama bana kalırsa gereksiz bir güç gösterisi yapıyor ve barışçıl görüşmelerimizi sürdürmemizi güçleştiriyor. Gemilerin yirmi dört saat içinde Ay Ülkesi’ne geri dönmesini istiyorum.”

“Ya Majesteleri bunu reddederse?”

Kai’nin elleri titriyordu. Sakin olmaya çalıştı. “Üzülerek söylüyorum ki, öyle bir durumda Birlik’in geri kalanının davranışlarından sorumlu

değilim. Altı Dünya ülkesine gerçekleştirilen saldırılardan sonra Dünya liderlerinden biri bu güç gösterisine kendi yöntemleriyle karşılık verebilir.”

“Affedin, Majesteleri ama bana bu gemilerin Dünya Birliği’nin sınırlarını ihlal ettiğini söylemediniz. Majesteleri Kraliçe durumu fark etmemiş olmalı. Kendisini bilgilendirdiğimde onlara gerekli uyarıyı yapacaktır.” Öne eğilip bembeyaz dişlerini göstererek sırıttı. “Doğru anladım değil mi? Ay gemileri resmi sınırları aştı?”

Kai masanın altında yumruklarını sıktı. “Şimdilik, hayır. Ama bu.”

“O hâlde Ay Ülkesi, Birlik kanunlarına göre herhangi bir suç işlemedi. Bu durumda onlara saldırmak için nasıl bir gerekçe göstereceksiniz?”

“Zor kullanarak bize isteklerinizi kabul ettiremeyeceksiniz,” dedi Kai. “Majesteleri Kraliçe ateşle oynadığını biliyor olmalı. Sabrım tükenmek üzere. Birlik de Levana’nın bitip tükenmek bilmeyen isteklerinden usandı. Gösterdiğimiz iyi niyetin suistimal edilmesine tahammülümüz yok artık.”

“Kraliçe Levana’nın sizden bir isteği kalmadı,” dedi sihirbaz. “Topluluk bütün arzularımızı yerine getirdi zaten. Barışçıl gemileri bir tehdit olarak görmeniz beni ziyadesiyle üzdü.”

“Söyleyin. Bizim için bir mesaj niteliği taşımıyorlarsa neden oradalar?”

Aimery omzunu silkti. “Belki de Ay Ülkesi’yle Topluluk arasındaki barış anlaşmasının sonlanmasını bekliyorlardır.

Sonuçta, Majesteleri Bremen Antlaşması’nı imzaladığında iki ulusun halkı serbestçe birbirlerini ziyaret edebilecek.” Alayla sırıttı. “Topluluk senenin bu zamanı pek güzel.”

Sihirbaz ayağa kalktığında Kai onu boğmak istedi. “Sanırım hepsi bu kadar, Majesteleri,” dedi Aimery Park paltosunun geniş, bordo kollarının örttüğü ellerini kavuşturarak. “Tabii düğünde çalınacak senfonileri konuşmak isterseniz biraz daha kalabilirim.”

Kai öfkeden kızaran yüzüyle ayağa kalkarak hologramı kapadı. “Bu iş daha bitmedi.”

Aimery kibarca başını eğdi. “Madem ısrar ediyorsunuz, Kraliçemi durumdan haberdar edeyim. Gerisini onunla konuşun. Gerçi bana sorarsanız, düğünden sonrayı bekleyin derim. Takdir edersiniz ki, şu anda aklı oldukça dağınık.” Eğildi ve tekrar doğrulduğunda yüzünde yine o alaycı gülümsemesi vardı. “Kraliçe’ye selamlarınızı ileteceğim.”

Aimery çekip gittiğinde Kai öfkeden titriyordu. Aylılar akıl oyunlarına bile başvurmadan her seferinde onu delirtmeyi nasıl başarabiliyordu?

Kai aniden bir şeyler fırlatmak istedi ama elindeki ekran Torin'indi. Onu danışmanına geri verip "Yardımın için teşekkürler," diye mırıldandı.

Görüşme boyunca tek kelime etmeyen Torin kravatını gevşetti. "Yardımıma ihtiyacınız yoktu ki, Majesteleri. Fikirlerinizi gayet güzel beyan ettiniz." İç çekip ekranı kemerine taktı. "Ne yazık ki, Sihirbaz Park'ın sağlam dayanakları var. Galaksiler arası kanunlar gereği, ay henüz bir suç işlemedi. En azından, o gemiler konusunda."

"Belki de galaksiler arası kanunların yeniden gözden geçirilmesi gerek."

"Haklı olabilirsiniz, Majesteleri."

Kai tekrar koltuğuna yığıldı. "Sence beni kızdırmaya mı çalışıyorlar, yoksa anlaşma imzalandığında gerçekten Topluluk'a saldırmayı mı planlıyorlar? Levana imparatoriçe unvanını almakla yetinir sanmıştım. Bütün ordusunu buraya taşıyacağı aklımın ucundan geçmedi." Bu sözleri yüksek sesle söylemekle bir nevi saflığını itiraf etmiş oluyordu. Kai usulca küfretti. "Doğrusunu istersen şu evlilik işinde acele ettiğimizi düşünmeye başladım."

"O sırada daha doğru bir karar veremezdiniz."

Kai ellerini ovuşturarak sihirbazın uyandırdığı güvensizliği üzerinden atmaya çalıştı. "Torin? Sana bu evlilik olmadan bizi savaştan kurtarabileceğimi ve panzehri alabileceğimi söylesem ne tepki verirdin?"

Torin sihirbazdan boşalan koltuğa oturdu. "Aklınızdan geçeni sormaya korkuyorum, Majesteleri."

Kai boğazını temizlemek için hafifçe öksürüp Nainsi'ye seslendi. Bir dakika sonra Nainsi'nin ufak tefek ve parlak beyaz vücudu kapıda belirdi. "Yeni bir şey bulabildin mi?" diye sordu Kai.

Nainsi masaya yaklaştı. Alıcısının ışığı iki kez yanıp söndü. "Danışman Konn Torin'den odayı terk etmesini rica edeyim mi?"

Torin kaşlarını kaldırdı. Kai *gerek yok* dercesine elini salladı.

"Michelle Benoit'yla ilgili detaylı bir rapor hazırladım," dedi Nainsi. "Ordudaki görevi, ne tarz işler yaptığı ve bunun gibi konularla ilgili. Ayrıca ona yakın on bir kişinin bilgilerine de ulaştım. Araştırmalarım 85 yılına kadar uzanıyor."

"Michelle Benoit da kim?" diye sordu Torin. Aslında bunu öğrenmek istemiyormuş gibi bir hâli vardı.

“Michelle Benoit 56 yılında Dünya’ya gelmiş,” dedi Nainsi. “İlk yirmi sekiz yılının çoğu Avrupa Federasyonu ordusunda geçmiş. Filo komutanı olarak görev yapmış. 85 yılında Ay Ülkesi’ne gerçekleştirdiği diplomatik bir uçuş sebebiyle Üstün Hizmet Madalyası almış. Bu görevde... ”

“Prenses Selene’yle bir ilgisi olabileceğini düşünüyoruz,” diye araya girdi Kai. Masasındaki ekrana birkaç komut girdi. Birkaç saniye sonra, ekranda Güney Fransa’daki tarım arazilerini gösteren bir uydu fotoğrafı belirdi. “Bu çiftlik onun,” dedi yanan araziyi gösteren siyah noktayı işaret ederek. “Cinder saldırıdan hemen önce Dünya’ya döndüğünde buraya indi. Dolayısıyla onun da Michelle Benoit’yı bir ipucu olarak gördüğünü düşünüyoruz.” Torin’in yüzü asıldı ama yorumunu sonraya sakladığı belliydi. “Anlıyorum.”

“Nainsi, işe yarar başka bir bilgiye ulaşabildin mi?”

“İşe yarar, kişisel bakış açısıyla ilgili bir terimdir ve... ”

“Nainsi. Konumuzla ilgili bir bilgiye ulaşabildin mi?”

“Konumuz nedir?” diye sordu Torin. “Ne bulmayı umuyorsunuz?”

“Prenses Selene’yi.”

Torin sıkıntıyla iç çekti. “Yine mi?”

“Evet. Yine,” dedi Kai. Gökyüzünü işaret etti. “Bana Levana’ya meydan okumamı söyleyen sen değil miydin?”

“Hayaletleri kovalamanızı kastetmemiştim.”

“Ama bir düşünsene. Prenses Selene, Ay tahtının gerçek vârisi. Onu bulmak bize üstünlük sağlamaz mı?”

Torin dudaklarını birbirine bastırdı. Neyse ki, hemen kestirip atmadı. “Bunlara dalıp gerçekten önemli mevzuları unutmanızı istemem,” dedi en sonunda.

Kai alayla homurdandı. “Yeşim taşından şamdanlar ya da düğünde takacağım kuşağa uçan yarasalar mı yoksa bir çift turna mı işleneceği gibi önemli mevzular mı?”

“Bu bir şaka değil.”

“Bilmez miyim?”

Torin alnını ovuşturarak birkaç saniye Nainsi’ye baktı. Sonra gözleri tavana kaydı. “Majesteleri. Linh Cinder sizi kendi uyardı. Kraliçe Levana daha önce prensesi bulmaya çalıştığınız için sizi öldürmeyi planlıyor. Bu amacınızdan vazgeçmediğinizi öğrenirse sizce tepkisi ne olacak?”

“Önemi yok. Zaten benden kurtulmayı planlıyor. Başka ne yapabilir ki? Prenses Selene tahtın tek vârisi. Onun ortaya çıkması Levana’nın saltanatının sona ermesi demek.”

Torin’in omuzları çöktü. “On beş yaşında bir kız Levana’ya karşı ne yapabilir?”

“On altı.”

“Tamam, on altı. Sizce Topluluk’un tek kurtarıcısı o mu?” Kai yutkundu. “Evet,” dedi kararlılıkla.

Torin arkasına yaslandı. “Pekâlâ. Sizi caydırmaya çalışmayacağım.” Tekrar Nainsi’ye baktığında gözlerinde suçlayıcı bir ifade vardı. Tüm bunlara android sebep olmuştu sanki. “Devam et, lütfen.”

Nainsi raporunu okumayı sürdürdü. “Michelle Benoit 11 Ağustos’ta kaybolmuş. En son çiftliğindeymiş. Bileğinden çıkarılan kimlik çipi evinde bulundu. Etrafta boğuşma izleri yokmuş. İki hafta sonra, on bir yıldır Benoit’yla yaşayan torunu Scarlet, Rieux’deki evlerinden Paris’e gelmiş. Takip kayıtlarına göre iki gün Paris’teymiş ama sonra kimlik çipinden sinyal alınamamaya başlamış. Büyük ihtimalle çıkarılıp yok edildi. Kimlik çipi en son Paris’teki terk edilmiş opera binasının yakınında görülmüş. Aynı zamanlarda bir 214 Rampion’ın inişi ve kalkışı yakınlardaki bit bankomatın kamera kayıtlarına takılmış. Öte yandan, uydudan gelen bilgilerde o sırada o bölgede bir uzay gemisi görünmüyor. Elimdeki olasılıkları eksilterek vardığım sonuca göre, bu gemi Linh Cinder’ın saklandığı gemi ve Scarlet Benoit da şu anda onunla olabilir.”

Kai kaşlarını çattı. Torin bile meraklanmış görünüyordu. “Yani Cinder bu kızı almak için Paris’e mi gitti?”

“Mantıken olabilir.”

“Scarlet hakkında başka ne biliyoruz?”

“Kimlik kayıtlarına göre 115’te Michelle Benoit’nın yanına gelmiş. Prenses Selene’nin varsayılan ölüm tarihinden iki yıl sonra. Doğum günü bilgilerine göre on sekiz yaşında ama doğumuyla ilgili bir hastane kaydı yok. Dört yaşına girene kadar onunla ilgili hiçbir bilgiye ulaşamadım. Dolayısıyla mevcut kayıtların geçerliliğini de doğrulayamıyorum.”

“Ne demek bu?”

“Scarlet Benoit hastanede doğmamış. Babası Luc Raoul Benoit da öyle. Resmi kayıtlar olmadan doğumlarıyla ilgili herhangi bir bilgiye güvenemeyiz. Scarlet Benoit’yla ilgili bilgilerimizin hepsi sahte olabilir.”

Kai avuçlarını masaya vurdu. “Sence bu kız... yani Scarlet Benoit, Prenses Selene olabilir mi?”

“Bu bilgiyi şu an için kanıtlayamam ama aksi için de bir kanıtım yok.”

Kai haftalardır ilk kez nefes alıyormuşçasına odadaki havayı ciğerlerine çekti. “Cinder tüm bunları biliyor. Aynı şeyleri düşünmüş olmalıyız. Ve Scarlet şimdi Cinder la. Prensesi bizden önce buldu.”

“Majesteleri, lütfen hemen sonuca varmayın,” diye uyardı Torin.

“Ama mantıklı değil mi?”

Torin kaşlarını çattı. “Gerekli kanıtları bulana dek yorum yapmayı reddediyorum. Tahminlere dayanarak karar veremeyiz.”

“Bir androidin tahminleri,” dedi Kai, Nainsi’yi işaret ederek. “Sıradan tahminlerden daha geçerliler.”

Ayağa kalkıp pencereye yaklaştı. Prenses Selene yaşıyordu. Emindi bundan.

Ve Cinder onu bulmuştu.

Hafifçe gülümsedi.

“Tüm bunları bu kadar iyimser karşıladığınıza sevindim doğrusu,” dedi Torin. “Ben dehşete kapılırsınız sanmıştım.”

“Neden? Prenses yaşıyor!”

“Bu kız gerçekten kayıp prensesse şu anda tehlikeli bir suçlunun tutsağı da ondan.”

“Bir dakika. Cinder tehlikeli filan değil.”

Torin ondan hiç beklenmeyecek bir öfkeyle ayağa fırladı. “Onun bir Aylı olduğunu unutmuş gibi konuşuyorsunuz. Bu sarayda bile bağlantıları var. Ülkenin en iyi korunan insanına, size dahi baskı yapabildi. Kendini geleneksel balomuza özel olarak davet ettirdi. Sonra da kanımca Kraliçe Levana’yı kışkırtmak için gizlice aramıza sızdı. Yüksek güvenlikli bir hapishaneden kaçtığını, bütün ordumuzu atlattığını ve bunu yaparak binlerce Dünyalının öldüğü bir saldırıya çanak tuttuğunu hatırlatmama bile gerek yok herhalde?”

Kai sırtını dikleştirdi. “Bize Levana saldırdı, Cinder değil.”

Torin sıkıntıyla inleyerek şakaklarını ovuşturdu. Kai danışmanını uzun zamandır ilk kez böyle görüyordu. Kai’yi aptalca davranmakla suçladığı öyle belliydi ki.

Kai birden öfkelendi. “Ayrıca Cinder balo davetimi reddetti. Buraya sırf beni uyarmaya geldi. Ve Doktor Erland...” Bir an duraksadı. Cinder’ın

Doktor Erland'la ne gibi bir ilişkisi olduğundan hâlâ emin değildi. "Levana, Cinder'ın ölmesini istiyor. Ve biz ona kaçmaktan başka seçenek bırakmadık."

"Majesteleri, bağışlayın ama bu kıza olan hislerinizin onunla ilgili konularda mantıklı kararlar vermenizi engellediğini düşünüyorum."

Kai'nin yanakları yanmaya başladı. Duygularını bu kadar mı belli etmişti?

"Yine de onu bulmaya çalışıyorum. Ordumun yarısı hâlâ onu arıyor."

"Asıl aradığınız o mu, yoksa prenses mi?"

"İkisi birlikteyse ne fark eder?"

"O hâlde Ay tahtına yeni bir kraliçe çıkarmayı ve Linh Cinder'ı affettirmeyi planlıyorsunuz, öyle mi?"

"Bilmiyorum. Belki. Bu o kadar kötü bir şey mi?"

"Linh Cinder onlardan biri. Size her konuda yalan söylediğini kabul ettiniz. Onun hakkında ne biliyorsunuz? Ölü bir kızın bileğinden bir kimlik çipi çaldı. Namlı bir hırsızın hapisten kaçmasına yardım etti. Daha devam edeyim mi?"

Kai suratını buruşturarak tekrar pencereye döndü. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Torin'in söylediklerinin doğru olmasından nefret ediyordu. Oysa Nainsi'nin ona verdiği umutlar sadece tahminlere dayanıyordu.

"Cinder'ın idama mahkûm olmasından kısmen kendinizi sorumlu tuttuğunuzu biliyorum," dedi Torin. Şimdi sesi daha yumuşaktı. "Ama onu idolleştirmekten vazgeçmelisiniz."

"Ne?" Kai şaşkınlıkla ona döndü. "Ben öyle bir şey yapmıyorum!"

Torin ona kuşkuyla bakınca Kai'nin huzursuzluğu arttı. "Tamam. Bazen ona hayranlık duyuyorum. Ama sen bile yaptıklarının ne kadar etkileyici olduğunu kabul etmelisin. Kız baloda Levana'ya kafa tuttu. Kaç kişi buna cüret edebilir?" Torin ceketinin önünü ilikledi. "Bence hakkında hiçbir şey bilmediğiniz bir kıza güvenmekle hata ediyorsunuz, Majesteleri. Üstelik bu kız başımıza büyük işler açtı."

Kai somurttu. Torin haklıydı tabii. Tam aksini hissetse de, aslında Cinder hakkında hiçbir şey bilmediği doğruydu.

Ama o bir imparatordu. Kendine göre bilgi kaynakları vardı. Kayıp prensesle ilgili bir şeyler öğrenebilirse Cinder'ın geçmişiyle ilgili bilgilere de ulaşabilirdi. Kai işe nereden başlayacağını gayet iyi biliyordu.

BÖLÜM
Yirmi üç

CRESS UYANDIĞINDA ONU SARMALAYAN KUMLAR değil - gerçi onlardan da çok vardı- bir çift koldu. Thorne onu kendine çekmişti ve Cress onun her nefesinde göğsünün inip kalkışını ensesinde hissediyordu. Gözlerini açmaya çalıştı.

Gece olmuştu. Ay bir önceki geceden daha büyük ve parlaktı. Gökyüzünü kaplayan yıldızlar onlara göz kırpıyordu.

Cress susuzluktan ölüyordu. Kuruyan dilini ıslatacak kadar tükürüğü bile kalmamıştı. Teninden yükselen alev sıcağına ve üzerindeki çarşaflarla battaniyeye rağmen titremeye başladı. Thorne'un koruyucu sıcaklığı bile onu ısıtmaya yetmiyordu.

Dişleri takırdayarak Thorne'a biraz daha sokuldu. Thorne onu sıkıca tuttu.

Cress kafasını kaldırdı. Yıldızlar bir girdaba dönüşerek tüm gezegeni yutmaya hazırlanıyordu sanki. Ona gülüyorlar, onunla alay ediyorlardı.

Gözlerini kapadığında Sybil'ın zalim gülüşünü hatırladı. Kafasının içinde bir çocuğun sesi çınladı:

14 ŞEHİR SALDIRIYA UĞRADI. ÜÇÜNCÜ ÇAĞIN EN KORKUNÇ KATLİAMI. 16.000 KİŞİ ÖLDÜ...

"Cress. Cress, uyan."

Titreyerek sıçradı. Thorne ay ışığında parlayan gözleriyle üzerine eğilmişti.

El yordamıyla alnını bulduğunda küfrü bastı. "Kahretsin! Çok ateşin var."

"Donuyorum."

Thorne onun kollarını ovuşturdu. "Özür dilerim. Bundan hoşlanmayacağını biliyorum ama yola devam etmemiz gerek."

Cress daha zalimce sözler düşünemiyordu. Hiç gücü yoktu. Vücudu en ufak bir esintide dağılıverecek gibiydi.

"Cress, duyuyor musun?" Thorne ellerini yanaklarına koydu. Teni serin ve rahatlatıcıydı.

"Yapamam." Konuşurken dili damağına yapışıyordu.

“Bal gibi yapabilirsin. Gece yürüyüp gündüz dinlenmeliyiz. Beni anlıyorsun değil mi?”

“Ayaklarım acıyor. Başım dönüyor.”

Thorne suratını buruşturdu. Cress parmaklarını onun saçlarına daldırdığını hayal etti. Thorne hapishane resimlerinde bile öyle temiz ve tertipliydi ki. Ama şimdi sakalları uzamış, saçları toza bulanmıştı. Yine de yakışıklıydı.

“Yürümek istemediğini biliyorum,” dedi. “Dinlenmeyi çoktan hak ettiğini de biliyorum ama burada yatıp kalırsan bir daha kalkamayabilirsin.”

Cress bu fikri o kadar da korkutucu bulmadı. Altındaki kumlar beşik gibi sallanıyordu. Elini Thorne’un göğsüne bastırıp kalp atışlarını hissetmeye çalıştı. Amacına ulaşınca mutlulukla iç çekti. Vücudu rüzgârda savrulan kum tanecikleri gibiydi...

“Kaptan,” diye mırıldandı. “Ben size âşığım.”

Thorne tek kaşım kaldırdı. Cress kalp atışlarını saymaya koyuldu. Akıncıda Thorne bir kahkaha attı. “Bunu iki koca günde mi fark edebildin? Dokunuşlarım sihrini yitirmeye başladı galiba.”

Cress’in Thorne’un göğsündeki parmakları büküldü. “Biliyor muydun?”

“Senin yapayalnız ve benim karşı konulmaz olduğumu mu? Ya ne sandın? Haydi, kalk.”

Cress’in başı kumlara düştü. Uyumak üzereydi. Thorne onu kollarına alsa orada sonsuza dek yatabilirdi.

“Cress, duyuyor musun? Hadi, kalk, uykucu! Akbabaları unuttun galiba?”

“Beni bırak. Sen git. Zaten buraya benim yüzümden geldin.”

“Saçmalama. Yani... evet ama bunu çoktan aştık.”

Cress istemsizce titredi. “Benden nefret mi ediyorsun?”

“Tabii ki hayır. Aptalca konuşmalarla enerjini tüketme.” Thorne onu koltukaltlarından tutarak kaldırdı.

Cress onun bileğini yakaladı. “Sence sen de beni sevebilir misin?”

“Cress, çok tatlısın, hayatım. Ama hayatında gördüğün ilk erkek olduğum için böyle hissediyorsun. Hadi, gidiyoruz.”

Cress başını çevirdi. Birden endişelenmişti. Thorne belli ki ona inanmamıştı. Hislerinin ne kadar yoğun olduğunu anlamamıştı.

“Yıldızlar aşkına,” diye inledi Thorne. “Yine ağlamayacaksın değil mi?”

“Hayır.” Cress dudaklarını ısırdı. Yalan değildi. Ağlamak istiyordu ama gözlerinde yaş kalmamıştı ki.

Thorne saçlarındaki kumları silkeledi. “Tamam,” dedi. “Bence biz kesinlikle ruh ikiziyiz. Hadi, kalk artık.”

“Kim bilir kaç kıza seni seviyorum dedin?”

“Bunu yüzüme vuracağını bilseydim dilimi tutardım.”

Cress bıkkınlıkla ona yaslandı. Başı dönüyordu. “Ben ölüyorum,” diye mırıldandı. “Kimseyle öpüşemeden göçüp gideceğim.”

“Cress, saçmalama. Ne ölmesi?”

“Hani filmlerdeki gibi tutkulu bir aşk yaşayacaktık? Bir de şu hâlime bak! Yapayalnız ölüyorum!”

Thorne öfkeyle homurdandı. “Dinle, hayatım. Bunları dile getirmek istemezdim ama kendin kaşındın. Ter içindeyim. Pislikten kaşınıyorum ve iki gündür dişlerimi fırçalamıyorum. İyisi mi romantizmi başka bir zamana saklayalım. Ha ne dersin?”

Cress başını dizlerinin arasına almak ister gibi kamburunu çıkardı. Hâlâ dünyası dönüyordu. Durumlarının umutsuzluğu yeni yeni kafasına dank ediyordu. Bu çölden hiç kurtulamayacaklardı. Thorne onu asla sevmeyecekti.

“Cress, yüzüme bak. Bakıyor musun?”

“Hııı,” diye mırıldandı.

Thorne bir an duraksadı. “İnanmıyorum.”

Cress kafasını kaldırıp yüzüne dökülen saçlarının arasından ona baktı. “Ne var? Bakıyorum işte.”

Thorne çömelip onun yüzünü yokladı. “Söz veriyorum, öpüşmeden ölmeyeceksin.”

“Yalan söyleme. Ölüyorum ve sen hiçbir şey yapmıyorsun.”

“Ölmüyorsun.”

“Ama...”

“Ben ne zaman öleceğini anlarım. Böyle bir şey olursa söz veriyorum hayatının en tutkulu öpüşmesini yaşatacağım sana. Ama şimdi kalkman gerek.”

Cress ona baktı. Thorne’un gözleri şaşılacak kadar anlamlıydı. Sanki onu görebiliyormuş gibi. Cress susarken ne kayıtsızca sırıttı, ne de onunla

dalga geçti. Sadece bekledi.

Cress'in gözleri Thorne'un dudaklarına kaydı ve yenilgisini kabullendi.

"Söz veriyor musun?" dedi.

Thorne kafasını salladı. "Evet."

Cress kendini çekeceği acıya hazırlayarak ona ellerini uzattı. Thorne onu kaldırıp dengesini bulana kadar sıkıca tuttu. Açlıktan midesi buruluyordu. Acı ayaklarından bacaklarına ve omurgasına dalga dalga yayıldı. Yüzünü buruşturdu ama elinden geldiğince cesur olmaya çalıştı. Thorne'un yardımıyla çarşafı kafasına sardı.

"Ayakların kanıyor mu?"

Cress karanlıkta göremiyordu. Hem havlular da vardı. "Bilmem ama çok acıyorlar," dedi.

"Ateşin iltihaptan olabilir." Ona son yarım şişe suyu uzattı. "İç şunu. Yoksa vücudun susuz kalacak."

Cress şişeyi dudaklarına dayadığında duraksadı. Kendini zor tutuyordu. Hepsini içse bile yetmeyecekti ama...

"Hadi," dedi Thorne. "Bir damla bile bırakma."

"Sen ne olacaksın?"

"Dert etme. İyiyim ben."

Cress bunun doğru olmadığını bilse de iradesini daha fazla zorlayamadı. Suyu kafasına dikip son damlasına kadar içti.

Boş şişeyi Thorne'un omzundaki bohçaya koydu. Ufukta dağların karartıları görünüyordu. Hâlâ çok uzaktaydılar.

Thorne bastonunu aldı. Cress yola devam etmeden önce sıcak havayı içine çekti. Sonraki kum tepesine kaç adımda varacaklarını hesaplamaya çalıştı ve saymaya başladı. Bir ayak diğerinin önüne. Nefes al. Nefes ver. Cesur bir kaşif olduğuyla ilgili hayallerinden çoktan vazgeçmişti ama Thorne'un ona ihtiyacı olduğunu bilmek direncini artırıyordu.

Cress ağır adımlarla kum tepesine doğru yürürken dişleri yine birbirine vurmaya başladı. İki kere sendeledi. Rahatlatıcı hayaller kurmaya çalıştı. Yumuşak bir yatak, eski ve tanıdık bir battaniye. Güneş doğduktan sonra çiçekli bir pencereden sızan hafif, turuncu ışıkta uyumak. Thorne'un kollarında uyanmak. Alnına düşen saçlarını geriye iten parmakları. Bir günaydın öpücüğü için şakağına değen dudakları...

Ama Cress bunlara uzun süre tutunamadı. Hayatında hiç böyle bir odada uyanmamıştı ki. Güçlükle kurduğu hayaller çektiği fiziksel acıyla

gölgelendi.

Bir kum tepesini geçtiler. Şimdiden nefes nefese kalmıştı.

Karşıda iki tepe daha vardı. Dağlar uzaktan onlarla alay ediyordu âdeta.

Cress devam edebilmek için önüne hedefler koyuyordu. Şu tepeyi geçtik mi biraz soluklanırız. Dayan, Cress...

Ama hedefine ulaştığında durmak yerine hemen yeni bir hedef daha belirliyordu.

Kayıp dizlerinin üzerine kapaklandığında Thorne bir şey demedi. Eğilip kalkmasına yardım etmekle yetindi. Cress yürümekten çok sürünmeye başladığında da hiçbir şey demedi. Varlığı rahatlatıcı ve umut vericiydi. Thorne ona asla sert ya da sabırsız davranmıyordu.

Kumlarda geçen ızdıraplı ve delirtici saatlerden sonra, Cress tam bacaklarının kopacağına inanmaya başlamıştı ki, gökyüzü doğudan aydınlanmaya başladı. Cress arazinin değiştiğini fark etti. Kum tepeleri daha kısa ve sığdı. Biraz ötede yerlerini kayalık ve kızıl bir toprağa bırakıyorlardı. Tek tük dikenli çalılıklar vardı. Ve kızıllığın hemen arkasından dağların etekleri başlıyordu.

Cress, Thorne'a baktığında şaşırdı. Yorgunluk onun yüzünde de derin izler bırakmıştı. Ama durduklarında Thorne kararlı bir ifade takındı.

Cress ona etrafı en ince ayrıntısına kadar tarif etmeye çalıştı.

"Şu dediğin çalılıklara varmamız ne kadar sürer sence?"

Cress aradaki mesafeyi hesaplamaya çalıştı. Bunun da bir serap olmasından korkuyordu. Yürüdükçe çalılıkların kaybolmasından. "Bilmiyorum," dedi.

Thorne kafasını salladı. "Önemli değil. Sıcak bastırmadan onlara ulaşmaya çalışalım. Belki yapraklarında çiy birikmiştir."

Çiy. Su. Bir kere yalasa bile yeterdi. Tadını alsa. Cress bir daha çamurlu suyu bile hor görmeyecekti.

Tekrar yürümeye başladılar. Cress'in bacakları ilk birkaç adımında isyan etti ama sonra yine uyuştular.

Birden büyük ve beyaz bir şey gördü ve donup kaldı.

Thorne ona çarptı. Cress'i omuzlarından tutmasaydı ikisi birlikte yere yuvarlanacaktı.

"Ne var? Ne oldu?"

"Bir hayvan." Kum tepesinin üzerinde duran yaratığı ürkütmeye korktuğu için fısıldayarak konuşuyordu.

Ama yaratık onları çoktan görmüştü. Cress, Dünyadaki yaban hayatıyla ilgili bilgilerini toparlamaya çalıştı. Neydi bu? Bir keçi mi? Bir ceylan mı? Uzun, ince ve bembeyaz bacakları vardı. Yuvarlak karnının iki yanından kaburgaları belli oluyordu. Yüzü açık kahverengiydi ve gözlerinin etrafındaki siyahlıklar yüzünden maske takmış gibi görünüyordu. Kafasının iki yanından çıkan helezon boynuzlar boyunu ikiye katlıyordu.

Cress hayatında ilk kez bir Dünya hayvanı görüyordu. Yaratık siyah, yumuşacık bakışlarıyla onu izlerken nasıl da asil ve güzeldi.

Cress bir an için onunla zihni aracılığıyla konuşabileceğini düşündü. Hayvandan onları kurtarmalarını isteyecekti. Dünya yaratığı iyi niyetini hissedip ona acıyacak ve kadim bir hayvan tanrı gibi ona rehberlik edecekti.

“Hayvan mı?” dedi Thorne. Cress onu beklettiğini fark ederek utandı.

“Uzun bacakları ve boynuzları var. Çok güzel.”

“Aman iyi. Yine hayranlık moduna geçtin.” Cress, Thorne’un sesindeki alaycılığı fark etmesine rağmen gözlerini hayvandan ayıramıyordu. Bir hayal kadar güzeldi ve onun da dağılıp gitmesinden korkuyordu.

“Belki yakınlarda bir su kaynağı vardır,” dedi Thorne. “Gidelim.”

Cress bir adım attığında kumların ayaklarının altından kayışını daha net hissetti. Thorne’la ikisi ter içindeydi. Çölde güçlükle ilerliyorlardı. Oysa şu yaratık nasıl da zarif ve sakin duruyordu.

Hayvan başını hafifçe yana eğdi ama bunun dışında kıpırdamadı.

Birden başını çevirip kum tepesinin diğer tarafındaki bir şeye baktığında Cress bir süredir tuttuğu nefesini bıraktı.

Ve çölde bir silah sesi yankılandı.

BÖLÜM
Yirmi dört

YARATIK BİR AN AYAKTA DURMAK İÇİN ÇABALADI ve sonra böğründeki yaradan kanlar süzülerek kum tepesinden aşağı yuvarlandı. Cress canhıraş bir feryatla geriye doğru yığıldı. Thorne ileri atılıp onu yakaladı. “Cress! İyi misin?”

Cress hayvanın kumların tozuna bulanarak düşüşünü dehşetle irileşen gözleriyle izliyordu. Zangır zangır titremeye başlamıştı. Bağırmak istiyordu ama içi taş kesmişti sanki. O hayvanın ona bir şey söylemeye çalıştığından başka hiçbir şey düşünemiyordu.

Ama şimdi dünya tepetaklak olmuştu. Renkler giderek soluklaşıyordu. Kumlar kan içinde kalmıştı ve Cress neler olduğunu anlayamıyordu.

“Cress! Cress!”

Thorne’un elleri her tarafındaydı. Onun vurulduğunu sanmıştı. Cress, Thorne’un bileklerini sıkıca tutup iyi olduğunu söylemeye çalıştı.

“Be-ben...”

Birden duraksadı. İkisi de kulak kesildi. Kum tepesinin diğer tarafından ayak sesleri geliyordu.

Cress, Thorne’a sokularak korkuyla büzüldü. Az sonra tepede silahlı bir adam belirdi.

Adam önce hayvanı gördü. Belki hâlâ can çekişiyordu, ya da ölmüştü. Sonra Thorne’la Cress gözüne ilişti ve dengesini güçlükle koruyarak onlara bakakaldı. Kaşları başına sardığı ince, pamuklu bezin altında kalıyordu. Bir tek kahverengi gözleriyle kemerli burnunun üst kısmı açıktaydı. Vücudunun geri kalanını bileklerine kadar inen bir cüppeyle gizlemişti. Bunun altından kot pantolonuyla uzun süre güneşte kalmaktan solmuş ve kuma bulanmış botları görünüyordu.

Cress’le Thorne’u şöyle bir süzdükten sonra silahını indirdi. Konuşmaya başladığında Cress sıcak ve yorgunluktan delirdiğine kanaat getirdi. Adamın dediklerinden tek kelime anlamıyordu.

Thorne’un kollarını tutan elleri birer mengeneden farksızdı.

Adam susup onlara baktı. Sonra elini başına attı ve bezi biraz kaldırdığında kır kaşları göründü.

“Ortak dil?” dedi belirgin bir aksanla. Gözleri kıyafetlerine kaydı. “Buralı değilsiniz.”

“Evet,” dedi Thorne. Susuzluktan sesi çatlamıştı. “Bize yardım edin lütfen. Karımla iki gün önce saldırıya uğradık. Neyimiz var neyimiz yoksa çaldılar. Hiç suyumuz kalmadı.”

Adam gözlerini kıstı. “Gözlerin?”

Thorne dudaklarını büzdü. Göremediğini belli etmemeye çalışmıştı ama becerememişti anlaşılan. “Hırsızlar kafama vurdu,” dedi. “O zamandan beri göremiyorum. Karım da ateşlendi.”

Adam kafasını salladı. “Ben size yardım edeceğim,” dedi doğru kelimeleri seçmeye çalışarak. “Arkadaşlarım vahada. Kampta.”

Cress tatlı hayallerle kendinden geçmek üzereydi. *Vaha. Kamp.*

“Durun, önce şunu alayım,” dedi adam başıyla ölü hayvanı göstererek. “On dakika falan yürüyebilir misiniz?”

Thorne, Cress’in kollarını sıvazladı. “Tabii.”

On dakika Cress’e bir türlü geçmek bilmedi. Adam hayvanın ölüsünü sürükleyerek yolu gösteriyordu. Cress zavallı yaratığa bakmamaya çalışıyordu. Sonunda kurtulmuşlardı ya, daha fazlasını istemek nankörlük olurdu.

Vaha göründüğünde Cress sevinçle inledi.

Başarmışlardı.

“Anlat, ne görüyorsun?” diye mırıldandı Thorne dirseğini tutarak.

“Bir göl var.” Cress şimdi bu kadar somut bir şeyi bir hayalle karıştırdığına inanamıyordu. “Gökyüzü kadar mavi. Etrafı otlarla çevrili. Birkaç düzine de ağaç var. Palmiye ağaçları. Kocamanlar ama biraz cılızlar.

“İnsanlar, Cress. İnsanları anlat.”

“Ah.” Kaç kişi olduklarını saydı. “Yedi kişi görüyorum. Hepsi cüppeli. Başları da kapalı. Bir de şeyler var. Deve galiba. Onları suyun kıyısına bağlamışlar. Bir ateş yakmışlar. Birkaç kişi çadır kuruyor. Bir sürü gölgelik var!”

Onlara rehberlik eden adam yokuşun dibinde durdu.

“Adam bizi bekliyor,” dedi Cress.

Thorne uzanıp yanağına bir öpücük kondurdu. Cress donup kaldı. “Galiba başardık, *Bayan Smith*.”

Kampa yaklaştıklarında insanlar ayağa kalktı. İki kişi onları karşılamaya koştu. Kafaları örtülü olmasına karşın peçelerini

indirdiklerinde Cress birinin kadın olduğunu gördü. Avcı onlarla başka bir dilde konuşurken yüzlerinde meraklı, anlayışlı ve biraz da şüpheci ifadeler belirdi.

Üçü arasında en sert bakışlısı kadındı ama ilk o gülümsedi. “Çetin bir sınavdan geçmişsiniz,” dedi. Aksanı avcınınki kadar belirgin değildi. Dili de daha iyi kullanıyordu. “Adım, Jina. Bu da, eşim, Niels. Kampımıza hoş geldiniz. Buyurun, bol bol suyumuz ve yiyeceğimiz var. Niels, adamcağızın heybesini alsana.”

Kadının kocası, Thorne’un omzuna astığı bohçayı almak için atıldı. Suları bitince bohça hafiflemişti. Yine de ağırlıktan kurtulan Thorne rahat bir nefes aldı. “Bizim de yiyeceğimiz var,” dedi. “Çoğu konserve ama bize yardım ederseniz, onları size veririz.”

“Teklifiniz için teşekkürler,” dedi Jina “ama burada alışveriş yapmıyoruz, genç adam. Size yardım edeceğiz ve hiçbir karşılık beklemiyoruz.”

Daha fazla konuşmadan ateşin başına gittiler. Hasır yaygıların üzerinde oturan insanlar onları kuşkuyla süzse de, yana kayıp Thorne’la Cress’e yer açtı. Avcı hayvanın leşini kampın diğer ucuna sürükledi.

Cress gözlerini hayvanın yerde bıraktığı ize dikerek sordu. “Neydi o?”

“Bir çöl antilobu,” dedi Niels ona ve Thorne’a suyla dolu maşrapalar uzatırken.

“Çok güzeldi.”

“Eti de lezzetlidir. Ne duruyorsunuz? İçsenize.”

Cress her ne kadar hayvanın yasını tutmak istese de, su dikkatini dağıtmıştı. O kadar çok su içti ki, sonunda midesinin patlayacağından korktu.

Cress kampçıların onu merakla izlediğinin farkındaydı. Onlarla göz göze gelmemeye çalışarak Thorne’a sokuldu. Thorne en sonunda kolunu onun omzuna atmak zorunda kaldı.

“Size teşekkür borçluyuz,” dedi rahat bir tavırla gülümseyerek. “Bizi bulduğunuz için şanslısınız,” dedi Jina. “Ya da Kwende sizi bulduğu için. Çölde hayatta kalmak zordur. Bence asıl şanslı yıldızınıza teşekkür edin.”

Cress gülümsedi.

“Ne kadar gençsin.” Bu sözler Cress’e bir suçlama gibi geldi ama Jina’nın bakışları yumuşaktı. “Ne kadardır evlisiniz?”

“Daha yeniyiz,” dedi Thorne, Cress’i kendine çekerek. “Sözüm ona harika bir balayı geçirecektik. Başımıza gelmeyen kalmadı.”

“Göründüğüm kadar genç değilim,” diye ekledi Cress. Nedense kendini konuşmak zorunda hissetmişti ama sonra buna pişman oldu.

Jina ona göz kırptı. “Bir gün genç göründüğüne şükredeceksin.”

Cress başını eğip önüne konan *kâseyle* kaşığa minnetle baktı. Yemeğin yoğun ve baharatlı bir kokusu vardı.

Bir an duraksayıp bunu ona veren kadını yan yan süzdü. Acaba bir kaşık alıp yanındakine mi verecekti, yoksa hepsi onun muydu?

Az sonra ateşin başındaki herkes yemeklerine yumulmuştu. Cress açlıktan ölüyordu. Kâseyi kucağına aldı. Önce Dünya yiyeceklerinin tadına varmaya çalışarak yavaşça yedi. Bezelyeyi hemen tanımıştı. Bunlardan Ay’da da vardı. Ama sebzelerin bazılarını hiç bilmiyordu. Onları beyaz pirinç ve yoğun kıvamlı bir sosla karıştırmışlardı.

Kaşığına sarı, şekilsiz bir parça geldi. Cress bunu ısırdığında şaşırdı. İçi yumuşacık ve çok sıcaktı.

“Hayrola? İlk kez mi patates görüyorsun?”

Cress irkilerek kafasını kaldırdığında, Jina’nın onu merakla süzdüğünü gördü. Lokmasını güçlükle yuttu. “Şey... sos değişik geldi de,” dedi usulca. *Tabii ya. Patates!* Ay’daki patatesler daha koyu renk ve daha yumuşaktı. “İçinde ne var?”

“Basit bir köri sosu. Sevdin mi?”

Cress başını salladı. “Hem de nasıl. Teşekkür ederim.”

Bütün başların ona çevrildiğini fark ederek patatesin geri kalanını ağzına attı. Baharatlardan bütün yüzü alev almış gibiydi. Önüne bir tabak kuru et geldiğinde bunun hangi hayvan olduğunu sormadı. Sonra başka bir kâsede sulu portakallar ve daha önce tatmadığı yeşil, leziz yemişler ikram edildi. Sybil’ın ona getirdiği protein yemişlerinden çok farklıydılar.

“Tüccar mısınız?” diye sordu Thorne, Cress’in avucuna koyduğu kabuklu yemişleri alırken.

“Evet,” dedi Jina. “Yılda dört kere buralara geliriz. Hırsızları duyduğuma üzüldüm. Ne zamandır böyle bir derdimiz olmamıştı.”

“Karanlık günlerden geçiyoruz,” dedi Thorne omzunu silkerek. “Sormamın bir sakıncası yoksa neden develer? İkinci çağdan fırlamış gibisiniz.”

“Hiç de değil. Biz Sahradaki küçük yerleşim birimlerine hizmet ediyoruz. Çoğunun mıknatıslı yolları yok.”

Cress, Thorne’un kâseyi tutan elinin kasıldığını fark etti. Sahra. Demek yıldızlardan çıkardıkları anlam doğruydu. Ama Thorne’un yüzündeki kayıtsız ifade değişmemişti. Cress de onu taklit etmeye çalıştı.

“Neden tekerlekli araçlar kullanmıyorsunuz?”

“Ara sıra onları da kullanıyoruz,” dedi adamlardan biri. “Özel durumlarda. Ama çöl makineler için uygun bir yer değil. Develere daha çok güveniyoruz.”

Jina yapışkan, sulu bir meyveden birkaç dilim kesip yemeğinin içine attı. “Lüks bir hayatımız yok belki ama işlerimiz yoğun. Kasabalılar bizi dört gözle bekliyor.”

Cress gözlerini yemeğinden ayırmadan konuşulanları dikkatle dinliyordu. Artık güvendeydiler. Karınları tok, rahatları yerindeydi. Ama şimdi içini yeni bir korku sarmıştı. Bu insanlar onun bir Dünyalı olmadığını anlayabilir miydi?

Ya da gezegenin en ünlü kanun kaçağı Thorne’u tanırlar mıydı?

Cress ne zaman kafasını kaldırsa içlerinden birinin gözlerini ona ya da Thorne’a diktiğini görüyordu. Kimsenin onunla konuşmayacağını umarak iyice kamburunu çıkardı. Ettiği her kelime farklılığını biraz daha ortaya koyabilirdi.

“Buraya pek turist uğramaz,” dedi Jina’nın kocası Niels. “Yalnızca madenciler ve arkeologlar gelir. Salgın başladığından beri çölün bu tarafı unutuldu.”

“Duyduğumuza göre salgın abartıldığı kadar yaygın değilmiş,” dedi Thorne. Rahatça yalan söylemesi Cress’i şaşırtmıştı. “Yanlış duymuşsunuz. Daha bile yaygın.”

“Siz ne tarafa gidiyordunuz?” diye sordu Jina.

“Ah, siz nereye giderseniz biz de oraya geliriz,” dedi Thorne hemen. “Boşuna yolunuzu değiştirmeyin. Oradan başımızın çaresine bakarız artık. Acaba kampta hiç ekran var mı?”

“Evet,” dedi gruptaki en yaşlı kadın. Ellilerinde olmalıydı. “Ama burada internet bağlantısı yok. Kufra’ya kadar beklemeniz gerek.”

“Kufra?”

“Bir sonraki durağımız,” dedi Niels. “Bir günlük yolumuz kaldı. Orada her ihtiyacınızı karşılarsınız.”

“Bugün mola verip yarın yola çıkacağız,” dedi Jina. “İyice dinlenin. Güneş tepedeyken bir yere gidemeyiz zaten.”

Thorne minnetle gülümsedi. “Size ne kadar teşekkür etsek az.” Cress ani bir baş dönmesiyle kâsesini bırakmak zorunda kaldı.

“İyi görünmüyorsunuz,” dedi biri.

“Ateşi vardı zaten,” diye atıldı Thorne.

“Söyleseydiniz keşke. Sıcaktandır.” Jina ayağa kalkıp Cress'in kâsesini aldı. “Gel. Ateşin yanında durma. Bu gece Kwende’nin çadırında kalın. Uyumadan önce bol bol su için. Jamal, bana nemli battaniyelerden getir.”

Cress ona uzanan eli tutup ayağa kalktı. Thorne’a dönüp yanağına bir öpücük kondurmak için bütün cesaretini topladı. Eğildiğinde kan beynine sıçradı. Dünyası döndü ve Cress gözlerinin önünde uçuşan beyaz noktacıklarla yere yığıldı.

BÖLÜM
Yirmi beş

CİNDER PERDELERİ YANA ÇEKİP DÜKKÂNA GİRDİ ve gözlerini etrafındaki raflarda gezdirdi. Çeşitli otlar ve sıvılarla dolu kavanozlar vardı. Hepsi bilmediği bir dilde etiketlenmişti. Cress onlara yeterince uzun bir süre bakarsa internet bağlantısının bir tercüme arayışına gireceğini biliyordu. Tüm bu egzotik malzemeler ilaç kutularının ve şişelerinin arasına serpiştirilmişti. Cinder bazılarını Topluluktaki eczanelerde görmüştü. Gazlı bezler, çeşitli merhemler, hayati fonksiyonları ölçmeye yarayan aletler, masaj yağları, mumlar ve anatomik modeller de vardı. Odanın pis camlarından sızan ışıkta toz zerrecikleri havada uçuşuyordu. Bir köşede tembelce dönen pervane kuru sıcağı dağıtmaya yetmiyordu. Başka bir köşede bir yaralanmadan kaynaklanan iç kanamanın ilerleyişini gösteren bir hologram titreşiyordu.

Jacin dükkânın arkasına doğru yürüdü. Hâlâ biraz topallıyordu.

“Kimse yok mu?” diye seslendi Cinder. İlerideki duvara başka bir perde asılmıştı. Yanında eski bir ayna ve arsız bir saksı bitkisinin bacağına sarıldığı bir lavabo vardı.

Perde hışırdadı ve ardındaki kapıda bir kadın göründü. Kotuyla parlak desenli bluzunun üzerine bir mutfak önlüğü geçirdi. “Geldim.” Cinder’ı gördüğünde gözleri irileşti ve önlüğün iplerini bağlarken yüzüne içten bir gülümseme yayıldı. “Hoş geldiniz!” dedi Cinder’a artık tanıdık gelen belirgin bir aksanla.

“Merhaba. Teşekkürler.” Cinder aralarındaki tezgâha bir ekran koyup Doktor Erland’ın kaydettiği listeyi açtı. “Birkaç malzeme lazım. Bana bunları bulabileceğinizi söylediler.”

“Cinder Linh.”

Cinder başını kaldırdı. Kadın hâlâ gülümsüyordu. “Efendim?”

“Çok güzel ve çok cesursun.”

Cinder kadın onu tehdit etmiş gibi gerildi. Bu beklenmedik övgüyü takip eden birkaç saniyede yalan detektörünün devreye girmesini bekledi ama böyle bir şey olmadı. Evet, belki cesurdu. Baloda yaşananlar duyulduktan sonra birinin bunu neden söylediğini anlayabilirdi en azından.

Ama güzel?

Kadın hâlâ gülümsüyordu.

“Ah, teşekkürler.” Ekranı ona doğru itti. “Arkadaşım bana bu listeyi verdi.”

Kadın birden atılıp ellerine sarıldı. Cinder irkildi. Onu şaşırtan bu ani dokunuş değildi yalnızca. Kadının hiç çekinmeden metal ellerini tutması da tuhaf gelmişti.

Jacin tezgâhın üzerinden uzanıp ekranı sertçe kadına doğru itti. “Bunlar lazım,” dedi parmağını ekrana bastırarak.

Kadının bakışları Jacin’e kaydığında gülümsemesi kayboldu. Jacin muhafız üniformasının gömleğini yıkamıştı. Bordo rengi kumaşta kan lekelerini ancak dikkatli gözler ayırt edebilirdi. “Oğlumu da askere aldılar. Levanaya muhafızlık etsin diye.” Gözlerini kıstı. “Ama o senin kadar kaba biri değildi.”

Jacin omzunu silkti. “Ne yapalım? Bazılarımızın vakti kıymetli.”

“Dur bir dakika,” dedi Cinder. “Siz de mi Aylısınız?”

Kadın tekrar Cinder’a baktığında yüz ifadesi yumuşadı. “Evet. Tıpkı senin gibi.”

Cinder bunları açıkça konuşmaktan duyduğu rahatsızlığı gizlemeye çalıştı. “Demek oğlunuz da bir kraliyet muhafızı?”

“Hayır. Levana’nın kuklalarından biri olmaktansa canına kıymayı seçti.” Sırtını dikleştirip Jacin’e öfkeli bir bakış fırlattı. “Sahi mi? Çok üzüldüm,” dedi Cinder.

Jacin gözlerini devirdi. “Sizi pek umursamıyordu herhâlde?” Cinder hayretle ona döndü. “Jacin!”

Jacin başını iki yana sallayarak ekranı kadının elinden kaptı. “İyisi mi ben etrafa bakınmaya başlayayım.” Cinder’ın yanından geçerken omzunun ona sertçe çarpmasına aldırmadı bile. “Siz muhabbetinizden geri kalmayın.”

Jacin gözden kaybolduğunda Cinder kadına döndü. “Arkadaşım adına özür dilerim. Biliyorsunuz, o da Aylı.”

“Levana’nınkilerden biri,” dedi kadın alıngan bir sesle.

“Artık değil.”

Kadın kendi kendine homurdanarak pervaneyi Cinder’a doğru çevirdi. “Bilirsiniz, cesaret kendini bambaşka şekillerde gösterir.” Yüzünde gururlu bir ifade belirmişti.

“Haklısınız.”

“Belki de arkadaşınız muhafızlara katılarak cesaret göstermiş. Ama benim oğlum da bunu yapmayacak kadar cesurdu.”

Cinder dalgın bir yüzle bileğini ovuşturarak tezgâhın üzerine eğildi. “Sonrasında bir şey oldu mu? Yani oğlunuzdan sonra?”

“Elbette.” Şimdi yüzünde gururun yanı sıra öfke ve üzüntü vardı. “Oğlumun ölümünden üç gün sonra iki adam evimize geldi. Kocamı zorla sokağa çıkardılar. Onu hain bir evlat yetiştirdiği için diz çöküp Kraliçe’den af dilemeye zorladılar. Kocam istediklerini yaptı ama yine de öldürdüler onu. Kraliyete itaatsizlik etmek neymiş anlayın dediler.” Gözleri yaşarmıştı. Yine de hüzünle gülümsedi. “Dünyaya kaçak yolcu taşıyan bir gemi bulmak dört yılımı aldı. Dört yıl boyunca Levana’ya duyduğum nefreti gizlemek zorunda kaldım. Sadık bir vatandaş gibi rol yaptım.”

“Üzgünüm,” dedi Cinder. “Acı hatıraları canlandırmak istemezdim.”

Kadın uzanıp elini Cinder’ın yanağına koydu. “Sen hepimizin isteyip de cesaret edemediğini yaptın. Ona meydan okudun.” Sesi sertleşti. “Umarım onu öldürürsün.”

“Sizde fentanil var mı?” diye sordu Jacin yanlarına döndüğünde. Topladığı üç küçük kutuyu tezgâha bıraktı.

Kadın ekranı onun elinden aldı. “Yok ama yaparım,” deyip dükkânın ön tarafına doğru yürüdü.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” diye mırıldandı Jacin.

Cinder çenesini metal yumruğuna dayadı. “Kraliyet muhafızlığının mecburi bir görev olduğunu bilmiyordum.”

“Herkes için değil. Bir sürü insan seçilmeye can atar. Muhafızlık Ay Ülkesi’nde büyük bir onur.”

“Ya sen? Sen de bunu kendin mi istedin?”

Jacin ona baktı. “Hayır. Ben doktor olmak istiyordum.”

Sesi alaycıydı. Yine de Cinder’ın detektörü bunu bir yalan olarak algılamadı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Lee? Sen kimi koruyordun?”

“Ne demek o?”

Kadın tozlu bidonları ittiğinde kulak tırmalayıcı bir gürültü koptu.

“Kraliyet muhafızı olarak askere alındığında. Sen muhafız olmak istemeseydin Levana kimi öldürtecekti?”

Jacin’in gözlerinde donuk bir ifade belirdi. Tezgâhın üzerine eğilerek yüzünü pervaneye döndü. “Boş ver. Şimdi de ölecekler zaten.”

Cinder başını çevirdi. Jacin onun yanında olmayı seçtiği için sevdiklerini kaybedecekti. “Belki ölmezler,” dedi. “Levana henüz ona ihanet ettiğini bilmiyor. Zihnini kontrol ettiğimi, sana emirlerimi zorla uygulattığımı düşünebilir.”

“Bir şey fark eder mi sanıyorsun?”

“Bir ümit, evet.” Cinder’ın gözleri dükkân sahibine kaydı. Kadın bir bidonu karıştırıyordu. Cinder kafasının yanında vızıldayan sineği kovaladı. “Söylesene, kraliyet muhafızları nasıl seçiliyor?”

“Aradıkları belli başlı özellikler var.”

“Sadakat de bunlardan biridir herhalde?”

“Neden olsun? Levana sadakati zorla elde edebiliyor. Tıpkı senin şu özel operasyoncu arkadaşın gibi. Refleksleri hızlı, sezgileri güçlü ve biraz da sağduyulu olması yeterli. Onu vahşi bir hayvana dönüştürebilen bir sihirbazla eşleştirirsin ve artık ne düşündüğünün ya da ne istediğinin bir önemi kalmaz. Sadece emirlere uyar o kadar.”

“Wolf’un bununla savaştığına tanık oldum,” dedi Cinder. Scarlet orada olmadığı için onu savunma gereği duymuştu. Cinder, Wolf’u ilk gördüğünde adam kan içindeydi ve Scarlet’ın üzerine kapanmıştı. Scarlet, Wolf’un onu asla incitmeyeceğini söylerdi. Wolf’un diğerlerinden farklı ve daha güçlü olduğuna inanıyordu.

Evet, Wolf güçlüydü ama sonra bir sihirbazın kurşunuyla yaralanmış ve Scarlet’ı koruyamamıştı.

“Kolay bir şey değil tabii,” dedi “ama zihin kontrolüyle savaşmak mümkün.”

“Ne kadar başarılı olduğu ortada.”

Cinder metal elini ensesine koyarak serinlemeye çalıştı. “Wolf savaştı ve bu seferlik kaybetti. Levana’nın piyonlarından biri olmaktan iyidir.”

“Şanslısınız. Herkesin karşısına savaşacak fırsat çıkmıyor.”

Cinder’ın gözleri Jacin’in eline kaydı. Bir kayışla bacağına tutturduğu bıçağın sapını kavramıştı. “Levana’nın seni hoşsohbet biri olduğun için seçmediği ortada,” dedi. “Hangi özelliklerinle onun muhafızı olduğunu merak ettim doğrusu.”

Jacin küstahça gülümsedi. “Yüzüme bakarsan anlarsın. Ne kadar yakışıklı olduğumu görmüyor musun?”

Cinder alayla homurdandı. “İşte şimdi tıpkı Thorne gibi konuştun.” Birden ciddileşti. Thorne’un bir daha karizmasıyla övünemeyeceği gelmişti aklına.

Jacin onun üzüntüsünü fark etmemiş gibiydi. “Biliyorum, utanç verici ama doğru.”

Cinder, Thorne’u aklından çıkarmaya çalıştı. “Demek Levana muhafızlarını duvarların önünde ne kadar iyi duracaklarına göre seçiyor? Umutlandım doğrusu.”

“Bu ve bir de zihinlerinin zayıflığına göre.”

“Şaka ediyorsun.”

“Yoo. Yeteneğim baskın olsaydı, belki de bir sihirbaz olurdum. Ama kraliçe, muhafızlarını kolayca kontrol etmek ister. Bizler onun kuklaları gibiyiz. Zihin kontrolüne en ufak bir direniş göstermemiz Majesteleri’nin güvenliğini tehlikeye atar.” Cinder baloyu düşündü. Levana’yı vurmaya çalıştığında o kızıl saçlı muhafız hiç düşünmeden kraliçenin önüne atlamıştı. Cinder bunu kraliçesine bağlılığından kendi isteğiyle yaptığını sanmıştı. Muhafızın hareketlerinin ne kadar tuhaf ve doğallıktan uzak olduğunu yeni fark ediyordu. Ve Kraliçe onun ölümünü gözünü bile kırpmadan izlemişti.

Jacin haklıydı. O gün o muhafız Levana’nın elinde bir kukladan farksızdı.

“Ama gemide zihin kontrolüyle savaştın.”

“Çünkü Sihirbaz Mira senin operasyoncuyla meşguldü. Yoksa her zamanki gibi beyinsiz bir vitrin mankeni olurdum.” Sesi alaycıydı ama Cinder ardındaki kederi hissedebiliyordu. Kimse kontrol edilmekten hoşlanmazdı. Buna alışabilecek hiç kimse yoktu.

“Şimdiye kadar senden hiç şüphelenmediler mi?”

“Bir hain olduğumdan mı?”

“Bu tartışılır.”

Jacin başparmağını bıçağın sapında boylu boyunca kaydırdı. “Benim yeteneğimin hiçbir değeri yok. Bırak bir Aylıyı bir Dünyalıyı bile kontrol edemiyorum. Senin yaptıklarını asla yapamazdım. Ama Kraliçe’yle sihirbazın yanında zihnimi tamamen boşaltabiliyordum. Onlar için bir ağaç kütüğü kadar beyinsiz ve iradesizdim. Beni bir tehdit olarak görmüyorlardı.”

Dükkânın önünden kadının sesi geliyordu. Cinder'ın istediklerini toparlarken kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu.

"Şimdi de aynısını yapıyorsun değil mi?" diye sordu Cinder. "Hiçbir şey düşünmüyorsun."

"Alışkanlık işte."

Cinder gözlerini kapayıp düşünceleriyle onu yokladı. Jacin'in odadaki varlığı belli belirsizdi. Onu hiç zorlanmadan kontrol edebilirdi ama Jacin'in vücuduna dolacak enerji hiçbir hissini ya da düşüncesini ortaya çıkaramadan üzerinden akıp geçerdi. Sanki gerçek benliği arka fonda eriyip kaybolmuştu. "Hıh. Ben de bunu eğitimde öğrendiğini sanmıştım."

"Hayır. Yalnızca kendimi koruma içgüdüsü diyelim."

Cinder kaşlarını çatarak gözlerini açtı. Karşısındaki adam duygusal bakımdan bir kara delikti. Ama Levana'yı kandırabiliyorsa...

Gözlerini kıstı. "Bana bir yalan söyle."

"Efendim?"

"Bana yalan söyle. Basit bir şey de olur."

Jacin uzun bir süre konuşmadı. Cinder onu doğrularla yalanlar arasında dolaşırken duyabildiğini hayal etti.

Sonunda "Aslında Levana çok da kötü biri değildir," dedi.

Cinder'ın görüş alanının köşesinde turuncu bir ışık yandı.

Jacin alayla sırıtınca Cinder da dayanamayıp güldü. Omuzlarındaki gerginlik azalmıştı. En azından sayborg programı Jacin'in yalanlarını hâlâ tespit edebiliyordu. Demek ki prensese sadık olduğunu söylerken de dürüsttü.

Dükkân sahibi yanlarına geri döndüğünde kucağındaki ilaç kutularını tezgâha boşalttı. Sonra ekrana bakıp bir ıslık çaldı ve tekrar dolanmaya başladı.

"Hakkımda her şeyi öğrendiğine göre benim de sana bir sorum var," dedi Jacin.

"Seni dinliyorum," dedi Cinder ilaçları yan yana dizerek. "Son günlerde özel hayatım diye bir şey kalmadı zaten."

"Hislerimi Kraliçe'den saklayabiliyorum ama bir Aylı olduğumu ya da Levana'nın beni kontrol edebildiğini saklayamıyorum. Ama sen baloya geldiğinde Ay yeteneğin hiç anlaşılmıyordu. Açıkçası başta seni Dünyalı sandım. Kraliçeyle Sihirbaz Miranın seninle neden alay ettiğini ve sana neden bir kabuk gibi davrandığını biliyorum artık." Cinder'a kafasının

içindeki tellerle kabloları görmek istercesine dikkatle baktı. “Sonra birden hiç de güçsüz olmadığın çıktı ortaya. Müthiş bir yeteneğin var. Levana bile seninle boy ölçüşemez.”

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı Cinder.

“Nasıl yaptın bunu? Böyle bir gücü nasıl saklayabildin? Levana seni hemen hissetmeliydi. Hepimiz anlamalıydık. Oysa şimdi sana baktığımda tek gördüğüm bu.”

Cinder dudağını ısırarak dükkândaki küçük lavabonun üzerinde asılı aynaya baktı. Çenesine kir bulaşmıştı. Kim bilir ne zamandır oradaydı? Atkuyruğundan fırlayan saçlar alnına düşmüştü. Ayna ona gerçek yüzünü gösteriyordu. Basit, pis bir sayborgdan ibaretti.

Kendini Levana gibi görmek nasıl bir histi acaba? Korkutucu ve kudretli? Ama aynadan ona bakan yüzü onun yerine koymak imkânsızdı.

Levana aynalardan işte bu yüzden kaçıyordu. Ama Cinder yansımasını rahatlatıcı buldu. Dükkân sahibi ona cesur ve güzel demişti. Jacin onu müthiş yetenekli buluyordu, ikisinin de yanıldığını görmek hoşuna gitmişti.

O hâlâ yalnızca Cinder’dı.

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak Jacin’e üvey babasının icat edip omuriliğine yerleştirdiği biyoelektriksel güvenlik sistemini açıklamaya çalıştı. Bu sistem Cinder’ı yıllarca yeteneğini kullanmaktan alıkoymuştu, işte bu sebeple yakın bir zamana kadar bir Aylı olduğunu bile bilmiyordu. Cihaz aslında onu korumak içindi. Cinder yeteneğini kullanamadıkça Dünyalılar onun Aylı olduğunu bilmeyecekti. Ayrıca yeteneklerini uzun süre kullanmayan Aylıların karşılaştığı sorunları da yaşamayacaktı. Depresyon, delilik ya da sanrılar gibi yan etkileri.

“Doktor Erland bazen kendi kendine konuşuyor ya, Dünyaya geldikten sonra yeteneğini uzun süre kullanmayınca böyle oldu. Şimdi aklı..

“Dur bir dakika.”

Cinder duraksadı. Yalnızca Jacin öyle dediği için değil. Aynı zamanda etrafındaki havada bir değişiklik olmuştu. Ani bir duygu yükselişi Cinder’ı hazırlıksız yakalamıştı.

“Yani bu cihaz senin akıl sağlığını mı koruyor? Yeteneğini yıllarca kullanmasan bile çıldırmıyorsun öyle mi?”

“Evet. Bende işe yaradı. Hem yeteneğimi kullanamadım, hem de yan etkilerle karşılaşmadım.”

Jacin hızla başını çevirdi. Kaygısız bir ifade takınmaya çalıştı ama beceremedi, içinde kopan fırtınalar gözlerinden okunuyordu.

Bir insanı Ay yeteneklerinden arındırabilen bir cihaz hepsini eşit kılıyordu.

“Her neyse,” dedi Cinder ensesini ovuşturmayı sürdürerek. Cihaz hâlâ oradaydı ama artık çalışmıyordu. “Doktor Erland onu devre dışı bıraktı. Balodan önceki birkaç hafta boyunca yeteneğim gelip gidiyordu. Ama sonra yaşadığım duygusal stres vücudum ve cihaz üzerinde büyük bir baskı kurdu ve tam bir Aylıya dönüştüm.” Cinder şakağına dayalı namlunun hissettirdiklerini hatırlayınca yüzünü buruşturdu.

“Şu cihazlardan başka var mı?” diye sordu Jacin. Gözleri parlıyordu.

“Zannetmem. Üvey babam onu test edemeden öldü ve bildiğim kadarıyla başka da yapmadı. Gerçi belki nasıl çalıştığına dair bazı taslaklar bırakmıştır.”

“Sanmam. Çünkü böyle bir keşif her şeyi değiştirebilir.” Jacin gözlerini boşluğa dikerek kafasını iki yana salladı. O sırada dükkân sahibi içi malzeme dolu bir sepetle geri döndü. Daha önce getirdiklerini de Cinder’ın ekranıyla birlikte üzerlerine koydu.

“Teşekkürler,” dedi Cinder sepeti alırken. “Doktor bunları da hesaba yazmanızı söyledi.”

“Cinder Linh’ten para alacak değilim,” dedi kadın elini *boş ver* dercesine sallayarak. Sonra önlüğünün cebinden bir ekran çıkardı. “Ama internet profilim için birlikte bir fotoğraf çektire-bilirsek çok sevinirim. Bir daha senin kadar ünlü birini nerede bulacağım?”

Cinder hemen kadından uzaklaştı. “Ah, affedersiniz ama bugünlerde poz vermekten pek hoşlanmıyorum.”

Kadın hayal kırıklığıyla başını eğdi ve ekranı yine önlüğünün cebine koydu.

“Gerçekten üzgünüm. Doktora borcunu bir an önce kapatmasını söyleyeceğim, tamam mı?” Kadının itiraz etmesine fırsat vermeden sepeti tezgâhtan aldı.

“Poz vermekten hoşlanmıyormuş,” diye mırıldandı Jacin dükkândan çıkarlarken. “Püf. Çok Aylısın.”

Cinder yakıcı güneşte ona sert bir bakış fırlattı. “Ve çok azılı bir kanun kaçağı!”

BÖLÜM
Yirmi altı

SCARLET'IN DÜŞÜNCELERİ ÇAMUR KADAR bulanıktı ama kapsülü indirmek için gerekenleri yapan elleri hızla hareket ediyordu. Tıpkı teslimatlarını yapıp çiftliğe döndüğü o gecelerdeki gibi. Büyükannesinin hangarının küflü ve madeni kokusuyla dışarıdaki tarlaların taze, topraksı esintisini duyar gibiydi. Kapsül yavaşlayarak alçalmaya devam etti. Yere konduğunda bir süre daha homurdandı. Sonra Scarlet motoru kapadı ve içeriye derin bir sessizlik çöktü.

Arkasından bir gıcırtı geldi ve beraber yolculuk ettiği kadın tüm şirretliğiyle bağırmaya başladı. Öfkesi Scarlet'ın örümcek ağlarıyla dolu zihnini iyice bulandırdı. Kafatasının ön tarafına bir ağrı saplanmıştı. Yavaşça bütün kafasına yayılıyordu. Scarlet gözlerini kırpıştırarak pilot koltuğunda arkasına yaslandı. Acıyı geçirmek için avuçlarını gözlerine bastırdığında birden keskin bir ışıkla şaşaladı.

İnleyerek öne doğru yığıldı. Sandığı gibi emniyet kemeri takılı değildi. Birkaç saniye sonra kendini dizlerinin üzerinde kesik kesik solurken buldu.

Ağzı kupkuruydu. Çenesi saatlerdir dişlerini sıkıyormuş gibi ağrıyordu. Ama hiç kıpırdamadan durup derin nefesler aldığında kafasının içindeki zonklama hafifledi. Düşünceleri netleşti. Kapsülün içindeki şirret haykırış kulaklarını iyice tırmalamaya başladı.

Scarlet gözlerini açtı. Ani bir mide bulantısıyla öğürdü ama arka arkaya birkaç kez yutkunup bu nahoş hissi bastırdı.

Bunun teslimat gemisi, burasının da büyükannesinin hangarı olmadığını bir bakışta anladı. Bir kere kokusu çok farklıydı ve yerler tertemizdi.

"Üsteğmen Hensla, ekibiyle birlikte derhâl buraya gelsin."

Kadının sesi bir elektrik şoku gibi Scarlet'ın sinirlerine saldırdı ve birden hatırladı. Gemiyi, baskına uğrayışlarını, bu kadının elindeki silahı, Wolf'un göğsüne saplanan mermiyi, Sihirbazın beynine gömdüğü boşluk hissini, düşüncelerini ele geçirişini, kimliğini ve iradesini ondan çalışını... Hepsini anımsıyordu artık.

"Geminin son konumu için kapsülün hafızasını tarayın. Hâlâ ana gemiyle bir bağı var mı kontrol edin. Dünya'ya gitmiş olabilirler. Bana onu

bulmanızı istiyorum, anlaşıldı mı?”

Scarlet başını kaldırıp kapsülün yan camından baktı. Ay’daydı. Bildiği hangarlara ya da Rampion’ın kapsül iskelesine hiç benzemeyen kapalı bir mekândaydı. Burası bir düzine kapsülün rahatça sığabileceği kadar büyüktü. Yan yana dizilmiş birkaçında kraliyet arması vardı. Siyah duvarlara minik, parlak ışıklarla gökyüzü havası verilmişti. Yerden yükselen hafif ışıkta kapsüllerin gölgeleri yırtıcı kuşlar kadar ürkütücü görünüyordu.

Kapsüllerin ötesinde kocaman, kemerli bir kapı vardı. Buna parlak renkli taşlarla Dünya ve üzerinde yükselen hilal resmedilmişti.

“Bu iletişim ekranını bize ihanet eden programcıdan aldım. Bilgisayar teknisyenleri baksın bakalım hâlâ kaçakla iletişim kurulabiliyor mu?”

Kapsülün kapısı açıktı ve sihirbaz geminin önünde durmuş, başına toplanan insanlara emirler yağdırıyordu. Kırmızı ve gri üniformalı iki tane muhafız vardı. Beli kuşaklı, basit bir cüppe giyen orta yaşlı bir adam telaşla bir ekrana bilgi giriyordu. Sihirbazın uzun, beyaz paltosu kan lekeleriyle kaplıydı. Sihirbaz hafifçe eğilerek elini yarasına bastırmıştı.

Kemerli kapı yavaşça açıldığında Dünya resmi ikiye ayrıldı. Scarlet olduğu yerde büzüldü. Bir *klik* sesiyle birlikte ayak sesleri duydu.

“Nihayet!” diye bağırdı Sihirbaz öfkeyle. “Üniformam mahvoldu. Kes şurayı. Çabuk ol! Kurşun hâlâ içeride...” İnleyerek sustu.

Scarlet cesaretini toplayıp kafasını kaldırdığında beyaz laboratuvar önlükleri içinde üç kişi gördü. Yanlarında tekerlekli bir sedye getirmişlerdi. Şimdi hepsi sihirbazın başına üşüşmüştü. Biri paltosunun düğmelerini açarken diğeri pantolonunu kesmeye çalışıyordu. Kumaş yaraya yapıştığı için işi zordu.

Sihirbaz çektiği acıyı gizlemek için yüz ifadesini değiştirdi ama zeytin rengi tenine hastalıklı bir sarılık yayılmıştı. Doktorlardan biri nihayet kumaşı yaradan sıyırdı.

“Sierra’ya söyle bana yeni bir üniforma getirsin. Sihirbaz Park’a haber verin. Dünya liderleriyle ilgili bilgi toplama taktiklerimizde bazı değişiklikler yapacağız.”

“Nasıl isterseniz, Sihirbaz Mira,” dedi orta yaşlı adam. “Park’tan söz etmişken, imparator Kai kendisiyle operasyon filomuzla ilgili görüştü. Dünyalılar onları keşfetmiş.”

“Kahretsin,” dedi Sybil. “Gemileri tamamen unutmuşum. Biz resmi bir açıklama yapmadan ağzından bir şey kaçırmamıştır umarım.” Duraksayıp titrek bir nefes aldı. “Majesteleri’ne geldiğimi haber verin.”

Scarlet olduğu yerde büzüldü. Gözleri kapsülün diğer tarafındaki kapıya kaydı. Bir an motoru çalıştırmayı düşündü ama Rampion’ın kapsülüyle bir yere kaçamazdı. Yeraltında olmalıydılar ve iskelenin kapısını açtırmak için özel yetki gerektiğinden emindi.

Ama diğer gemilerden birine binebilirse...

Scarlet derin derin nefes alarak doğruldu ve yardımcı pilot koltuğuna ilişti.

Kalbi çılgınca atıyordu. İçinden üçe kadar sayıp kapının sürgüsünü çekti. Aylılar fark etmesin diye çok yavaş hareket ediyordu. Usulca kapsülden indi. Spor ayakkabıları yere değer değmez şu tuhaf, loş ışığın kaynağını anladı. Yer beyaz ve parlak fayanslarla kaplıydı. Tıpkı şeyde yürümek gibiydi...

Ay’da!

Durup dinledi. Doktorlar yarayı nasıl tedavi etmeleri gerektiğini tartışıyordu. Orta yaşlı asistan Kraliçe’yle bir toplantı ayarlamaya çalışıyordu. Sihirbaz her nasılsa çenesini kapamıştı.

Nefes al, nefes ver...

Scarlet kapsülden birkaç adım uzaklaştı. Saçları terli ensesine yapışmıştı. Korkudan titriyordu. Planının işe yaraması o kadar düşük bir olasılıktı ki. Bir Ay gemisine binmesi neredeyse imkânsızdı. Her an onu sırtından vurabilirlerdi. Ya da gemiye biner ama onu uçuramazdı. Hadi diyelim onu da becerdi, iskelenin kapısı açılacak mıydı?

Aylılar hâlâ kendi dertlerindeydi. Scarlet gemiye çok yaklaşmıştı. Belki de bir mucize olur *ve...*

Ay gemisinin parlak beyaz gövdesinin yanında çömelip dudaklarını yaladı ve elini kapıya uzattı.

Ve parmakları taş kesildi.

Kalbi kurşun gibi ağırlaşmıştı.

Etrafındaki hava sessizleşti ve Scarlet’ın kollarındaki tüyleri diken diken eden bir enerjiyle doldu. Sezgileri hâlâ keskindi. Ay gemisine binmesine ve buradan kaçmasına ramak kalmıştı. Bunun farkındaydı. Ama aslında böyle bir şansının hiç olmadığının da farkındaydı.

Sanki biri parmaklarını şaklattı ve elinin buzları çözülüverdi.

Scarlet kapsülün yanına tutunarak ayağa kalktı ve sihirbaza döndü. İç gömleğine dek soyunan Sybil Mira doktorlar yarasına bakabilsin diye sedyede hafifçe yan dönmüştü. Yanaklarıyla alnında kan lekeleri vardı. Saçları birbirine dolanmıştı. Tüm bu perişanlığına rağmen yine de tehditkâr görünebiliyordu.

Bacağındaki yarayı diken doktorların işlerini bir an önce bitirip oradan gitmek ister gibi bir hâlleri vardı. İki muhafızın silahları ellerindeydi ama onlar hiç de gergin değildi. Rahat bir tavırla emirleri bekliyorlardı.

Orta yaşlı asistanın deminki hâlinden eser kalmamıştı. Üzerinde hâlâ o basit cübbe vardı ama kendisi olağanüstü bir yakışıklılığa bürünmüştü. Yüzü bir heykeltıraşın keskisiyle yontulmuşçasına kusursuz, yirmili yaşlarda, esmer bir delikanlı olup çıkmıştı.

Scarlet asistanın daha önce nasıl göründüğünü hatırlamaya çalıştı. Adamın onu büyülemesine izin vermemeye çalışıyordu. Belki bunun bir önemi yoktu ama yine de direniyordu işte.

“Sayborgun gemisinden aldığınız rehineyi ne yapmamı istersiniz?” diye sordu asistan.

Sihirbaz gözlerini kıstı. Nefreti o kadar belirgin ve yoğundu ki, Scarlet bir an etlerinin eriyip kemiklerinden döküleceğinden korktu.

Bu his karşılıklıydı. Scarlet da onu öldürücü bakışlarla süzüyordu.

“Önce Majesteleri’ne onunla ilgili bilgi vermeliyim,” dedi Sybil. “Sorgu sırasında yanımızda bulunmak isteyebileceğini düşünüyorum.” Acıyla yüzünü buruşturdu. Sihirbaz birden Scarlet’la ilgilenmekten vazgeçip sedyeye boylu boyunca uzandı. “Şimdilik onunla ne yaptığınız umurumda değil. İsterseniz ailelerden birine verin.”

Asistan kafasını sallayıp muhafızlara işaret etti.

Adamlar Scarlet’ın ellerini arkasına büküp bileklerini bağladılar. Kemerli kapıya doğru yürümeye başladıklarında doktorlar sihirbazı çoktan götürmüştü.

BÖLÜM

Yirmi yedi

CRESS HAYALLERLE GERÇEKLER ARASINDA SIKIŞIP kalmıştı. Uykusundan uyandırılıyor, doğrulup oturmaya ve su içmeye zorlanıyordu. Bölük pörçük konuşmalar duyuyordu. Kâh içi buz keserek titriyor, kâh terden battaniyeleri tekmeliyordu. Thorne hep yanındaydı. Başına ıslak bezler bağlıyor, su şişesini dudaklarına bastırıyordu. İç şunu. Haydi, birkaç yudum daha. Bak, sana çorba getirdim. Bir kaşık daha. Yabancı kahkahalarla battaniyesinin altında büzülüyordu. Ay ışığında Thorne'un silüeti görmeyen gözlerini ovuşturup küfrediyordu. Cress battaniyelerin altından boğulacağını düşünüyordu bazen. Derin nefesler aldıkça sıcak hava ciğerlerini yakıyordu. Hep susuyordu. Ne kadar içerse içsin boğazının kuruluğu geçmiyordu. Saçlarına ve giysilerine yapışan kumlar onu çılgınca kaşındırıyordu.

Aydınlık. Karanlık. Yine aydınlık.

Cress nihayet uyandı. Hâlâ bitkindi ama o tuhaf baygınlık hâli geçmişti. Küçük bir çadırdaki hasır yaygının üzerinde tek başına yatıyordu. Ağzı tükürük doluydu. Çadırın ince, kumaş duvarlarının ötesi karanlıktı. Ayaklarına ay ışığı vuruyordu. Elini kafasına attı. Kulak hizasında kesilmiş saçlarına dokununca şaşırdı.

Hatıraları yavaşça geri döndü. Thorne'un uyduya gelişi, Sybil'la muhafızı, uydunun düşüşü ve zalim çöl.

Dışarıdan sesler geliyordu. Gece bitiyor muydu, yoksa yeni mi başlıyordu? Ne kadar uyuduğunu merak etti. Ona sarılan kollar hatırlıyordu. Yüzündeki kumları usulca süpüren eller. Hepsi bir rüya mıydı?

Çadırın kumaş kapısı açıldı ve ateşin başında gördüğü orta yaşlı kadın bir tepsiyle içeri girdi. Ona gülümseyip yemeği yere bıraktı. Çorba ve bir maşrapa su getirmişti.

“Nihayet uyandın,” dedi yabancı bir aksanla. “Nasılsın?” Avucunu Cress'in alnına bastırdı. “Çok şükür. Ateşin düşmüş.”

“Ben... çok uyudum mu?”

“İki gün. Yola çıkamadık tabii ama olsun. İyileştin ya.”

Cress'in yanına oturdu. Çadıra zar zor sığıyorlardı.

“Merak etme, yürümek zorunda kalmayacaksın. Sana bir deve vereceğiz. Yaralarını temiz tutmalıyız. Neyse ki, iltihap yayılmamış.”

“Yara mı?”

Kadın ayaklarını işaret edince Cress doğrulup öne doğru eğildi. Çadırın içi karanlıktı ama sargıları hissedebiliyordu. Ayak tabanları hâlâ kor gibi yanıyordu. Bacak kaslarındaki ağrıysa dayanılmazdı.

“Şey nerede?” Bir an duraksadı. Thorne kendine sahte bir ad takmış mıydı hatırlayamıyordu. “Kocam?”

“Ateşin başında. Bize fırtınalı aşk hikâyenizi anlattı. Şanslı kızsın hakikaten.” Kadın ona göz kırpıp hafifçe dizine vurunca Cress irkildi. Kadın çorba tasını eline tutuşturdu. “İç bakalım. Kendini iyi hissedersen yanımıza gelirsin.” Çadırın kapısını açıp çıkmaya hazırlandı.

“Dur, benim şeye gitmem lazım...” Cress kıpkırmızı kesilince kadın ona anlayışla baktı.

“Gel. Sana işini nerede göreceğini göstereyim.”

Çadırın önünde bir çift erkek botu duruyordu. Kadın Cress’in onları giyip boşlukları kumaş parçalarıyla doldurmasına yardım etti. Tabanları hâlâ çok acıyordu ama kadının peşine takılıp vahanın kenarına kazdıkları çukura gitti. İki yanına çarşaflar germişlerdi ve çukurun hemen yanında Cress’in tutunabileceği genç bir palmiye ağacı vardı.

İşini bitirdiğinde kadın onu çadıra geri götürüp yemeğini yemesi için yalnız bıraktı. Cress’in iştahı açılmıştı. Yabancıların konuşmalarını dinleyip çorbasını içerken midesindeki o rahatsız edici boşluk hissi geçti. Thorne’un sesini ayırt etmeye çalıştı ama beceremedi.

Cress tekrar çadırdan çıktığında ateşin başında sekiz kişi vardı. Jina yarısı kuma gömülü bir tenceredeki yemeği karıştırıyordu. Gözlerine bir bandana bağlayan Thorne yaygılardan birine bağdaş kurmuştu.

“Hasta uyandı!” diye bağırdı Avcı Kwende.

Thorne şaşkınlıkla kafasını kaldırıp otuz iki diş sırıttı. “Karıcığım?”

Cress herkesin gözlerini üzerinde hissetmekten rahatsızdı. Nefesi sıklaştı ve bir ara çadırına kaçabilmek için bayılma numarası yapmayı bile düşündü.

Ama Thorne ayağa kalkıyordu. En azından bunu deniyordu. Tek dizi üzerinde ateşe düşecekmiş gibi yalpalarken “Ay!” diye bağırdı.

Cress hemen yanına koştu. Thorne onun yardımıyla doğrulup ellerine sarıldı.

“Cress?”

“Evet, Kap... pardon kocacığım?”

“Nihayet uyandın! Nasılsın?” Thorne ateşine bakmak için uzandığında eli Cress’in burnuna çarptı. “Ah, iyi. Ateşin düşmüş. Senin için ne kadar endişelendim bilemezsin.” Cress’e sıkıca sarıldı.

Cress şaşkınlıkla bağırdı ama Thorne onu göğsüne bastırdığı için ancak boğuk bir ses çıkarabildi. Thorne onu bırakıp ellerini yanaklarına koydu. “Lütfen, bir daha beni böyle korkutmayın, Bayan Smith.”

Cress, Thorne’un rol yaptığını bilmesine rağmen yine de heyecanlanmıştı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Korkma geçti. İyiyim.”

“Belli belli. Yüzüne renk gelmiş.” Dudakları titredi. “Tabii, benimki yalnızca bir tahmin.” Thorne çıplak ayaklarını kumlara gömüp uzun bir sopayı yerden kolayca aldı. “Gel, biraz yürüyelim. Balayımızda hiç yalnız kalamadık.” Bandanasının altından ona göz kırptı.

Thorne, Cress’in elini tuttuğunda ateşin başındakiler onlara tezahürat yaptı. Cress kor gibi yanan yanaklarını gecenin karanlığında gizleyebildiğine şükretti.

“Bayağı kaynaşmışsınız,” dedi ateşten uzaklaştıklarına. Thorne’un hâlâ elini bırakmadığının farkındaydı tabii.

“Eh, sen yokken mecburen onlarla muhabbet ettim. Yeni bastonum nasıl? Çocuklardan biri yaptı. Öbüründen daha rahat. Ama kamp olayı hiç bana göre değil. Tam eşyaların yerlerine alışıyorum, ertesi gün bambaşka bir düzenleme yapıyorlar.”

“Kusura bakma, sana yardım edemedim,” dedi Cress küçük göle yaklaştıklarında.

Thorne omzunu silkti, “İyileştin ya önemi yok. Beni fena korkuttun.”

Cress gözlerini birbirine kenetlenen parmaklarından ayıramıyordu. En ufak bir hareketi, her bir kalp atışını ve bütün adımlarını tüm vücudunda hissediyordu.

Yine hayallere dalmakta gecikmedi. Thorne’la sıcak kumlarda yatıyorlardı. Thorne saçlarını okşuyor, dudaklarını boynundan aşağı kaydırıyor ve...

Thorne, “Şimdi beni iyi dinle,” deyince irkildi. “Herkese kasabadan Amerika’daki amcamı arayacağımı söyledim. Yolculuğumuzun kalanını o ayarlayacak dedim.”

Cress saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Hayallerinin etkisiyle hâlâ titriyordu. Ensesini okşayan gece havası içini zevkle ürpertiyordu. “Sence sizinkilerle irtibat kurabilecek miyiz?”

“Öyle umuyorum. Gemide takip cihazı yok ama sen daha önce konumumuzu saptayabildiğine göre, en azından onlara bir mesaj ulaştırmanın yolunu da bulursun.”

Onları kayıtsızca izleyen develerin yanından geçtiler. Cress gemiyle bağlantı kurmanın bir yolunu düşünmeye çalıştı. Uydudan bunu yapamamıştı ama belki güçlü bir internet bağlantısıyla...

Küçük çadırlarına döndüklerinde rahat bir nefes aldı. Fazla yürümemelerine rağmen botlar ayağına bol geliyordu ve tabanları fena yanmaya başlamıştı. Tenteyi açık bıraktılar. Cress yaygıya oturup botlardan birini çıkardı ve karanlıkta sargıları görmeye çalıştı. Thorne da yanına oturdu.

“Her şey yolunda mı?”

“Kasabada ayağıma göre bir ayakkabı bulabiliriz umarım.” Titrek bir iç çekti. “İlk kez ayakkabılarım olacak.”

Thorne güldü. “Dünyalı kadınların ayakkabı tutkusuna şimdiden kapılmış gibisin.”

Cress kimsenin onları duymadığından emin olmak için çadırın kapısından baktı. “O bandanayı neden taktın?”

Thorne gözlerine sardığı kumaş parçasını yokladı. “İnsanları rahatsız etmek istemedim. Gözlerimi boşluğa ya da onlara dikmem pek hoş olmasa gerek.”

Cress diğer botu da çıkardı. “Ben hiç rahatsız olmuyordum. Bence gözlerin... çok güzel.”

Thorne hafifçe gülümsedi. “Demek fark ettin?” Bandanayı çıkarıp bacaklarını öne uzattı.

Cress saçlarının uçlarıyla oynayarak ona özlemle baktı. Sonunda cesaretini topladı ve başım Thorne’un omzuna yasladı.

“Bak bunu iyi düşündün,” dedi Thorne onun beline sarılarak. “Bizi birbirimize sırılsıklam âşık sanmalarına şaşmamak gerek.”

“Hım,” diye mırıldandı Cress. Çoktan gözlerini kapayıp hayallere dalmıştı.

“Cress?”

“Efendim?”

“Bana bozulmadın değil mi?”

Cress gözlerini açtı. Karşıdaki palmiyeler kamp ateşinin kızıl ışığında titreşiyordu. Yanan çalı çırpının çıtırtıları çadıra kadar geliyordu.

“Neden?”

“Çölde söylediklerini düşündüm de. Biliyorum, ateşliydin. Benim de bazen hödüklüğüm tutar. Eh, sen de insanlara alışkın değilsin...” Şefkatle belini sıktı. “Sen çok tatlı bir kızsın, Cress. Kalbini kırmayı asla istemem.”

Cress yutkundu. Birden boğazı kurumuştu. Bu sözlerin canını acıtacağını tahmin etmezdi ama Thorne’un övgüsünün ardındaki imayı fark etmişti.

Başını Thorne’un omzundan kaldırdı. “Safdilin teki olduğumu düşünüyorsun.”

“Biraz öylesin tabii,” dedi Thorne. Nedense bu bile tatlı olduğunu söylemesinden daha dürüstçe gelmişti. “Ama asıl sorun bende. Doğrusunu istersen, ben o kadar iyi biri değilim, Cress. Bunu fark ettiğinde hayal kırıklığına uğramanı istemiyorum.” Cress ellerini kucağında kavuşturdu. “Seni sandığından daha iyi tanıyorum, Kaptan Thorne. Bir kere zekisin. İkincisi cesursun. Düşüncelisin, iyi kalplisin ve...”

“Çekiciyim.”

“Ve...”

“Karizmatik.”

“Evet, karizmatik ve...”

“Yakışıklı.”

Cress dudaklarını birbirine bastırıp ona öfkeyle baktı. Thorne muzipçe gülümsedi.

“Özür dilerim. Devam et lütfen.”

“Ve biraz da kendini beğenmiş.”

Thorne başını arkaya atıp güldü. Sonra Cress’i şaşırtan bir şey yaptı. Kolunu belinden çekmeden diğer eliyle onun elini tuttu, “Kısıtlı sosyal deneyimlerine rağmen, tam bir insan sarrafısın, hayatım.”

“Deneyime ihtiyacım yok ki. Kötü şöhretinin ardına sığınmaya çalışıyor olabilirsin ama gerçek gün gibi ortada.”

Thorne gülerek onu omzuyla dürttü. “Yani aslında uslanmaz bir romantiğim öyle mi?”

Cress ayak parmaklarını kuma gömdü. “Hayır. Sen bir kahramansın.”

“Kahraman mı? Bak bu daha da bombaymış!”

“Çok ciddiyim.”

Thorne, Cress’in eliyle yüzünü örttü. Hâlâ kıkırdıyordu. Bunlar ona şaka gibi geliyordu. Gerçeği neden göremiyordu?

“Sen beni öldüreceksin! Yahu ben ne kahramanlık yaptım? Seni uydudan kurtarmak Cinder’ın fikriydi. Çöle çakılmadıysak o da senin sayende.”

“Ben bunları demiyorum ki.” Cress elini çekti. “Yaşlılara android yardımı için para toplamaya çalışmana ne demeli? Hem daha on bir yaşındaydın!”

Thorne’un gülümsemesi kayboldu. “Nereden biliyorsun bunu?”

“Sana araştırma yaptığımı söylemiştim,” dedi Cress kollarını kavuşturarak.

Thorne çenesini sıvazladı. Deminki kendine güvenli hâlinden eser kalmamıştı. “Evet,” dedi usulca. “Annemin kolyesini çalıp okutmaya çalıştım. Yakalandığımda da paçalarım tutuştuğu için böyle bir bahane uydurdum. Aslında parayı bağışlayacağım filan yoktu.”

Cress kaşlarını çattı. “Ya ne yapacaktın?”

Thorne özlemle iç çekti. “Oyuncak yarış arabası alacaktım. Bir Neon Spark 8000. Acayip kafayı takmıştım. Rüyalarıma giriyordu.” Cress gözlerini kırpıştırdı. “Tamam,” dedi hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak. “Ya serbest bıraktığın kaplan?”

“Şaka ediyorsun. Bunun nesi kahramanca?”

“Esaret altındaki zavallı bir vahşi hayvanı kurtarmaya çalışmışsın.”

“O iş bildiğin gibi değil. Ben gerçek hayvanlar yerine onların robotlarıyla büyüdüm. O kaplanın bütün komutlarıma uyacağını sanmıştım. Benimle okula gelecekti ve popülerlikte tavan yapacaktım. Tabii kafesinin kapısını açtığım anda kaçıp gitti. Sonra herkes onu aramaya başlayınca salaklığımı fark ettim.” Dirseğini dizine dayadı. “Bu oyun hoşuma gitti. Dökül bakalım, başka ne biliyorsun?”

Cress’in tüm dünyası altüst olmuştu. Onu araştırdığı ve hatalarını haklı çıkarmaya çalıştığı günler boyunca hep gerçek Carswell Thorne’u tanıdığını düşünmüştü.

Alacağı cevaptan korkarak “Ya Kate Fallow?” diye sordu. Thorne başım yana eğdi. “O da kim?”

“On üç yaşındaymışsın. Sınıf arkadaşların onun ekranını çalmış. Sen de onu geri almaya çalışmışsın.”

“Ha, şu Kate Fallow! Vay canına! Hiçbir şeyi atlamamışsın.” Cress dudaklarını kemirerek bekledi. Bari bu doğru çıksaydı. “Doğrusunu istersen ona abayı yakmıştım,” dedi Thorne. “Şimdi ne yapıyor acaba?”

Cress hâlâ umutluydu. “Mimarlık okuyor,” diye atıldı.

“Ah! Tabii ya! Matematiği hep iyiydi.”

“Şimdi bunu da mı inkâr edeceksin? Ona arka çıkman kahramanca değil mi?”

Thorne’un dudaklarının kenarı hafifçe seğirdi. Alaycı gülümsemesi belirdiği gibi hızla kayboldu. Sonra yine elini tuttu.

“Haklısın,” dedi Cress’in elini sıkarak. “Belki de içimde biraz kahramanlık vardır. Ama az, Cress. İnan, çok az.”

BÖLÜM

Yirmi sekiz

CRESS'İN TAM ANLAMIYLA İYİLEŞMESİ İÇİN BİR gün daha oyalandılar. Ertesi sabah, hava hâlâ karanlıkken çadırları topladılar. Jina, Cress'e akşamüzeri Kufrada olacaklarını söyledi. Yakıcı sıcak başlamadan yolu yarılamayı planlıyorlardı. Kuru et ve etraftaki ağaçlardan topladıkları yabani hurmalarla hızlı bir kahvaltı yapıp vahadan ayrıldılar.

Cress'e, söz verildiği gibi, bir deve tahsis edildi. Ticari mallarla eşyalar diğerlerine bölüştürüldü. Cress yürümeyeceğine memnundu. Ayakları hâlâ çok acıyordu. Ama yola çıktıktan sonra deve sırtında yolculuk etmenin sandığı kadar rahat olmadığını anladı. Çok geçmeden yuları tutan elleri ağrımaya, baldırları deveye sürtünmekten yanmaya başladı. Ödünç pelerini onu güneşten bir nebze korusa da, gün uzun, hava fazlasıyla bunaltıcıydı.

Dağlara paralel olarak doğuya doğru ilerlediler. Thorne devenin yanından yürüyordu. Bir eliyle eyer çantasına tutunuyor, diğeriyle yeni bastonunu kontrol etmeye çalışıyordu. Gözleri hâlâ bağlıydı. Rahat davranmaya çalışıyordu ama Cress onun zorlandığını fark etmişti. Birkaç kez deveye binmesini teklif etti ama Thorne her seferinde onu geri çevirdi. Belli ki bunu gurur meselesi yapıyordu. Belki de yardımsız yürüyebileceğini kendine kanıtlamaya çalışıyordu. Kimseye muhtaç olmadığını ve her koşulda gülümseyebileceğini.

Sabahın büyük bir kısmı sessizlik içinde geçti. Cress yine gündüz düşlerine daldı. Thorne'un parmaklarını bileklerinde gezinirken hayal etti.

Öğlen yakıcı sıcakla rüzgârın savurduğu kumların saldırısına uğradılar. Herkes ağızlarına burunlarına bağladıkları bez parçalarıyla korunmaya çalıştı. Ama güneş artık yüzlerine vurmuyordu ve kum tepeleri yerlerini kayalık bir platoya bırakmıştı.

Öğleden sonra, güneşin yakıcılığı arttı. Kurumuş bir nehir yatağında mola verdiler. Bir yarın gölgesine sığındıklarında erkeklerden ikisi biraz uzaklaşıp az sonra su dolu mataralarla geri döndü. Jina yakınlarda, kayaların arasında Kufra'daki yer altı kaynağından beslenen gizli bir pınar olduğunu söyledi.

Dinlendikten sonra tekrar deveye binmek işkence gibiydi. Cress yine de yürümediği için şanslı olduğunu düşündü.

Akşama doğru tekrar kayalık arazilerden geçtiler. Kum tepelerini aştılar. Bir yılan gördüklerinde Cress ondan başka kimsenin korkmadığını fark etti. Oysa Avcı Kwende zehirli olduğunu söylemişti. Kocaman bir çöreği andıran yılan onları tembel gözlerle izledi. Cress'in filmlerde gördüklerinin aksine ne tısladı, ne de onlara dişlerini gösterdi. Cress devenin üzerindeki avantajlı konumundan faydalanarak Thorne'un her adımını izledi ve yılan arkalarında kaldığında rahat bir nefes aldı.

Bacaklarının iç kısmındaki derinin yüzüleceğinden endişelenmeye başlamıştı ki, Thorne elini dizine attı.

"Duyuyor musun?"

Cress kulak kesildi ama tek duyabildiği develerin ayak sesleriydi.

"Neyi?"

"Medeniyetin sesi."

Cress devenin yularına yapıştı ama bir sonraki kum tepesini aşana dek Thorne'un duyduğu sesi çölün ölüm sessizliğinden ayıramadı.

Sarp kayalıklara kurulan Kufra birden karşılarında bitti. Sıkış tepiş binaların arasından yeşil ağaçlar görünüyordu. Uçsuz bucaksız çölün ortasında böyle bir şehir olması imkânsız gibi geliyordu ama işte tüm gerçekliğiyle oradaydı. Cennet kumların kıyısında onları bekliyordu.

"Haklısın," dedi Cress soluk soluğa. "Az kaldı. Neredeyse geldik."

"Neye benziyor?"

"Nereden başlasam ki? Bir kere çok kalabalık. İnsanlar, binalar, sokaklar, ağaçlar, hepsi iç içe."

Thorne güldü. "Dünyanın bütün şehirleri öyledir."

Cress de dayanamayıp kıkırdadı. "Özür dilerim. Dur bakayım. Binaların çoğu taş ya da belki kildir. Renkleri bronz gibi ve biraz da turuncu. Şehrin etrafında yüksek, taş duvarlar var. Sokaklar palmiye ağaçlarıyla dolu. Şehrin tam ortasından bir göl geçiyor. Küçük tekneler görüyorum. Bir sürü ağaç ve bitki. Kuzeyde, evlerin arkasında tarlalar var. Ah!"

"Ne oldu?"

"Bir sürü hayvan var. Keçi galiba. Bir de koyunlar. Aynı internetteki gibiler."

"İnsanları anlat."

Cress gözlerini hayvanlardan güçlükle ayırıp sokaklara odaklanmaya çalıştı. Akşam olmasına karşın ana caddedeki tezgâhların önü hareketliydi. Rengârenk kumaşlar hafif çöl esintisinde dalgalanıyordu. “Herkes sokaklarda. Çoğu bizim gibi giyinmiş. Ama onların giysileri daha renkli.”

“Şehir nasıl?”

“Yüzlerce bina var!”

Thorne sırıttı. “Sakin ol, kızım. Herkese Los Angeles’ta tanıştığımızı söyledim.”

“Doğru. Affedersin.”

Thorne elini Cress’in ayak bileğine kaydırdı. “Kumlardan kurtulduğumuza seviniyorum ama şehirde takılıp düşeceğim bir sürü şey var. Fazla uzaklaşma olur mu?”

Cress ona baktı. Thorne’un yüzündeki endişeli ifadeyi tanıyordu artık. Kampa ilk geldiklerinden beri buna şahit olmadığı için Thorne’un körlüğe biraz alıştığını sanmıştı. Ama belki de yalnızca güçlü görünmeye çalışıyordu.

“Söz, yanından ayrılmayacağım,” dedi.

Şehre girdikleri andan itibaren kervanın heyecanla beklendiği ve geç kaldıkları belli oldu. Kervancılar tezgâhların arasında buldukları boşluğa mallarını yığarken, Cress etrafındaki mimari detayları ve güzellikleri yakalamaya çalıştı. Şehir uzaktan solgun ve kumlu görünse de, yakından binaların yan taraflarındaki turuncu ve pembe süslemelere hayran kalmıştı. Kapıların önündeki basamaklar kobalt mavisi çinidendi. Kemerli girişlerden, dar sokaklara ve şehrin en büyük meydanındaki devasa fıskiyeli havuza dek her yüzey altın rengi karmaşık oymalarla süslüydü. Cress köpüren suya ve havuzun tabanındaki yıldız desenlerine büyülenmişçesine baktı.

“Eee, ne düşünüyorsun?” diye sordu Jina.

Cress gülümsedi. “Nefesim kesildi.”

Jina sanki daha önce hiç görmemiş gibi tezgâhları ve arkalarındaki binaları uzun uzun süzdü. “Burası eskiden beri en sevdiğim duraklardan biridir ama yıllar içinde çok değişti. Ticareti yeni öğrenirken Kufra, Sahra’nın en güzel şehirlerindendi. Ama sonra salgın başladı. Birkaç yıl içinde nüfusun üçte ikisi yok oldu. Geri kalanların çoğu da ya başka şehirlere kaçtı, ya da Afrika’yı tamamen terk etti, insanlar evlerini ve

işlerini bırakıp gitti. Ekinler güneşin altında kurumaya terk edildi. Hâlâ yaralarını sarmaya çalışıyorlar.”

Cress gözlerini kırpıştırarak yeniden etrafına bakındı. Güzelim süslemelerin ve canlı renklerdeki duvarların ötesini, Jina’nın sözünü ettiği acılı şehri görmeye çalıştı ama beceremedi. “Bana hiç de terk edilmiş gibi gelmedi.”

“Meydana bakarak değerlendirme. Kuzeydeki ya da doğudaki mahallelere gidersen ne demek istediğimi anlarsın. Oralar bir hayalet şehri andırıyor. Çok üzücü.”

“O hâlde Kufra eskiden zengindi?” dedi Thorne başını yana eğerek. “Yani salgından önce?”

“Ah, evet. Burası orta Afrika’yla Akdeniz’deki uranyum madenlerinin arasındaki pek çok ticaret yolundan biriydi. Buralar Dünya’nın en önemli uranyum rezervlerindendir. Avustralya’dan sonra tabii. Ama hâlâ talebe yetişemiyoruz.”

“Uranyumdan nükleer enerji üretiliyor, öyle değil mi?” diye sordu Thorne.

“Uzay gemileri de onunla çalışıyor.”

Thorne bunu biliyor olmalıydı ama yine de etkilenmiş gibi ıslık çaldı.

“Gelin,” dedi Jina. “Şu köşeyi döndük mü otel hemen orada.”

Jina onları hurma ve keçi peyniri satan tezgâhların arasından geçirdi. Bir tane de bedava kan taraması yapan sağlık-droidi vardı.

Pazarı arkalarında bırakıp eski bir kapıdan palmiye ağaçlarının gölgelediği bir avluya girdiler. Cress aralarında bir de limon ağacı görünce heyecanlandı. Az kalsın Thorne’un koluna yapışacaktı ama kendini tuttu.

Küçük bir lobiye girdiler. Diğer tarafındaki kemerli kapıdan insanların iskambil oynadığı bir yemek salonuna geçiliyordu. Odanın baş döndürücü, tatlı bir kokusu vardı.

Jina resepsiyonda oturan kıza yaklaşıp kendi dillerinde bir şeyler söyledi. Sonra onlara döndü. “Odanızı bizim hesaba yazdırdım. Şurada küçük bir mutfak var. İstediğinizi sipariş edebilirsiniz. Ben artık işimin başına döneyim.” Cress’e baktı. “Bulursam sana ayakkabı alacağım.”

Cress ona birkaç kez teşekkür etti ve Jina çıkıp gitti.

“Üst kat, sekiz numaralı oda,” dedi resepsiyonist Cress’e anahtar kartı uzatarak. “Solunuzdaki restoranda her gece poker turnuvası düzenleniyor. İlk üç ele katılım ücretsiz.”

Thorne başını yemek salonuna doğru eğdi. “Deme!”

Cress masaların etrafında toplanan oyunculara göz attı. “Bakmak ister misin?”

“Şimdi değil. Önce odamıza yerleşelim.”

İkinci kata çıktıklarında Cress üzerinde siyah boyayla sekiz yazan kapıyı hemen buldu. Kartı okutup kapıyı açtı ve dikkatini ilk çeken yatak oldu. Karşı duvarın kenarındaydı ve dört uzun direğinden krem rengi bir cibinlik sarkıyordu. Yastıklarla yatak örtüsü altın rengi işlemeliydi. Cress’in uydudaki basit nevresim takımına hiç benzemiyorlardı. Ve kesinlikle daha davetkâr görünüyorlardı.

“Anlat,” dedi Thorne kapıyı arkalarından kaparken.

Cress yutkundu. “Ah, tamam. Bir yatak var.”

Thorne hayretle elini ağzına götürdü. “Yataklı bir otel odası mı? Ne diyorsun?”

Cress kaşlarını çattı. “Yani sadece bir tane var.”

“Biz evliyiz ya, hayatım.” Thorne bastonu yazı masasına çarpana dek odada gezindi.

“Şu anda dokunduğun şey küçük bir yazı masası,” dedi Cress. “Üzerinde bir ekran asılı. Pencerede şurada.” Perdeleri çekti. Güneş ışığı eğik bir açıyla yere vurdu. “Bütün ana cadde görünüyor.”

Bir gürültü duyduğunda arkasını döndü. Thorne ayakkabılarını çıkarıp kendini yatağa atmıştı. Cress gülümsedi. yanına uzanıp başını omzuna koymak ve deliksiz bir uyku çekmekten başka bir isteği yoktu.

Sonra bunu bir daha düşündü. Hayır, başka bir isteği daha vardı. Uyumaya tercih edeceği bir şey.

Odanın içindeki diğer kapıdan küçük porselen lavaboyla eski tip ayaklı küvet görünüyordu. “Ben banyo yapacağım,” dedi.

“Harika fikir. Hemen geliyorum.”

Cress’in gözleri hayretle irileşti ama Thorne gülmeye başlamıştı bile. Dirseklerine dayanıp hafifçe doğruldu. “Yani senden sonra,” dedi parmaklarını havada şaklatarak.

“Tabii,” diye mırıldandı Cress ve banyoya girdi.

Dünyadaki banyolara aşina olmayabilirdi ama ultra modern bir tanesinde olmadığını hemen anladı. Elektrik sistemi eski tipteydi. Duvardaki bir düğmeden tavandaki lamba yanıyordu. Lavabonun bir sıcak ve bir soğuk olmak üzere iki musluğu vardı. Beyaz porseleni zamanla

aşınıp bazı yerlerinden siyah dökme demirleri görünen küvetin tepesine kocaman, metal bir duş başlığı takılmıştı. Duvardaki metal bir boruda beyaz, yumuşak havlular asılıydı. Cress'in uyduda kullandığı havludan daha yeniydiler.

Cress keyifle soyunacağını sanmıştı ama yanılıyordu. İç çamaşırları ter ve pislikten etine yapışmıştı. Ayaklarındaki sargılar kuruyan kanlardan katılaşmış, araları kumla dolmuştu. Neyse ki yaraları kabuk bağlamıştı. Cress her şeyi yere atıp musluğu açtı. Su tazyikli ve soğuktu. Biraz dayanmaya çalıştı ve soğuğa alıştığında yüzüyle bacaklarındaki güneş yanıklarının eskisi kadar acımadığını fark etti.

Az sonra su ısındı ve etrafını bir buhar bulutu sardı. Jelatine sarılı sabunu aldı. Keyifle inleyerek oturdu ve saçlarını sabunlamaya başladı. Saçları kesildiğinden beri ilk kez yıkanıyordu. Yıllarca her banyoda işkence çekmişti. Oysa şimdi kolayca temizleniyordu.

Cress uydunun hoparlörlerinden yükselen operaları hayal ederek mırıldanmaya başladı. Çok geçmeden kendini kaptırdı ve sözlerini yarım yamalak hatırladığı İtalyanca bir parçayı yüksek sesle söylemeye koyuldu. Şarkının sonunda duşun altında sırıtıyordu.

Cress gözlerini açtığında Thorne'u kapıda dikilirken buldu. Telaşla küvetin köşesine büzülüp kollarını göğsüne sardı. Yerlere sular sıçradı. "Kaptan!"

Thorne sırıttı. "Böyle şarkı söylemeyi nereden öğrendin?" Cress'in yüzü alev alev yanıyordu. "Be-ben çıplağım!" Thorne tek kaşını kaldırdı. "Farkındayım. Gözüme sokmana gerek yok."

Cress ne yapacağını bilemezcesine etrafına bakındı. "Çık lütfen. Ben..."

Thorne ellerini kaldırdı. "Haklısın. Özür dilerim. Ama o kadar güzeldi ki dayanamadım. Hangi dildeydi?"

Cress sıcak buharlara rağmen titredi. "Eski İtalyanca. Bütün kelimelerin anlamlarını bilmiyorum."

Thorne lavaboya doğru döndü. "Gerçekten nefisti."

Cress onun el yordamıyla musluğu bulmaya çalıştığını görünce utancını unuttu.

"Bir el bezi ya da küçük bir havlu görüyor musun?"

Cress ona aradığını nerede bulacağını söyledi. Thorne ikinci sabunu da yere düşürdükten sonra temiz bir el bezi bulup ıslattı. "Ben lobiye iniyorum," dedi yüzünü silerken.

“Neden?”

“Burayla ilgili bilgi toplayacağım. Cinder’la diğerleri şu terk edilmiş mahallelerden birine inebilir. Tabii önce onlarla bağlantıya geçmeliyiz.”

“Bekle, ben de...” Thorne gömleğini çıkarınca lafının gerisini getiremedi. Onun bezi yıkayıp sıkmasını ve çıplak gövdesinde gezdirmesini nefesini tutarak izledi. Thorne bezi bırakıp eğildi ve yüzüne birkaç kez su çarptı.

Cress birden ona dokunmak istedi. Hatta bu hissi o kadar yoğundu ki, parmaklarının uçları karıncalanıyordu.

“Gelmene gerek yok,” dedi Thorne. “Sen rahatına bak. Hem yiyecek bir şeyler de ayarlarım.”

Cress tekrar sulara gömülerek aklını toplamaya çalıştı. “Ama ya takılıp düşersen? Hani hep yanında kalacaktım?”

Thorne duvarı yoklayarak bir havlu aldı. Yüzünü ve saçlarını kuruladıktan sonra onu dertop edip lavabonun kenarına bıraktı. “Merak etme. Hemen döneceğim,”

İyi ama...

“Cress, lütfen. Sen de şu ekranı kurcala bakalım. Belki bizim ekiple bağlantı kurmanın bir yolunu bulursun.” Gömleğini birkaç kez silkip sırtına geçirdi. Bandanayı gözlerine bağladı. “Dürüst ol. Şu anda ünlü bir kanun kaçağına benziyor muyum?”

Elini beline koyup suratına ışıltılı bir gülümseme oturttu. Dağınık saçları, pis kıyafetleri ve bandanasıyla hapishane fotoğrafındaki parlak Carswell Thorne’la ilgisi yoktu. Cress yine de onu fazlasıyla çekici buldu.

Derin bir iç çekti. “Hayır.”

“İyi. Bize temiz giysiler lazım. Hazır çıkmışken onu da halledeyim bari.”

“Gelmemi istemediğinden emin misin?”

“Tabii. Çöldeyken biraz abartıyordum. Burada başımın çaresine bakabilirim.”

Cress’e bir öpücük yollayıp giderken yine o yakışıklı hayduta dönüşmüştü.

BÖLÜM

Yirmi dokuz

CİNDER, RAMPION'IN HEYBETLİ GÖLGESİNDEN birkaç adım uzaklaştı. Kolunu gözlerine siper edip çıkardıkları özensiz işe baktı. Jacin hâlâ kasabalıların getirdiği eski metal merdivenlerden birinin tepesinde geminin en belirgin özelliğini yok etmeye çalışıyordu. Thorne bir kanepede tembelce uzanan çıplak hatun resmini daha Cinder'la tanışmadan önce kendi yapmıştı. Cinder o resimden oldum olası nefret ederdi ama şimdi boyayla üzeri kapanırken içine bir hüzün çöreklendi. Kendini Thorne'un anısını siliyormuş gibi hissediyordu.

Öte yandan başka çareleri yoktu. Medya geminin bu ayırt edici özelliğinden defalarca söz etmişti. Onunla dolaşmaya devam ederlerse damgalı bir eşekten farkları kalmayacaktı.

Cinder alnında biriken ter damlacıklarını silerek gözlerini gemide dolaştırmayı sürdürdü. Rampion'ın tamamını boyayacak kadar boyaları yoktu. Dolayısıyla ana rampanın devasa yan paneline yoğunlaşmışlardı. O parçaya komple değiştirilmiş havası vermek istiyorlardı. Böylece bir şeyleri saklıyormuş gibi görünmeyeceklerdi.

İşin kötüsü, kasabalıların getirdiği siyah boya gemiden çok tozlu yerleri ve onları boyamıştı. Cinder'ın boynu, şakakları, saçının bir tutamı ve metal elinin eklemleri boya içindeydi ki o yardımcılarına göre daha iyi durumdaydı. Özellikle de çocuklar başta hevesle onlara yardım ettikten sonra birbirlerini boyayarak bir kim-daha-çok-sayborga-benzeyecek oyunu icat etmişlerdi.

Cinder'a benzemeye çalışanların sayısı giderek artıyordu zaten. Sokaklarda sırtlarında biyonik omurga resimleri olan tişörtler görüyordu. Metal süslü ayakkabılar. Vidalı kolyeler.

Kızın teki ona yeni dövmesini gururla göstermişti. Sol ayağına çizdirdiği kablolarla robot eklemlerini. Cinder şaşkınlıkla gülümsemiş ve ona resmin gerçeğini hiç yansıtmadığını söylememek için kendini zor tutmuştu.

Tüm bu ilgi Cinder'ı huzursuz ediyordu. Koltukları kabarıyordu tabii ama dikkat çekmeye alışık değildi. Yabancılar tarafından kabullenilmeye,

hatta hayran olunmaya.

“Çekilin şuradan, piç kuruları!”

Cinder kafasını kaldırdığında Jacin’in boya fırçasını merdivenin dibindeki üç çocuğa doğru silkelediğini gördü. Çocuklar gülüşerek kaçıştı.

Cinder ellerini cepli pantolonuna silerek çocukların rampanın diğer tarafına parmaklarıyla yaptıkları resme bakmaya gitti. Bir çöp adam ailesi çizmişlerdi. El ele tutuşan anne, baba ve farklı boylarda üç çocuk. Ve yanlarında Cinder. Kendini yandan atkuyruğundan ve diğerlerinden daha kalın bacaklarından tanımıştı.

Hayretle kafasını salladı.

Jacin aşağı inerken merdiven hafifçe sarsıldı. “Sil şunu,” dedi kemerinden nemli bir bez çıkararak.

“Neden? Ne zararı var?”

Jacin kaşlarını çatarak bezi omzuna attı. “O resim orada durduğu sürece boşuna uğraştık demektir.”

“Ama çok küçük. Kimse fark etmez bile.”

“Bu kadar duygusal olduğunu bilmiyordum.”

Cinder yüzüne düşen saç tellerini üfledi. “Aman, tamam.” Kendi omzundaki bezle ıslak boyayı sildi. “Burada emirleri ben veriyorum sanıyordum.”

“Sırf emirlerini yerine getirmek için seninle takıldığımı düşünmüyorsundur umarım.” Fırçayı merdivenin dibindeki kovaya attı. “Hayatım boyunca yeterince emir aldım zaten.”

Cinder katladığı bezi koyabileceği temiz bir yer aradı. “Sadakatini gösterme yolun ilginç doğrusu.”

Jacin kıkırdamaya başladığında Cinder neyi bu kadar komik bulduğunu düşünmeden edemedi. Jacin geri çekilip geminin gövdesindeki kocaman siyah kareye baktı. “Fena olmamış.” Cinder da ona katıldı. Gemi artık evi gibi gördüğü Rampion’a hiç benzemiyordu. O artık Kaptan Carswell Thorne’un çaldığı gemi değildi.

Boğazına bir yumru oturdu.

Etrafı birbirlerinin yüzlerini silen, su içen ve gülen insanlarla çevriliydi. Mutluydular çünkü birlikte bir şey başarmışlardı.

Cinder tüm bunların merkezinde olduğunu bilmesine rağmen kendini dışlanmış hissediyordu. Bu insanlar aynı kasabada doğup büyümüştü.

Dostlukları yıllara dayanıyordu. Oysa o yakında gidecekti. Hatta belki bir gün Ay Ülkesi'ne dönecekti.

"Eee, uçuş eğitimine ne zaman başlıyoruz?"

Cinder irkildi. "Efendim?"

"Geminin bir pilota ihtiyacı var," dedi Jacin başıyla camları güneşte parlayan pilot kabinini göstererek. "Onu kendin uçurmayı öğrenmelisin."

"Sen ne güne duruyorsun?"

Jacin sırıttı. "Bilmem farkında mısın ama etrafındaki herkes ölüyor. Başının çaresine bakmayı öğrenmen gerek."

Cinder'dan birkaç yaş küçük bir oğlan ona bir şişe su getirdi. Ama Jacin, Cinder'dan önce atılıp şişeyi ağzına götürdü. Sözleri acı olduğu kadar mantıklıydı da. Cinder belki başka bir zaman ona kızabilirdi ama şimdi susmakla yetindi.

"Yemekten sonra sana temel bilgileri öğreteceğim," dedi Jacin şişeyi ona uzatarak. Cinder şişeyi dalgın bir yüzle aldı. "Hey, korkma. Göründüğü kadar zor değil."

"İyi." Cinder suyu kafasına dikti. "Engellemem gereken bir galaksi savaşı yokmuş gibi bir de başıma bu çıktı!"

"Senin asıl derdin o muydu? Ben de yalnızca boya yapıyoruz sanıyordum."

Cinder'ın görüş alanının köşesinde bir mesaj bipledi. "Uyanmış," diye mırıldandı. "Wolf uyanmış."

Boş su şişesini Jacin'in eline tutuşturup otele koştu.

Cinder odaya daldığında Wolf'u otururken buldu. Ayakları çıplak, gövdesi hâlâ sargılıydı. Cinder'ı gördüğüne şaşırmamıştı. Eski ahşap merdivende ayak seslerini duymuş olmalıydı. Ya da belki kokusunu almıştı.

"Wolf! Yıldızlara şükürler olsun! Bizi çok korkuttun. Nasılsın?"

Wolf'un donuk bakışlı gözleri koridora kaydı. Kafası karışmış gibi kaşlarını çattı.

Az sonra Cinder ayak sesleri duydu ve arkasını döndüğünde Doktor Erland elinde çantasıyla yanından geçti.

"Hâlâ yatıştırıcıların etkisinde. Kafa karıştırıcı sorular sormamaya çalış."

Cinder, Wolf'un yatağına yaklaştı.

"Anlat," dedi Wolf. Sesi yorgundu. Güçlükle konuşuyordu.

“Bir sihirbazın saldırısına uğradık,” dedi Cinder. İçinden Wolf’un elini tutmak geldi ama onunla tek fiziksel teması Wolf’un ara sıra çenesine attığı dostça yumruklardan ibaretti. Elini tutmanın sahte duracağına karar vererek yanında kazık gibi dikilmeye devam etti. “Vuruldun. Öyle korktum ki. Neyse ki, şimdi iyisin. O iyi, öyle değil mi, doktor?”

Erland aniden gözlerine ışık tutunca Wolf irkildi.

“Beklediğimden daha iyi.” Tekrar Wolf’a döndü. “Yaralarına dikkat edersen yakında toparlarsın.”

“Dünyadayız,” dedi Cinder. “Afrika’da. Şimdilik güvendeyiz.”

Wolf başını yana eğip havayı kokladı. “Scarlet nerede?”

Cinder suratını buruşturdu. En korktuğu soru buydu.

Wolf’un yüzü asıldı. “Kokusunu alamıyorum. Burada değil mi?”

Doktor Erland alnına bir derece bastırdı ama Wolf hızla başını çekti. “Scarlet nerede?”

Doktor Erland ellerini beline koydu. “Yaralarına dikkat et demiştim!”

Wolf sivri dişlerini göstererek ona hırladı.

“Scarlet yok,” dedi Cinder. Wolf ateş püsküren gözlerini ona çevirdiğinde dik durmaya çalıştı. “Sihirbaz onu kaçırdı. O karmaşada engel olamadım. Ama ölmedi. Yaralandığını bile sanmıyorum. Ama sihirbaz onu kapsüle bindirdi. Jacin, Scarlet’ı pilot olarak kullandığını düşünüyor.”

Wolf’un ağzı hayretle açılmıştı. Duyduklarına inanmak istemezcesine başını sallıyordu.

“Wolf...”

“Ne zaman oldu bu?”

Cinder sıkıntıyla ensesini ovuşturdu. “Beş gün önce.”

Wolf başını çevirdi. Yüzünde derin bir ızdırap vardı ve sebebi yaraları değildi.

Cinder ona doğru bir adım attı. Sonra duraksadı. Açıklamalarının ya da özürlerinin Wolf’u avutamayacağını biliyordu.

Onun yerine kendini Wolf’un yakıcı öfkesine hazırladı. Ondan müthiş bir hiddet ve yıkım bekliyordu. Wolf’un gözbebekleri inceldi. Yumruklarını sıktı. Cinder, Farafrah’a geldiklerinden beri zihin kontrolü yeteneklerini ara sıra Jacin ve Doktor Erland üzerinde denese de, Wolf kontrolünü kaybederse onu gerçek bir sınav bekliyordu.

Cinder onun içinde kaynayan öfkeyi hissedebiliyordu. Göğsünde kıvranan paniği. Wolf'un hayvani yanı serbest kalmak için çırpınıyordu.

Ama sonra Wolf titrek bir nefes aldı ve öfkesi sönüverdi. Yavaşça ayağa kalktı ve kalbinden vurulan biri gibi dizlerinin üzerine çöktü. Bir kolunu bütün dünyadan korunmak istercesine kafasının üzerine atmıştı.

Cinder ona bakakalmıştı. Bütün sezgileri Wolf'a odaklanmıştı. Onu çevreleyen enerjiye ve duygulara. Tıpkı bir mumun sönüşünü izlemek gibiydi.

Onun ölüşünü izlemek gibi.

Cinder cesaretini toplayıp onun önünde diz çöktü. Kolunu tutmak istedi ama yapamadı. Yeteneğini tamamen ona yöneltmişken bir de ona dokunmak istememişti. Wolf acı çekerken bedenini istila etmek haksızlık olurdu. Onu tamir etmeyi öyle isterdi ki. Wolf'a hiç yakışmayan şu kırılganlığı yok etmeyi. Ama yas tutmaya hakkı vardı. Scarlet için onun kadar korkmaya hakkı vardı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Söz bulacağız onu. Ay Ülkesi'ne dönmenin bir yolunu arıyoruz. Scarlet'ı kurtaracağız."

Wolf aniden kafasını kaldırınca irkildi.

"Kurtarmak mı?" diye tısladı Wolf öfkeyle. "Ona ne yapacaklarını bilmiyorsun! Belki de çoktan yapmışlardır!"

Sonra her şey çok hızlı oldu. Kederinden dizlerinin üzerine çöken o adam gitti, yerine ayağa fırlayıp yatağı duvara savuran bir adam geldi. Doktor çantasındakiler yere saçıldı. Bütün oda sarsılırken Cinder korkuyla bağırdı.

Sonra birden odaya derin bir sessizlik çöktü. Wolf bir heykel gibi kıpırdamadan durdu ve büyük bir gürültüyle yere devrildi.

Elinde boş bir şırıngayla hastasının tepesinde dikilen Doktor Erland tel çerçeveli gözlüğünün üzerinden Cinder'a baktı.

Cinder şaşkınlıkla yutkundu.

"Keşke aramızda bunun gibilerin zihnini kontrol edebilecek biri olsaydı," dedi Doktor Erland imalı bir tavırla.

Cinder titrek elleriyle yanaklarını ovuşturdu. "Ben de tam onu sakinleştirmeye çalışacaktım."

"Bir dahaki sefere elini çabuk tutarsan sevinirim." Doktor Erland şırıngayı yazı masasına fırlatıp baygın Wolf'a baktı. Omzundaki sargılara kan sızmaya başlamıştı bile. "Bana kalırsa, biraz daha uyusun."

“Haklısınız galiba.”

Doktor Erland dudaklarını büzdü. “Sana verdiğim şu bayıltıcı oklardan kaldı mı?”

Cinder titrek bacaklarıyla doğruldu. “Çoktan bittiler. O zamandan beri kaç kere ölümle burun buruna geldim biliyor musunuz?”

“İyisi mi bir kutu daha hazırlayayım,” diye homurdandı Doktor Erland. “İçimden bir ses onlara yine ihtiyacın olacağını söylüyor.”

BOLÜM
Otuz

CRESS SAÇLARINA BİR HAVLU SARARKEN KEYİFLE bir şarkı mırıldanıyordu. Banyodan yepyeni biri olarak çıktı. Cildi süngerle ovuşturmaktan pespembe olmuştu ve ışıl ışıl parlıyordu. Tırnaklarının arasındaki toz toprağı çıkarmakta epey zorlanmıştı. Ayak tabanlarıyla bacaklarının iç kısımları hâlâ acıyordu ama Cress hâlinden memnundu. Yumuşacık havlular, kısa, temiz saçlar, bolca su ve uzun, dinlendirici bir banyo. Daha ne isterdi ki?

Gözü yerde yığın hâlinde duran pis kıyafetlerine takıldı. Onları tekrar giymeyi hiç istemedi. Nasıl olsa Thorne da henüz dönmemişti. Yatak örtüsünü çıplak vücuduna sardı. Örtünün kenarlarını tekmeleyerek duvardaki ekrana doğru yürüdü.

“Ekran açılsın.”

Turuncu ahtapotlarla mavi çocukların tekno ritimlerle dans ettiği bir çizgi film açıldı. Cress bir haber kanalı buldu. Sonra ekranın köşesinde yeni bir pencere açıp bulundukları yerin GPS koordinatlarına baktı.

Kufra, Sahra Çölü’nün doğu ucunda bir ticaret merkeziydi. Cress haritayı büyütüp nereye indiklerini hesaplamaya çalıştı. Yürüdükleri mesafenin o kadar da uzun olmadığından emindi. Gerçi kuzeyde ve batıda uçsuz bucaksız kumluklardan başka hiçbir şey yoktu.

Akbabalara yem olmalarına ramak kalmıştı. Cress bunu düşününce titredi.

Haritayı kapayıp Rampion’la nasıl bağlantı kurabileceğini düşündü. Artık bir iletişim çipleri yoktu ama bu Rampion’a asla erişemeyecekleri anlamına gelmiyordu. Geminin bir takip cihazı olmasa da, hâlâ dışarıyla teması vardı. Cress ordunun veritabanına sızıp geminin orijinal kayıt numarasının izini sürebilirdi ama boşuna zaman kaybetmek istemiyordu. Bu taktik işe yarasaydı, Topluluk çoktan Rampion’la bağlantıya geçerdi.

Demek ki Thorne’un kaçışından kısa bir süre sonra numara değişmişti.

Ve büyük olasılıkla, otokontrol sistemi de değiştirilmişti. Cress, Thorne’un yeni sistemin nereden alındığıyla ya da nasıl programlandığıyla ilgili bilgisi olduğunu umdu.

Thorne hiçbir şey bilmiyorsa Cress'in yaratıcılığını kullanması gerekecekti.

Şimdilik buna kafa yormayı düşünmüyordu.

Önce gemide bağlantıya geçilecek biri olduğundan emin olmalıydı.

Haberleri taradı. Linh Cinder'la ilgili araştırmalarda hiçbir ilerleme kaydedilmemişti.

"... Ay Ülkesi uydusu... "

Cress bu iki kelimeyi duyar duymaz kulak kesildi. Haber spikeri yabancı bir dilde konuşuyordu. Avcı Kwende'nin onlarla ilk konuştuğu dile çok benziyordu. Cress kaşlarını çattı ama sonra gözlerini adamın dudaklarına dikti. *Sahra* ve yine *Ay Ülkesi* sözcüklerini yakaladı.

"Ortak dile çevir."

Şimdi ekranda Cress'e artık son derece tanıdık gelen çölün görüntüleri vardı. Ve işte enkaz tam karşısında duruyordu. Yıllarını geçirdiği uydu, ona kenetli Ay kapsülü ve paraşüt. Kumaştan kocaman bir kare kesilmişti.

Cress dikkatle dinledi.

Görgü tanıkları gökyüzünden düşen bir cisim fark etmişti. Patlama kuzeydeki Akdeniz'den bile görülmüştü. Bundan iki gün sonra da enkaza ulaşılmıştı. Uydunun Ay'da yapıldığına şüphe yoktu. Biri ya da birileri kazadan sağ kurtulmuş ve taşıyabileceği kadar erzakla birlikte orayı terk etmişti.

Yetkililer hâlâ çölü arıyordu. Kurtulanların kaç kişi oldukları bilinmiyordu ama Aylı oldukları kesindi. Ay'la Dünya arasındaki bu gergin dönemde kimse kaçakların bulunamaması riskini göze alamazdı. Kraliçe Levana şüphesiz onları geri isteyecekti.

Cress parmaklarını nemli saçlarına daldırdı.

Ne yapacaktı şimdi?

Kervandakiler kazayı duyarsa Cress'le Thorne'dan kuşkulanmamaları imkânsızdı. Onları ele vereceklerdi ve yetkililer Thorne'u şıp diye tanıyacaktı.

Sadece kervancılar da değil. Kufra'daki yabancılar herkesin şüphesini çekecekti.

Ama sonra Cress'in içine bir umut doğdu.

Linh Cinder kazayı duyarsa o da neler olduğunu anlayacaktı. Thorne'la Cress'in ölmediğini öğrenecekti.

Ve onları almaya geleceklerdi.

Asıl sorun kimin önce davranacağıydı.

Cress onu kaşındırmalarına aldırmadan pis kıyafetlerini giydi.

Thorne'u bulmalıydı.

Koridora çıktığında doğal davranmaya çalıştı. Hoş neyin doğal olduğundan da emin değildi ya neyse. Beyaz teni ve açık renk saçlarıyla zaten yeterince dikkat çekiyordu.

Merdivende aşağıdan gelen seslerle irkildi. Kahkahalar, bağrışmalar ve tokuşturulan bardakların şıngırtılarını duydu. Tırabzana tutunup eğildi. Resepsiyonla bitişiğindeki yemek odası kalabalıktı. Kâğıt oynayan erkek ve kadınlar bir yandan da masalarındaki kuru meyveleri atıştırıyordu.

Köşedeki masanın etrafında büyük bir kalabalık toplanmıştı. Cress aralarında Thorne'u görünce rahatladı. Gözleri hâlâ bağlıydı ve kâğıt oynuyordu. Cress usulca merdiveni inip ona doğru yürüdü. Alışık olmadığı baharatlı kokular ağzını sulandırmıştı.

Kalabalık hafifçe dalgalandığında Cress birden donup kaldı.

Thorne'un kucağında bir kadın oturuyordu. Esmer, pürüzsüz teni, dolgun dudakları ve ince ince örülmüş, mavinin farklı tonlarındaki saçlarıyla internet dizilerindeki kadınlar kadar güzeldi. Üzerindeki sıradan şort ve penye bluzla bile şık duruyordu.

Ve Cress'in hayatında gördüğü en uzun bacaklara sahipti.

Kadın öne eğilip masadaki oyun paralarını başka bir oyuncuya doğru itti. Thorne gülerek başını yana eğdi. Önünde kalan birkaç oyun parasından birini alıp elinin üzerinde kaydırdı ve kadının avucuna sıkıştırdı. Kadın da buna karşılık tırnaklarını boynundan aşağı kaydırdı.

Cress etrafını saran boğucu sıcağa daha fazla dayanamadı. Koşup salondan çıktı.

Merdivenleri çıkarken dizleri titriyordu. Sekiz numaranın kapısında kadının Thorne'un teninde dolaşan parmaklarını tekrar hatırlayarak duraksadı. Sonra birden kapının kilitli olduğunu fark etti. Anahtar kartı lavabonun kenarında bırakmıştı.

Başını kapının çerçevesine vurdu. "Aptal! Aptal! Aptal!"

"Cress?"

Cress yanaklarından süzülen ılık gözyaşlarını silerek hızla döndü. Jina koridorun ucundaki odasından çıkmıştı. "Ne oldu?"

Cress hemen başını eğdi. “Ben... şey... dışarıda kaldım da. Carswell de şeyde...” Kendini daha fazla tutamayıp hıçkırıklara boğuldu. Jina koşup ona sarıldı.

“Ah, canım benim. Bu kadar üzülecek ne var?”

Cress daha da içli ağlamaya başladı. Kendilerini kurtarmak için attıkları yalanlara bu kadar kapılması doğru değildi tabii. Onun kollarında geçirdiği gecelere rağmen Thorne’la aralarında duygusal bir bağ yoktu. İstediğiyle flört edebilirdi.

Yine de...

Cress ne hayaller kurmuştu. Thorne’un ondan hoşlandığını sanmıştı.

“Üzülme, her şey yoluna girecek,” dedi Jina. “Ağladığın iyi oldu. Biraz açılmışsındır. Bak, sana ne aldım.”

Cress burnunu çekerek Jina’nın elindeki bez ayakkabılara baktı. Onları titreyen ellerle alırken minnetini ifade etmeye çalıştı.

“Niels’la yemek yiyeceğiz,” dedi Jina. “Sen de gelsene.”

Cress başını iki yana salladı. “Aşağı inmek istemiyorum.” Jina onun saçlarını okşadı. “Ama anahtarın yok. Kocan gelene kadar kapıda mı bekleyeceksin? Sokağın köşesinde güzel bir restoran var. Hadi, nazlanma.”

Cress derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştı. Tek istediği odaya girip yatağın altına saklanmaktı ama bunun için resepsiyondaki kızdan yeni bir anahtar istemek zorundaydı. Şiş gözleri ve kırmızı suratıyla dikkatleri iyice üzerine çekecekti. İnsanlar konuşmaya başlayacaktı. Cress birden durumlarının ne kadar tehlikeli olduğunu hatırladı.

Hem Thorne geri döndüğünde onu koridorda ağlarken bulsun istemiyordu. Biraz sakinleşirse onunla daha mantıklı konuşabilirdi. Kalbi kırılmamış gibi.

“Tamam. Teşekkür ederim,” dedi.

Jina onun koluna girdi ve alelacele merdivenlerden inip lobiden geçtiler. Jina onu ana caddeye çıkardı. Kalabalık dağılmış, dükkânların çoğu kapanmıştı. “Senin gibi tatlı bir kız hiç ağlamamak. Hele de onca zorluğun üstesinden geldikten sonra.” Cress tekrar hıçkırdı.

“Yoksa Carswell’le kavga mı ettiniz? Koca Sahra Çölü’nü birlikte aştınız. Hiç yakışıyor mu size?”

“O aslında benim...” Başını eğip kil kaldırım taşlarının arasına kaçan kumlara baktı.

Jina dirseğini tuttu. “Evet, senin?”

Cress koluyla burnunu sildi. “Hiç. Unut gitsin.”

Kısa bir sessizlikten sonra Jina usulca sordu. “Evli değilsiniz, değil mi?”

Cress dişlerini sıkarak başını salladı.

Jina şefkatle kolunu okşadı. “Hepimizin kendimize göre sırları var. Bize neden öyle dediğinizi tahmin ediyorum galiba. Haklıysam, seni suçlayamam.” Ona doğru eğildiğinde alnı Cress’in kabarık saçlarına değdi. “Sen Aylısın değil mi?”

Cress’in ayakları birbirine dolandı ve donup kaldı. Sonra hafifçe silkinerek Jina’nın elinden kurtuldu. İçgüdüleri ona kaçıp saklanmasını söylüyordu ama Jina’nın anlayışlı bakışlarını görünce telaşı azaldı.

“Düşen uyduyu duyunca siz olduğunuzu tahmin ettim. Ama önemi yok.” Yine Cress’in koluna girdi. “Burada Aylıları görmeye alışığız. Hatta bazılarımız varlığınızdan fazlasıyla memnun.”

“Sahi mi?”

Jina başını ona doğru eğdi. “Dünyaya gelen Aylılar burada sessiz sakin yaşayıp gidiyor. Ay’dan kaçmak için onca fedakârlık yaptıktan sonra kimsenin gözüne batmak istemiyorlar. Yakalanıp geri gönderilmeyi kim ister? Öyle değil mi?”

Cress, Jina’yı dinlerken kadının bu durumu anlayışla karşılamasına hayret etti. Oysa Dünya medyası Dünyalılar Aylılardan nefret ediyormuş gibi bir izlenim yaratıyordu. Cress, Dünyada asla kabul görmeyeceğini düşünmüştü. Belki de işin aslı bambaşkaydı.

“Merakımı mazur gör ama sen de yeteneği olmayanlardan mısın?”

Cress, Jina’nın bu sorusuna başını sallayarak karşılık verdi. Jina’nın yüzüne bilmiş bir gülümseme yayıldı. “Ah, işte Niels.”

Cress’in aklı karışmıştı. Thorne’la onlara en baştan gerçeği söyleyebilirlerdi. Ama hayır, Thorne hâlâ bir kanun kaçağıydı.

Onunla ne işi olduğuna dair yeni bir yalan uydurması gerekecekti. Acaba onu da Aylı mı sanmışlardı?

Niels’la Kwende kalın tekerlekli, büyük ve tozlu bir aracın önünde duruyordu. Aracın kaputundan çıkan kablo bir binanın ön duvarındaki jeneratöre bağlıydı. Arka kapılar açıktı ve içine mal yüklüyorlardı. Cress develerin de bunlara benzer çuvallar taşıdığını hatırlıyordu.

“Yeni mallara yer mi açıyorsunuz?” diye sordu Jina yanlarına yaklaştıklarında.

Niels, Cress'i yalnız gördüğüne şaşırdıysa bile belli etmedi. "Bitmek üzere," dedi ellerindeki tozu silkeleyerek. "Motoru şarj ettim. Bizi Farafrah'a kadar götürüp getirir. Benzin rezervlerine izinsiz girmek zorunda kalmayız."

"Fara-ne?" Cress, Jina ya baktı. "Burada kalmayacak mısınız?"

"Ah, hayır. Jamal'la diğerleri kalıyor ama biz yeni bir sipariş aldık. Ne yapalım, iş iştir."

"Ama daha yeni geldiniz. Develer ne olacak?"

Niels güldü. "Şehirdeki ahırlarda keyif çatacaklar tabii. Bazen işimizi görüyorlar, bazen daha hızlı bir araca ihtiyacımız oluyor." Kamyonetin kapalı kasasına vurdu. "Ağladın mı sen?"

"Yok bir şey," dedi Cress başını eğerek.

"Jina?"

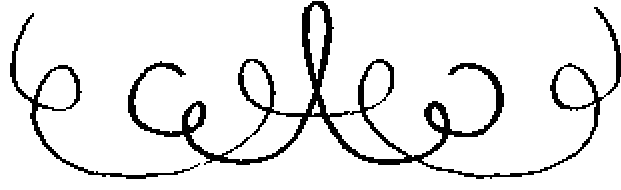
Jina, Cress'in kolunu sıkıp kocasına başka bir dilde yanıt verdi. Cress'in yanakları kıpkırmızı kesildi.

Niels esrarlı bir tavırla sırıtıp kafasını salladı.

Birden Cress'in beline bir kol dolandı. Bir el ağzına kapanarak çığlığını engelledi. Cress Jina'yla Niels'ın sakin bakışları arasında geriye doğru sürüklendi. Bir el başına bastırdı ve zorla kamyona bindirildi. Sonra kapılar kapandı ve içerisi zifiri karanlık oldu.

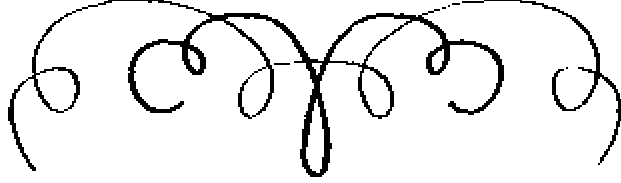
"Hey!" diye bağırdı Cress metal kapıları yumruklayarak. Sesi kısılana kadar bağırdı. Bu sırada kamyonetin sarsıntısıyla balyalara doğru savruluyordu.

Dakikalar sonra sarsıntının ritmi değişti ve Cress, Kufra'nın kaldırım taşlı sokaklarını geride bıraktıklarını anladı.

üçüncü kitap

"Kedi kuşu tuttu, senin de gözlerini oyacak. Rapunzel'ini bir daha hiç göremeyeceksin. "

BÖLÜM

Otuz bir

KIZ BARDAN DÖNDÜĞÜNDE İÇKİ BARDAĞINI Thorne’un kolayca bulabilmesi için koluna yakın bir yere koydu.

Thorne başını ona doğru eğip elini gösterdi. “Ne düşünüyorsun?”

Kızın örgüleri omzuna değdi. “Bence...” Kâğıtlardan ikisini çekti. “Bu ikisi.”

“Ben de onları düşünüyordum,” dedi Thorne. “İzle. Birazdan şansımız dönecek.”

“Köre çift kart,” dedi kartları dağıtan adam. Thorne masaya konan kâğıtların sesini duyduğunda uzanıp onları aldı.

Kız dilini şaklattı. “Yine olmadı,” dedi bıkkınlıkla.

“Boş ver, hayatım. Bütün elleri kazanamayız ya.” Thorne kâğıtlarını açmadan önce bahsi bekledi. Kız ona sokulup burnunu ensesine sürttü. “Merak etme, sonraki el senin.”

Thorne sırıttı. “Şansıma güveniyorum.”

Masada iki tur bahis döndü. Kazanan, jokerler ve yedililerle potu talep etti. Thorne, adamın boğuk ve hırçın sesine bakarak kıtık bir sakalla kocaman bir göbek hayal etti. Kendince masadaki oyuncuların detaylı birer portresini çıkarmıştı. Kâğıtları dağıtan gür bıyıklı, sıska bir adamdı. Yanında oturan yaşlı hanım kâğıtlara her uzandığında bir şıngırtı kopuyordu. Belli ki, bol miktarda mücevher takmıştı. Sağındaki adam çiçek bozuğu suratlı ve çelimsizdi. Thorne belki de hep kazandığı için onun en çirkinleri olduğunu hayal ediyordu.

Tabii kendini kucağına atan kadın da tam bir afetti.

Ama bir şans meleği olmadığı kesindi.

Kartlar yeniden dağıtıldı. Thorne elini kaldırdı. Arkasındaki kızdan kederli bir ıslık geldi. “Üzgünüm, hayatım,” diye fısıldadı.

“Tüh be. Hiç ümit yok mu?”

Bahis açıldı.

Thorne parmaklarını kartlarına vurup iç çekti. Kızın dediğine bakılırsa işine yaramayacaklardı.

Elini çiplerinin üzerine koyup hepsini masanın ortasına doğru itti. “Rest.”

Arkasındaki kız tepki vermedi. Omzundaki eli hiç kıpırdamıyordu. Thorne’un onun tavsiyesini dinlememesini umursamamış gibiydi.

Poker surat dedikleri bu olsa gerekti.

“Aptal,” diye söylendi sağındaki çelimsiz. Yine de pas dedi.

Sakallı adam Thorne’un içini titreten alaycı bir ses çıkardı. Thorne endişeli değildi. Aksine beklentiyle doluydu. Bu onun adamıydı.

“Elinde ortaya koyacak bir şey kaldığını düşünseydim artırırdım,” dedi adam ve Thorne çiplerin şıngırtılarını duydu.

Son iki oyuncu pas geçti. Dağıtıcı atılanların yerine yenilerini dağıttı. Thorne’un rakibine çift kart verdi.

Thorne bütün kartlarını tuttu. Tepesinde dikilen kız bunu onaylamadıysa bile hiç belli etmedi.

İkinci tur için bahis yapmaya gerek görmediler. Thorne zaten bütün çiplerini ortaya koymuştu. Elini masaya açtı. Kartları dağıtan adam parmağını rakibinin kâğıtlarına vurdu. “Çiftliler.” Bir an duraksadı. “Kupa kazanır.”

Thorne mücevherlerini şıngırdatarak kıkırdayan yaşlı hanıma dönüp tek kaşını kaldırdı.

“Kupa ben oluyorum, değil mi?”

“Aynen öyle. Bravo,” dedi dağıtıcı, çipleri Thorne’a doğru iterek.

Thorne yere devrilen bir iskemlenin sesini duydu. “Aptal sürtük! Hani ona pas geç diyecektin?”

Thorne’un arkasındaki kız kendisine yöneltilen hakareti duymamış gibi sakince cevap verdi. “Dedim zaten ama tavsiyemi dinlemedi.”

Thorne sandalyesini geriye itti. “Hatayı kendinde ara, dostum. Ona oyunu bu kadar iyi öğretmeyecektin. Birkaç el kazansaydım şüphelenmezdim ama ben bile o derece şanssız değilim.” Gülümseyip başparmağıyla kızı gösterdi. “Hanımefendinin dediklerinin tam tersini yaparsam kazanacağımı anlamam zor olmadı.” Thorne öne eğilip bir kucak dolusu çipi kendine çekti. Birkaçının yere düştüğünü duydu ama milletin önünde dizlerinin üzerine çöküp onları aramak istemedi.

Kazandıklarını üst üste dizmeye başladığında, “Ama sana bir teklifim var,” dedi gülümseyerek.

“Başka param yok,” diye homurdandı adam.

Thorne alayla sırıttı. “Hilebazların sonu.”

Adam anlaşılmaz bir şeyler söyledi.

“Ben bir işadamıyım,” dedi Thorne. “Ve daima ne kadar kâr ettiğime bakarım. Droid hizmetkârını satın almak istiyorum.” Elini çiplerin üzerinde dolaştırdı. “Sence bu kadar eder mi?”

Adamın ağzı hayretle açıldı. “Ne-nereden biliyorsun? Onu görmedin bile!”

Thorne pişmiş kelle gibi sırıtarak omzundaki eli okşadı. “Evet, fazlasıyla gerçekçi ama ben iyi bir gözlemciyim,” dedi. “Nabzının atmadığını fark etmemem imkânsızdı. Eee, ne diyorsun?”

Parkelere sürtünen sandalyenin sesini duydu. Adam masadan kalkıp yanına geldi. “Babayı alırsın,” diye tısladı.

Thorne gömleğinin yakasından çekiştirilerek zorla ayağa kaldırılırken masaya dayadığı bastonuna uzandı.

“Hey, sakin...”

Birden kafatasına bir sancı saplandı. Kafası arkaya doğru savruldu. Yere düştüğünde elmacıkkemiği zonkluyordu ve ağzında metalik bir tat vardı. Thorne çenesini yokladıktan sonra elini yanağına attı. Adamın vurduğu yer mosmor olacaktı şüphesiz. “Hiç centilmence değil,” dedi soluk soluğa.

Adam öfkeyle gürledi. Thorne savrulan sandalyelerin ve kırılan tabakların sesini duydu. Şimdi oyun salonu tam bir savaş alanına dönmüştü.

Thorne olduğu yerde büzülüp bastonuyla kafasını korumaya çalıştı. Kalçasına birinin dizi geldi. Bir sandalye devrilirken koluna çarptı.

Biri onu koltukaltılarından tutup geriye doğru sürükledi. Thorne yerleri tekmeleyerek kurtulmaya çalıştı.

Ama sonra onu kaldıran adam, “İyi misin?” diye sordu.

Thorne bastonuna dayandı. “Evet, teşekkür ederim. Hayatta en nefret ettiğim insan tiplemesi hilesi ortaya çıkınca kontrolü kaybedenlerdir. Madem sahtekârlık yapıyorsun yenilgiyi de kabul edeceksin.”

“Doğru. Ama bence asıl kızdığı kadınına hakaret etmendi.”

Thorne suratını buruşturup dudaklarından akan kanları sildi. Neyse, en azından dişleri kırılmamıştı. “O hatun bir droiddi. Eminim.”

“Öyleydi tabii. Çok da güzeldi. Ama erkekler yanlarındaki kızı satın alıp kendilerine göre programladıklarının bilinmesini istemez.”

Thorne bandanasını düzelterek başını salladı. “Yine deminki lafıma geliyoruz. Madem satılık hatunla dolaşıyorsun bunu adam gibi kabulleneceksin. Kusura bakma ama seni tanıyor muyum?”

“Ben kervandan, Jamal.”

“Ah, Jamal! Tabii ya. Beni kurtardığın için teşekkür ederim.”

“Lafı mı olur? Gel, odama çıkalım. Yanağına buz koymazsak fena şişecek.”

BÖLÜM

Otuz iki

“AHHHHHH!” THORNE BUZ TORBASINI ZONKLAYAN yanağına dayadığında acıyla inledi. “Bu kadar sert vurmak zorunda mıydı?”

“Şanslısın. Burnunu kırıp dişlerini de dökebilirdi,” dedi Jamal. Thorne onun etrafta dolaştığını duydu. Sonra bardaklar çıngırdadı.

“Doğru. Burnumu pek severim. İyi ki ona zarar gelmedi.”

“Arkanda bir sandalye var.”

Thorne bastonunu yere sürterek sandalyeyi buldu ve oturdu. Bastonu bacağına dayayıp buz torbasını yanağına bastırmaya devam etti.

“Al.”

Serbest elini uzattı ve parmakları serin bir bardağa değdiğinde keyifle gülümsedi. İçmeden önce kokladı. Belli belirsiz bir limon kokusu aldı. Sonra bardağı dudaklarına götürdü. İçki soğuk, köpüklü, mayhoş ve lezzetliydi. Ama beklediği gibi aniden içi ısınmadı. Alkolsüz olmalıydı.

“Demirhindi şerbeti,” dedi Jamal. “Buralarda nefis yaparlar.” Thorne kocaman bir yudum daha aldı. “Teşekkürler.”

“Kumara meraklısın, ha?”

“Daha çok mücadeleyi seviyorum diyelim. Başka kim çölde balayına çıkar? O herif mızıkçılık etmeseydi kör gözlerimle oyunu da kazanmıştım.”

Jamal’dan kıkırdamayı andıran bir ses geldi. Sonra ağzını şapırdatarak şerbetini içti.

“Baştan beri orada mıydın?” diye sordu Thorne. “Hatunun beni madara etmesine izin mi verdin?”

“Kör bir adam poker masasına oturuyorsa madara olmayı göze almıştır diye düşündüm.”

Thorne arkasına yaslandı. “Doğru söze ne denir?”

“Senin kızı neden getirmedin? O sana yardım edebilirdi.”

“Yorgundu,” dedi Thorne. “Pokerden anladığını da sanmıyorum. Onca kuralı açıklayacağıma.

“Kucağıma bir droid alırım dedin.”

Thorne adamın bu kadar açık konuşmasına şaşırmıştı. “Ah, hayır. Beni yanlış anladın. Onu satın almaya çalıştım ya? Kendim için değildi. Birine

hediye edecektim." Jamal'ı göremese de, onu alayla süzdüğünü hayal edebiliyordu. "Bir arkadaşım var da. Bir uzay gemisi. Ona arkadaşlık eder diye... "

"Boş ver," dedi Jamal. "Hep öyle derler. Hem senin kızı milletin içine sokmak istememeni anlıyorum."

Thorne adamın ses tonunda bir tuhaflık sezdi. "Şanslı bir adam olduğumu kabul ediyorum."

"Kıymetini bil. Öylesi her gün gökten düşmüyor."

Thorne bir an için gülümseyip bardağını kafasına dikti.

"Bayan Smith'ten söz açılmışken, artık onun yanına dönsem iyi olur. Sözde yiyecek bir şeyler almaya çıkmıştım. Oyuna daldım."

"Acele etme," dedi Jamal. "Birkaç saat önce onu Jina'yla otelden çıkarken gördüm. Kız kıza bir şeyler içmeye gidiyorlardı herhâlde."

Thorne bir terslik olduğunu anlamıştı. Yine de Cress'in otelden onsuz çıkmasını aklı almıyordu.

İyi ama Jamal böyle bir konuda neden yalan söyleyecekti? "Ah, iyi," dedi huzursuzluğunu gizleyerek. Boş bardağı yere koyup sandalyenin altına doğru itti. "Takılsınlar bakalım. Nereye gittiklerini söylediler mi?"

"Hayır ama bu sokakta bir sürü lokanta var. Neden sordun? Yoksa seni bırakıp kaçacağından mı korkuyorsun?"

Thorne zoraki güldü. "Yok canım. Arkadaş bulmasına sevindim. Bir şeyler atıştırıp sohbet ederler."

"Dünya'nın zevklerini keşfederler," dedi Jamal.

Thorne'un suratında kim bilir nasıl bir ifade belirmişti ki, Jamal bir kahkaha patlattı.

"Tahmin etmiştim. Kwende onun Aylı olduğunu bilmediğini söylüyordu ama ben seni görür görmez ne malın gözü olduğunu anladım. O droid için pazarlık ettiğini görünce de iyice emin oldum. Körsün ama hatunlardan anlıyorsun."

"Evet, zevkliyimdir," diye mırıldandı Thorne aklını toplamaya çalışarak. Adam ona *malın gözü* mü demişti?

"Nasıl tanıştınız anlatsana. Senin kız Ay uydusundaymış. O kadarını biliyorum ama sen onu nereden buldun? Uzayda mı yoksa burada çölde mi rastlaştınız? Uzayda değil mi? Çünkü enkazda bir kapsül vardı."

"Uzun hikâye," dedi Thorne.

“Önemli değil. Benim vaktim bol. Uydunun Dünyaya çakılmasını sen planlamadın herhâlde?” Buz küpleri tıngırdadı. “Söylesene, onu Afrika’ya getirmek senin fikrin miydi, yoksa Birlikte daha kârlı pazarlar var mı?”

“Şey... Afrika’yı ben düşündüm,” dedi Thorne dalgın bir yüzle. “Gideli birkaç saat mi oldu dedin?”

“Aşağı yukarı evet.” Sandalye gıcırtıları. “Onu bulduğunda bir kabuk olduğunu biliyordun değil mi? Ben diğer türle ilgilenmiyorum zaten.”

Thorne birden panikledi. Demek uyduyu biliyorlardı. Cress’in bir kabuk olduğunu da. Ve nedense onu satmak istediğini düşünüyorlardı. Böyle bir piyasa mı oluşmuştu?

“Doğrusunu istersen Aylılar beni de korkutuyor,” dedi rahat görünmeye çalışarak. “Ama Cress zararsız.”

“Zararsız ve güzel. Gerçi biraz kısa ama.” Ayak sesleri duydu. Ve bir şırıltı. “Bir şerbet daha?” diye sordu Jamal.

Thorne elini bacağına sürttü. “Hayır, teşekkürler.”

Ahşaba vuran bardağın tıngırtısı.

“Bir planın var mı? Yoksa hâlâ iyi bir teklif mi bekliyorsun? Sakın Farafrah’taki şu yaşlı doktoru duymuş olmayasın? Ama bak ne diyeceğim, bence senin kızla Jina da ilgileniyor. Yerinde olsam kabuğu ona okuturdum. Seni bir sürü dertten kurtarır.” Thorne rahatsızlığını belli etmemek için bahsettiklerinin Cress olduğunu unutmaya çalıştı. Ticaret konuşan iki tüccar olduklarını hayal etti. Jamal’ın ne bildiğini öğrenmek zorundaydı.

Thorne parmağını bandananın altına sokarak düğümünü hafifçe gevşetti. Yanağı şişmiş olmalıydı. Bandana başını sıkıyordu.

“Enteresan bir teklif,” dedi yavaşça. “Ama asıl alıcıyla temasa geçmek varken neden araya aracı sokayım?”

“Sana daha kolay olur da ondan. Kızı senden alırız. Sen de sıradaki avına çıkarsın. Hem biz bu piyasanın kurduyuz. Bilmem senin için önemli mi ama onu iyi bir yere satarız.” Bir an duraksadı. “Ne kadar istiyorsun?”

Sadece ticaret. Thorne kayıtsızlığını korumaya çalıştı ama Cress’in elini sımsıkı tutuşunu aklından çıkaramıyordu.

“Önce sen teklifini yap,” dedi.

Jamal uzun bir duraksamanın ardından başını iki yana salladı. “Jina adına konuşamam.”

“Öyleyse neden vakit kaybediyoruz?” Bastona uzandı.

“Ama bana bir rakam telaffuz etti,” dedi Jamal. Thorne duraksadı. “Yine de son sözü o söyleyecek.”

“Teklifinizi duyayım. Bakalım umduğum kadar cömert misiniz?”

Jamal derin bir iç çekti.

“Yirmi bin.”

Thorne’un ağzı hayretle açıldı. “Efendim?”

Jamal güldü. “Az mı buldun? En iyisi Jina’yla konuş. Ama merak ettim, senin aklındaki ne?”

Thorne ağzını kapadı. Pazarlığı yirmi binden açıyorlarsa kim bilir Cress’in gerçek ederi neydi? Kendini aptal gibi hissediyordu. Aylılar neden bu kadar rağbet görüyordu? Millette böyle bir fetişizm mi vardı?

Cress tüm sıra dışılığına rağmen zeki ve tatlı bir kızdı. Bir canlıya nasıl değer biçilebilirdi?

“Hadi, Bay Smith. Utanma, söyle. Sen kaç istiyorsun?”

Thorne’un düşünceleri berraklaşmaya başladığında kendisinin de bu insanlardan bir farkı olmadığını anladı. O da kısa yoldan zengin olmayı planlayan bir fırsatçı değil miydi? Tek şansı saf ve ona aşırı güvenen Aylı bir kızla tanışmasıydı.

Tabii yine bencilce davranıp onun kalbini kırmıştı.

Tırnaklarını bacaklarına geçirdi. Madem Cress bu kadar değerliydi, onu kolayca elinden alabilirlerdi.

Birden korkunç bir panikle irkildi. Bu bir pazarlık değildi. Jamal onu oyalıyordu. Bilerek zamanını alıyordu.

Thorne buz torbasını atıp sandalyeden fırladı. İki uzun adımda kapıya vardı.

“Cress!” diye bağırdı sekiz numaralı odanın Jamal’ınkine uzaklığını hesaplamaya çalışarak. Ama iyice yönünü şaşırmıştı. “CRESS!” Koşarken bir yandan da duvarlarla kapıları yumrukluyordu.

“Size yardım edebilir miyim, efendim?”

Thorne bir kadın sesiyle arkasını döndü. Bir an onu Cress sanarak umutlandı ama hayır. Bu ses onun olamayacak kadar sahteydi. Hem Cress ona Kaptan diyordu.

Burada kim ona *efendim* derdi ki?

“Kimsin sen?”

“Önceki sahibim bana *sevgilim* derdi,” dedi ses. “Yeni droid hizmetkârınızım. Turnuvanın kurallarına göre eski efendim ya size olan

borcunu ödeyecekti ya da teklifinizi kabul edecekti. O İkincisini seçti. Şimdi sizin malınızım. Öfkeli görünüyorsunuz. Size rahatlatıcı bir şarkı söylememi ve omuzlarınızı ovmamı ister misiniz?”

Thorne bastonunu bir silah gibi önünde tuttuğunu fark etti. “Sekiz numaralı odayı arıyorum. Nerede söyle.”

Koridorda birkaç kapının açıldığını duydu.

“Cress?”

“Gecenin bu saatinde bu ne gürültü?” diye kükredi bir erkek sesi.

Başka biri Thorne’un bilmediği bir dilde bir şeyler söyledi.

“Sekiz numarayı buldum,” dedi droid. “Kapıyı çalayım mı?”

“Evet!” Thorne tıklama sesinin geldiği yöne doğru koştu. Kapıyı zorladı. *Kahretsin!* Kilitliydi. “CRESS!”

“Biraz sessiz olur musunuz, lütfen?”

“Efendim. Sizin için kapıyı kırardım ama programım bu tip davranışlara elverişli değil. İsterseniz aşağıdan yedek anahtarı alayım.”

Thorne yine kapıyı yumrukladı.

“Boşuna uğraşma,” dedi Jamal koridorun ucundan.

Yabancı bir dilde konuşmalar geldi.

“Tercüme edeyim mi, efendim?”

Thorne öfkeyle homurdanarak Jamal’ın üzerine yürüdü. Koridordakiler çığlık çığlığa odalarına kaçıştı. “Nerede o? Sakın Jina’yla yemek yiyor deme!”

“Söylemezsem ne yapacaksın? Birbirimize bakıp hangimiz önce gözünü kırpacak mı oynayacağız?”

Jamal konuştukça Thorne köpürüyordu. Cress’i banyoda bırakıp gidebilmiş ve bunca saat onu arayıp sormamıştı bile. Şarkı söyleyen sesi kulaklarında çınlıyordu. Neden bırakmıştı onu? Kumarbazlık yeteneklerini sergilemek için mi? Kendine hâlâ yetebildiğini kanıtlamak için mi?

Geçen her dakika ızdırabı artıyordu. Onu her yere götürmüş olabilirlerdi. Kim bilir zavallı şimdi ne hâldeydi?

Thorne birden atılıp Jamal’ın yakasına yapıştı. “Nerede o?”

“Bu seni ilgilendirmiyor artık. Madem Aylı kıza bu kadar bağlıydın gözünü onun üzerinden ayırmayacaktın. Onu yalnız bırakıp yoluna çıkan ilk robot hatunla kırıştırmayacaktın.” Elini Thorne’unkinin üzerine koydu. “Sizi gördü biliyor musun? Bir ara aşağı indi. Droidi kucağına almıştın. Zavallıcık resmen yıkıldı. Jina’nın onu kandırması kolay oldu.”

Thorne'un kanı beynine sıçradı. Jamal belki de yalan söylüyordu ama Cress onu droidle görmüş de olabilirdi. Ne yapmaya çalıştığını tahmin edemezdi tabii.

"İş iştir," dedi Jamal. "Sen kaybettin, biz kazandık. En azından satılık yeni bir oyuncak edindin."

Thorne suratını buruşturup bastonunu adamın bacak arasına indirdi.

Jamal acıyla uludu. Thorne birkaç adım geri çekilip bu sefer de kafasına vurdu. Jamal bir dizi küfür sıraladı.

Thorne çöle düştüklerinden beri neredeyse unuttuğu silahına davrandı. Jamal'a nişan aldığında arkalarından çığlıklar ve kapanan kapıların sesleri geldi.

"Bu mesafeden seni birkaç yerinden vuracağım kesin. Kim bilir gebermeden önce kaç dakika can çekişeceksin? Kaç dakika ağlayıp yalvaracaksın? Pisliği de cabası. Bir ekran için değer mi? Şimdi sen bana kuzu kuzu ötsen de ben de şu doktoru bulsam, daha iyi olmaz mıydı?"

Biraz bekledi. Jamal'dan ses çıkmayınca emniyeti kaldırdı.

"Dur! Tamam. Onu Farafrah'a götürüyorlar. Üç yüz kilometre kuzeydoğuda küçük bir vaha. Orada Aylı kabuklarla ilgilenen bir doktor var."

Thorne silahı indirmeden bir adım geriledi. "Droid, hâlâ orada mısın?"

"Evet, efendim. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Farafrah denen kasabanın koordinatlarını bul. Bir de oraya en hızlı nasıl gidebileceğimi."

"Peşinden giderek ahmaklık ediyorsun," dedi Jamal. "Çoktan doktora satılmış olacak. İhtiyar sana zırnık koklatmaz. Neden onu unutup dalgana bakmıyorsun? Basit bir kabuk için bunca zahmete değer mi?"

"Bu dediklerine gerçekten inanıyorsan sen neyin değerli olduğunu hiç anlamıyormuşsun, dostum."

BÖLÜM

Otuz üç

CRESS KAMYONETİN KÖŞESİNE BÜZÜLÜP DİZLERİNİ göğsüne çekti. Boğucu sıcağa rağmen titriyordu. Açtı, susuzdu, sağa sola çarpmaktan her tarafı yara bere içinde kalmıştı. Kumaş balyalarının üzerinde oturmasına rağmen kamyonun sarsıntısı sırtını ağrıtmıştı.

Gece o kadar karanlıktı ki burnunun ucunu bile göremiyordu. Buna rağmen hiç uykusu yoktu. Bu insanların onu neden kaçırdığını bir türlü anlayamıyordu. Jina'yla konuşmasını defalarca düşünmüştü.

O basit ve değersiz bir kabuktu. Jina bu işten nasıl bir kazanç bekliyordu? Cress mantıklı bir açıklama bulmaya çalıştı ama nafile.

Sakin olmaya ve olumlu düşünmeye çabalıyordu. Thorne şüphesiz peşinden gelecekti. Ama sonra karanlık şüpheler içini kemirmeye başlıyordu.

Thorne göremiyordu. Nereye gittiğini de bilmiyordu. Hatta belki kaybolduğunu bile fark etmemişti. Gittiğini anladığında da belki onu terk ettiğini sanacaktı.

Hatta Thorne belki de onun yokluğuna aldırmayacaktı.

Cress onu oyun masasında kucağında o tuhaf kızla otururken görmüştü. Yol arkadaşını odada yapayalnız bırakmak umurunda bile değildi.

Thorne belki de kendi yoluna gidecekti.

Belki de onun hakkında yanılıyordu.

Belki o bir kahraman değil, yalnızca bencil ve kendini beğenmiş bir hovardaydı.

Cress ağlamaya başladı. Korku, öfke, kıskançlık, şaşkınlık, hepsi birbirine karışmıştı.

Az sonra hıçkırıkları feryatlara dönüştü.

Ama hayır. Buna devam edemezdi. Sakin olmalıydı. Bir eliyle diğer bileğini tutup sıktı. Boğazına kadar yükselen paniği dindirmek için defalarca yutkundu.

Thorne onu kurtaracaktı. O bir kahramandı. Cress de masallardaki çaresiz prenses. Hikâyenin sonunda prenses kurtulur ve kahramanıyla sonsuza dek mutlu yaşardı, Öyle değil mi?

Cress inleyerek yine hıçkırmaya başladı ve gözlerindeki yaşlar kuruyana dek ağladı.

Birden irkilerek uyandı.

Gözyaşları yanaklarında kurumuştu. Kamburunu çıkarıp oturmaktan sırtı sızlıyordu. Minibüsün sarsıntısından kalçaları ve bacaklarının arkaları morarmıştı. Durduklarını fark etti.

Yeni bir korku dalgasıyla kulak kesildi. Kapıların arasından ışık sızıyordu. Demek ki, gece boyunca yolculuk etmişlerdi. Bir kapı kapandı ve Jina'nın sesini duydu. Bu ses Cress'e artık hiç de dostça ve rahatlatıcı gelmiyordu. Şoför indiğinde kamyonet sarsıldı.

"Tam vaktinde geldik," dedi bir erkek sesi. "Biri yardım etsin de indirelim şunu."

Başka bir adam güldü. "Ufacık bir kızla baş edemiyor musun?"

"Aman dikkat edin, bir yerine bir şey olmasın," dedi Jina sertçe. "İhtiyarın ne sıkı pazarlıkçı olduğunu biliyorsunuz. Zaten pireyi deve yapıyor."

Botlu ayak sesleri yaklaştığında Cress korkuyla yutkundu. Sonra tüm cesaretini topladı. Kapıyı açan adamın birden üzerine atılıp onu hazırlıksız yakalayacaktı. Gerekirse ısırmaktan, tırmalamaktan ve tekmelemekten çekinmeyecekti.

Ve kaçacaktı. Çita kadar hızlı ve ceylan kadar çevik olacaktı.

Daha erkendi. Kumlar çıplak ayaklarını yakmayacaktı. Yaraları iyileşmiş sayılırdı. Bacaklarının ağrısına da aldırmayacaktı. Peşinden gelmeyeceklerini umuyordu.

Ya da belki onu vururlardı.

Cress dehşetle irkildiyse de, bu riski almak zorundaydı.

Asma kilidin şangırtısını duydu. Derin bir nefes alıp bekledi. Ve saldırdı. Canhıraş bir feryatla adamın yüzünü tırmaladı. Bütün öfkesi ve kırılganlığını tek bir ana sığdırmışçasına bütün gücüyle ona karşı koydu.

Ama adam onu yakaladı. İki el Cress'in incecik, solgun bileklerine yapıştı. Kamyonetin dışına sürüklendi. Adam onu havada tutmasaydı kumlara yuvarlanacaktı. Savaş çığlığı boğazına tıkanıp kaldı.

Adam alaycı bir kahkaha attı.

"Bakın hele," dedi. "Bizim kedicik kaplan çıktı." Cress'i döndürüp tek eliyle iki bileğini tuttu. Sonra kamyonetten kum tepeciklerine doğru yürüdü.

“Bırak beni!” diye cıyakladı Cress onu tekmelemeye çalışarak. “Nereye götürüyorsun beni?”

“Sakin ol, ufaklık. Sana bir şey yapmayacağım. Buna değmezsin.” Alayla homurdanıp onu bir kum tepesinin diğer tarafına fırlattı.

Cress birkaç takla attıktan sonra durdu. Saçlarını yüzünden çekip adama baktığında suratına doğrulan namluyu gördü.

Nefesini tuttu.

“Kaçmaya kalkışırsan vururum seni ve inan, bunu hiç istemiyorum. Ama sen zeki bir kızsın. Etrafına bir bak. Zaten nereye gideceksin ki?”

Cress yutkundu. Kum tepesinin diğer tarafından sesler geliyordu. Kaç kişi olduklarını tahmin etmesi imkânsızdı.

“Ne istiyorsunuz benden?”

“Haydi, bitir işini de gidelim. Sonra kamyoneti batırma.”

Cress doğrulduğunda kumlar ayaklarının altında yer değiştirdi ve biraz daha kaydı. Adam gözünü bile kırpmadı. Silahını indirip Cress’in ayaklarına nişan aldı. “Hadi, sallanma. Birkaç saat durmayacağız. Kamyonet kiralık. Bulduğumuz gibi geri vermezsek depozitomuzu alamayız ve Jina küplere biner.”

Cress alt dudağı titreyerek çıplak araziye baktı. Başını iki yana salladı. “Olmaz. Sen varken...”

“Ha şu mesele! Yok ben izlemeyeceğim.” Sırtını dönüp namluyla kulağını kaşıdı. “Çabuk ol.”

Cress biraz ötede başka bir adam gördü. Onlara arkası dönüktü. O da uzun yolculuktan sonra rahatlamak istemişti belli ki. Cress utançla arkasını döndü. Ağlamak, adama onu bırakması için yalvarmak istiyordu. Ama işe yaramayacağını biliyordu. Hem yalvarmayı da kendine yediremezdi zaten.

Cress silahlı adamdan elinden geldiğince uzaklaşıp çömelirken *Thorne gelecek,* diye düşündü.

Thorne mutlaka gelecekti.

BÖLÜM

Otuz dört

“FATEEN-JIE?”

Kız laboratuvar önlüğünün sırtına doğru sarkan uzun, siyah örgüsünü savurarak döndü. “Majesteleri?”

Kai belli belirsiz gülümsedi. “Biraz vaktin var mı? Bir konuda yardımını isteyeceğiz.”

“Elbette.” Fateen ekranını önlüğünün cebine koydu.

Kai araştırmacılarla teknisyenlerin rahat hareket edebilmesi için yoldan çekilip dar, beyaz koridorda kıza doğru ilerledi. “Hasta kayıtlarına bakmamız gerek. Bunların özel bilgiler olduklarını biliyorum ama...” Kai birden sustu. Haklı bir sebebi yoktu elbette. Yalnızca unvanına güveniyordu.

Ama Fateen’in yüzü asılmıştı. Soru soran gözlerle bir ona, bir Torin’e bakıyordu. “Hasta kayıtları mı?”

“Birkaç hafta önce Doktor Erland’ı kontrol etmeye gelmiştim ve Linh Cinder da buradaydı. Şu Aylı sayborg.”

“Kim olduğunu biliyorum,” dedi Fateen. Şimdi deminki kadar sert görünmüyordu.

“Tabii,” dedi Kai ve hafifçe öksürdü. “O gün doktor bana Cinder’ın bir sağlık-droidini tamir ettiğini söylemişti ama sonradan düşündüm de..

“Doktorun onu deneylerinde kullandığını mı düşündünüz, Majesteleri?”

“Evet.”

Fateen omzunu silkti. “Aslında bunu kendi istedi. Gelin, boş bir laboratuvar bulalım. Size Linh Cinder’ın kayıtlarını göstereceğim.”

Kai’yle Torin onu izledi. Söz konusu hasta Linh Cinder olmasaydı Fateen bu kadar yardımsever davranır mıydı acaba? Kai bunu düşünmeden edemedi. Linh Cinder tutuklandıktan sonra topluma mâl olmuştu ve özel bilgileri artık o kadar da özel değildi.

“Demek gönüllü oldu?” dedi.

“Evet. Getirildiği gün ben de buradaydım. Onu buraya sokabilmek için mekanizmasını durdurmak zorunda kalmışlardı. Cinder’ı almaya gittiklerinde bayağı direnmiş.”

Kai kaşlarını çattı. “Bu nasıl gönüllülük?”

“Resmi anlamda söyledim. Yasal vasisi onu deney için önermiş.” Fateen elini bir kimlik tarayıcısının üzerinden geçirip onları kapısında 6D yazan laboratuvara soktu. Oda çamaşır suyu ve peroksit kokuyordu ve bütün yüzeyler ışıl ışıl parlıyordu. Karşı duvardaki tezgâhın üzerinde bitişikteki karantina odasına bakan küçük bir pencere vardı. Kai babasının son günlerini buna benzer bir odada geçirdiğini düşünerek suratını buruşturdu. Tabii onunkinde yumuşacık yastıklarla battaniyeler ve şırıltısıyla huzur veren bir çeşme vardı. Ve hoparlörlerden en sevdiği şarkılar yükseliyordu. Laboratuvarlara gelen diğer hastaların bu tür lüksleri olmuyordu.

Fateen yan duvara yaklaştı. “Ekran açılsın,” dedi ve kendi ekranına birtakım komutlar girdi. “Bu kayıtları söz konusu kanun kaçağının yakalanmasına yönelik operasyon kapsamında incelemek istediğinizi tahmin ediyorum. Yanılmıyorum değil mi, Majesteleri? Sizce dedektiflerin gözden kaçırdığı bir şeyler mi var?”

Kai elini saçlarının *arasına* daldırdı. “Hayır. Ben yalnızca kafamdaki bazı soru işaretlerini gidermek istiyorum.”

Bu sırada oturum ekranının yerini bir hasta dosyası aldı. Linh Cinder’ın dosyası.

LİNH CINDER, LİSANSLI MEKANİK USTASI KİMLİK NUMARASI: #0097917305 29 KASIM 109 T.E. DOĞUMLU DOĞU ULUSLARI TOPLULUĞU, YENİ PEKİN LİNH ADRI’NİN EVLATLIĞI SAYBORG ORANI, YÜZDE 36.28

“Aradığınız özel bir bilgi var mı?” diye sordu Fateen ekranı aşağı kaydırırken. Cinder’ın diğer bilgileri göründü. Kan grubu A’ydı. Bilinen bir alerjisi ve sürekli kullandığı bir ilaç yoktu.

Sıra salgın testine geldiğinde Kai Fateen’e yaklaştı. “Bu ne?”

“Ona veba mikrobunu verdiğimizde doktorun aldığı notlar. Vücuduna zerk edilen mikrop oranı ve deneğin bunu ne kadar sürede sisteminden attığıyla ilgili bilgiler.”

Deneyin sonucu basit bir cümleyle açıklanmıştı.

SONUÇ: DENEĞİN SALGIN MİKROBUNA BAĞIŞIKLIĞI OLDUĞU ONAYLANDI.

“Bundan haberimiz var mıydı?” diye sordu Torin.

“Belki dedektifler araştırmalarıyla bir ilgisi olabileceğini düşünmedi ama burada, laboratuvarlarda herkes biliyordu. Aylıların bağışıklık sistemi bizimkinden farklı. Hatta salgını Dünya ya göç eden Aylıların başlattığı söyleniyor. Onlar yalnızca taşıyıcı oluyor. Hastalanmıyorlar.”

Kai yakasını çekiştirdi. Bu kadar yaygın bir salgını başlatabilmek için kaç tane Aylının Dünyaya gelmesi gerekti? Fateen’in sözünü ettiği teori doğruysa, gezegende sandığından çok daha fazla göçmen olmalıydı. Kai bu düşünceyle inledi. Bunca Aylıyla nasıl uğraşacaktı?

“Bu ne demek?” diye sordu Torin dosyanın en altındaki kutucuğu işaret ederek.

EK NOT: NİHAYET BULDUM ONU.

Kai ani bir ürpermeyle titredi. Fateen kafasını iki yana salladı. “Kimse bilmiyor. Bu kaydı Doktor Erland girmiş. Belki de deneğin bağışıklığından söz ediyordur.” Sıkıntıyla iç çekti. “İkisi de kaçtığı için araştırmalarımızda yavaş ilerliyoruz ne yazık ki.” Fateen’in ekranı bipledi. “Affedersiniz, Majesteleri ama gitmeliyim. Yeni bir denek gelmiş.”

Kai gözlerini ekrandan güçlükle ayırdı. “Deneylere hâlâ devam ediyor musunuz?”

“Elbette,” dedi Fateen gülümseyerek. Kai birden kendini aptal gibi hissetti. Ülkesinde olan bitenden haberi olmayan bir imparator gibi.

“Doktor Erland’dan sonra belki vazgeçmişsinizdir diye düşündüm.”

“Doktor Erland bir hain olabilir ama yaptıklarına inanan bir sürü insan var. Bir tedavi bulmadan pes etmeyeceğiz.”

“Kraliyet özverili çalışmalarınızı takdir ediyor,” dedi Torin. “Size minnettarız.”

Fateen ekranını cebine koydu. “Hepimiz yakınlarımızı bu illetten kaybettik. Eninde sonunda onu yeneceğiz.”

Kai’nin boğazı kurumuştu. Güçlükle konuştu. “Fateen-jie, Doktor Erland size Kraliçe Levana’nın bir panzehir geliştirdiğinden söz etmiş miydi?”

Fateen şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. “Kraliçe Levana mı?”

Kai tekrar Cinder’ın dosyasına göz attı. “Evlilik anlaşmamızın bir maddesi de panzehirin üretimi ve dağıtımı koşulunu kapsıyor.”

“Kraliyetten resmi açıklama yapılana dek Majesteleri’nin bu bilgiyi gizli tutması gerekiyordu,” dedi Torin.

“Anlıyorum,” diye mırıldandı Fateen gözlerini Kai’den ayırmadan. “Bu her şeyi değiştirir tabii.”

“Evet.”

Ekran yine bipledi. Fateen düşüncelere dalmıştı. Sesle irkilerek telaşla onları selamladı. “Özür dilerim, Majesteleri ama gitmeliyim.”

“Müsaade sizin,” dedi Torin kapıyı göstererek. “Yardımınız için teşekkürler.”

“Rica ederim. Benim için zevkti.”

Fateen saygıyla eğilip atkuyruğunu savurarak uzaklaştı. Torin kaşlarını çattı. “Bu bilgiyi ona neden verdiniz? Panzehrin etkili, zararsız ve toplu üretime uygun olduğu kanıtlanana dek bu tip söylentiler yaymak akıllıca olmaz.”

“Farkındayım,” dedi Kai. “Ama bunu bilmesi gerektiğini düşündüm. Araştırmaların devam ettiğini söylediğinde insanların hâlâ öldüğünü fark ettim. Sadece hastalıktan ölmüyorlar. Biz tedaviyi bulamadığımız için de ölüyorlar. Ve en acısı ne biliyor musun?” Birden gözleri irileşti. *Bağışıklığı olduğu onaylandı.* “Yıldızlar aşkına! Kraliçe’nin panzehri!”

“Efendim?”

“Doktor Erland’a panzehri verdiğim gün Cinder buradaydı. Herhâlde doktor da o panzehri ona verdi. Cinder bağışıklığı olduğunu biliyordu. Doğruca karantina bölgesine gitti. Onu kız kardeşine götürüyordu. Ama geç kalmış olmalı. Dolayısıyla panzehri Chang *Sunto denen o* küçük çocuğa verdi.” Hayretle kafasını salladı. Bunu fark etmek neşesini yerine getirmişti. “Vasisi yanılıyordu. Cinder kız kardeşinin kimlik çipini onu kıskandığı ya da bir hırsız olduğu için çalmadı. Onu sevdiği ve ona yardım etmek istediği için çaldı.”

“İnsanın sevdiği birinin çipini yok etmesi normal bir davranış mı?”

“Belki de androidlerin onları toplayıp Aylılara verdiklerini öğrendi. Ya da belki hâlâ şoktaydı. Ama ben bunu kötülüğünden yaptığını sanmıyorum.”

Kai, Linh Cinder’la ilgili önemli bir gizemi çözmenin ferahlığıyla duvara yaslandı. “Fateen-jie’yle diğerleri Chang Sunto’nun iyileşmesinin bir mucize olmadığım bilmeli. Demek ki, Kraliçe’nin panzehri gerçekten etkili. Bu bilgi araştırmalarına ışık tutabilir ve...”

Konuşurken dirseği ekrana çarpınca yanında üç boyutlu bir görüntü belirdi. Ekranın dışına taşan ve bir atımlık uzaklığa yansıyan üç boyutlu

görüntü, Kai'nin yerinde zıplamasına neden oldu.

Bu, gerçek boyutlarında bir kızdı. Vücudunun katmanları farklı renklerle belirtilmişti. Derisi ve yara dokusu çelik bir el ve bacakla kaynaşmıştı. Sinir sisteminden teller çıkıyordu. Silikon kan odacıklarına mavi kan pompalanıyordu. Eğitimsiz gözlere bile açıklayıcı olması bakımından tüm inorganik dokular solgun bir ışıkla parlıyordu.

Sayborg.

Kai hayretle açılan ağzıyla bir adım geriledi. Sayborgun gözleri bile belli belirsiz parlıyordu. Optik sinirler beyninin arka tarafına doğru yayılmıştı. Kafatasının arka kısmında tellerle kabloların arasında metal bir kapak vardı.

Vasisi, Cinder'ın ağlayamadığını söylemişti. Kai o zaman bunu hiç düşünmemişti. Demek Cinder'ın gözleri, hatta beyni bile...

Eliyle yüzünü örterek başını çevirdi. Bu düpedüz röntgencilikti. Ani bir suçluluk duygusuyla o görüntüyü hafızasından sonsuza dek çıkarmak istedi. “Ekran kapansın.”

Odaya derin bir sessizlik çökmüştü. Torin de aynı utancı duymuş muydu? Aynı rezilce meraka kapılmış mıydı?

“İyi misiniz, Majesteleri?”

“Evet.” Kai güçlükle yutkundu. “Bir sayborg olduğunu biliyorduk tabii. Ben sadece... bu kadarını tahmin etmemiştim.”

Torin ellerini ceplerine soktu. “Size bir özür borçluyum. Linh Cinder konusunda tarafsız davranamadığını zamanlar oldu. Baloda sizi onunla konuşurken gördüğümden beri endişeliyim. Başınızda bunca dert varken bir de ona üzülmeyin istedim. Ama ona karşı hislerinizi daha fazla göz ardı edemem. İnanın, olanlar için çok üzgünüm.”

Kai huzursuzca omzunu silkti. “Asıl sorun da bu ya. Ona karşı hislerimden emin değilim. Belki de beni kandırdı, olamaz mı?”

“Majesteleri, Ay yeteneğinin sınırları vardır. Linh Cinder sizi kandırsaydı, o yanınızda yokken hâlâ bunları hissedemezdiniz.” Kai, Torin'e baktı. “Ben...” Boğazından yukarı bir sıcaklık yayıldı. “Bu kadar mı belli ediyorum?”

“Kraliçe Levana'nın da sık sık belirttiği gibi, daha gençsiniz, Majesteleri. Hislerinizi gizleme konusunda bizim kadar usta değilsiniz.” Torin muzipçe gülümsedi. “Açıkçası, ben bunun en iyi özelliklerinizden biri olduğunu düşünüyorum.”

Kai gözlerini devirdi. “İşin komiği benim de Cinder’dan hoşlanma sebebim buydu.”

“Duygularını gizleyememesi mi?”

“Bunun için çaba bile göstermemesi. En azından görünüşte öyleydi.” Kai muayene masasına dayandığında ince, steril kâğıt hışırdadı. “Bazen etrafımdaki herkes rol yapıyormuş gibi geliyor. En kötüsü de Aylılar. Levana’yla maiyeti... O kadar sahteler ki. Düşünsene, onunla nişanlıyım ama neye benzediğini bile bilmiyorum. Sadece onlar da değil. Diğer Birlik liderleri, hatta kendi meclis üyelerim bile. Herkes birbirini etkilemeye çalışıyor. Daha zeki ya da kendilerinden emin görünmek için birbirleriyle yarışıyorlar.”

Suratını ovuşturup derin bir iç çekti. “Sonra Cinder’a rastladım. Sıradan bir iş yapan normal bir kız gibi görünüyordu. Üstü başı kir pas içindeydi ve müthiş bir tamirciydi. Benimle konuşurken şakalar yapıyordu. Bana bir prens gibi davranmıyordu. Öyle içtendi ki. En azından ben öyle düşünmüştüm. Ama sonra onun da diğer herkes gibi olduğunu anladım.”

Torin karantina odasına bakan pencereye doğru yürüdü. “Yine de onun için bahaneler üretmeye çalışıyorsunuz.”

Doğru söylüyordu. Bu çılgınca macera boyunca Torin hep Cinder’ı suçlamıştı. Kai’ye aslında onunla ilgili hiçbir şey bilmediğini söyleyip durmuştu. Şimdi bile Kai onun bir Aylı ve sayborg olduğunu bilmesine rağmen Cinder’la ilgili her şeyin karmaşık bir yanılsamaya dayanmadığına inanmak istiyordu.

Ve bugün buraya gelerek onunla ilgili yeni bilgiler edinmişti.

Cinder’ın salgına karşı bağışıklığı vardı. Büyük olasılıkla, bütün Aylılar da onun gibiydi.

Rüyalarına giren o kahverengi gözleri insan yapımıydı. Ya da en azından, doğduğu günkü gibi değillerdi.

Vasisi, Cinder’ı denek olarak satmıştı. Cinder kız kardeşinden nefret etmiyordu ve sayborg deneyleri hâlâ devam ediyordu. Laboratuvarlar hâlâ sayborg siparişi veriyordu. Kraliçe Levana’nın elindeki bir panzehir için hâlâ onları feda ediyorlardı.

“Neden sayborglar?” diye mırıldandı. “Deney için neden yalnızca sayborgları kullanıyoruz?”

Torin iç çekti. “Affınıza sığınıyorum, Majesteleri ama sizce en önemli meselemiz bu mu? Önümüzde bir düğün var. Ay ülkesiyle anlaşabilecek

miyiz, yoksa savaş mı çıkacak belli değil ve...

Kai daha fazla dinlemedi. “Evet, bence bu,” dedi. “Toplumumuz neye göre onların hayatlarının daha az değerli olduğuna karar verdi? Ben bu ülkede olup biten her şeyden sorumluyum. Ve vatandaşlarımızı bu şekilde... ”

Birden duraksadı.

Onlar vatandaş değildi ki. Ya da belki öyleydiler ama bu karışık bir durumdu. Büyükbabası onlarca yıl önce Sayborg Koruma Kanununu yürürlüğe sokmuştu. Bu, sayborgların işlediği bir dizi suçun ve Topluluk’un hemen hemen bütün büyük şehirlerinde patlak veren ayaklanmaların bir sonucuydu. Protestoların fitilini ateşleyen son günlerdeki şiddet olayları olabilirdi ama aslında nesillerdir süregelen bir memnuniyetsizlik vardı, insanlar yıllardır sayborg nüfusunun artışından yakınıyordu. Oysa çoğu, vergi ödeyen kesimin talebiyle ameliyat olmuştu.

Sayborglar çok zekiydi ve insanlar bundan şikâyetçiydi. Sıradan insanları işlerinden ediyorlardı.

Çok yetenekliydiler. İnsanların ekmeğiyle oynuyorlardı.

Çok güçlüydüler. Sıradan insanlarla sözgelimi sporda karşı karşıya gelmeleri haksızlık yaratıyordu.

Ve sonra küçük bir grup sayborg kötü yola saptı ve ne kadar tehlikeli olabileceklerini de kanıtladılar.

Doktorlarla bilim insanları bu ameliyatları sürdürecekse sayborgları kontrol altında tutacak bazı kısıtlamalar yapılmalıydı.

Kai on dört yaşındayken bu konuyu etraflıca araştırmış ve kanunları yerinde bulmuştu. Büyükbabası yerden göğe kadar haklıydı. Herkesin güvenliği için sayborgların özel yasalarla denetlenmesi şarttı.

Gerçekten öyle miydi?

Kai bu ana dek bunu bir kez bile düşünmemişti.

Elini alnına bastırmış, boş gözlerle laboratuvar masasını seyrettiğini fark edince omuzlarını dikleştirdi. Torin çoğu zaman onu çıldırtan sabrı ve bilgeliğiyle bir yorum yapmasını bekliyordu.

“Sence sayborglarla ilgili kanunlar yanlış olabilir mi?” diye sordu huzursuzlukla. Kendini vatanına ve ailesinin kadim geleneklerine ihanet ediyormuş gibi hissediyordu.

Torin onu uzun uzun süzdü. Bakışlarından ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. Sonunda iç çekti. “Sayborg Koruma Kanunu tamamen iyi

niyetlerle çıkarıldı, insanlar giderek artan sayborg nüfusunu kontrol altına alma ihtiyacı duydu ve bir daha hiçbir tatsızlık yaşanmadı."

Kai'nin omuzları çöktü. Torin haklıydı galiba. Büyükbabası da öyleydi. Yine de...

"Buna rağmen," dedi Torin "her büyük lider kendinden önceki kararları sorgulamıştır. Hâlihazırdaki daha acil sorunlarımızı çözdüğümüzde belki bununla da ilgilenebiliriz."

Daha acil sorunlar.

"Sana katılmadığımı söyleyemem, Torin ama araştırmalarda sayborgların kullanılması da kanımca acil bir sorun. En azından bu deneylerde hayatlarını kaybedenler için kesinlikle öyle."

"Majesteleri, bir haftada bütün sorunları çözemezsiniz. Kendinize zaman tanımalısınız."

"O hâlde sen de bunun bir sorun olduğunu düşünüyorsun?"

Torin kaşlarım çattı. "Binlerce vatandaşımız bu hastalıktan ölüyor. Araştırmalara son vermelerini istemeyeceksiniz herhâlde?"

"Tabii ki hayır. Ben sadece bu iş için yalnızca sayborgların kullanılmasına karşıyım, o kadar."

"Linh Cinder yüzünden mi?"

"Hayır! Ben hepsini düşünüyorum. Vücutları değiştirilmeden önce onlar da birer insandı. Kimse beni canavar olduklarına inandıramaz. Hem bu deney kimin fikriydi? Nereden çıktı bu?" Torin ekrana doğru baktı. Kafası karışmış gibiydi. "Yanlış hatırlamıyorsam Dmitri Erland'ın fikriydi. Konuyla ilgili bir sürü toplantı yaptık. Babanız başta emin olamadı ama Doktor Erland onu ikna etti. Sayborgları kayıt altına alıp takip etmek daha az zahmet gerektiren bir işti. Biliyorsunuz, bazı yasal kısıtlamaları da var."

"Diğer bir deyişle onları istismar etmek daha kolaydı."

"Hayır, Majesteleri. Hem onları, hem de insanları onların en doğru adaylar olduğuna *ikna etmek* daha kolaydı."

"İnsan olmadıkları için mi?"

Torin'in bunalmaya başladığını görebiliyordu. "Vücutları zaten bilimin hizmetine sunulduğu için. Ve bunun karşılığını ödeme sıraları geldiği için."

"Yine de bir seçenekleri olmalıydı."

"Ameliyatı kabul ederken bir seçenekleri vardı. Sayborg haklarının belirtildiği yasalar açık ve nettir."

Kai parmağını kararan ekrana doğru salladı. “Cinder on bir yaşındayken sayborg olmuş. Bir kazadan sonra buna mecbur kalınmış. Sence on bir yaşındaki biri kendisine sunulan seçenekleri idrak edebilir mi?”

“Şüphesiz ailesi…” Torin birden duraksadı.

Dosyaya göre, Cinder’ın anne ve babası aynı kazada ölmüştü. Sayborg ameliyatını kimin onayladığı bilinmiyordu.

Torin memnuniyetsiz bir tavırla dudaklarını birbirine bastırdı. “Onun bir istisna olduğunu kabul ediyorum.”

“Belki öyle ama yine de tüm bu yapılanlar bana pek doğru gelmiyor.” Kai ensesini ovuşturarak karantina odasına doğru yürüdü. “Bugün bu işi bitireceğim.”

“Halkınızın panzehirden vazgeçtiğinizi mi düşünmesini istiyorsunuz?”

“Vazgeçtiğim filan yok. Ama insanları zorlayamayız. Gönüllülere ödül teklif edeceğiz. Farkındalık programlarını artırıp halkı kendi istekleriyle gönüllü olmaya teşvik edeceğiz. Ama şimdilik deney sona erdi.”

BÖLÜM

Otuz beş

CINDER GEMİNİN RAMPASINI ÇIKARKEN BİRAZ serinlemek için tişörtünü silkeledi. Çöl sıcağı Yeni Pekinin boğucu neminin aksine kuru ama yine de en az onun kadar insafsızdı. Bir de kumlar vardı tabii. Cinder, sayborg eklemlerinin arasına giren kumları temizlemek için saatlerce uğraşmıştı. Bu sırada elinde hiç bilmediği oyuklar ve çatlaklar keşfetmişti.

Bir sandığın üzerine çöktü. “Iko, rampayı çek.” Öyle yorgundu ki. Wolf için endişelendiği yetmiyormuş gibi bir de kasabalıların getirdiği hurmalarla, şekerlemelerle ve bol baharatlı körilerle uğraşıyordu. Ona teşekkür etmeye mi çalışıyorlardı, yoksa onu şişmanlatmaya mı belli değildi.

Doktor Erland’la sürekli tartışmaktan yılmıştı. Doktor onun bir yolunu bulup Ay’a gitmesini istiyordu. Cinder ise bunun er geç olacağını, şimdilik düğünü durdurmaya odaklanması gerektiğini savunuyordu. Levana Doğu Ulusları Topluluğunun imparatoriçesi olursa onu tahttan indirmesi neye yarayacaktı ki? İkisini birden yapması en ideali olurdu tabii.

Ama kraliyet düğününe bir hafta kalmıştı ve Iko’nun saati giderek daha hızlı geri sayıyordu sanki.

“Wolf nasıl?” diye sordu Iko. Cinder oteldeyken zavallı Iko saatlerdir uzay gemisinde yalnızdı.

“Doktor sabah yine yatıştırıcı vermeye başladı,” dedi. “Wolf’un, uyandığında etrafında kimseyi bulamazsa bunalıma girip kendine zarar vereceğinden korkuyor. Ama onu sonsuza dek uyutamayacağımızı söyledim.”

Gemi iç geçirdi ve yaşam destek sisteminden oksijen pompalandı.

Cinder botlarını çıkarıp içlerindeki kumları silkeledi. “Yeni bir haber var mı?”

“Evet. Aslına bakarsan, iki enteresan gelişme oldu.”

Duvardaki ekran aydınlandı. Bir köşesindeki dosyanın üzerinde GİZLİ uyarısı yanıp sönmeye başladı. Cinder bunun ne olduğunu merak etmişti ama sonra dikkati Kai’nin fotoğrafına ve altındaki yazıya kaydı.

İMPARATOR SAYBORGLARIN DENEK OLARAK KULLANILMASINI YASAKLADI.

Cinder daha yakından bakabilmek için ayağa fırladı. Hatıraları canlanmıştı. Androidlerin onu zorla götürüşü, steril bir karantina odasında, bir masaya bağlı olarak uyanması, kafasına bir oran tespit cihazının zorla sokulması ve koluna batan iğne.

Ekranda bir video açıldı. Kai bir kürsüde basın toplantısı yapıyordu.

“Videoyu oynat.”

“Bu politika değişikliğinin umutsuzluğa kapılmamız olarak algılanmasını asla istemem,” diyordu Kai. “Salgının panzehrini bulma hevesimizden vazgeçmiş değiliz. Araştırma ekibimiz son aylarda epey yol kat etti. Yakında size müjdeyi vereceğimden eminim. Letumosisle savaşanlar ve onların yakınları sakın bunu bir yenilgi olarak görmesin. Son hastamız da iyileşene dek yolumuza devam edeceğiz.” Bir an duraksadı ve flaşlar patladı.

“Ne var ki, ben bu deneylerde yalnızca sayborgların kullanılmasını adil bulmuyorum. Böyle bir gereklilik olmadığını da biliyorum. Biz insan hayatına değer veren bir toplumuz. *Bütün* insanların hayatlarına. Araştırmalarımızın tek amacı da onların hayatlarını kaybetmelerine engel olmak değil mi zaten? Ama yaptığımız deneyler ne yazık ki amacından sapmaya ve ahlaki değerlerimizi zorlamaya başladı. Yüz yirmi altı yıllık saygın geçmişimize leke sürülmesini hiçbirimiz istemeyiz. Bizim ülkemiz eşitlik ve birlik esas alınarak kuruldu. Önyargılara ve nefrete tahammülümüz olamaz.”

Cinder onu nefesini tutarak dinliyordu. Boynuna atılıp *teşekkür ederim* diye haykırmak istiyordu. Ama aralarındaki binlerce kilometre yüzünden kendi gövdesine sarılmakla yetindi.

“Kararımın bazı kesimlerin tepkisini çekeceğinden eminim,” diye devam etti Kai. “Hastalığın hepimiz için büyük bir sorun olduğunun bilincindeyim. Ve sayborgların zorla deneylerde kullanılmasıyla ilgili kararımı kabinem ve danışmanlarımla görüşmeden açıklamam size doğru gelmeyebilir. Ama vatandaşlarımızın hayatlarından zorla fedakârlık etmesine daha fazla seyirci kalamazdım. Çünkü onlar bizlerden daha değersiz değil. Ekibimiz araştırmaların devamı için farklı stratejiler belirleyecek. Bizler de sarayda, bütün iyimserliğimizle, salgına en yakın zamanda son verebilmeyi umut edeceğiz. Bundan sonra yalnızca

gönüllülerle çalışılacak. Söyleyeceklerim bu kadardı. Dinlediğiniz için hepinize teşekkür ederim.”

Kai kürsüden indi ve galeyana gelen basın mensuplarını sakinleştirmek de İmparator’un basın danışmanına düştü. Cinder usulca yere oturdu.

Kulaklarına inanamıyordu. Kai’nin konuşması yalnızca salgınla, araştırmalarla ya da tıbbi prosedürlerle ilgili değildi. Aynı zamanda eşitlikten söz etmişti. Haklardan. Toplumda yaygın bir nefreti sona erdirmekten.

En fazla üç dakika süren bir konuşmayla Kai onlarca yıldır süregelen önyargılara savaş açmıştı.

Bunu onun için mi yapmıştı?

Cinder suratını buruşturdu. Bencilliğine inanamıyordu. Sonuçta bu açıklamayla sayısız sayborgun hayatı kurtulacaktı. Sayborgların hakları artacak ve kitlesel bir nefretin hedefi olmaktan kurtulacaklardı.

Tabii ki tüm dertleri bitmeyecekti. Hâlâ Sayborg Koruma Kanunu vardı. Sayborglar hâlâ vasilerinin malıydı ve özgürlükleri kısıtlıydı. Ama bir yerden başlamak gerekti öyle değil mi?

Ve Cinder yine kendine aynı soruyu sordu. Bunu onun için mi yapmıştı?

“Biliyorum,” dedi Iko hülyalı bir sesle. “O harika biri.”

Cinder haberin devamına göz attığında Kai’nin yanılmadığını anladı. Olumsuz tepkiler gecikmemişti. Bir gazeteci sayborg deneylerini destekleyen ve Kai’nin taraflı tercihini eleştiren bir yazı kaleme almıştı bile. Cinder’dan açıkça söz etmese de, birilerinin bunu dile getirmesi an meselesiydi. Kai baloya bir sayborgu davet ederek düşmanlarının eline koz vermişti. Ve bugünkü kararından ötürü acımasızca yargılanacaktı.

Bile bile kendini ateşe atmıştı.

“Cinder?” dedi Iko “Daha droid hizmetkârlara geçemedin mi?”

Cinder gözlerini kırpıştırdı. “Pardon. Ne dedin?”

Ekran değişti ve diğer dosya açıldı. Cinder onu netleştirmek için kafasını salladı. Iko’nun ona söz ettiği ikinci konu *Gizli* olarak etiketlenen bir siparişti.

“Ah, doğru ya.” Ayağa kalktı. Kai’yi ve kararını daha sonra düşünebilirdi. Onun Levana’yla evlenmesini engelleyecek bir yol bulduktan sonra. “Ne bu?”

“İki gün önce sarayın verdiği bir sipariş. Çiçekçi siparişlerini incelerken tesadüfen gördüm. Kraliçe’nin buketi zambaklar ve leylaklardan oluşacakmış. Ne sıkıcı. Ben orkide isterdim.”

“Saraydan gönderilen gizli bir siparişe mi ulaştın?”

“Evet. İltifata gerek yok, teşekkürler. Usta bir bilgisayar korsanı olup çıktım. Yapacak daha iyi bir işim olmadığı için bunlara sardım.”

Cinder sipariş formunu inceledi. Merkezi, Yeni Pekinin hemen dışında bulunan Dünyanın en büyük droid hizmetkâr üreticisine bir kira anlaşması yollanmıştı. Saray düğün için *Gerçek Yaşam* serisinden altmış tane droid istiyordu. Bunlar daha gerçekçi hayat deneyimleri için (firma mallarını böyle pazarlıyordu) üretilen kusurlu droidlerdi. Göz renkleri ve vücut şekilleriyle tıpkı gerçek insanları andırıyorlardı.

Cinder siparişin amacını hemen anladı.

“Onları düğünde personel olarak kullanacaklar,” dedi. “Çünkü Aylılar onları yönlendiremez. Zekice.”

“Ben de öyle düşündüm,” dedi Iko. “Anlaşmada düğün sabahı çiçekçiye ve yiyecek içecek firmasına teslim edilecekleri yazıyor. Böylece insan personel olarak saraya sızacaklar. Tabii *sızmak* kelimesi kullanılmıyor.”

Cinder’ın içi hâlâ rahat değildi. Yine de sarayın tedbirli davranması hoşuna gitmişti.

Sonra sipariş formunu ve teslimat şartlarını daha dikkatli okuduğunda hafifçe inledi.

“Ne oldu?” diye sordu Iko.

“Aklıma bir fikir geldi.” Cinder bir adım geri çekilip düşüncelerini toplamaya çalıştı. Fikrini henüz olgunlaştıramamıştı ama dışarıdan bakıldığında hiç de fena görünmüyordu. “Buldum, Iko. Ay’a nasıl gideceğimizi biliyorum artık.”

Işıklar titreşti. “Anlayamadım.”

“Ay’a giden bir gemiye saklansak? O androidler nasıl saraya sızacaksa biz de gizlice bir gemiye binsek?”

“İyi de Ay’a giden bütün gemiler Ay gemileri. Nasıl bineceksin onlara?”

“Şimdilik öyleler ama bunu değiştirmenin bir yolunu biliyorum galiba.”

Ekrandaki yazıların yerini geri sayan saat aldı. “Hâlâ düğünü engellemeyi düşünüyor musun?”

“Elbette.” Cinder işaretparmağını kaldırdı. “Düğünü erteletip Kraliçe Levana’yı Dünya yerine Ay’da evlenmeye ikna edebilirsek o zaman Dünyalı asiller Ay’a gider.”

“Ve sen o gemilerden birinde olursun.”

“Becerebilirsem evet.” Kargo bölümünde aşağı yukarı yürüyerek planını detaylandırmaya çalıştı. “Ama önce Kai’nin bana güvenmesini sağlamalıyım. Levana’yı düğünün yerini değiştirme konusunda ikna edebilirse...” Cinder yanağının iç tarafını kemirerek basın toplantısının videosuna baktı. Haberin başlığı Kai’nin sayborg deneylerini iptal ettiğini doğruluyordu. “Medyanın ilgisini çekmeden saraya girmek de zor. Çok dikkatli olmalıyız.”

“Konuklardan biri gibi davranamaz mısın? Hem bir gece elbisesi almak için de bahanen olur.”

Cinder tam itiraz edecekken duraksadı. Sihrini kimsenin onu tanımayacağı kadar uzun süre devam ettirebilirse bu işi başarabilirdi. “Şu droidlere yakalanmamam gerek. Ayrıca davetiyeye ihtiyacımız var.”

“Çocuk oyuncağı.” Sipariş formu bir isim listesiyle yer değiştirdi. “Bir magazin kanalı geçenlerde davetlilerin tam listesini verdi. Konuklara gerçek kâğıt davetiyeler gönderdiklerini biliyor muydun? Ne klas değil mi?”

“Bana savurganlık gibi geldi,” diye mırıldandı Cinder.

“Belki öyle ama çalması daha kolay. Kaç davetiyeye ihtiyacın var? İki? Üç?”

Cinder parmaklarıyla saydı. Bir tane onun için gerekecekti. Bir tane Wolf için. Tabii o zamana kadar ayaklanırsa. O gelemezse yalnız mı gitmeliydi, yoksa doktorla mı? Ya da Jacin’le mi? Levana’yla maiyeti hepsini tanıyordu ama bu kadar güçlü sihirler yaratabileceklerini tahmin etmezlerdi.

Cinder, Wolf’un bir an önce iyileşmesini umdu.

“İki,” dedi.

Ekrandaki isimlerle unvanlar aşağı kaydı. Aralarında diplomatlar, siyasi temsilciler, ünlüler, medya patronları ve iş dünyasıyla jet sosyetenin tanınan simaları vardı. Cinder ne kadar sıkıcı bir düğün olacağını düşünmeden edemedi.

Sonra Iko çığlığı bastı. Kulak tırmalayıcı, metalik ve müthiş telaşlı bir çığlıktı bu.

Cinder elleriyle kulaklarını kapadı. “Ne oldu? Ne var?”

İsim listesi durdu ve Iko bir satırı aydınlattı.

LİNH ADRİ VE KIZI; LİNH PEARL, YENİ PEKİN, D.U.T, DÜNYA

Cinder hayretle ellerini indirdi.

Linh Adri ve Pearl mü?

Mürettebatın kaldığı odaların oradan ayak sesleri geldi ve Jacin kargo bölmesine girdi. “Neler oluyor? Gemi neden bağırdı?”

“Yok bir şey, her şey yolunda,” dedi Cinder.

“Hayır efendim, hiçbir şey yolunda değil,” dedi Iko. “Onları nasıl davet ederler? Programlı hayatımda daha büyük bir haksızlık görmedim ve inanın bana, gördüklerim hiç de yabana atılacak cinsten değildi.”

Jacin tek kaşını kaldırarak Cinder’a baktı.

“Eski vasimin düğüne davet edildiğini öğrendik.” Bir yanlışlık olabileceğini düşünerek üvey annesinin adının yanındaki sekmeyi açtı.

Ama bir yanlışlık yoktu tabii.

Linh Adri, evlatlık kızı Linh Cinder için başlatılan sürek avına katkılarından ötürü 80.000 üniv ve resmi bir kraliyet düğünü davetiyesiyle ödüllendirilmişti.

“Beni satmasının mükâfatı,” diye tısladı Cinder.

“Olacak iş değil,” dedi Iko. “Biz burada Kai’yi ve bütün gezegeni kurtarmak için canımızı hiçe sayalım, Adri’yle Pearl kraliyet düğününde boy göstersin. Resmen midem bulandı. Biri üzerlerine soya sosu döksün diye dua edeceğim.”

Jacin küçümseyici bir ifade takındı. “Bilmem farkında mısın ama senin gemi, önceliklerini şaşırdı.”

“Iko. Benim adım, Iko. Bana gemi demeye devam edersen bir daha sıcak suyla duş alamazsın!”

“İstersen bunu bir kere daha düşün. Hoparlörleri bozarsam sen de bir daha böyle atıp tutamazsın.”

“Ne? Cinder, ne diyor bu adam?”

Cinder ellerini kaldırdı. “Kimse bir şey bozmuyor, tamam mı?” Öfkeyle Jacin’e baktı. Jacin omzunu silkti. “Burada bir plan yapmaya çalışıyorum,”

diye çıkıştı Cinder.

Jacin duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Biliyor musun, o gece baloda ben de vardım.”

Cinder gözlerini kırpıştırdı. “Nasıl unuturum?” Jacin onlara katıldığından beri bunu düşünmemeye çalışıyordu. Ama Levana, Kai’yle dalga geçip Cinder’ın hayatı için pazarlık ederken Jacin’in onu nasıl zorla tuttuğunu hatırlamaması imkânsızdı.

“Koltuklarım kabardı. O gece sen de unutulacak gibi değildin. Herkesin içinde aşağılandın, neredeyse kafandan vuruluyordun ve tutuklandın. Dolayısıyla oraya geri dönmek için çabalamam bir türlü anlayamıyorum.”

Cinder kollarını iki yana açtı. “Doğru ya! Kraliyet düğününe katılmayı neden isteyeyim? Bunun için tek bir sebebim bile yok öyle değil mi? Sana inanamıyorum!”

“Ah, anladım. Belki de senin şu şeker çocukla son bir kaçamağın peşindesin. Sonradan Levana ona göz açtırmayacaktır tabii. Baloda ona nasıl baktığını.

Cinder daha fazla dinlemedi ve Jacin’in suratına bir yumruk yapıştırdı.

Jacin yüzsüzce kıkırdamayı sürdürdü. “Ne oldu? Bam teline mi bastım? Gerçi senin her tarafın tel ya, neyse.”

“Kai şeker bir çocuk değil anlıyor musun? Bir daha ona ya da bana bu şekilde hakaret edersen metal yumruğumu yersin.”

“Yürü be, Cinder!” diye bağırdı Iko.

Jacin elini elmacıkkemiğine götürerek başını eğdi. “Tamam. Madem Kai’de gözün yok, öyleyse neden uğraşıyorsun? Bu düğün senin sorunun değil.”

“Tabii ki öyle! Farkında mısın bilmem ama kraliçen bir tiran. Belki Topluluk artık beni istemiyor ama Levana’nın ülkeme pençelerini geçirmesine izin vermeyeceğim. Onu sizinki gibi mahvetmesine göz yumamam.”

“Bizimki” diye hatırlattı Jacin.

“Evet, bizimki.”

Jacin alnına düşen saçları arkaya attı. “Demek tüm bunları vatanseverliğinden yapıyorsun? İşin komiği canından çok sevdiğin ülken seni bir deliğe tıkmak için uğraşıp duruyor. Gerçekleri neden göremiyorsun? Topluluk topraklarına ayak bastığın anda öldürürler seni.”

“Bana bu kadar güvendiğin için teşekkürler.”

“Sen aşk masallarına kanıp kendini harcayabilecek bir kız değilsin. Başka bir sebep olmalı.”

Cinder başını çevirdi.

“Yapma! Gerçekten ona âşık olduğunu düşünmüyorsun değil mi?”

“Ben âşığım,” dedi Iko. “Hem de deli gibi!”

Cinder şakaklarını ovuşturdu.

Gergin bir sessizlikten sonra Iko, “Hâlâ Kai’den bahsediyoruz, değil mi?” diye sordu.

Jacin tavandaki hoparlörleri işaret etti. “Bunu çok mu aradın?”

Cinder ellerini indirdi. “Tek derdimin Kai olduğunu mu sanıyorsun? Evet, çabalıyorum çünkü bunu bir tek ben yapabilirim. Levana’yı tahttan indireceğim. Bir daha kimseye zarar veremeyecek.”

Jacin ona kafasından android bir kol fırlamış gibi baktı. “Gerçekten Levana’yı devirebileceğini mi düşünüyorsun?”

Cinder tiz bir çığlık attı. “Ya ne sandın? Sen neyin peşindesin ki? Bize bunun için yardım etmiyor musun?”

“Yıldızlar aşkına. Tabii ki, hayır. Buradayım çünkü ayağıma kadar gelen bir fırsatı tepmek istemedim. O sihirbazın yanında kalsaydım ölecektim. Ve bir de...”

“Evet?”

Jacin cevap vermedi.

“Bir de ne?”

“Majesteleri böyle yapmamı isterdi. Gerçi şimdi belki de bu yüzden ölecek.”

Cinder kaşlarını çattı. “Efendim?”

“Diyorum ki, sizin gibi delilerin arasında kaldım. Levana’yı tahttan indirelim derken hepimiz gebereceğiz.”

“İyi de Ma-Majesteleri kim? Ne diyorsun be adam? Açık konuşsana!”

“Prenses Winter tabii. Siz kim sandınız?”

“Prenses...” Cinder bir adım geriledi. “Sen Kraliçe’nin üvey kızından mı söz ediyordun?”

“U-uuu,” dedi Iko.

“Ya kimi diyecektim? Başka prenses mi var?”

Cinder yutkundu. Bakışları ekrana kaydı. Gerçek planları uzun zamandır haberlerin ve geri sayan saatin altında gizliydi. Jacin’e düğünü

iptal edip Cinder’ın kimliğini herkese açıklamak istediklerinden hiç söz etmemişlerdi.

“Yok tabii,” dedi bileğini kaşıyarak. “Prensesime sadığım derken onu kastediyordun yani?”

Jacin cevap vermeye bile tenezzül etmedi.

Cinder hafifçe öksürdü. “Anlaşıldı.”

“Keşke bıraksaydım da Sybil seni kıskıvrak yakalasaydı,” diye mırıldandı Jacin. “Prenses Winter, Sybil’a meydan okuduğumu duyarsa belki benimle gurur duyar diye düşündüm. Ama kimi kandırıyorum? Bunu hiçbir zaman bilmeyecek.”

“Yoksa... ona âşık mısın?”

Jacin, Cinder’a nefretle baktı. “Hey, sakın beni kendinle karıştırma! Ben onu korumaya yemin ettim ve buradan görevimi yapamam, öyle değil mi?”

“Kimden koruyacaktın? Levana’dan mı?”

“Başka şeyler de var.”

Cinder ani bir bitkinlikle sandıklardan birine oturdu. Kendini çölün yarısını koşmuş gibi hissediyordu. Jacin baştan beri onu umursamıyordu. Kraliçe’nin üvey kızına sadıktı. Cinder, Kraliçe’nin üvey kızının sadık adamları olduğunu bile bilmiyordu.

“Bana yardım et,” dedi tekrar Jacin’in gözlerinin içine baktığında. Sesindeki yakarışı gizlemeye bile gerek duymamıştı. “Sana yemin ediyorum, Levana’yı durdurabilirim. Seni Ay’a geri götürebilirim. Orada prensesini korumaya devam edersin. Ama yardımın gerek.”

“O kadarını görebiliyorum. Ne yapacaksın? Beni de şu mucize planına mı dâhil edeceksin?”

“Belki. Yani eninde sonunda, evet.”

Jacin, Farafrah sokaklarını işaret ederek kafasını iki yana salladı. “Sırf çaresizlikten söylüyorsun bunu. En güçlü müttefikin hiçbir işe yaramadığı için.”

“Wolf iyileşecek,” dedi Cinder inançla. Sonra derin bir iç çekti. “Ve evet, çaresizim çünkü yanımda ne kadar çok insan olursa şansım o kadar artar.”

BÖLÜM

Otuz altı

O GECE YİNE DURDUKLARINDA, CRESS’E BİR PARÇA ekmek, biraz kuru meyve ve su verdiler. Cress dışarıdaki kamptan gelen sesleri dinleyerek uyumaya çalıştı ama pek de başarılı olamadı.

Ertesi sabah erkenden yola çıktılar.

Thorne’un onu kurtarmaya geleceğiyle ilgili inancı giderek kırılıyordu. Onu başka kadınlara sarılırken düşlüyordu. Thorne küçük, baş belası Aylı kabuktan kurtulduğuna seviniyordu şüphesiz.

Uyduda onu yıllarca rahatlatıp avutan hayaller bile işe yaramıyordu. O bir savaşçı değildi. Cesur, güçlü ve yenilmez değildi. En taş kalpli katili bile yumuşatacak kadar güzel ve asil bir kız da değildi. Hele hele kahramanını bekleyen çaresiz bir prenses hiç değildi.

Onu nereye götürüyorlardı acaba? Bir zengine köle olarak mı satılacaktı? Yoksa yamyamlara yem mi olacaktı? Belki de Kraliçe Levana’ya teslim edilir ve onu hainliğinden ötürü işkenceyle öldürürlerdi.

Tutsaklığının ikinci akşamında kamyonet durdu ve kapılar açıldı. Cress parlak ışıkta gözlerini kırpıştırdı. Neye uğradığını anlamadan yabancı eller onu dışarı çekti. Dizlerinin üzerine yığıldı. Acıyla inledi ama onu sürükleyen adam gözünün yaşına bakmadı. Cress’i zorla ayağa kaldırıp ellerini bağladı.

Az sonra acının yerini merak ve heyecan aldı. Başka bir yerleşim bölgesindeydiler. Ama Kufra kadar kalabalık ve zengin olmadığı daha ilk bakışta anlaşılıyordu. Kum renginde, basit binalar yine kumlu bir yolun aşağısına doğru iki sıra hâlinde ilerliyordu. Lacivert ve pembeye boyalı kırmızı kil duvarları çoktan solmuştu. Kiremit çatıların çoğu kırık döküktü. Etrafı çitle çevrilen bir alanda yarım düzine kadar deve vardı. Sokak boyunca tek tük arazi araçları göze çarpıyordu. Ve bir de...

Cress gözlerini kırpıştırdı.

Kasabanın tam ortasında bir uzay gemisi duruyordu. Bir Rampion.

Cress umutla ürperdi ama heyecanı çabuk söndü. Bu geminin gövdesi siyahtı. Oysa Thorne’un gemisinde bir kadın resmi vardı. Bundan bütün

haberlerde söz etmişlerdi.

İtile kakıla en yakındaki binaya götürülürken korkuyla inledi. Karanlık bir hole girdiler. Yıllarca silinmemekten camı kumla kaplanan bir pencereden içeri biraz ışık sızıyordu. Bir köşede minik bir masa vardı. Üzerindeki duvarda eski tipte anahtarlar asılıydı. Cress'i bir koridora soktular.

Duvarlarda keskin bir koku vardı. Kötü değildi ama güzel olamayacak kadar da yoğundu. Cress'in burnu kaşındı.

Daracık bir merdivenden yukarı çıkmaya zorlandı. Jina hemen arkasındaydı. Niels da onun arkasında. Kum rengi duvarların ürpertici sessizliği etraflarını sarmıştı. Koku giderek güçlendi. Cress'in kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Omurgasında buzdan eller dolaşıyormuş gibi hissediyordu.

En üst kata çıktıklarında Jina bir kapıyı çalmak için yumruğunu kaldırdı. Cress öyle şiddetle Titriyordu ki, yere yığılıp kalacağından korktu. Kamyonete dönmeye bile razıydı.

Jina iki kez kapıyı yumrukladı. Diğer taraftan ayak sesleri ve parkelerin gıcırtısı geldi. Niels, Cress'i Jina'nın arkasına itti. Şimdi tek görebildiği kahverengi bir pantolonun paçaları ve bağcıkları eskilikten pütürlenen beyaz ayakkabılardı.

"Jina," dedi uykulu bir erkek sesi. "Kufra'dan yola çıktığın kulağıma çalınmıştı."

"Sana bir kobay daha getirdim. Çölde avare avare dolaşırken bulduk onu."

Kısa bir sessizlik. "Yani bir kabuk," dedi adam.

Sesindeki kesinlik Cress'i irkiltti. Demek ki onu hissedebiliyordu. Ya da belki tam tersi. Sybil'ın onun düşüncelerini okuyamadığından şikâyet ettiğini hatırlıyordu. Dediğine göre, onun gibi birini eğitmek zordu. Sanki bu Cress'in suçuymuş gibi.

Bu adam bir Aylıydı.

Cress büzülüp bir kum tanesi olmak ve çöle karışmak istiyordu.

Ama yapamazdı ki bunu. Jina yana çekilince kendini ufacık bir ihtiyarla karşı karşıya buldu.

Şaşırmıştı çünkü adamın boyu en fazla onun kadardı.

Adamın ince, tel çerçeveli gözlüğünün ardındaki mavi gözleri irileşti. Kırışık yüzüne rağmen son derece enerjik görünüyordu, Tepesi keldi.

Kulaklarının üzerinden kır saçlar fışkırıyordu.

Bir an Cress'e tanıdık geldi ama bu imkânsızdı tabii.

Adam gözlüğünü çıkarıp gözlerini ovuşturdu. Sonra onları geri takıp dudaklarını büzerek Cress'i baştan aşağı süzdü. Cress korkuyla sinince Niels onu dirseğinden tutup ihtiyara doğru itti.

"Evet, bir kabuk," diye mırıldandı yaşlı adam. "Ve bir hayalet."

Cress'in kalbi deli gibi çarpıyordu.

"Otuz iki bin istiyoruz."

Adam, Jina'nın varlığını unutmuş gibi gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Sonra abartılı bir tavırla gözlüğünü çıkarıp camlarını silmeye koyuldu.

Cress paniğini bastırmak için tırnaklarını avucuna geçirdi. Bakışları adamın arkasındaki odaya kaydı. Pencerenin jaluzileri kapalıydı. Aralarından sızan güneş ışığında toz zerrecikleri uçuşuyordu. Kapalı bir kapı vardı. Banyo kapısı olmalıydı. Bir yazı masası, bir yatak ve köşedeki buruşuk battaniyeler dışında oda boştu. Battaniyelerdeki kan lekeleri gözünden kaçmadı.

Cress'in tenine buz gibi bir ürperti yayıldı.

Sonra ekranı gördü.

Bununla yardım isteyebilirdi. Kufradaki otelle temasa geçip Thorne'a nerede olduğunu söyleyebilirdi.

"Yirmi beş bin veririm." Adamın ses tonu değişmişti. Şimdi tam bir tüccar gibi görünüyordu.

Jina alayla homurdandı. "Hayatta olmaz. Onu polise götürsem daha çok verirler."

"En fazla bin beş yüz," dedi yaşlı adam. "Yerinde olsam piyasadaki ünümü tehlikeye atmazdım."

"Aksine. Gezegenimizden bir Aylı eksilmesine vesile olursam ne mutlu bana." Jina bunu tiksintiyle söylemişti. Cress ilk kez kadının sırf kökeni yüzünden ondan nefret ettiğini fark etti. "Onu sana otuz bine bırakırım, doktor. Bugünlerde kabuklara iyi para verdiğini biliyorum. Son sözüm bu."

Doktor mu? Cress yutkundu. Bu adam dizilerde gördüğü beyaz önlüklü, pırıl pırıl insanlara hiç benzemiyordu. Nedense bu unvan onu daha da korkutmuştu. Gözlerinin önünde şırıngalar ve neşterler uçuştu.

Yaşlı adam iç çekti. "Yirmi yedi bin."

Jina başını yana eğip bir süre düşündü. "Anlaştık."

Doktor onunla el sıkıştı. Ama ne tuhaftır ki, Cress'in yüzüne bakamaz gibi bir hâli vardı. Sanki bunu onun önünde yapmaya utanıyormuş gibi.

Cress sırtını dikleştirdi.

Utanmalıydı da. Hepsi utanmalıydı.

Cress onu bir mal gibi alıp satmalarına izin vermeyecekti. Efendi Sybil onu yıllarca kullanmıştı. Aynılarını bir daha yaşamayacaktı.

Tüm bu düşünceler bir isyana dönüşemeden odanın ortasına doğru itildi. Jina kapıyı kapadığında kimyasal kokulu, tozlu hava etraflarını sardı. “Transferi çabuk hallet,” dedi kollarını kavuşturarak. “Kufrada işlerim var.”

Doktor homurdanarak dolabı açtı, içinde kıyafetler yerine minyatür bir laboratuvar vardı. Metal bir çekmeceden bir şırınga çıkardı. Şeffaf ambalajını yırttı.

Cress bileklerinde ipleri çekiştirerek birkaç adım geriledi ama Niels onu durdurdu.

“Önce kan örneği alacağım,” dedi doktor. “Transfer sonra.”

“Neden?” Jina aralarına girdi. “Kıza bir kulp takıp fiyat kırmak için mi?”

Doktor öfkeyle homurdandı. “Öyle bir niyetim yok. Sadece siz buradayken işimi daha kolay yaparım diye düşündüm.”

Cress gözlerini odada gezdirdi. Bir silah arıyordu. Bir kaçış yolu. Ya da onu zorla buraya getiren insanların gözlerinde bir merhamet kırıntısı.

Hiçbiri yoktu.

“İyi,” dedi Jina. “Niels doktora yardım et.”

“Hayır!” Cress canhıraş bir feryatla kaçmaya çalıştı. Ama Niels onu tutup doktora doğru sürükledi. Cress'in dizleri tutmuyordu. “Ne olur bırakın beni!” diye yalvardı. Sonra birden doktorun yüzünde öyle bir ifade yakaladı ki sustu.

Yaşlı adam kaşlarını çatıp dudaklarını birbirine bastırmıştı. Kirpik kaçmış gibi durmadan gözlerini kırpıştırıyordu. Yüzünde bariz bir merhamet vardı ama nedense bunu gizlemeye çalışıyordu.

“Lütfen,” diye ağladı Cress. “Bırakın beni. Ben yalnızca bir kabuğum. Dünya'ya kazara geldim. Kimseye kötülük etmedim. Lütfen.”

Doktor bir daha onun gözlerinin içine bakmadı. Bir adım yaklaştı. Cress debelenmeye başladı ama Niels onu sıkıca tuttu.

“Sakin ol,” diye mırıldandı doktor.

Şırınga kolunda Sybil'ın defalarca kan aldığı noktaya battı. Cress bağırmamak için dudaklarını ısırdı.

"İşte bu kadar," dedi doktor şaşılacak kadar yumuşak bir sesle. "Acımadı değil mi?"

Cress kendini kanatları koparılıp kafese tıkılan bir kuş gibi hissediyordu. Uydudan kurtulmuşken şimdi de bir başka hapishanede çürüyecekti.

Hayatı boyunca hiç özgür olmamış ve nedense Dünya'da bu duyguya tadacağına inanmıştı.

Doktor parkeleri gıcırdatarak uzaklaşırken, Cress, *Dünya*, diye düşündü.

Artık Dünya'daydı. Uzaydaki bir uyduda kapalı değildi. Buradan kaçabilirdi. Özgürlük şu pencerenin ötesindeydi. Ya da arkasındaki kapının ardında. Bir daha asla bir tutsak olmayacaktı.

Doktor kanıyla dolu şırıngayı bir makineye koyup ekranı açtı.

"Transferi hallediyorum. Sonra yolunuza gidebilirsiniz."

"Güvenli bir bağlantı kullanıyorsun değil mi?" diye sordu Jina yaşlı doktor şifreyi girerken. Cress adamın parmaklarını takip etmeye çalıştı. Böylece şifreyi kırmaya çalışmakla zaman kaybetmezdi.

"Bana güvenebilirsin, Jina. İnan, gizlenmek için senden daha iyi sebeplerim var." Doktor başını uzatıp ekrandaki bir kutucuğu inceledi. Sonra, "Onu bana getirdiğiniz için teşekkürler," dedi.

Jina kaşlarını çattı. "İşin bittiğinde tüm bu Aylıları öldürürsün umarım. Salgınla uğraştığımız yeter. Bir de bunlara yataklık mı edeceğiz?"

Cress, yaşlı adamın gözlerinde bir öfke pırıltısı yakaladı ama doktor bunu yine ustalıkla gizledi. "Para transferini yaptım. Gitmeden önce onu çözer misiniz lütfen?"

Cress bileklerindeki ipler açılırken kıpırdamadan durdu ama sonra en yakındaki duvarın dibine sindi.

"Seninle iş yapmak güzeldi," dedi Jina ve doktor anlaşılmaz bir şey mırıldandı. Bir yandan da göz ucuyla Cress'i izliyordu.

Sonra Niels'la Jina çıkıp gitti. Cress merdivenlerden inen ayak seslerini dinledi.

Doktor ellerini gömleğine sildi. Jina'nın dokunuşunun izlerinden kurtulmaya çalışıyormuş gibi bir hâli vardı. Oysa Cress kendini ondan çok daha kirli hissediyordu.

“Pekâlâ,” dedi doktor. “Bilirsin, kabuklarla iletişim kurmak daha zordur. Bir türlü laf anlamazlar.”

“Yani beyinlerini kolayca yıkayamazsın,” diye tısladı Cress.

Doktor başını yana eğdi. O tuhaf yüz ifadesi geri dönmüştü. Cress’i bir mikroskobun altında inceler gibiydi. “Ben de Aylıyım,” dedi. “Tahmin etmiş olmalısın.”

Cress cevap vermedi.

“Korktuğunu biliyorum. Kim bilir Jina’yla adamları sana nasıl davrandı? Ama ben sana zarar vermeyeceğim. Aslına bakarsan burada harika işler başarıyorum. Belki de dünyayı değiştireceğim ve sen bana yardım edebilirsin.” Bir an duraksadı. “Senin adın ne, evladım?”

Cress cevap vermedi.

Doktor ona doğru yürüdü. Zararsız olduğunu kanıtlamak istercesine ellerini öne doğru uzatmıştı. İşte o zaman Cress korkusunu yenip onun üzerine atıldı.

Bir savaş çığlığı eşliğinde doktorun çenesine dirsek attı. Dişlerinin takırtısını duydu ve yaşlı adam yere yığıldığında müthiş bir gümbürtü koptu.

Cress vakit kaybetmedi. Doktor belki de bayılmıştı, ya da kalp krizi geçiriyordu ama umurunda değildi.

Kapıyı açıp dışarı fırladı.

BÖLÜM

Otuz yedi

DOKTOR ERLAND SICAK VE TOZLU OTEL ODASININ parke zemininde kendine geldiğinde bir an nerede olduğunu hatırlayamadı.

Yeni Pekin Sarayı’nın yakınındaki laboratuvarlarda değildi. Orada onlarca sayborgun kırmızı ve mor renkli isiliklerle cebelleşmesine ve gözlerindeki ışığın günden güne sönüşüne tanık olmuştu.

Bir hayatın daha yok oluşuna yanarken onun için önemli tek sayborgu aramaya devam etmişti.

Ay’daki laboratuvarlarda da değildi. Kendi elleriyle nice canavarlar yarattığı yerde.

Yüzlerce genç adamın beyin dalgalarının yabani hayvanların karmaşık ve vahşi içgüdüleriyle harmanlanmasını izlediği yerde.

O artık Yeni Pekindeki Doktor Dmitri Erland değildi.

Ya da Ay’daki Doktor Sage Darnel.

Belki de öyleydi de o hatırlamıyordu.

Nefret ettiği iki kimliğini unutup karısının kalp şeklindeki yüzünü ve Çevre Bakanlığı’nın Ay’ın kontrollü atmosferini her nemlendirişinde elektriklenen bal rengi saçlarını hatırladı.

Aklına ağlayan minicik bir bebek geldi. Bir kabuk olduğu onaylandığında daha dört günlüktü. Karısı onu pis bir kemirgenmiş gibi Sihirbaz Miranın kollarına atmıştı.

Küçük Crescent Moon’unu son görüşüydü o.

Gözleri tavanda dönen pervaneye takıldı. Bunca yıl sonra neden hatırlamıştı ki bunları?

O kabuk kızın tıpkı karısı gibi çilleri ve bal sarısı saçları yoktu oysa. Ya da boyu onunki kadar kısa ve gözleri mavi değildi. O kabuk kız ölüler diyarından ona işkence etmek için geri dönmemişti. Tüm bunlar yalnızca aklının ona oynadığı bir oyundu.

Belki de hak yerini bulmuştu. Öyle korkunç şeyler yapmıştı ki. Dünyanın uğradığı saldırı onun bunca yıllık çabasının zirve noktasıydı. Kraliçe Channary kurt melezlerinden oluşan ordusunu onun araştırmaları sayesinde kurmuştu. Ve Levana kanlı zaferini onun deneylerine borçluydu.

Tabii bir de Selene'yi bulup Levana'yı tahttan indirmek için acı çektirdikleri vardı. Linh Cinder'ı bulmak için öldürdüğü onca insan.

Doktor bütün iyimserliğiyle bir gün borçlarını ödeyebileceğine inanmıştı. Levana'nın imparator Kaito'ya verdiği panzehiri kopyalamak için az uğraşmamıştı. Elinden geleni yapmalı ve bu uğurda yeni kurbanlar feda etmeye aldırmamalıydı. Daha çok kan örneği almalıydı. Daha çok deney yapmalıydı. Gerçi şimdi çoğunlukla gönüllülerle çalışmaya mecburdu. Kaçakçılar artık ona yeni kanlar getirmiyordu.

Doktor, Yeni Pekinde Kraliçe Levana'nın verdiği panzehri incelerken kabukların bir sırrını keşfetmişti. Onları, Aylıların biyoelektrik aldatmacasına bağışık kılan genetik mutasyon hastalıkla savaşacak ve onu yenecek antikorların *üretilmesinde de* kullanılabilirdi.

Dolayısıyla kabuklardan kan ve DNA örnekleri toplamaya başlamıştı. Genç erkekleri nasıl beyinsiz canavarlara dönüştürdüyse ve sayborgları nasıl zorla deneylerine alet ettiyse şimdi de kabukları kullanıyordu.

Zihni ona elbette oyun oynayacaktı. Çılgınlığı öyle bir noktaya erişecek, gerçekleri öyle bir çarpıtacaktı ki, hayatında değer verdiği tek insan karşısına bir kurban olarak çıkacaktı.

Kullanıp atacağı bir denek olarak.

Bir kan örneği olarak.

Ondan nefret eden bir kobay fare olarak.

Küçük Crescent Moon'u.

Laboratuvarının rafındaki ekran bipledi.

Eski karyolanın ayağına tutunup doğrulurken acıyla inledi.

Biraz oyalanarak gerçeği ertelemeye çalıştı. Ne olmasını istiyordu ki? Bir sanrıyla başa çıkabilirdi. Onu unutup işine devam edebilirdi.

Ama ya oysa?

Onu bir kez daha kaybetmeye dayanamazdı.

Jaluzileri aralayıp sokağa baktı. Alaca karanlık çökmüştü. İki sokak ötedeki geminin bir kısmını görebiliyordu. Cinder, Wolf'a bakmaya gelmeden önce şu işi bitirmeliydi. Cinder buraya geldiğinden beri ilk kez bir denek satın alıyordu. Onun bunu anlayabileceğini hiç sanmıyordu. Cinder, Dünyanın iyiliği için yaptığı fedakârlıkları bile anlayamamıştı ki. Oysa en iyi o anlamalıydı.

Doktor derin bir iç çekerek küçük laboratuvarına doğru yürüdü. Ekranı açıp rapora baktı. Başı dönüyor, kelimeler birbirine karışıyordu. Okumaya devam etti:

Aylı.

Kabuk.

Boy: 1.53

Martin-Schultz Ölçeğinde İris Pigmentasyonu: 3

Melanin Üretimi: 28/100, yüzde yoğunlaşan melanin pigmentleri.

Liste Aylı kızın potansiyel hastalıkları ve genetik zayıflıklarıyla uzayıp gidiyordu.

Doktor henüz aradığı bilgiye ulaşamamıştı. Kendi tablosunu açtı. Deney için kendi kanım kullanmaktan artık bütün değerlerini ezberlemişti.

Yatağın kenarına oturup bilgisayarın iki tablodaki kırk binden fazla geni karşılaştırmasını bekledi.

Gördüğünün bir hayal olmasını diledi. Tıpkı yıllardır inandırıldığı gibi, Sybil Miranın kızını öldürmüş olmasını.

Çünkü bu kız onun kızıysa babasından nefret edecekti.

Ve buna sonuna kadar hakkı vardı.

Doktor onun çoktan kaçtığından emindi. Ne kadar süre baygın kaldığını bilmiyordu ama kız şüphesiz elini çabuk tutacaktı. Küçük hayaletini kaybetmişti. Hem de ikinci kez.

Ekran eşleşmeyi bitirdi. Sonuç olumluydu. Kabuk onun kızıydı. Doktor gözlüğünü çıkarıp titrek bir nefes aldı.

Crescent Moon hayattaydı.

BÖLÜM

Otuz sekiz

CRESS NEFESİNİ TUTUP DİNLEDİ. KULAKLARINI dört açmaktan başı ağrıyordu. Ama tek duyduğu sessizlik oldu. Vücudu öyle tuhaf bir açıyla bükülmüştü ki sol bacağına kramp girdi. Yine de yaşlı adama yakalanacağım korkusuyla kıpırdayamıyordu.

Otelden çıkmamıştı. Bunu istemişti ama Jina'yla diğerleri hâlâ dışarıda olabilirdi. Yine başladığı yere dönmek istemiyordu. Onun yerine, uzun, dar koridordaki üçüncü odaya dalmıştı. Kapı kilitli değildi ve içeride kimse yoktu. Tıpkı doktorunkinde olduğu gibi, bunda da bir yatak, dolap ve yazı masası vardı. Tek eksiği bir ekrandı. Cress hüsranla etrafına bakınarak saklanacak bir yer aramıştı.

Şimdi dolaptaydı. Tepesinde tek bir raf ve metal bir askı vardı. Cress ayaklarını dolabın yanlarına dayayarak dengesini korumaya çalışıyordu. Ufak tefekliği ilk kez işine yaramıştı. O telaşta yanına silah olarak kullanabileceği bir şey almayı unutmuştu ama artık çok geçti. Dolaptan çıkmayı hayatta göze alamazdı.

Bir silaha ihtiyaç duymayacağını umdu. Yaşlı doktor kendine geldiğinde onun otelden kaçtığını sanıp peşine düşecekti. Cress de onun odasına gidip Thorne'la bağlantı kurmayı deneyecekti.

Cress saatlerce bekledi ve dinledi. Hiç rahat olmamasına rağmen uydudayken, penceresinden Ay göründüğünde yatağın altına saklanışını hatırlamıştı. Orada kendini hep güvende hissetmişti. İşin tuhafı şimdi hatırasıyla bile avunabiliyordu.

Bir süre sonra adamı öldürdüğünü düşünmeye başladı. Vicdan azabı onu öfkelendirdi. Suçluluk hissedeceği bir şey yoktu ki. Sadece kendini koruyordu. O yaşlı doktor bir canavardı.

Bunları düşünürken hafif bir hışırtıyla irkildi. Belki de duvarların içinde dolaşan bir fareydi. Sonra *güm güm* sesler ve bir inleme geldi. Sağ omzuna berbat bir sancı saplanmıştı. Ağırlığını onun üzerinden almaya çalıştı.

Hata etmişti. Fırsatı varken kaçmalıydı. Ya da doktor baygınken ekranı kullanmalıydı. Artık oraya geri dönemezdi. Belli ki doktor uyanmıştı *ve*...

Gözlerini sıkıca yumduğunda karanlıkta beyaz noktacıklar patladı.

Şimdilik bir sorun yoktu. Doktor hâlâ onu aramak için dışarı çıkabilirdi.

Bekledi.

Biraz daha bekledi.

Nefes alıp verdi. Vücudunu sıcak, boğucu havayla doldurdu. En ufak bir seste, her tıkırtıda, her gümlemede soluğu kesildi ve koridorun ucundaki odada neler olabileceğini hayal etti.

Doktor odasından çıkmadı. Onu aramaya gelmedi.

Cress karanlıkta kaşlarını çattı. Burnunun ucundan bir ter damlası düştü.

Dolabın içini karanlık sardığında Cress tüm rahatsızlığına ve tutulan kaslarına rağmen uyuyakaldı. Bir süre sonra irkilerek uyandığında orada yeterince kaldığına karar verdi. Doktor onu aramıyordu. Ne tuhaf! Jina'ya ödediği yığınla paradan sonra Cress'ten çabucak vazgeçmişti.

Belki de asıl ilgilendiği kanıydı. Efendi Sybil da kanlarında keşfettiği bir şeyden ötürü pek çok değersiz bebeği ölümden kurtarmıştı.

Cress şüphelerinin daha derinlere inmesine izin vermedi. Yaşlı doktor neyin peşindeydi bilmiyordu ama sonsuza dek bu dolapta kalamazdı.

Ayağıyla dolabın kapağını itti. Çıkan gıcırtı ona o kadar yüksek geldi ki, donup kaldı.

Bekledi. Dinledi.

Hiçbir şey olmayınca kapağı biraz daha itip usulca dolaptan çıktı.

Ayakları yere değdiğinde bu sefer de parkeler gıcırdadı. Cress yine duraksadı. Kalbi deli gibi çarpıyordu.

Yine bekledi ve dinledi.

Koridora çıktığında sersem gibiydi. Parmaklarının ucuna basarak yan kapıya geçti. Yine kilitli değildi ama bu oda da bomboştu.

Cress kapıyı usulca çekip hemen diğer kapıya geçti.

Üçüncü odanın jaluzileri kapalıydı ama koridorun ışığı bir ekranın üzerine vurmuştu. Cress az kalsın bağıracaktı. Titreyerek içeri girdi ve kapıyı usulca çekti.

Sonra gözleri yatağa kaydı ve eliyle ağzını kapadı. Orada bir adam vardı. Cress kalp çarpıntıları içinde bekledi. Adam derin uykudaydı. Göğsü düzenli nefeslerle inip kalkıyordu.

Cress tekrar ekrana bakarak bir risk hesabı yaptı.

Koridora çıkıp araştırmasına devam edebilirdi. Bu katta henüz açmadığı iki kapı kalmıştı. Ama ikisi de yaşlı doktorun odasına yakındı. Ya

da aşağı inip şansını orada deneyebilirdi.

Öte yandan, eski parkelerin gıcırtısı eninde sonunda birinin dikkatini çekecekti. Hem belki diğer kapılar kilitliydi, ya da başka bir ekran bulamayabilirdi.

Cress hâlâ bir eli kapının tokmağında, diğeri ağzında kararsızca dikiliyordu. Adam bir kere bile kıpırdamamıştı.

Bütün cesaretini toplayıp ekrana doğru bir adım attı. Gözleri adama kaydı. Bir değişiklik yoktu.

“Ekran açıl,” diye fısıldadı.

Ekran titreştiğinde “Sesi kapa, sesi kapa, sesi kapa,” diye tekrarlamaya başladı. Ama komutu gereksizdi. Ekranın ışığı açıldığında karşısında bir Dünya haritası belirdi. Dört nokta işaretlenmişti. Yeni Pekin, Paris, Fransa, Rieux ve Afrika Birliği’nde Nil Bölgesi’nin kuzeybatısında küçük bir vaha kasabası.

Cress bu rasdantıya biraz şaşırdıysa da amacından sapmadı. Haritayı kapayıp bir iletişim kutucuğu açtı. Bir an duraksadı. Şimdiye kadar bu yolla bir tek Cinder’la konuşmuştu. Uydudayken takip edilemeyen bir bağlantı kullanıyordu. Zira Kraliçe Levana, Dünya’daki iletişim ağına hiçbir Dünyalının tahmin edemeyeceği kadar hâkimdi.

Öte yandan başka bir şansı da yoktu. Hem Kraliçe Levana, Kuzey Afrika’daki iki küçük yerleşim birimi arasındaki bir iletişimle neden ilgilenecekti? Galaksiler arası egemenlik planlarıyla yeterince meşguldü zaten.

“Kufra’daki otelleri göster,” diye fısıldadı.

Kötü telaffuzu yüzünden ekranda yedi ayrı Kufra belirdi. Cress bulunduğu yere en yakınını seçip otelleri gözden geçirdi, isimlerin hiçbiri tanıdık gelmemişti. “Haritada göster.” Ekranda Kufra’nın uydudan çekilmiş bir görüntüsü açıldı. Cress kahverengi sokakları dikkatle inceledi. İçlerinden biri tanıdık gelmişti. Fotoğrafı yakınlaştırdı ve bir bahçe duvarının dibindeki limon ağacım gördüğünde gülümsedi. Hemen otelin iletişim bilgilerine tıkladı.

“Bağlantı kur.”

Saniyeler sonra Jina’nın yardımıyla otele giriş yaparken onlarla ilgilenen resepsiyonist karşısında belirdi. Cress az kalsın sevinçten bayılıyordu.

“Bizi aradığınız için.

“Şşş!” Cress ellerini sallayarak kadını susturduktan sonra hemen yataktaki adama baktı. Uyuyan adam hafifçe kıpırdandı o kadar.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı. Kadın onu duyabilmek için ekrana doğru eğildi. “Arkadaşım uyuyor da. Konuklarınızdan biriyle görüşmek istiyorum. Adı, Carswell Tho- pardon, Smith. Sekiz numarada kalıyor.”

Kadın “Bir dakika,” diye fısıldadı.

Birden ekrandan bir *bip* sesi geldi ve Cress korkuyla sıçradı. Köşede bir uyarı açılmıştı.

UNH CINDER ARAŞTIRMASINDA YENİ GELİŞMELER.

Cress gözlerini kırpıştırdı. Linh Cinder mı?

“Özür dilerim,” dedi resepsiyonist. “Bay Smith diğer konuklarla yaşadığı bir tatsızlıktan sonra dün akşam otelden ayrıldı.” Kızın gözleri şüpheyle odada dolaştı. “Aslına bakarsanız, yetkililer onunla ilgili ifadelerimizi aldı. Bazı görgü tanıkları Bay Smith’in aranan bir kanun kaçağı...”

Cress hemen bağlantıyı iptal etti. Bir an telaştan nefes alamadı.

Thorne orada değildi. Kaçmak zorunda kalmıştı ve bundan sonra onu nasıl bulacağına dair hiçbir fikri yoktu. Thorne belki de yakalanacak ve onu bir daha hiç göremeyecekti.

Ekran yine bipledi. Linh Cinder’la ilgili uyarılar iki tane olmuştu. Linh Cinder. Yeni Pekin, Paris, Rieux, Fransa.

Birden zihninde bir ampul yandı.

Cress şaşkınlıkla uyarılara klikledi. Uyduda haftalarca dikkatle takip ettiği haberler açıldı. Yorumlar, söylentiler, komplo teorileri, tek tük kanıtlar ve hâlâ doğrulanmayan görgü tanığı ifadeleri. Resepsiyonistin söylediklerinin aksine yakın zamanda bir tutuklama yapılmamıştı. Kaptan Thorne’la ilgili yeni bir haber bile yoktu.

Sonra gözleri bir başlığa takıldığında dizleri titremeye başladı. Düşmemek için yazı masasının kenarlarına tutundu.

AYLI SUÇ ORTAĞI, DMITRI ERLAND HÂLÂ FİRARDA.

Dmitri Erland.

Salgını araştıran ekipteki şu Aylı doktor. Cinder’ın hapishaneden kaçmasına yardım eden kişi. Dünyanın en çok aranan ikinci kanun kaçağı.

Cress, Doktor Erland’ın fotoğrafına bakmadan önce de emindi. Yaşlı adam ona tanıdık gelmişti çünkü onu daha önce görmüştü.

Ama... Doktor Erland’ın onların tarafında olması gerekmiyor muydu?

Cress kafasındaki soru işaretlerine o kadar dalmıştı ki, yataktan gelen belli belirsiz gıcırtıyı duymadı bile. Sonra bir el koluna yapıştı.

BÖLÜM

Otuz dokuz

CRESS CİYAKLAYARAK ARKASINI DÖNDÜĞÜNDE haşin ve yakışıklı bir yüzle karşılaştı. Adamın gözleri ekranın ışığında parlıyordu.

"Kimsin sen?"

Cress bağırmak istiyordu ama hafifçe inlemekle yetindi. "Be..ben odanıza izinsiz girdiğim için özür dilerim. Bir ekrana ihtiyacım vardı. A-arkadaşımın başı belada. Onunla bağlantı kurmak istemiştim. Yemin ederim, hiçbir şey çalmadım. Lütfen, doktoru çağırmayın."

Adam onu dinlemiyor gibiydi. Buz gibi bakışlarını odada dolaştırdı. Sonra Cress'in kolunu bıraktı ama hâlâ tetikteydi. Üzeri çıplaktı, fakat gövdesindeki sargılardan teni pek az görünüyordu. "Neredeyiz biz? Neler oluyor?" Kelimeleri yayarak konuşuyordu.

Yüzünü buruşturup gözlerini kapadı. Onları yeniden açtığında bir süre odaklanamadı.

İşte o zaman Cress vücudundaki solgun yara izlerinden ve güçlü kaslarından daha korkutucu bir şeyi fark etti.

Adamın kolunda bir dövme vardı. Karanlıkta ne yazdığını okuyamıyordu ama bunun ne olduğunu biliyordu. Onları sayısız videoda, fotoğrafta ve belgede görmüştü. Şu anda karşısında duran yabancı Aylı bir özel operasyoncuydu. Kraliçe'nin mutantlarından biri.

Cress'in gözlerinin önüne kurbanlarının göğüslerini yırtan pençeler, boğazlarına kilitlenen çeneler ve tüyler ürpertici ulumalar geldi.

Kendini daha fazla tutamadı ve çığlığı bastı.

Adam onu yakalayıp dev ellerini çenesine bastırdı. Cress ağlamaya başlamıştı. Çılgınca titriyordu. Birazdan ölecekti. Bir kurt melezine karşı hiçbir şansı yoktu.

Adam öfkeyle tısladığında dişlerinin sivri uçları göründü.

"Fırsatınız varken öldürmeliydiniz beni," dedi sıcak nefesini Cress'in yüzüne üfleyerek. "Ama siz beni bir yaratığa dönüştürdünüz ve üzerimde başka bir deney daha yapmanıza izin vermeyeceğim. Anlıyor musun?"

Cress'in kirpiklerinin arasından yaşlar süzülüyordu. Çenesi acıyordu ama adam onu serbest bırakırsa olabileceklerden daha çok korkuyordu.

Doktor için çalıştığını mı sanmıştı? Belki o da yaşlı doktora satılanlardan biriydi. Bu adam bir Aylıydı ve en azından bir tane ortak noktaları vardı. Onu düşmanı olmadığına inandırabilirse belki elinden kurtulabilirdi. Ama bu canavarların mantıklı düşünebildiğinden bile emin değildi.

“Cevap versene!” diye böğürdü kurt melezi.

Cress gözlerini kırpıştırdı ve birden adamın arkasındaki kapı açıldı.

Cress daha başını çevirmeye bile fırsat bulamadan kurt melezi onu önüne çekip göğsüne bastırdı. Bu ani hareket onu sersemlermişçesine bir an sendeledi ama odaya ışık dolarken kendini çoktan toplamıştı. Kapıda biri duruyordu. Yaşlı doktor değildi. Bir muhafızdı. Bir Ay muhafızı.

Cress onu tanıdı ve gözleri dehşetle irileşti. Sybil’ın muhafızıydı. Sybil’ın kapsülünün pilotu. Onu bilerek ve isteyerek ateşe atan adam.

Kurt öfkeyle hırladı. Onu sıkıca tutmasa Cress korkudan yere yığılabilirdi.

Sybil onu bulmuştu.

Yanaklarından gözyaşları süzüldü. Tuzağa düşmüştü. Ölecekti.

“Bir adım daha atarsan kızın boynunu kırarım!”

Muhafız hiçbir şey söylemedi. Cress onun bu tehdidi duyduğundan bile emin değildi. Kaşlarını kaldırarak odaya ve onlara baktı. İşin tuhafı Cress’i tanıdığında zaferle gülümsemek yerine ağzı beş karış açık kaldı.

“Scarlet’a ne yaptınız?” diye tısladı kurt. “Nerede o?”

Muhafız hâlâ hayretle Cress’e bakıyordu. “Sen şu siber korsan değil misin?”

Operasyoncu onu daha da sıkı tuttu.

“Cevap vermek için beş saniyen var, yoksa kızı öldü bil. Sonra da sıra sana gelecek.”

“Ben onlardan değilim,” dedi Cress hıçkırarak. “Ölmemi umursamaz ki.”

Muhafız ellerini kaldırdı. Cress, Efendi Sybil’ın nerede olduğunu merak etti.

Operasyoncu onu ısrarla göğsüne bastırmaya devam ederken, Cress iki adamın da Kraliçe’ye çalıştığını hatırladı. Neden birbirlerini tehdit ediyorlardı?

“Sakin ol,” dedi muhafız. “Cinder’ı ya da doktoru çağırayım. Sana onlar açıklasın.”

Operasyoncu irkildi. “Cinder mı?”

“Gemiye kadar gitti.” Gözleri Cress’e kaydı. “Sen nereden çıktın?”
Cress tıpkı operasyoncu gibi şaşkındı.
Cinder mı?
“Neler oluyor burada?”
Cress, doktorun sesiyle titredi. Yaşlı adam Jina’yla pazarlık ederken ne kadar da sakindi oysaki. Sonra ayak sesleri duydu. Muhafız yana kaydı ve doktor odaya girdi. Cress adamın çenesinde bıraktığı izi görünce kendiyle gurur duymadan edemedi.
Gerçi cesareti pek bir işe yaramamıştı ya neyse.
Doktor bir an duraksayıp karşısındaki manzaraya baktı. “Yıldızlar aşkına,” diye mırıldandı. “Her şey üst üste gelmek zorunda mı?”
Onu görmek Cress’in nefretini kabartsa da, sonra bu adamın Aylı köleler için pazarlık eden sıradan bir ihtiyar olmadığını hatırladı. O Cinder’ın kaçmasına yardım etmişti. Onu kurtarmıştı.
Başı dönmeye başladı.
“Bırak onu,” dedi doktor usulca. “Biz senin düşmanın değiliz. Bu kız da değil. İzin ver, açıklayayım.”
Wolf, Cress’ten bir adım uzaklaşıp sıkıntıyla yüzünü ovuşturdu. Konuşmadan önce birkaç saniye sendeledi. “Ben hiçbir şey anlayamıyorum,” diye mırıldandı. “Cinder da... Afrika’da mı?”
Birden merdivenlerde ayak sesleri duydular. Sonra biri bağırdı. Cress bir an yanlış duyduğunu sandı ama yanılmıyordu.
“Cress!”
Cress onu mengene gibi sıkan kurdu unutarak ileri atıldı. “Kaptan!”
“CRESS!”
Doktorla muhafız aynı anda döndü ve gözleri bağlı Kaptan Thorne’un odanın önünden geçip koridorun aşağısına doğru koşmasını şaşkınlıkla izlediler.
“Buradayım!” diye bağırdı Cress.
Ayak sesleri kesildi. Thorne bastonuyla duvarları yoklayarak tekrar onlara yöneldi. Yüzünün bir tarafında kötü bir morluk vardı ama çoğu bandanasının altında kalıyordu. “Cress? İyi misin?”
Cress’in sevinci kısa sürdü. “Kaptan, dikkat et! Solunda bir Ay muhafızı, sağında da Aylıları kobay olarak kullanan bir doktor var. Ben de Levana’nın kurt kırmalarından birinin elindeyim!”

Thorne belinden bir silah çıkardı ama nereye ateş edeceğini bilemediği için bocalıyordu. İşin tuhafı kimse ona saldırmadı.

Operasyoncunun onu tutan eli gevşeyince Cress şaşkınlıkla arkasına baktı.

Thorne kaşlarını çattı. “Tam olarak neredeler söyler misin?”

“Thorne?”

Thorne silahını Wolf’a doğrulttu. Ve tabii aralarındaki Cress’e. “Kim konuştu? Kimsin sen? Ne yaptın ona? Ona bir kötülük ettiysen... ”

Tam o sırada Ay muhafızı atılıp silahını kaptı.

“Hey!” Thorne öfkeyle bastonunu savurdu ama muhafız ondan daha atikti. Hızla eğildi ve bastonu da aldı. Thorne yumruklarını sıktı.

“Yeter!” diye bağırdı doktor. “Kimseye bir şey olmadı tamam mı?”

Thorne öfkeyle tıslayarak ona döndü. “Bana bak, kurt adam... Bir dakika. Yoksa doktor mu? Cress, bu kim?”

“Ben Doktor Dmitri Erland. Linh Cinder’ın arkadaşıyım. Yeni Pekin Hapishanesi’nden kaçmasına yardım ettiğimi duymuşsundur.”

Thorne alayla homurdandı. “Kimi kandırıyorsun? Cinder’ın kaçmasına ben yardım ettim.”

“Sen öyle san. Biraz önce bastonunla vurmaya çalıştığın adam da Cinder’ın dostu. Ve diğer asker de hâlâ ağır yatıştırıcıların etkisi altında ve hemen uzanmazsa dikişleri patlayacak.”

“Thorne,” dedi operasyoncu yine. “Neler oluyor? Neredeyiz biz? Gözlerine ne oldu?”

Thorne başını yana eğdi. “Durun bir dakika... Wolf! Sen misin?”

Evet.

Uzun bir sessizlik oldu. Birden Thorne’un yüz ifadesi değişti ve gülmeye başladı. “Of, Cress! Kurt melezi deyince az kalsın kalp krizi geçiriyordum! Wolf deseydin ya!”

“Ben... nereden bileyim?”

“Cinder nerede?” diye sordu Thorne.

“Bilmiyorum,” dedi Wolf. “Cinder bana Scarlet’la ilgili bir şeyler anlatmıştı.” Cress’in boynuna doladığı kolunu gevşetmiş ama hâlâ çekmemişti. “Yoksa rüya mı gördüm?”

“Cinder burada, güvende,” dedi doktor.

Thorne gülümsedi. Cress’in uydudan beri gördüğü en içten ve en büyüleyici gülümsemesiydi bu.

Hayretle etrafına bakındı. Burada neler dönüyordu?

En son Rampion'a binerken gördüğü muhafız Sybil'a gerçekten ihanet mi etmişti?

Cinder'ı hapishaneden kaçıran doktor onu neden satın almıştı?

Ya şu kurt melezine ne demeliydi? Onu hatırlamıştı. Rampion'la bağlantıya geçtiğinde bu adam Cinder'ın arkasında duruyordu.

Ve Cinder buralarda bir yerdeydi.

Güvendeydi. Hepsi öyleydi.

Thorne elini uzattığında muhafız ona bastonunu geri verdi. "Cress, iyi misin?" Thorne yanına gelip eğildi. Cress bir an heveslendi ama Thorne onu öpmedi tabii. "Yaralanmadın, değil mi?"

"Ha-hayır, iyiyim." Bu sözler ona nasıl da uzak ve imkânsız geliyordu. "Beni nasıl buldun?"

"Jina'nın adamlarından biri buranın adını verdi. Dışarıdaki tiplere de kaçık bir doktordan söz etmem yetti. Hemen oteli gösterdiler."

Cress ani bir duygu patlamasıyla Thorne'un kollarına yapıştı. "Beni kurtarmaya geldin."

Thorne bütün yakışıklılığıyla ahlaksızca gülümsedi.

"Neden şaşırıyorsun?" Bastonunu bir köşeye fırlatıp onu kucakladı. "Karaborsada bu kadar iyi para eden birini kendi hâline bırakacak değildim ya?"

BÖLÜM

Kırk

CINDER İKİ ELİYLE BİRDEN SAÇLARINI AVUÇLAMIŞ, önündeki ekrana bakıyordu. Bütün gün sarayın krokisini inceleyerek planını kafasında oturtmaya çalışmıştı.

“Pekâlâ. Doktorla iki davetiye bulup içeri sızdık diyelim... Sonra Jacin insanların dikkatini çekecek bir kargaşa çıkarır... ya da kargaşayı sen çıkar, Jacin personelin arasına sızsın... Ama doktoru herkes tanıyor. Belki Jacin’le ben konuk gibi gireriz, doktor... ama yok! Uf!” Başını arkaya atıp geminin çapraz teller ve havalandırma kanallarıyla kaplı, metal tavanına baktı. “Belki de bu işi boşuna karmaşıklaştırıyorum. Tek gitsem daha kolay olabilir.”

“Doğru, seni hiç tanımazlar,” dedi Iko alayla ve krokinin köşesinde Cinder’ın hapishane fotoğrafı belirdi.

Cinder bıkkınlıkla homurdandı. Asla işe yaramayacaktı.

“Ah! Cinder!”

Yerinden sıçradı. “Ne oldu?”

“Yerel haberlere bak.” Iko krokiyi kapatıp Sahra Çölü’nün haritasını açtı. Arka planda bir muhabir konuşuyordu.

Yakınlardaki bazı şehir ve kasabalar işaretlenerek aralarına çizgiler çekildi. Alttan bir yazı bandı geçti: KANUN KAÇAĞI, CARSWELL THORNE SAHRADAKİ BİR TİCARET MERKEZİNDE GÖRÜLDÜ. Muhabir anlatmaya devam ederken Thorne’un hapishane fotoğrafı belirdi ve altında bir yazı yanıp sönmeye başladı. SİLAHLI VE TEHLİKELİDİR. BU ŞAHSI GÖRENLERİN DERHÂL YETKİLİLERLE TEMASA GEÇMESİ İSTENMEKTEDİR.

Cinder’ın midesi pişmanlıkla buruldu. Sonra panikledi.

Bu yanlış bir alarmdı. Thorne ölmüştü. Belli ki birileri ona benzeyen birini görüp hemen heyecana kapılmıştı. Buna benzer şeyleri daha önce de yaşamışlardı. Medya Cinder’ın aynı anda farklı yerlerde görüldüğünü bildirmişti.

Asıl sorun başkaydı. Şimdi herkes buraya akın edecekti. Polis. Ordu. Ödül avcıları.

Ve Rampion ufacık bir vaha kasabasının tam ortasında duruyordu.

“Burada kalamayız,” dedi botlarını giyerek. “Diğerlerine haber vereyim. Iko, sen de tekrar uzaya çıkmaya hazırlan.”

Iko cevap veremeden Cinder rampayı inmişti bile. Otele koşarken doktorun çabuk toparlanacağını umuyordu. Bir de Wolf vardı tabii.

Cinder, Wolf’un seyahati kaldıracak kadar iyileştiğini umdu. Doktor yatıştırıcıların dozunu düşürmüştü. Onu uyandırmak güvenli olur muydu acaba?

Otelin köşesini döndüğünde elektrikli bir araca yaslanan bir kız gördü. Arabanın modeli o kadar da eski olmamasına rağmen çöl şartlarında oldukça yıpranmıştı. Onun aksine, kız yirmili yaşlardaydı ve tek kelimeyle muhteşemdi. Teni tatlı bir kahverengi, incecik ördüğü uzun saçları mavinin farklı tonlarındaydı.

Cinder yavaşladı. Kızı daha önce hiç görmemişti ve içinden bir ses onda bir terslik olduğunu söylüyordu. Belki de bir ödül avcısıydı. Ya da gizli görevdeki bir dedektif.

Cinder temkinli adımlarla yaklaştığında kızın boş bakışlarında hiçbir değişiklik olmadı.

Onu tanımamıştı. Bu iyiye işaretti.

Ama sonra gülümseyip ipeksi örgülerinden birini parmağına doladı. “Linh Cinder. Sizi tanımak büyük şeref. Efendim sizden övgüyle söz etti.”

Cinder duraksadı. “Sen de kimsin?”

“Adım, Darla. Kaptan Thorne’un metresiyim.”

Cinder gözlerini kırpıştırdı. “Efendim?”

“Benden burada kalıp arabaya göz kulak olmamı istedi. Kendisi kahramanlık yapmak için içeri girdi. Burada olduğunuzu öğrenince çok sevinecek. Sizi uzayda bir yerlerde sanıyor.” Cinder’ın bakışları otele kaydı. Görünüşe bakılırsa kızın silahına davranmak, ya da nöbetinden ayrılmak gibi bir niyeti yoktu. Cinder otelin kapısını itip hızla merdivenleri çıktı. Neydi bu? Bir tuzak mı? Bir şaka mı? Yoksa...

Parkeleri titreterek koridorda ilerledi ve birden donup kaldı. Jacin kollarını göğsünde kavuşturmuş, Wolf’un odasının kapısında duruyordu.

“Jacin. Aşağıda bir kız var ve dedi ki... ”

Jacin omzunu silkip odayı gösterdi. “Buyur, kendin bak.” Cinder duvara tutunarak yaklaştı.

Doktor Erland da oradaydı. Çenesinde kocaman bir morluk vardı.

Wolf uyanmıştı.

Ve... gökyüzündeki yıldızlar aşkına!

Pisti. Üstü başı perişandı ve saçları onunla hapishanede tanıştığı günkü gibi karmakarışıktı. Tıraşsız yüzünün her yeri yara bere içindeydi ve en tuhafı da gözlerine kırmızı bir bandana bağlamıştı.

Ama kolunu ufak tefek, sarışın bir kızın omzuna atmış, sırıtıyordu. Oydu!

Cinder kapının koluna tutundu.

“Thorne,” dedi nihayet dili çözüldüğünde.

Thorne başını ona doğru çevirdi. “Cinder?”

“Se-sen nasıl? Bunca zaman neredeydin? Neler oluyor? Gözlerini neden bağladın?”

Thorne güldü. Sonra bastonunu alıp ona doğru yürüdü. Boştaki elini omzuna koydu ve birden onu kendine çekti. “Ben de seni özledim!”

Cinder da ona sarılırken “Seni pislik!” diye tısladı. “Öldüğünü sandık!”

“Ah, lütfen. Bir uyduyla Dünyaya çakılmakla ölecek adam mıyım ben? Şaka bir yana, bizi Cress kurtardı.”

Cinder onu hafifçe itti. “Gözlerine ne oldu?”

“Uzun hikâye. Bir süreliğine kör oldum diyelim.”

Cress’in ona sormak istediği onlarca soru vardı ama önceliği aşağıdaki kıza verdi. “Bakıyorum, bunca derdinin arasında sevgili yapacak zamanı bulmuşsun.”

Thorne’un gülümsemesi soldu. “Cress benim sevgilim değil.”

“Ne?”

“Ah, pardon. Sen Darla’yı diyorsun. Onu kumarda kazandım.”

Cinder ona hayretle baktı.

“Iko’ya güzel bir hediye olur diye düşündüm.”

“Yani...”

“Yedek vücut olarak.”

“Hım.”

“Darla bir droid hizmetkâr ya?”

Cinder nihayet anladı. Bir droid hizmetkâr. Tabii ya. Kız gerçek olamayacak kadar güzeldi zaten. Aslında bakışlarından anlamalıydı. Biyoelektrik de yaymıyordu.

“Doğrusu, hayal kırıklığına uğradım, Cinder,” dedi Thorne. “Duyan da beni uslanmaz bir zampara sanacak.” Topuklarının üzerinde dönerek sarışın

kızı işaret etti. “Cress’i hatırladın mı?”

Kızın yüzüne mahcup bir gülümseme yayıldı. İşte o zaman Cinder onu tanıdı. Tabii şimdi oldukça farklı görünüyordu. Yanakları güneşten yanıp kızarmış, burnunun üstü ve kenarları çillerle dolmuştu. Uydudayken her tarafına dolanan o upuzun saçlarını da kesmişti.

“Merhaba,” dedi Cinder. Kız, Thorne’un arkasına saklanıp gözlerini huzursuzca odada gezdirdi.

Cinder hafifçe öksürdü. “Wolf. Sen de uyanmışsın. Dinleyin. Thorne seni görenler olmuş. Buradan hemen tüymeliyiz.”

“Cinder?”

Cinder nefesini tuttu. Wolf’un sesi sert ama bir o kadar da çaresizdi. Cinder onun gözlerine bakmaya cesaret edemiyordu. Wolf’un alnında ter damlacıkları belirmişti.

“Rüyamda bana şey dedin... Scarlet’ın.

Cinder güçlükle yutkundu. Keşke bundan kaçabilmesinin bir yolu olsaydı.

“Wolf...”

Wolf’un yüzü bembeyaz kesildi. Anlamıştı.

Cinder yine de “O bir rüya değildi,” dedi. “Scarlet’ı kaçırdılar.” Thorne hemen dikkat kesildi. “Bir dakika. Ne?”

“Sihirbaz gemiye saldırdı ve Scarlet’ı götürdü.”

Thorne küfretti. Wolf gözlerinde donuk bir ifadeyle duvara yaslandı. Odaya derin bir sessizlik çökmüştü. Cinder omuzlarını dikleştirdi. Umutlarını kaybetmemeliydiler.

“Onu Ay’a götürdüklerini düşünüyoruz,” dedi. “Benim bir fikrim var. Ay’a gizlice gidip onu nasıl kurtarabileceğimizi biliyorum galiba. Yeniden birlikte olduğumuza göre planımın işe yarama ihtimali yükseldi. Bana güvenin yeter. Ama önce buradan gitmeliyiz.”

“Öldü,” diye fısıldadı Wolf. “Onu yarı yolda bıraktım.”

“Scarlet ölmedi, Wolf. Bunu bilemezsin.”

“Sen de ölmediğini bilemezsin” Yere yığılıp elleriyle yüzünü kapadı. Omuzları titremeye başlamıştı. Şimdi tıpkı deminki gibi görünüyordu. Enerjisi kararıp yoğunlaştı. Sanki bütün duygularından arınmış ve içi bomboş kalmıştı.

Cinder ona doğru bir adım attı. “Scarlet ölmedi. Onu yem olarak ellerinde tutacaklar. Ve bilgi almak için kullanmak isteyecekler. Hâlâ

vaktimiz var. Bir şeyler... ”

Wolf'un öfkesi bir bomba gibi patladı. Bir an hiçbir şey yoktu. Sonra bir kıvılcım çaktı ve birden alev aldı.

Cinder'a doğru atılıp onu duvara yapıştırdı. Çarpışmanın şiddetinden ekran titredi. Cinder inleyerek Wolf'un boğazını sıkan parmaklarını gevşetmeye çalıştı. Wolf onu boynundan tutup havaya kaldırdı. Cinder'ın gözlerinin önünde uyarı ışıkları yanıp sönüyordu. Nabzı ve vücut ısısı artmıştı. Adrenalin seviyesi yükselmişti ve güçlükle nefes alıyordu.

“Bunu istediğimi mi sanıyorsun?” diye gürledi Wolf. “Onu sağ bırakmalarını ister miyim ha? Ona ne yapacaklarını bilmiyorsun ama ben biliyorum.” Birden öfkesi dindi ve yerini müthiş bir keder aldı. “Scarlet...”

Onu havada turan elden kurtulan Cinder yere yığıldı. Aklından geçen onlarca düşüncenin arasında Wolf'un koşarak odadan çıktığını duydu. Ayak sesleri Doktor Erland'ın odasına doğru uzaklaştı.

Bütün oteli saran kısa bir sessizlikten sonra yeri göğü titreten bir uluma sesi geldi.

Bu acı dolu ses Cinder'ın kemiklerine işledi.

“Bravo,” dedi Doktor Erland. “Bu sefer bayağı hazırlıklıydın gerçekten.”

Cinder acıyla inleyerek ayağa kalktı. Gözlerini odadaki yüzlerde tek tek dolaştırdı. Cress hâlâ Thorne'un arkasında saklanıyordu. Gözleri dehşetle irileşmişti. Jacin bıçağının sapıyla oynuyordu. Doktor Erland karmakarışık kır saçları ve burnunun ucuna düşen tel gözlüğüyle daha umutsuz görünemezdi.

“Gidin,” dedi Cinder boynunu ovuşturarak. “Gemiyi yükleyin. Iko kalkışa hazır olsun.”

Otel ikinci bir ulumayla sarsıldı. Cinder sırtını dikleştirdi. “Ben de Wolf'u alayım.”

BÖLÜM

Kırk bir

CRESS, MUHAFIZIN PEŞİNDEN OTELİN merdivenlerini iniyordu. Thorne arkasındaydı. Bir elini Cress'in omzuna koymuştu, diğeriyle de bastonunu tutuyordu. Son basamağa geldiklerinde Cress onu uyardı. Doktor Erland en arkada oflayıp puflayarak laboratuvar araç gereçlerini taşıyordu.

Cress aklını toplamakta güçlük çekiyordu. Nereye gittiklerini bile bilmiyordu. Cinder gemi mi demişti? Cress o sırada bütün dikkatini kurt melezine vermişti. O korkunç sesi hâlâ kulaklarında çınlıyordu.

Muhafız otelin kapısını açtı ve hep birlikte kumlu yola çıktılar. Jacin iki adım atmıştı ki, zınk diye durdu. Cress, Thorne ve doktor onun iki yana açtığı kollarına çarptı.

Cress korkuyla inleyerek Thorne'a sokuldu.

Doğu Ulusları Topluluğu askeri üniformaları giyen düzinelerce kadın ve erkek etraflarını kuşatmıştı. Her yerdeydiler. Sokaklarda, binaların arasında, çatılarda ve tozlu kapsüllerin başında.

"Cress?" diye fısıldadı Thorne.

"Askerler," dedi Cress. "Çok kalabalıklar." Gözleri mavi saçlı bir kıza takıldı ve içini bir nefret dalgası sardı. "Onun burada ne işi var?"

"Ne? Kim?"

"Kufra'daki kız."

Thorne başını yana eğdi. "Darla'yı mı diyorsun? Droid hizmetkâr? Cinder'la sen ona neden taktınız anlamadım gitti."

Cress'in gözleri irileşti. Bu kız bir droid miydi?

Darla iki askerin arasından onları boş gözlerle izliyordu. "Özür dilerim, efendim," dedi. "Sizi uyarmak isterdim ama bu, kanunlara karşı gelmek olurdu ve programım insanların kanunlarını çiğnememi engelliyor."

"İlk iş bunu halletmemiz gerekecek," diye fısıldadı Thorne, Cress'e. "Şu arabayı çalmama yardım etmesi için kanunlarda bir açık yakalayacağım diye canım çıktı."

Birden bir ses yankılandı. Cress megafonlu adamı yeni fark ediyordu. "Kanun kaçaklarına yardım ve yataklıktan hepiniz tutuklusunuz. Yere

yüzükoyun yatın ve ellerinizi başınızın üzerine koyun.”

Cress titreyerek muhafızın tepkisini bekledi. Thorne’dan aldığı silah hâlâ kemerindeydi ama eli kolu doktorun malzemeleriyle doluydu.

“Etrafınız kuşatıldı,” dedi adam. “Kaçamazsınız. Dediğimi yaparsanız kimseye bir zarar gelmez.”

İlk hareket muhafızdan geldi. Dizlerinin üzerine çöküp tıbbi malzemelerle dolu çantayla tuhaf bir makineyi yere koydu ve kumlu sokağa yattı.

Cress de aynısını yaptı ama onun düşüşü biraz daha sert oldu. Thorne yavaşça yanına uzandı.

Doktorun, “Gökyüzündeki yıldızlar,” diye homurdandığını duydu. “Yerlerde sürünmek için çok yaşlıyım ben.”

Cress başını yan çevirip ellerini kafasının üzerine koyduğunda kızgın çakıl taşları yanağını acıttı.

Megafonlu asker son sözünü söylemek için hepsinin yere yatmasını beklemişti. “Linh Cinder. Etrafını kuşatıldı. Ellerini başının üzerine koy ve ön kapıdan dışarı çık.”

***

Adamın sesi kesildiğinde Cinder en yaratıcı küfürlerinden birkaçını sıraladı. Wolf’u koridorda bırakmıştı. Ona bunalıma girmesinin Scarlet’a hiçbir yararı dokunmayacağını anlatmaya çalıştığında tepkisiz kalmıştı. Dizlerini karnına çekip başını eğmiş ve öylece oturmaya devam etmişti.

Cinder doktorun odasına girip usulca pencereye yaklaştı ve jaluzileri araladı. Karşıdaki çatıdan iki tane keskin nişancı ona bakıyordu. Cinder hızla pencereden çekilip sırtını duvara yapıştırdı ve yine küfretti.

Birden gözlerinin önünde bir uyarı ışığı yanıp sönmeye başladı. Mesaj Iko’dandı. Cinder onu korka korka açtı.

RADARIMA TOPLULUĞUN ASKERİ GEMİLERİ TAKILDI. GALİBA ENSELENDİK.

“Haydi ya?” diye mırıldandı Cinder. Cevap vermek için gözlerini yumdu. Düşünceleri gözkapaklarının içinde kelimelere dönüştü.

OTELDEYİZ. ORDU ETRAFIMIZI SARDI. ACELE KALKIŞA HAZIRLAN. BİRAZDAN GELİRİZ -UMARIM.

Bir süredir tuttuğu nefesini verip gözlerini açtı. Bunalımdaki bir kurt melezini, gözleri g*örmeyen* bir adamı ve yaşlı bir doktoru bunca askerin ortasından nasıl çekip alacaktı?

Kızın işine yarayacağından emin değildi. Cress, Cinder'a hiç de cesur ve risk almayı seven bir tip gibi görünmemişti. Hem tecrübesizdi de.

Cinder arkadaşlarını terk edip kaçabilirdi. Bu da bir seçenekti. Wolf'u kontrol ederek bir silah olarak kullanabilirdi ama o bile dışarıdaki kalabalıkla baş edemezdi. Ve Wolf'u hiç çekinmeden öldürürlerdi. Cinder aralarından geçip gidebilmeleri için askerlerin beynini yıkayabilirdi ama Wolf kendi isteğiyle onlarla gelmezse onu burada bırakmak zorunda kalacaktı.

Dışarıdaki asker bir robot gibi aynı sözleri yineledi.

Cinder sırtını dikleştirip Wolf'un yanına döndü. "Wolf," dedi çömelerek. "Yardımına ihtiyacım var."

Wolf başım çevirip kolunun üzerinden ona baktı. Yeşil gözlerinde donuk bir ifade vardı.

"Wolf, lütfen. Gemiye gitmemiz gerek ve dışarısı Topluluk askerleriyle kaynıyor. Ne olur, yardım et. Scarlet da bunu istemez miydi?"

Wolf parmaklarını büküp tırnaklarını etine gömdü. Ayağa kalkmaya hiç niyeti yok gibiydi.

Asker yine bağırdı. "Linh Cinder, tutuklusun. Ellerini başının üzerine koyup dışarı çık. Etrafınız kuşatıldı."

"Sen bilirsin. Bana başka seçenek bırakmadın." Cinder ayağa kalkıp kaskatı kesilen omuzlarını gevşetti. Paniğiyle ümitsizliğini kendinden zorla uzaklaştırıp Wolf'un etrafını saran enerjiye uzandı.

Wolf'un enerjisi her zamanki gibi çıtırdamıyordu.

Bu kez bir cesedi kontrol edecekti.

* * *

Birlikte kapıya çıktılar.

Onlara en az altmış silah doğrultulmuştu ki, Cinder göremedikleri de olduğundan emindi.

Jacin, Thorne, Doktor Erland ve Cress yerde yüzükoyun yatıyordu.

Gemiyle aralarında iki sokak vardı.

Cinder, Wolf'u bir serum torbasından damlayan ilaç misali usulca yalanlarla doldurmaya devam etti. *Scarlet iyi olacak. Onu bulacağız. Onu kurtaracağız. Ama önce şuradan bir çıkalım. Gemiye ulaşmamız gerek.*

Göz ucuyla Wolf'un parmaklarının seğirdiğini gördü. *Neden acaba*, diye düşündü. Durumlarının umutsuzluğunu bildiğinden miydi, yoksa onu

böyle kullandığı için Cinder'a öfkeli miydi? Kızmakta haksız da sayılmazdı hani. Sihirbaz onu bir canavara dönüştürmüştü, Cinder da bir kuklaya.

Cinder otelin önündeki basamaklarda onlara doğrultulmuş altmış tane namluya bakarken o sihirbazdan bir farkı olmadığını düşündü. Bu gerçek bir savaştı ve o da tam ortasındaydı.

Fedakârlık yapması gerekecekse bunu çekinmeden yapacaktı.

Böyle bir düşünce tarzı onu nasıl birine dönüştürüyordu? Gerçek bir suçluya mı? Gerçek bir tehdide mi?

Yoksa gerçek bir Aylıya mı?"

"Ellerinizi başınızın üzerine koyun ve bize doğru yürüyün. Ani bir hareket istemiyorum, anlaşıldı mı? Mecbur kalırsak sizi öldürme yetkimiz var."

Cinder, Wolf'u yanında kalmaya zorladı. Birlikte yürüdüler. Etraflarını saran tozlu hava tenine yapışıyordu. Başına bir ağrı saplanmıştı ama Wolf'u kontrol etmekte eskisi kadar zorlanmıyordu. İşin tuhafı, bu onu sevindirmek yerine üzüyordu çünkü Wolf onunla savaşmıyordu bile.

Cinder yanından geçerken, "Nihayet," diye mırıldandı Thorne.

"Cinder, kurtar kendini," diye tısladı Doktor Erland.

Cinder konuşurken dudaklarını kıpırdatmamaya çalıştı. "Onları büyüleyebilir misin?"

"Olduğun yerde kal!"

Cinder durdu.

"Ellerini havaya kaldırıp dizlerinin üzerine çök."

"Yalnızca birkaçını," dedi Doktor Erland. "Belki birlikte..."

Cinder hafifçe kafasını salladı. "Bende Wolf var. Ancak bir ya da iki kişiyle baş edebilirim."

Dişlerini sıktı. Doktorun dediğini yapamazdı. Onları bırakıp kendini kurtaramazdı. Tek sebep dostluk ve sadakat değildi.

Cinder onlarsız hiçbir işe yaramayacağını biliyordu. Düğünü durdurup Kai'yi kurtarmak için onlara ihtiyacı vardı. Ay'a gitmek ve Dünya'yı kurtarmak için.

"Jacin, sen?"

"Hallederiz." Cinder muhafızın sesindeki alayı hissetmişti. "Mecbur savaşacağız."

"Madem öyle, silahımı gören var mı?" diye homurdandı Thorne.

"Bende," dedi Jacin.

“Geri alabilir miyim?”

“Hayır.”

“Kesin sesinizi!” diye böğürdü asker. “Bir daha konuşanı görürsem beynine kurşunu yer! Linh Cinder, seni son kez uyarıyorum. Derhâl dizlerinin üzerine çök.”

Cinder bir adım atıp adama ateş püskүren gözlerle baktı.

Devrilen domino taşları gibi, ona doğrultulan altmış silahın da emniyet kilidi açıldı.

Cress korkuyla inledi. Thorne bir süre boşluğu yokladıktan sonra onun elini bulup sıkıca tuttu.

“Bende altı tane bayıltıcı ok var,” dedi Cinder. “Yeter umarım.”

“Tabii ki yetmez,” diye mırıldandı Jacin.

“Bak bu sefer gerçekten son kez uyarıyorum.”

Cinder çenesini kaldırıp gözlerini adama dikti. Yanındaki Wolf kamburunu çıkararak dövüşmeye hazırlandı. Bunu Cinder yapıyordu tabii ama Wolf ilk kez bir duygu belirtisi gösterdi. *Nefret,* diye düşündü Cinder. Wolf ondan nefret ediyordu.

Cinder buna aldırmamaya çalıştı.

“Ben de sizi ilk ve son kez uyarıyorum,” dedi.

Wolf’u saldırıya hazır tutarak en önde duran Dünyalı askerlerden birini hedef aldı. Genç kadın asker istemsizce dönüp silahını megafonlu adama doğrulttu.

Onun yakınındaki altı asker daha kendi arkadaşlarına nişan aldı. Doktor Erland üzerine düşeni yapıyordu.

Ne var ki, ellerinden ancak bu kadarı geliyordu. Onların kontrolünde yedi Dünyalı asker vardı. Bir de Jacin’in silahı ve Wolf’un öfkesi.

Farafrah halkı birazdan bir kan banyosuna tanık olacaktı.

“Geçmemize izin verin,” dedi Cinder. “Kimsenin ölmesine gerek yok.”

Megafonlu asker ona silah doğrultan arkadaşına aldırmadan gözlerini kısarak Cinder’a baktı. “Sonunuz geldi. Buradan çıkmanız imkânsız.”

“Olsun,” dedi Cinder, “en azından arkamızdan kolayca pes ettiler demezler.”

Parmağının ucundaki kapağı açıp avucundaki kutudan çıkardığı bir oku buradaki bölmeye yerleştirdi. Birden başı döndü. Gücü tükeniyordu. Wolf’u uzun süre kontrol altında tutamayacaktı ve onu bıraktığında ne

yapacağından emin değildi. Yine komaya girebilirdi. Askerlere saldırabilirdi. Ya da öfkesini arkadaşlarına yöneltebilirdi.

Wolf hiddetle hırladı.

“Bence kendinize o kadar güvenmeyin,” dedi bir kadın sesi.

Cinder nefesini tuttu. Askerlerdeki tereddüdü görebiliyordu. Sokağa tedirgin edici bir sessizlik çökmüştü. Megafonlu asker kendi etrafında dönüp evlerin önünde, kasabanın dar sokaklarında, pencerelerde ve kapılarda beliren silüetlere baktı.

Genç, yaşlı, erkek, kadın, bütün kasaba oradaydı. Çoğu yırtık pırtık kotlar ve bol, keten gömlekler giymişti. Başlarına açık renkli eşarplar dolamışlardı.

Cinder, Farafrah’ta geçirdiği şu birkaç günde hemen hepsini tanıma fırsatı bulmuştu. Ona yemek getirmişler, gemiyi boyamasına yardım etmişler, onu taklit ederek vücutlarına sayborg dövmeleri yaptırmışlardı.

Cinder bir an ümitlendi ama sonra korkuyla ürperdi.

Bu işin sonu iyi bitmeyecekti.

“Uluslararası bir güvenlik sorununa müdahale ederseniz sizler de suçlu olursunuz,” dedi megafonlu asker. “Size derhâl evlerinize dönmenizi emrediyorum. Görevimizi yapmamızı engelleyenler Dünya Birliği kanunlarına karşı gelmiş sayılacak.”

“Güzel. Durmayın tutuklayın bizi. Ama önce onların gitmesine izin vereceksiniz.”

Cinder güneşte gözlerini kırpıştırarak sesin kaynağını aradı. Eczacı kadını hemen tanıdı. Oğlu, Levana’nın muhafızlarına katılmaktansa ölmeyi yeğlemişti.

Bazı askerler silahlarını kalabalığa doğrulttu ama megafonlu adam elini kaldırdı. “Bu insanların hepsi aranan kanun kaçakları. Zor kullanmayı biz de istemiyoruz ama gerekirse bundan çekinmeyeceğiz. Size derhâl evlerinize dönmenizi emrediyorum.”

Askerin tehdidine kimse aldırmadı. Cinder birkaçının yüzünde öyle müthiş bir kararlılık gördü ki şaşıp kaldı.

“Bu insanlar bizim dostumuz,” dedi eczacı kadın. “Buraya gelip bize sığındılar. Onları size teslim etmeyeceğiz.”

Ne yapıyorlardı? Bunca askere nasıl karşı koyacaklardı? Belki sayıca onlardan üstünlerdi ama silahsız ve eğitimsizlerdi. Topluluk askerleri onları bir çırpıda yok edecekti.

“Benden günah gitti,” dedi asker. Şakağından aşağı bir ter damlası süzüldü.

Eczacı kadın zehir gibi bir sesle karşılık verdi. “Elinizden geleni ardınıza koymayın.”

Kadının parmakları hafifçe seğirdi. Gözle görülemeyecek kadar ufak bir hareketti ama Cinder irkildi. Etrafına bakındığında kasabalıların kaşlarını çattıklarını gördü. Bütün vücutları titremeye başlamıştı.

Askerlerin arasında bir dalgalanma oldu. Tıpkı Cinder ve Doktor Erland’ın kontrolündeki arkadaşları gibi hepsi silahlarını yanındakilerin kafasına dayadı. En sonuncusu da kendi şakağına nişan aldı.

Gözleri önce hayret, sonra dehşetle irileşti.

Megafonlu liderleri onlara bakakalmıştı.

“Nasıl?” dedi eczacı kadın. “Hoşunuza gitti mi? Vücudunuzun size karşı kullanılması, beyninizin bir haine dönüşmesi güzel bir his miymiş? Biz Dünyaya bundan kaçmak için geldik. Hiçbirimiz Levana’nın oyuncağı olmak istemedik. Yakalamak için bunca uğraştığınız bu genç kadın onu durdurabilir mi bilmiyorum ama şimdilik bir tek o bu cesareti gösterebildi. Tek umudumuzu size kaptırmayacağız, anlıyor musunuz?”

Cinder birden kafasına saplanan sancıyla bağırdı. Wolf ve kadın asker üzerinde hiçbir kontrolü kalmadı. Dizleri titredi ve tam yere yığılacakken bir kol beline dolandı.

Cinder nefes nefese Wolf’un yüzüne baktı. Gözleri yine yemyeşildi. Normale dönmüştü.

“Wolf...”

Yere düşen bir silahın sesiyle Wolf başını çevirdi. Cinder korkuyla sıçradı. Biraz önce kontrol ettiği kadın asker şaşkınlıkla silah arkadaşlarına baktı. Ne yapacağını bilmez bir hâli vardı. Sonra ellerini havaya kaldırarak teslim oldu.

Megafonlu asker öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Yeniden Cinder’a baktığında gözleri nefretle yanıyordu. Elindeki ekranı yere attı.

Thorne başını sağa sola çevirdi. “Biri bana neler olduğunu söyleyebilir mi?”

“Sonra,” dedi Cinder bütün ağırlığını Wolf’a vererek. “Kalkın gidiyoruz.”

“Seni mi kıracağım?” dedi Thorne. “Biri droid hizmetkârımı alabilir mi? Onu kazanacağım derken ne badireler...”

“Thorne!”

İki yana açılan askerlerin arasından geçerken Cinder kendini güçsüz ve sersem gibi hissediyordu. Tıpkı taştan heykellerin arasında yürümek gibiydi.

Silahlı ve insanı nefretle süzen heykeller... Cinder, kasabalılarla göz göze gelmeye çalıştı ama çoğu gözlerini sımsıkı yummuş, titriyordu. Askerleri sonsuza dek tutamazlardı. Çabuk olmalıydılar.

Yalnızca Dünyalılar bakışlarına karşılık verdi ve onu tedirgin gülümsemelerle selamladılar. Bu insanlar Aylı komşularından korkmuyordu. Levana, Dünya’nın yönetimini ele geçirirse olacaklardan korkuyorlardı. Cinder başaramazsa onları bekleyen akıbetten.

Jacin droid’i bileğinden yakalayıp çekiştirdi.

“O kadın haklıydı,” dedi Wolf kalabalıktan uzaklaştıklarında. “Vücudunun sana karşı kullanılmasından daha kötü hiçbir şey yok.”

Cinder tökezlediğinde Wolf onu tuttu. “Özür dilerim, Wolf,” dedi Cinder. “Ama mecburdum. Seni orada bırakamazdım.”

“Biliyorum.” Wolf uzanıp doktorun elindeki yükün bir kısmını aldı. “Yine de kimsenin o tip bir gücü olmamalı.”

BÖLÜM

Kırk iki

AYLI OĞLAN EN FAZLA SEKİZ YAŞINDAYDI AMA Scarlet bir fırsatını yakalasa onun boynunu koparıverirdi. Hem de zevkle. Daha sinir bir çocuk düşünemiyordu. Bütün Ay çocukları böyle miydi acaba? Belki de Ay halkının tamamı lanetliydi. Cinder planından vazgeçse de, büyük olasılıkla bir noktada kendi kendilerini bitireceklerdi.

Scarlet, Venerable Annotel'in karısı ve oğluyla yaşadığı eve nasıl geldiğini bilmiyordu. Belki de ayrıcalıklı bir konumları vardı ve onlara iltimas geçmişlerdi. Ya da bu aile onu satın almıştı. Tıpkı yeni bir android satın alan Dünyalı bir aile gibi. Öyle ya da böyle, yedi gündür onların oyuncağıydı. Yeni evcil hayvanları. Ya da belki kobay demesi daha uygun olurdu.

Zira küçük efendi Charleson, Ay yeteneğini kullanmayı öğreniyordu. Belli ki, Dünyalılarla alıştırma yapmak pek eğlenceliydi ve çocuğun sapkın bir espri anlayışı vardı.

Scarlet, Charleson'ın oyun odası olduğunu tahmin ettiği bir yerde bir zincirle boynundan yere bağlıydı. Bir duvar devasa bir ekranla kaplıydı. Odanın köşelerinde sayısız görsel gerçeklik makinesi ve spor aletleri vardı.

Charleson'ın alıştırma seansları tam bir işkenceydi. Annotel'lerin evine geldiğinden beri Scarlet türlü ızdıraba göğüs germek zorunda kalmıştı. Yüzünde örümcekler mi yürümemişti. Kolu kadar yılanlar karnında mı sürünmemişti. Kulaklarına giren çıyanlar ağzından mı çıkmamıştı.

Scarlet boğazı yırtılırcasına bağırmış, dövülmüş, kendi tırnaklarıyla karnını oymuş ve burnundan kan gelene kadar sümkürmeye zorlanmıştı.

Efendi Charleson tüm bunları katıla katıla gülerek izlemişti.

Tabii aslında hepsi kafasının içindeydi. Örümceklerle çıyanları öldürmek için başını çılgınca yere vururken bile biliyordu bunu. Ama önemi yoktu. Vücudu ve beyni ikna olmuştu bir kere. Onlar mantığının önüne geçmişti.

Scarlet bu çocuktan nefret ediyordu.

Ondan korkmaya başlamasından da nefret ediyordu.

“Charleson.”

Çocuğun annesi kapıda belirerek Scarlet’ı son kâbusundan geçici de olsa kurtardı. Pörtlek gözlü, kocaman pençeli köstebekler bir anlığına yok oldu. Biri Scarlet’ın parmağını kemirirken bir yandan da pençelerini ayak tabanına geçiriyordu.

O hayal ve acı kayboldu ama dehşeti geçmedi. Çığlık atmaktan boğazı tahriş olmuştu. Yüzü tuzlu gözyaşlarıyla sırılsıklamdı. Yan dönüp ağlamaya başladı. Neyse ki çocuk, aklı dağınıkken onu kontrol edemiyordu.

Charleson bağırmaya başlayana dek ana oğulun konuşmasına dikkat etmedi. Scarlet kendini zorlayarak şiş gözlerini açtı.

Çocuk bir öfke nöbeti geçiriyordu. Annesi yatıştırıcı bir sesle onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Ona türlü vaatlerde bulunuyordu ama Charleson hâlâ ter ter tepiniyordu. Az sonra odadan çıktı ve Scarlet bir kapının çarpıldığını duydu.

Titrek bir nefes verdi. Kasları gevşedi. Küçük işkencecisinin yanında asla rahatlayamıyordu.

Kırmızı kapüşonunu takıp yüzünü karmaşık buklelerinden biriyle örttü. Çocuğun annesi ona bir pislikmiş gibi baktı. Işıldayan mutfak tezgâhında gördüğü bir solucanmış gibi.

Sonra arkasını döndü ve tek kelime etmeden odadan çıktı.

Çok geçmeden kapıda bir silüet belirdi. Siyah uzun kollu bir ceket-palto giyen, yakışıklı bir adam.

Bir sihirbaz.

Scarlet neredeyse onu gördüğüne sevinecekti.

* * *

“Onu Linh Cinder’la savaşırken yakaladım. Bu kız onun suç ortaklarından biriydi.”

“Sayborgu imha etmeyi ya da yakalamayı başaramadığın savaştan mı söz ediyorsun?”

Scarlet’ı bırakıp zarif oymalarla süslü mermer tahta yaklaşan Sybil’ın burun delikleri açılıp kapandı. Yeni bir palto giymişti ve yürürken aksamasına bakılırsa bacağı hâlâ iyileşmemişti. “Evet, Majesteleri.”

“Aynen düşündüğüm gibi. Devam et.”

Sybil ellerini arkasında kavuşturdu. “Üzülerek belirtmeliyim ki, bilgisayar teknisyenlerimiz kapsülü ve ele geçirdiğim iletişim çipini kullanarak Rampion’ın yerini belirleyemediler.

Dolayısıyla bu soruşturma bizim için çok önemli. Sayborgu bulmak için tutsaktan mümkün olduğunca çok bilgi almalıyız."

Kraliçe Levana onu onaylamasına kafasını salladı.

Scarlet taş ve cam taht odasının ortasına diz çökmüştü. Kraliçe'yi açıkça görebiliyordu ve bir yanı başını çevirmek istese de, bunu yapmak kolay değildi. Ay Kraliçesi söyledikleri kadar, hatta daha bile güzeldi. Bir zamanlar erkekler böyle bir kadın için savaşa tutuşabilirdi.

Oysa şimdi imparator Kai bir savaşı engellemek için onunla evleniyordu.

Scarlet'ın sinirleri o kadar bozuktu ki, az kalsın kahkahalarla gülecekti. Birkaç kez yutkunarak kendini tuttu.

Kraliçe dudaklarının titrediğini fark etmişti. Kaşlarını çattı.

Scarlet gözlerini odada dolaştırdı. Diz çökmeye zorlanmasına rağmen ellerini ya da ayaklarını bağlamamışlardı. Kraliçe'nin yanında birkaç muhafız ve sihirbazlar vardı. Sybil Miranın dâhil olduğu dördü kırmızılı, kalan altısı siyahlı tam on sihirbaz. Kaçmayı denemeyeceğini tahmin etmiş olmalıydılar.

Üstüne üstlük tahtın iki yanındaki kadife döşemeli iskemlelerde en az elli kişi oturuyordu. Kimdi bunlar? Jüri üyeleri mi? Basın mensupları mı? Asiller mi?

Scarlet'ın tek bildiği çok tuhaf göründükleriydi. Yanar döner renkli kıyafetler giymişlerdi. Yüzleri güneş sistemi, gökkuşağı prizmalar ve vahşi hayvanlar gibi boyanmıştı. Saç modelleri de abartılıydı. Rengârenk ve yüksek topuzlar, havaya dikilen perçemler, karmaşık örgüler ve daha bir sürü acayiplik. Bazılarının peruklarındaki kafeslerde ötücü kuşlar bile vardı ama doğalarına aykırı bir şekilde sus pus oturuyorlardı.

Scarlet birden bütün bu gördüklerinin birer sihirden ibaret olduğunu fark etti. Belki de aslında patates çuvalları giyiyorlardı.

Sybil Mira'nın topuk sesleriyle dikkatini yine ona verdi.

"Ne zamandır Linh Cinder için çalışıyorsun?"

Scarlet sihirbaza baktı. Günlerdir bağırmaktan boğazı acıyordu. Bir ara cevap vermemeyi düşündü. Gözleri Kraliçe'ye kaydı.

"Konuş," dedi Sybil. Sesi daha şimdiden sabırsızdı.

Scarlet onu öldüreceklerinden emindi. Ömrünün sonuna geldiğini göremeyecek kadar saf biri değildi. Taht odasının zemininde kan lekeleri vardı. Tahtın karşı duvarına doğru ilerliyorlardı. Ya da bir duvar olması

gereken yere doğru. Ama orada dev bir pencere vardı ve ardına kadar açıktı. Ötesi koskoca bir boşluktu.

Üçüncü ya da dördüncü kattaydılar. Scarlet cesetleri buradan aşağı attıkları tahmin etti.

Sybil birden üzerine atılıp çenesini tuttu. “Cevap versene.”

Scarlet dişlerini sıktı. Evet, cevap verecekti. Bir daha bu kadar kalabalık bir izleyici kitlesine hitap etme fırsatı bulamayabilirdi.

Sybil onu bıraktığında tekrar Kraliçe’ye baktı.

“Cinder’a, özel operasyoncularınızın ona saldırdığı gece katıldım,” dedi kısık ama sert bir sesle. “O gece büyükannemi öldürdünüz.”

Kraliçe Levana tepki vermedi.

“Belki de büyükannemin kim olduğunu bile bilmiyorsunuz. Ya da benim.”

“Bunun konumuzla ne ilgisi var?” dedi Sybil öfkeyle.

“Ah, olmaz mı? Hem de çok var.”

Levana bıkkın bir ifadeyle elini yanağına dayadı.

“Adı Michelle Benoit’ydı.”

Kraliçe yine tepkisiz kaldı.

“Avrupa Ordusu’nda yirmi sekiz yıl pilotluk yaptı. Burada, Ay’da başarıyla tamamladığı bir görevden ötürü şeref madalyası aldı.”

Levana hafifçe gözlerini kıstı.

“Yıllar sonra, Ay’da tanıştığı bir adam kapısını çaldı. Yanında küçük bir kız vardı. Ölü gibiydi ama aslında değildi.”

Levana’nın dudakları büzüldü.

“Büyükannem o küçük kızı yıllarca sakladı ve hayatta tuttu. Karşılığını da aldı. Aslında Linh Cinder’la tanışıklığımız ta o zamana dayanıyor. Onu sonuna kadar destekliyorum. Gerçek kraliçe.

Birden dili dondu. Çenesi ve boğazı buz kesti.

Yine de alayla gülümsemeyi başardı. Levana’nın hoşlanmayacağı kadar çok konuşmuştu ve Kraliçe’nin gözlerindeki öfke başına geleceklere değerdi.

İzleyiciler huzursuzca kıpırdanıyordu. Kimse konuşmaya cesaret edemedi. Birbirlerine imalı bakışlar atmakla yetindiler.

Sybil Mira, Kraliçe’ye dönerken bembeyaz kesilmişti. “Tutsağın terbiyesizliği için özür dilerim, Kraliçem. Sorgulamaya seyircisiz devam etmek ister misiniz?”

“Gerek yok.” Kraliçe Levana’nın sesi sakin ve müzikaldi. Scarlet’ın sözlerinden hiç etkilenmemiş gibi. Ama Scarlet bunun bir kandırmaca olduğunu biliyordu. Levana’nın gözlerinde öldürücü bir pırıltı yakalamıştı. “Sorularına devam edebilirsin, Sybil. Fakat bu akşam Dünya’ya gideceğiz ve bilirsin, randevularıma geç kalmaktan nefret ederim. Belki de tutukluyu sorularımıza doğru düzgün yanıtları vermesi için biraz daha motive etmeliyiz.”

“Size katılıyorum, Majesteleri.” Sybil kapının yanındaki muhafızlara işaret etti.

Az sonra taht odasına tekerlekli bir platform getirildi. İzleyiciler belirgin bir şekilde heyecanlanmıştı.

Scarlet korkuyla yutkundu.

Platformda siyah, büyük bir kütük vardı. Yan tarafındaki karmaşık oymalarda kendilerini cüppesinin etekleri uçuşan bir adamın ayaklarının dibine atan insanlar betimlenmişti. Adam kafasına hilalden bir taç takmıştı. Kütüğün üzerindeki yüzlerce balta izinin arasına gümüş bir balta saplanmıştı.

İki muhafız Scarlet’ı ayağa kaldırıp platforma doğru sürükledi. Scarlet nefesini yavaşça bırakarak korkusunu dizginlemeye çalıştı.

“Söyle,” dedi Sybil arkasına geçerek. “Linh Cinder şu anda nerede?”

Scarlet gözlerini Kraliçe’ye dikti. “Bilmiyorum.”

Eli ona ihanet ederek baltanın sapını kavradı. Scarlet nefesini tuttu.

“Nerede? Söyle!”

Dişlerini sıktı. “Bil-mi-yo-rum.”

Bununla birlikte, baltayı kütükten çekip çıkardı.

“Acil bir durumda nereye ineceğinizi konuşmuş olmalısınız. Gerektiğinde saklanabileceğiniz bir yer belirlemişsinizdir her-hâlde. Söyle. Emin değilsen bile tahmin yürüt. Linh Cinder nereye gidebilir?”

“Hiçbir fikrim yok.”

Scarlet’ın diğer eli kütüğün üzerine yapıştı. Parmakları açıldı. Ani hareketleri onu bile şaşkına çevirmişti. Gözlerini Kraliçe’den güçlükle ayırıp hain eline baktı.

“O hâlde sana daha basit bir soru sorayım.”

Sybil şimdi tam arkasındaydı ve kulağına fısıldıyordu. Scarlet korkuyla sıçradı.

“Hangi parmağını feda edebilirsin?”

Scarlet gözlerini kapadı. Düşüncelerini toplamaya ve mantıklı olmaya çalıştı. Korkusunu yenmek zorundaydı.

“Tek pilotları bendim,” dedi. “Hiçbiri bir uzay gemisini kullanmayı bilmiyor. Dünyaya dönmeye çalışmışlarsa kesin düşmüşlerdir.”

Sybil’ın ayak sesleri uzaklaştı ama Scarlet’ın eli hâlâ kütükteydi ve balta tam üzerinde duruyordu.

“Muhafızım usta bir pilottu ve gemiyi terk ettiğimizde hayattaydı. Linh Cinder gemiyi uçurması için beynini yıkamış olamaz mı?” Sybil yine Scarlet’ın önüne geçti. “Ondan nereye gitmesini istemiştir? Düşün.”

“Bilmiyorum. Bunu muhafızınıza sorsanıza.”

Sihirbazın suratına zalim bir gülümseme yayıldı. “Pekâlâ. Serçe parmakla başlayacağız.”

Scarlet’ın kolu arkaya doğru savruldu. Olacakları görmemek için hızla başını çevirdi.

Birden dizlerinin bağı çözüldü ve kütüğün yanına yığıldı ama baltayı tutan eli titremedi bile.

Baltanın sapını sıkıca kavrayıp onu indirmeye hazırlandı.

“Kraliçem?”

Bu yumuşacık sesle sanki bütün oda aynı anda nefesini tuttu.

Uzun bir sessizlikten sonra Kraliçe, “Ne var?” diye çıkıştı.

“Onu bana verseniz.” Kelimeleri güçlükle duyuluyordu. “Benim evcil hayvanım olsa.”

Scarlet kalp çarpıntıları arasında gözlerini açmaya cesaret etti. Göz ucuyla baltanın ışıltısını görüyordu.

“İşimiz bittiğinde alırsın,” dedi Kraliçe ters bir sesle.

“Ama sakatlanacak. Sakat oyuncaklar hiç eğlenceli olmuyor.”

Odadan kıkırdamalar yükseldi.

Scarlet’ın gözlerinin arasından bir ter damlası süzüldü.

“Onu bana verirseniz üzerinde alıştırma yapabilirim. Baksanıza ne kolay kontrol edilebiliyor. Belki böyle güzel bir oyuncağım olursa daha çabuk iyileşirim.”

Gülüşmeler kesildi.

Ses bir mırıltıdan farksızdı ama çıt çıkmayan odada bir silah patlaması etkisi yaratıyordu.

“Babam olsaydı beni kırmazdı.”

Scarlet gözlerini kırpıştırdı. Kolunun kontrolünü geri almaya çalışırken bütün gücü tükenmişti.

"Sana işimiz bittiğinde alırsın dedim." Kraliçe'nin sesi şimdi şımarık bir çocukla konuşur gibi öfkeliydi. "Bir kraliçe ona hainlik eden birini gerektiği gibi cezalandırmazsa bir daha kimseye sözünü dinletmez. Ülkemizin karmaşaya sürüklenmesini istemezsin değil mi, prenses?"

Scarlet korku ve açlıktan midesi bulanarak başını kaldırdı. Kraliçe yanında oturan birine bakıyordu ama Scarlet onu göremiyordu.

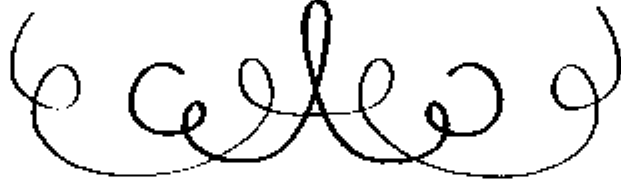
Birkaç saniye sonra yine içine işleyen o tatlı sesi duydu.

"Hayır, kraliçem."

"Aferin."

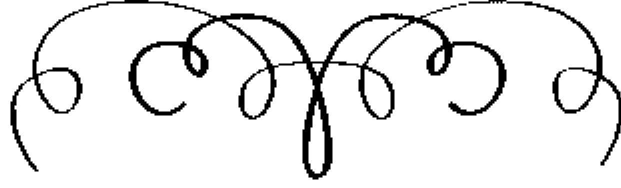
Levana, Sybil'a dönüp başını salladı.

Balta kütüğe inmeden önce Scarlet'ın kendini hazırlayacak zamanı bile olmadı.

dördüncü kitap

"Rapunzel, prensi gördüğünde kollarına atılıp ağlamaya başladı ve gözyaşları prensin gözlerine yuvarlandı."

BÖLÜM

Kırk üç

DOKTOR ERLAND TUHAF BİR ALETİ THORNE’UN yüzüne yaklaştırıp göz bebeklerine ışık tutarken, Cress laboratuvar masasının yanında durup eline bir ekran aldı.

Doktor kendi kendine anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. “Hım,” dedi aletin açısını değiştirerek. “Hım,” dedi yine ve diğer göze geçti. Cress onlara biraz daha yaklaştı ama doktorun neye hımladığını anlayamadı.

Doktor Erland elindeki aletten yükselen metalik sesler üzerine Cress’ten ekranı aldı. Buna bakıp kafasını salladıktan sonra onu yine Cress’e verdi. Cress ekrana baktığında o tuhaf aletten gelen anlaşılmaz teşhisi gördü.

“Hımmm.”

“Kesin hmmlamayı da ne görüyorsunuz onu söyleyin,” diye çıkıştı Thorne.

“Sabret,” dedi doktor. “Göz nazik bir organdır. Yanlış bir teşhis bir sürü soruna sebep olabilir.”

Thorne kollarını göğsünde kavuşturdu.

Doktor aletin ayarlarıyla oynadı ve Thorne’un gözlerine bakmayı sürdürdü. “Bir kafa travması sonucu göz sinirlerin hasar görmüş,” dedi. “Ben uydu düşerken başını vurduğunu ve kafatasındaki iç kanamanın göz sinirlerine ani bir baskı…”

Thorne başını geri çekip aleti itti. “Beni iyileştirebilecek misiniz?”

Doktor Erland oflayıp puflayarak aleti Rampion’ın revirini ortadan bölen uzun tezgâha bıraktı. “Elbette.” Bu soruyu kendine bir hakaret olarak algılamış gibiydi. “Öncelikle pelvik kemiğinden biraz kemik iliği alacağım. Bundan hematopoietik kök hücrelerini ayrıştıracağım ve gözlerine harici olarak uygulayabileceğim bir solüsyon hazırlayacağım. Zaman içinde, kök hücrelerin hasarlı retinal sinir düğümlerinin yerini alacak ve...” Thorne elleriyle kulaklarını kapadı. “Ay, yeter! Ne olur bir daha o kelimeyi söylemeyin.”

Doktor Erland tek kaşını kaldırdı. “Hangisini?”

“Sonuncuyu işte. Retina falan. İçim bir fena oldu.”

Doktor kaşlarını çattı. “Bu kadar hassas mısınız, Bay Thorne?”

“Gözle ilgili şeylere dayanamıyorum. Şu pelvik kemiği olayını bayıltarak halledeceksiniz değil mi?” Muayene masasına yattı. “Hadi, bir an önce yapın gitsin.”

“Lokal anestezi yeterli,” dedi Doktor Erland. “Hatta yanımda işe yarayacak bir şey olacaktı. Kemik iliğini bugün alabiliriz ama kök hücreleri ayırma işlemi için gereken aletlerim yok. Şimdilik solüsyonu hazırlayamam.”

Thorne yavaşça tekrar doğruldu. “Yani beni iyileştiremeyeceksiniz, öyle mi?”

“Doğru düzgün bir laboratuvar olmadan imkânsız.”

Thorne çenesini kaşıdı. “Tamam. O zaman kök hücreden vazgeçip göz kürelerimi bir sayborg protezle değiştirelim. Röntgen ışınlarının ne kadar işime yarayacağını düşünüp duruyorum. Hatta itiraf etmeliyim ki, bunu biraz takıntı yaptım.”

“Hım. Haklısın,” dedi Doktor Erland gözlüğünün üzerinden Thorne’a bakarak. “Sana bir protez takmak kesinlikle daha kolay olur.”

“Sahi mi?”

“Tabii ki, hayır.”

Thorne’un suratı asıldı.

“En azından neyin olduğunu öğrendik,” dedi Cress. “Çaresi de varmış. Eninde sonunda iyileşeceksin.”

Doktor dönüp ona baktı. Sonra reviri otelden getirdiği aletlerle yeniden düzenlemeye koyuldu. Duygularını mesleki merakından ayrı tutmaya çalışır gibiydi. Ama Cress’e bakılırsa, aslında Thorne’a pek aldırdığı yoktu.

Öte yandan, Cress’le ilgili duyguları tam bir muammaydı. Otelden ayrıldıklarından beri Doktor Erland bir kez bile yüzüne bakmamıştı. Belki de Aylı kabukları satın aldığı için utanıyordu. Utanmalıydı da. Şimdi aynı tarafta olmalarına rağmen, Cress, doktorun ona ve diğer kabuklara nasıl davrandığını unutacak değildi. O otel odasında kendini açık artırmayla satılan bir sığır gibi hissetmişti.

Gerçi açık artırmayla sığır satışının nasıl olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ya neyse.

Aslında Rampion’dakilerin çoğu hakkında ne düşüneceğinden emin değildi. Wolf’un neler yapabildiğini görmüştü ve ondan mümkün

olduğunca uzak duruyordu. Kurt melezinin parlak yeşil gözleri ne zaman onunkilere değse hemen başını önüne eğiyordu.

Afrika'dan ayrıldıklarından beri Wolf'un ağzını bıçak açmaması da durumu iyice zorlaştırıyordu. Diğerleri yörüngede kalmanın tehlikelerini konuşurken o pilot kabininin bir köşesine sinip boş bakışlarını pilot koltuğuna dikmişti.

Cinder, Yeni Pekinin yakınında bir yerlere inmelerini önerirken, Wolf elinde bir domates konservesiyle geminin mutfağında bir aşağı, bir yukarı dolanmıştı.

Sonunda Topluluk'un Sibirya bölgesindeki ıssız araziye indiklerinde Wolf bir ranzanın alt katına uzanıp suratını yastığa gömmüştü. Cress, adamın kendi yatağına yattığını sanmıştı ama Thorne, yatağın Scarlet'ın olduğunu söylemişti.

Cress ona acıyordu tabii. Scarlet'ı kaybetmek Wolf'u yıkmıştı. Ama korkusu daha ağır basıyordu. Wolf'un varlığı bir saatli bombayla yaşamak gibiydi. Her an patlayabilirdi.

Sonra bir de Jacin Clay vardı. Sybil'ın muhafızı. O da çoğunlukla sessizdi. Konuştuğunda da, mutlaka kaba ya da iğneleyici bir laf ediyordu. Şimdi onlara katılmış olabilirdi ama Cress bu adamın onun varlığını ne zamandan beri bildiğini düşünmeden edemiyordu.

Ya şu droide ne demeliydi? *Efendimden* başka laf bilmiyordu. *Ayaklarınızı yıkayayım mı, efendim? Size masaj yapayım mı, efendim?*

"Kaptan!"

Cress, kızın çığlığını duyunca yine somurttu. Sonra mavi bir girdap revire dalıp Thorne'un boynuna atıldı.

"Yavaş," diye homurdandı Thorne. "Ne oluyor?"

"Bayıldım!" dedi droid hizmetkâr. "Hayatımda daha güzel bir hediye almadım. Siz bütün galaksinin en harika kaptanısınız! Teşekkür ederim, teşekkür ederim!" Android, Thorne'un itirazlarına aldırmadan suratını öpücüklere boğmaya başladı.

Cress kolları titremeye başlayana dek parmaklarını ekrana bastırdı.

Cinder kapıda belirdi. "Iko, bırak da adam nefes alsın."

"Ah, affedersin!" Android, Thorne'un yanaklarını sıkıştırıp dudaklarına son bir öpücük kondurdu.

Dişlerini sıkmaktan Cress'in çenesi ağrımaya başlamıştı. "Iko?" dedi Thorne.

“Ta kendisi! Nasıl olmuşum?” Elini beline koyup kırıttı ve kıkırdamaya başladı. “Muhteşem değil mi? İmalatçının kataloğuna baktım. Kırk farklı göz rengi seçeneğim var. En çok altın rengini sevdim ama durun bakalım. Biliyorsunuz, moda çabuk değişiyor.”

Thorne gülümsedi. “Hoşuna gittiğine sevindim. Ama sen buradaysan gemiyi kim çalıştırıyor?”

“Kimlik çiplerini değiştirdim,” dedi Cinder. “Darla hiç tınmadı. *Efendim onaylar değil mi,* gibi bir şeyler söyledi o kadar.” Cinder parmağını ağzına sokup kusar gibi yaptı. “Programıyla da biraz oynadım. Bundan sonra kanunları çiğnemeye aldırmayacak.” Thorne keyifle sırıttı. “Desene tam sevdiğim gibi bir gemi olacak. Darla, orada mısın, hayatım?”

“Hizmetinizdeyim, Kaptan,” dedi hoparlörlerden yayılan ses. Iko’nun süper enerjik ses tonuna kıyasla fazlasıyla donuk ve yapaydı. “Yeni otomatik pilotunuz olarak güvenliğinizi ve rahatınızı sağlamak için elimden geleni yapacağım.”

“İşte bu!” dedi Thorne.

Cinder kapıya doğru yürüdü. “İşiniz bittiğinde yanımıza gelin. Konuşacaklarımız var.”

* * *

Az sonra, bütün mürettebat Rampion’ın kargo bölümünde toplanmıştı. Iko yere bağdaş kurmuş, hayranlıkla çıplak ayaklarını seyrediyordu. Doktor Erland revirden getirdiği tekerlekli bir ofis koltuğunda oturuyordu. Cress adamın bu yaşta ve bu kısacık bacaklarla sandıklardan birinin üzerine tırmanabileceğini hiç sanmıyordu zaten. Wolf pilot kabininin kapısına dayanmıştı. Elleri ceplerindeydi. Çoğunlukla önüne bakıyordu ve gözlerinin altında karanlık gölgeler vardı. Jacin tam karşısındaki duvara yaslanmıştı. Yatak odalarıyla yemekhaneye açılan koridorun yanındakinde. Cinder’ı umursamadığını göstermek istercesine hafifçe yan dönmüştü.

Cress, Thorne’un sandıklardan birine çıkmasına yardımcı oldu. Wolf’la arasına mesafe koyma çabasını çok belli etmediğini umuyordu.

Cinder hafifçe öksürüp boğazını temizleyerek duvardaki büyük ekranın önüne geçti.

“Kraliyet düğününe dört gün kaldı,” dedi. “Hepimizin tek bir konuda hemfikir olduğunu düşünüyorum. Levana’nın Topluluk’un imparatoriçesi olmasına asla izin veremeyiz. O tacı bir kere takarsa sonrasında aşamayacağımız kanuni sorunlarla karşı karşıya kalabiliriz. Ve ona o tip bir

güç vermek... Sonuçlarını hepiniz tahmin edersiniz herhâlde.” Botlu ayağını metal zemine sürttü. “Önceki planımız düğünü durdurup

Levana’yı burada, Dünyada tahtından etmeye dayanıyordu. Ama Doktor Erland beni bununla istediğimizi elde edemeyeceğimiz konusunda ikna etti. Belki imparatoriçe olamayacak ama Ay halkı onun kraliçeleri olduğuna inandığı sürece Dünya’yı taciz etmeyi sürdürecek. Dolayısıyla Levana’dan kurtulmak için kendi halkını ona karşı kışkırtmamız gerektiğine karar verdim. Ay halkı tahtı başka birinin hak ettiğine inanmalı.” Bir an duraksadı ve gözleri Jacin’e kaydı. “Ben bir plan yaptım. Galiba Ay’a gizlice girmenin bir yolunu biliyorum.”

Thorne bastonuyla bir sandığa vurdu. “Aklından geçenleri duymak için sabırsızlanıyoruz.”

Cinder odadakilere bakıp sırtını dikleştirdi. “Damadı kaçıracağız.”

Kargo bölümüne derin bir sessizlik çöktü. Cress dudaklarını birbirine bastırarak diğerlerine baktı. Hepsi şaşkındı.

Iko elini kaldırdı.

“Evet, Iko?”

“Bence süpersonik bir fikir. Ben varım.” İçerinin gergin havası biraz dağılınca Cinder kıkırdadı. “Umarım hepiniz böyle düşünüyorsunuzdur çünkü bu işi sizsiz başaramam. Hâlâ bir sürü malzemeye, davetiyelere ve kostümlere ihtiyacımız var.” Bir an gözleri daldı ama sonra silkindi. “Şimdilik en büyük sorunumuz içeri girdiğimizde Kai’yi nasıl bulacağımız. Kimliğini takip etmeye çalıştım ama olmadı. Kraliyet muhafızları onu iyi koruyor.”

Cress öne eğildi. “Tan Kaoru numarasına baktın mı?”

Bütün başlar ona dönünce Cress olduğu yerde büzüldü. “Nedir o?” diye sordu Cinder.

“İmparator Kai’nin takip numarası. 0089175004. İnternetteki profilinde Tan Kaoru adında bir saray muhafızının bilgileri var ama bu yalnızca bir aldatmaca. Aslında sarayın güvenlik ekibi Majesteleri’ni bu numarayla takip ediyor. Uydudayken ben de hep onu kullanıyordum.”

“Sahi mi? Sen nereden öğrendin bunu?”

Cress saç diplerine kadar kızararak ağzını açtı ama sonra tekrar kapadı.

“Neyse boş ver,” dedi Cinder şakağını ovuşturarak, “Eminsen…”

“Öyleyim.”

“Tamam. Iko, numarayı kaydettin mi?”

“Evet.”

“Sağ ol, Cress.”

Cress bir süredir tuttuğu nefesini bıraktı.

Cinder ellerini birbirine sürttü. “Pekâlâ, işte planım. Cress, sen sarayın güvenlik sistemini çökerteceksin. Wolf, sen de ona yardım edeceksin.”

Cress irkilerek başını kaldırdı. Bir an Wolf’la göz göze gelince elinde olmadan titredi. Korktuğu başına gelmişti. Cinder onu Wolf’la eşleştirmişti. Thorne’la ikisi ona güveniyordu ama otelde Cinder’ı boğmasına ramak kalan, bir kurt gibi uluyan ve zalimce can almaya programlanmış bir adamdan nasıl emin olurlardı?

İşin tuhafı, kimse korkusunu fark etmemiş gibiydi. Ya da görmezden geliyorlardı.

Cinder anlatmaya devam etti. “Bu arada Iko’yla ben Kai’yi bulup onu bizimle gelmeye ikna edeceğiz. Bunu başarabilirsek bir çatıya çıkacağız ve Jacin bizi oradan alacak. İmparatorun kaybolduğunu anladıklarında biz çok uzaklarda olacağız.” Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Gerçi bir problemimiz daha var. Oraya konuklardan biri gibi giremem. Personelin arasına da sızamam. Beni herkes tanıyor. Sizce saraya nasıl girebilirim?”

“Sensiz gideyim?” diye önerdi Iko.

Cinder kafasını iki yana salladı. “Kai seni tanımıyor. Güvenini kazanamazsan seninle gelmez. Bunu bir tek ben yapabilirim.”

Jacin alayla homurdandı ama Cinder onu duymazdan geldi.

Diğerleri önerilerde bulunurken Cress dudaklarını kemirdi. Bir basın mensubu gibi içeri girebilir miydi? Hatta belki kocaman bir çiçek buketinin içine saklanırdı.

Cress zaten utançtan kıpkırmızıydı. *Battı balık yan gider,* diye düşünüp lafa karıştı. “Şeye ne dersiniz?” Herkes ona döndü. “Şeye…”

“Ne?” dedi Cinder.

“Kaçış tünellerine?”

“Tüneller mi?”

Bir tutam saçını parmağına doladı. Şimdi onları kestirdiğine pişmandı. En azından arkalarına gizlenebilirdi. Bütün gözler ondaydı. Kollarından aşağı minik ürpertiler yayıldı.

“Sarayın altında tüneller var. Onları savaştan sonra inşa etmişler. Başka bir saldırıda güvende olsunlar diye. Hepsi sığınaklara bağlanıyor.”

Cinder ekrana döndü. “Sarayın krokisinde görünmüyorlar.”

“Herkes bilse nasıl güvenli olurlar ki?”

“Öyleyse sen...” Cinder duraksadı. “Boş ver. Hâlâ orada olduklarından emin misin?”

“Tabii.”

“Ama nereye çıktıklarını bilmiyorsun.”

Cress terli avuçlarını bacaklarına sildi. “Yooo. Onu da biliyorum.”

“Vay canına.” Cinder derin bir oh çekti. “Pekâlâ, detaylara girmeden önce başka sorusu…”

“Aya gitmemiz ne kadar sürer?” dedi Wolf kullanmamaktan çatallanan sesiyle.

Cress korkuyla yutkundu. Wolf’un gözleri kan çanağı gibiydi. İstese hepsini oracıkta parçalayıverirdi.

Sonra bu sorudaki gizli anlamı keşfetti. Büyük olasılıkla herkes ondan önce anlamıştı. Wolf, Scarlet’a ne zaman kavuşacağını soruyordu.

“En az birkaç hafta,” dedi Cinder üzgün bir sesle. “Ya da belki...”

Wolf onu daha fazla dinlemedi. Başını eğip yine kabuğuna çekildi.

Thorne elini kaldırdı.

“Evet?” dedi Cinder.

“Yeni Pekin Sarayı’nın gelişmiş laboratuvarları yok muydu? Belki körlüğü tedavi eden mucizevi aletleri de vardır.”

Cinder gözlerini kıstı. “Sen bizimle gelmiyorsun. Böyle bir risk alamayız.”

Thorne kayıtsızca gülümsedi. “Bir düşün, Cinder. Cress güvenlik sistemini çökerttiğinde o saraydaki bütün muhafızlar ya neler olduğuna bakmak için kumanda odasına, ya da değerli imparatorlarının yanına koşacak. Ama sarayın başka bir yerinde bir kargaşa çıkarsa...” Elini çenesine dayadı. “Şöyle büyük bir kargaşa. Sözgelimi laboratuvarda.”

Cress ellerini kucağında kavuşturarak bir Thorne’a, bir Cinder’a baktı. Cinder kararsız gibiydi. Bir an cevap verecekmiş gibi ağzını açtı, sonra kapadı.

“Benim de bir sorum var.”

Cress boş bulunarak sıçradı ve omzunun üzerinden Jacin’e baktı. Muhafız dirseğini duvara dayamış, bıkkın bir ifadeyle onları izliyordu. Her

an uyuyakalacakmış gibi bir hâli vardı. Ama mavi gözleri bunun aksini söylüyordu.

“Diyelim bu işi becerdin, ki ben hiç sanmıyorum...”

Cinder kollarını kavuşturdu.

“Levana’nın tepkisini hiç hesaba kattın mı? Oturup bir sonraki adımını beklemeyecek herhâlde? Ateşkes anlaşması sona erecek.”

“Evet, bunu düşündüm,” dedi Cinder. Derin bir nefes alıp ciddi bir yüzle bakışlarını odada gezdirdi. “Ve bir sonuca vardım. Planımız başarılı olduğu takdirde, şimdiye kadar görülmemiş büyüklükte bir savaş çıkacak.”

BÖLÜM
Kırk dört

DÜĞÜN SABAHI GELİP ÇATMIŞTI. CINDER AYNI anda bir sürü detayı düşünmekten yorgun düşmüştü ama içinde tuhaf bir dinginlik vardı. Yarın güneş doğmadan dananın kuyruğu kopacaktı. Ya başaracaklardı, ya da hepsi Kraliçe Levana'nın esiri olacaktı. Veyahut öleceklerdi.

Cinder duş alıp giyinirken ve bayat krakerlerle badem ezmesinden oluşan kahvaltısını ederken bu olasılığı düşünmemeye çalıştı. Midesi daha fazlasını almamıştı.

Güneş buzlu Sibirya tundrasının üzerinde kendini gösterdiğinde kalan kapsüle sığıştılar. Beş kişilik yere yedi kişi binince içeride nefes bile almak güçleşmişti. Üstelik Yeni Pekin'e yaklaşık kırk beş dakikalık bir yolları vardı. Yine de kimse sızlanmadı. Rampion'ın hemen göze çarpacağım biliyorlardı. Düğün vesilesiyle yabancı uzay araçlarının kaynadığı şehre küçük bir kapsülle girmek daha kolay olacaktı.

Yol boyunca yalnızca Iko ve Thorne konuştu. Cinder düğünle ve Farafrah'taki isyanla ilgili haberlere göz attı.

Kasabaya destek kuvvetleri geldiğinde Farafrah halkı kontrol altında tuttukları askerleri serbest bırakmıştı. Topluluk ordusu yüzlerce sivili tutuklamak yerine Afrika hükümetinin izniyle kasabanın etrafını çevirmişti. Herkesin detaylı bir şekilde sorgulanıp ona göre ceza alması için böyle bir yöntem seçtikleri söyleniyordu. Dünya Birliği tüm kasaba halkını Linh Cinder, Dmitri Erland ve Carswell Thorne'a yardım ve yataklıktan hain ilan etmişti. Gerçi haberlerde hükümetin onlara bir şans daha vermeye sıcak baktığı yazıyordu. Kaçaklarla ve yandaşlarıyla ilgili bilgi verenler affedilecekti.

Şimdiye kadar Farafrah'tan hiç kimse hükümetle işbirliğine yanaşmamıştı.

Cinder, Aylı kasabalılara nasıl bir yaptırım uygulandığını merak etti. Onlara da Dünyalılarla eşit haklar mı tanınacaktı, yoksa yargılanmak üzere Ay'a mı gönderileceklerdi? İşin tuhafı asilerin arasında Aylılar olduğundan şimdilik kimse söz etmiyordu. Cinder hükümetin civar kasabalarda,

hatta Dünya'da panik yaratmamak için bu gerçeği gizlediğine karar verdi. Dünyalılar, Aylıların onların arasına kolayca karışabildiğini öğrendiğinde şüphesiz bir sürü sorun çıkacaktı. Cinder bir zamanlar Dünya'da hiç Aylı olmadığını sanıyordu. Doktor Erland ona yanıldığını söylediğinde dehşete kapılmıştı. *Ne safmışım,* diye düşündü.

Yeni Pekin göründüğünde Cinder haberleri kapadı. Şehir merkezindeki binalar yüksek ve ihtişamlıydı. Krom ve camdan yapılmış ve gökyüzüne uzanan zarif heykelleri andırıyorlardı. Cinder ani bir sıla hasretiyle sarsıldı. Bu ana dek Yeni Pekini ne kadar özlediğini fark etmemişti.

Saray sabah güneşinde bulunduğu yüksek tepeden bütün muhteşemliğiyle şehri selamlıyordu. Jacin, Cinder'ın talimatıyla ondan uzaklaşıp şehir merkezine yöneldi. Çok geçmeden uçan arabalarla birkaç kapsülün arasına karıştılar. Cinder'ın ilk durağı iki blok ötedeki Phoenbe Kulesi Apartmanlarıydı.

İndiklerinde Cinder derin bir iç çekti. Birkaç haftaya sonbahar etkisini iyiden iyiye hissettirecekti ama Yeni Pekin hâlâ yazdan kalma günler yaşıyordu. Hava açık ve ılıktı. Sıcaklık mevsim normallerinin biraz üzerinde seyrediyordu ama Cinder'ın şehre son gelişindeki boğucu nemden eser yoktu.

"On dakikaya çıkmazsam bloğun etrafında tur at," dedi.

Jacin ona bakmadan kafasını salladı.

"Sen de fırsatını bulursan benim için Adri'nin kıçına okkalı bir tekme at," dedi Iko. "Metal ayağınla," diye de ekledi.

Cinder güldü ama bu ses bile kulağına tuhaf ve zorlama geldi. Diğerleri gittiğinde Cinder binlerce kez yürüdüğü sokakta yalnız kaldı.

Sihirle kılık değiştirmişti ama odaklanmakta güçlük çektiği için başını önüne eğdi. Derin bir nefes alarak bir zamanlar evi bildiği apartmana doğru yürüdü.

Haftalardır etrafı dostları ve müttefikleriyle çevriliydi. Dolayısıyla yalnızlık tuhaf gelmişti. Yine de planının bu aşamasına kimseyi karıştırmadığına memnundu. Nedense kendini eskiden bu apartmanda yaşayan kızdan ayrıştırmayı önemli buluyordu. Yeni arkadaşlarının eski üvey ailesiyle tanışması fikri onu fazlasıyla rahatsız ediyordu.

Apartmanın kapısına vardığında tişörtü terden sırılsıklam olmuştu. Komşulardan birinin kimlik çipini okutup güvenlikten geçmesini bekledikten sonra kapı kilitlenmeden hemen içeri daldı. Küçük lobiden

geçerken içine yine o tanıdık korku çöreklendi. Bir zamanlar bu hissi normal bulurdu. Ama asansöre binerken bambaşka bir duyguya kapıldı. Cinder artık ona her söyleneni yapıp yine de kimseye yaranamayan ve Adri'nin sert bakışlarından kaçmak için bodrumdaki tamirhanesine kapanan sayborg yetim değildi. Bu kez bir hedefi vardı.

Cinder artık özgürdü. Hayatı onun kontrolündeydi. Eskisi gibi, Adri'nin malı değildi.

Ve belki ilk kez o asansöre başı dik bindi.

Keyifle yalanan gri, uyuz bir kedi dışında koridor boştu.

Cinder 1820 numaralı dairenin kapısında omuzlarını dikleştirdi. Ve kapıyı çaldı.

Diğer taraftan ayak sesleri geldi. Cinder bütün dikkatini sihrine verdi. Son basın toplantısında Kai'nin arkasında dikilen danışmanlardan birine dönüşmeyi seçmişti. Orta yaşlı, tıknaz ve kır saçlı bir kadın görünümündeydi. Burnu tıpkı taklit ettiği kadınınki gibi tabak gibi suratının ortasında minicik kalıyordu. Gri-mavi tayyörü ve krem rengi, alçak topuklu ayakkabıları bile aynıydı.

Kapı açıldığında koridora ılık ve bayat bir koku yayıldı.

Adri ipek sabahlığının kuşağını bağlıyordu. Evdeyken hep sabahlıkla dolaşırdı ama Cinder şimdi giydiğini ilk kez görüyordu. Saçlarını arkaya toplamıştı ve henüz makyaj yapmamıştı. Yüzü terden parlıyordu.

Cinder, üvey annesinin dikkatli bakışları karşısında irkileceğini sanmıştı. Aksine hiçbir şey hissetmedi.

O, yalnızca kraliyet düğünü için davetiye getirdiği bir kadındı. Yapılacaklar listesine atılacak bir tik.

"Buyurun?" dedi Adri onu şüpheyle süzerek.

Saray görevlisi Cinder başıyla selam verdi. "Günaydın. Linh Adri-jie evde mi acaba?"

"Benim."

"Şeref duydum, efendim. Sizi bu kadar erken bir saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ben kraliyet düğününün organizasyon komitesindeyim. Majesteleri imparator Kaito ve Ay Kraliçesi Levana'nın düğün töreni için size iki tane davetiye sözü verilmiş. Siz de ayrıcalıklı sivil konuklarımızdan biri olduğunuz için davetiyelerinizi bizzat kendim takdim etmek istedim."

Cinder, Adri'ye iki kâğıt peçete uzattı. Ama o bunları kraliyet arması taşıyan iki şık zarf olarak görecekti tabii.

Cinder bir terslik olmayacağını umdu. Zira şimdiye dek görünümünü değiştirdiği tek nesne kendi protez eliydi.

Adri kaşlarını çatarak peçetelere baktı ama sonra kibarca gülümsedi. Cinder onu saraydan biriyle konuştuğuna inandırmıştı. “Bir yanlışlık olmalı,” dedi. “Bizim davetiyelerimiz geçen hafta geldi.”

Cinder yalandan şaşırmış gibi yaparak peçeteleri geri çekti. “Enteresan. Sakıncası yoksa onlara bakabilir miyim lütfen? Sonradan bir aksilik olmasın.”

Adri zoraki bir gülümsemeyle yana çekilip Cinder’ı içeri buyur etti. “Tabii. Size bir fincan çay ikram edebilir miyim?”

“Teşekkür ederim, almayayım. Şu karışıklığı halledip hemen kalkacağım. Sizi de istirahatinizden alıkoydum.” Adri’nin peşinden salona girdi.

“Sıcağı mazur görün,” dedi Adri bir sehpadaki pervaneyi alıp yüzüne tutarak. “Bir haftadır havalandırma bozuk. Bir türlü tamir edemediler. Eskiden bu tip işlere bakan bir hizmetçimiz vardı. Kocamın korumasına aldığı bir sayborg. Her neyse. Ondan kurtulduğumuz iyi oldu.”

Hizmetçi mi? Cinder bir an irkildiyse de şaşkınlığını çabuk attı ve gözlerini odada dolaştırdı. Hologram şöminenin rafındakiler dışında fazla bir değişiklik yoktu. Linh Garan’ın gururla sergilediği plaketlerle Pearl’le Peony’nin dijital fotoğrafları rafın en ucuna itilmişti. Şimdi ortada, tahta kaidesinin üzerinde pembe ve beyaz şakayık desenli, güzel bir porselen kavanoz duruyordu.

Cinder nefesini tuttu.

Bu bir kavanoz değildi. Ölülerin küllerinin saklandığı kaplardan biriydi.

Ağzı kurudu. Adri’nin odada dolaştığını duyuyordu ama gözlerini o kaptan ayıramıyordu.

Ayakları onu rafa götürdü. Peony’den geriye kalanlara. Cinder cenazesinde bulunamamıştı. Adri’yle Pearl bolca gözyaşı dökmüştü. Peony’nin okulundan ve apartmandan biri sürü insan çağırmışlardı. Onu tanımayan en uzak akrabalara kadar herkesi. Hatta bir çiçek ya da bir taziye kartı göndermeyi angarya görebilecekleri bile.

Ama Cinder orada değildi.

“Kızım,” dedi Adri.

Cinder irkilerek geri çekildi. Adri konuşana dek parmaklarını porselen çiçek desenlerinde gezdirdiğini fark etmemişti.

"Yeni kaybettik," dedi Adri. "Salgından. Daha on dört yaşındaydı." İçten bir kederle konuşuyordu. Belki de onunla tek ortak noktaları buydu.

"Üzüldüm," diye fısıldadı Cinder. Şanslıydı. Dikkati dağılmasına rağmen içgüdülerini sihrini devam ettirebilmişti. Gözleri gözyaşı üretimi çabasına girmeden önce tekrar odaklanmayı başardı. Ağlamayacaktı tabii. Cinder ağlayamıyordu ama bunun için gösterdiği çabadan bazen saatlerce baş ağrısı çekiyordu. Şimdi yas tutma zamanı değildi. Durdurması gereken bir düğün töreni vardı.

"Sizin çocuğunuz var mı?" diye sordu Adri.

"Benim mi? Ah, hayır." Cinder taklit ettiği saray görevlisini düşündü. Acaba onun çocuğu var mıydı?

"Benim bir kızım daha var. On yedi yaşında. Bir süre öncesine kadar tek derdim ona hâli vakti yerinde bir koca bulmaktı. Bilirsiniz anneler kızlarının en iyi hayatı yaşamasını ister. Ama şimdi onun da bu evden uçup gitmesi fikrine dayanamıyorum." Adri titrek bir nefes alıp bakışlarını porselen kaptan güçlükle ayırdı. "Kusura bakmayın. Sizi de tutuyorum. Konu nerelere geldi. Buyurun, davetiyeler bunlar."

Cinder gerçek davetiyeleri görünce hemen kendi sihrinde gerekli değişiklikleri yaptı. Kâğıtları biraz daha sert, renkleri daha fildişiydi. Bir taraflarında zarif altın harflerden oluşan bir metin vardı. Karşısında da, aynısının geleneksel ikinci çağ kanjisiyle yazılmış hâli bulunuyordu.

"Çok ilginç," dedi Cinder ve yapmacık bir kahkaha attı. "Bunlar Linh Jung'la eşinin davetiyeleri. Adresi karıştırmış olmalılar."

Adri başını yana eğdi. "Emin misiniz? Ama geldiklerinde baktım ve bizim adımız..."

"Buyurun." Cinder, Adri'nin aslında orada olmayanı görebilmesi için davetiyeyi ona doğru çevirdi.

"Ah, haklısınız," dedi Adri.

Cinder ona peçeteleri verdi ve üvey annesinin onları dünyanın en büyük hazinesiymiş gibi göğsüne bastırmasını izledi.

"Bu sevimsiz karışıklık da hallolduğuna göre daha fazla vaktinizi almayayım," dedi. "Size düğünde iyi eğlenceler diliyorum."

Adri peçeteleri sabahlığının cebine koydu. "Evimize kadar zahmet ettiniz. Majesteleri olağanüstü bir ev sahibi."

“Başımızdan eksik olmasın,” dedi Cinder. Elini kapının tokmağına attığında bunun belki de üvey annesini son görüşü olduğunu fark etti.

Ya da en azından öyle umuyordu.

İçindeki ani isteği bastırmaya çalıştıysa da, sonunda başını çevirip Adri’ye baktı.

“Ben...”

Ona diyecek hiçbir şeyin yok. Ona diyecek hiçbir şeyin yok.

Ama dilini tutamadı.

“Aile meselelerinize burnumu sokmak istemem ama demin bir sayborgdan bahsettiniz,” dedi. “Siz Linh Cinder’ın vasisi olabilir misiniz?”

Adri’nin suratı asıldı. “Ne yazık ki, öyleydim. Tabii bu çok geçmişte kaldı.”

Cinder mantığını hiçe sayarak bütün vücuduyla ona döndü. “Ama o burada büyümüş. Onu ailenizden biri gibi görmediniz mi hiç? Belki de üçüncü bir kızınız olarak?”

Adri pervaneyi yüzüne tutarak sıkıntıyla iç çekti. “Onu tanımadığınız için bunu merak etmeniz normal. Nasıl nankördü, nasıl kendini beğenmişti anlatamam. Vücuduna eklenen parçalar *yüzünden* kendini bizlerden üstün görüyordu. Sayborglar ne kadar küstahtır bilirsiniz. Onunla yaşamak bizim için tam anlamıyla işkenceydi. Düşünsenize hem sayborg, hem Aylı. Gerçi İkincisini baloda çıkardığı rezalete kadar bilmiyorduk.” Kuşağım sıktı. “Şimdi de onu ailemizin ismiyle anıyorlar. Şerefimizi iki paralık etti. Bizi onunla değerlendirmezsiniz umarım. O kıza yardım etmek için elimden geleni yaptım ama tohumu kötüymüş.”

Cinder’ın parmakları istemsizce büküldü. Sihri üzerinden atıp ona bağırmak istiyordu. Adri’ye bir kez olsun gerçek yüzünü göstermek istiyordu. Adri’nin düşündüğü hain ve küstah küçük kız değildi o. Daima bir ailenin hayalini kuran, hep bir yere ait olmayı isteyen bir yetimdi yalnızca.

Bunları düşünürken bile daha karanlık bir arzuyla yanıp tutuşuyordu. Adri’yi yaptıklarına pişman etmek istiyordu. Ona kendi malıymış gibi davrandığı için onu cezalandırmak. Protez ayağını alıp onu kırık bir bebek gibi dolaşmaya zorlamasının bedelini ödetmek. Ağlayamamasıyla, sevememesiyle ve insan olamamasıyla ilgili bütün alaylarını yüzüne vurmak.

Cinder zihniyle Adri’nin teninde dalgalanan biyoelektrik dalgalarını hisseti. Öfkesini dizginlemeden önce üvey annesinin o kalın kafasına vicdan azabı, utanç ve keder aşıladı. Duyguları birdenbire tepetaklak olan Adri inleyerek duvara doğru tökezledi.

“Kendinizi onun yerine koydunuz mu hiç?” diye tısladı Cinder. Başına bir ağrı saplanmıştı. Kupkuru gözleri ağlayamamaktan zonkluyordu. “Ona böyle davrandığınız için kendinizi hiç suçlamadınız mı? Belki de onu sevseydiniz ya da en azından anlamaya çalışsaydınız, her şeyin farklı olabileceğini düşünmediniz mi?”

Adri yılların vicdan azabıyla kıvranarak karnını tuttu.

Cinder yüzünü buruşturarak duygu saldırısını biraz hafifletti. Adri’nin gözleri dolmuştu. Kesik kesik soluyordu.

“Bazen...” dedi cılız bir sesle. “Bazen belki de onu yanlış anladık diye düşünüyorum. Onu evlatlık aldığımızda çok küçüktü. Belki korkuyordu. Canım Peony’ın onu hep sevdi. Garan’la işler farklı yürüseydi ve tabii maddi durumuz elverseydi... buraya ait olabilirdi belki. Bilmem beni anlar mısınız ama o farklıydı. Bizim gibi değildi. Normal bir kız olsaydı...”

Cinder *normal* kelimesiyle irkilerek ona biraz daha vicdan azabı yolladı.

Adri sabahlığının uzun kolunu yüzüne bastırıp hıçkırdı.

Sonra Cinder birden vazgeçti. Adri vicdan azabıyla kıvransa da hiçbir şey fark etmeyecekti, içinden yine Cinder’ı suçlayacaktı çünkü o normal değildi.

“Ben... özür dilerim,” dedi Adri. “Birdenbire ne oldu bilmiyorum. Kızımı kaybettiğimden beri fazlasıyla hassasım.” Hafifçe silkinip Cinder’a baktı. Gözyaşları kurumuştu. “Söylediklerimi unutun lütfen. Linh Cinder yalancının tekiydi. Umarım bir an önce yakalanır. Benim ve ailemin hayatını mahvetti. Bari başkaları zarar görmesin.”

Cinder kafasını salladı. “Sizi anlıyorum, Linh-jie,” diye fısıldadı. “Sizi çok iyi anlıyorum.”

Cinder davetiyeleri sıkı sıkı tutarak daireden çıktı. Baş ağrısı şiddetlenmişti. Bir ayağını diğerinin önüne atmak dışında pek az şeye odaklanabiliyordu. Sihri devam ettirmek için çabalayarak koridorun ucundaki asansöre doğru yürüdü. Adri hâlâ arkasından bakıyor muydu acaba?

Asansöre bindiğinde donup kaldı.

Kabinin bir duvarı aynayla kaplıydı.

Kapılar arkasından kapanırken kendi yansımasına baktı ve kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Neyse ki asansörde yalnızdı çünkü sihrin kontrolünü kaybetti ve kendi kahverengi gözlerine dehşetle baktı.

Adri’ye yaptığı şey, ona karşı hisleriyle oynamak, onun vicdan azabı ve utanç duymasını sağlamak... hem de bunları sırf kendi merakından ve intikam hırsından yapmak...

Tam da Levana ya yakışacak bir davranıştı.

BÖLÜM
Kırk beş

KAPSÜL HAVALANIP SABAH TRAFİĞİNE KARIŞIRKEN İko içindekilere öpücükler yollayıp el salladı (hani şu parmaklarını açıp oynatarak yapılan el sallamalardan). Depo yakın sayılırdı ama işlemcisini şimdiden bu yürüyüşün heyecanı sarmıştı.

Hesaplarına göre depoya 07:25'te varacaktı. Sarayın sipariş ettiği altmış droid hizmetkârla dolu nakliye aracı depodan 07:32de kalkacaktı. Droidlerin yarısı 07:58de yiyecek içecek şirketinde olacaktı. Diğerleri insan hizmetkârlarla birlikte saraya götürülmek üzere 08:48'de çiçekçiye teslim edilecekti.

Iko en geç 09:50 de sarayda olmayı planlıyordu.

Sanayi mahallesi ıssızdı. Şehrin, hatta ülkenin büyük bir kısmı kraliyet düğününü izlemek için tatil yapıyordu. Dar bir sokaktan depoya doğru yürüyen Iko'yu kimse fark etmedi. Yükleme avlusunu çeviren tel örgünün üzerinden kolayca atladı. Binadan uzatılan rampalara beş tane nakliye aracı yanaşmıştı.

Iko dikkat çekmemek için siyah, bol bir pantolonla beyaz bir bluz tercih etmişti. Havalı bir gece elbisesi giyemediğine biraz bozulmuştu doğrusu. Yine de kendini fazlasıyla çarpıcı hissediyordu.

İmparator Kai'nin onu görmesi için sabırsızlanıyordu. İlk aracın önünden dolaşıp rampanın basamaklarını çıkarken hep o anı hayal ediyordu.

Birden karşısında beliren manzarayla tökezledi. Neredeyse yeni hokka burnunun üzerine kapaklanıyordu.

Depo hemen her saç ve ten renginden droid hizmetkârlarla doluydu. Çoğu dişiydi ve pek azı giyinikti. Yerde, başları eğik, kollarını dizlerine dolamış vaziyette oturuyorlardı. Sayıları rahat iki yüzü aşardı. Bazıları koli bantlıydı ve nakliye sırasında zarar görmemeleri için kollarıyla bacakları ambalajlanmıştı. Bir kısmını plastik kasalara koymuşlardı. Etrafları mukavva kutular ve köpük paletlerle çevriliydi.

Iko'nun solundaki duvarda üç kat metal raf vardı. Bunlar da yine plastik paketlerle doluydu. Etiketlerinde droidlerin modelleri ve özellikleri

yazıyordu.

“Hepsi bu kadar mı?” dedi bir adam.

Iko duvarın dibine sinip gözlerini depoda gezdirdi. Sarayın sipariş ettiği altmış androidi hemen fark etti. Kırk beş kadın ve on beş erkek droid hizmetkâr düzenli sıralar hâlinde yan yana duruyordu. Hepsi siyah pantolonlar ve uçuk pembe ipek üstler giymişti. Erkekler için mandarin yakalı, sade ceket-gömlekler, kadınlar için belden kalın bir kuşakla bağlanan kimono kollu, zarif bluzlar seçilmişti. Bütün kızların saçları sımsıkı topuz yapılıp yanlarına birer orkide takılmıştı.

“Bekle, son bir kez kontrol ediyorum,” dedi sıraların arasında dolaşan bir kadın. “Sipariş formunda bir 618 istemişler. Bunların arasında öyle ufak tefek birini göremiyorum.”

“Ah, perşembe günü sarayla konuştum. Elimizdeki son 618’i geçen hafta gönderdiğimizi söyleyince değişikliği kabul ettiler.”

Kadın ekranının tuşlarına bastı. “Elli dokuz... ve altmış. Tamamdır.”

“Güzel. Hadi yükleyelim. Görevlerine geç kalmalarını istemeyiz.” Adam kocaman bir kapıyı yana kaydırdığında binaya yanaşan bir gemi göründü. Kadın yine androidler arasında dolaşarak boyunlarındaki kapakları açtı. Droid hizmetkârların duruşları değişti. Yüz hatları ve uzuvları gevşedi.

“Tek sıra!” diye seslendi adam. “Sıkışın!”

Androidler birer birer gemiye bindi.

Iko’nun görünmeden aralarına karışması imkânsızdı. Farklı kıyafetiyle hemen göze batardı.

Onu başıboş bir android sanıp yeniden programlamaya göndermeleri olasılığı içindeki bütün telleri titretiyordu.

Iko duvarın dibine sinip adamla kadından mümkün olduğunca uzaklaştı ve en alttaki rafın altına büzüldü. Sandıkların arkasında kalmaya özen göstererek paketlenmeyi bekleyen droidlere doğru yürüdü. Son sıraya yaklaştığında bir androidin arkasında diz çöküp boynundaki kapağı buldu. Başını kaldırıp nakliye aracına doğru baktı. Kiralık droid hizmetkârların yarısı gemiye binmişti.

Iko kendi kendine mırıldanarak androidi çalıştırdı. İşlemcinin hafif uğultusu eşliğinde droid kafasını kaldırdı. Kızın beline kadar inen, uçları yeşil, beyaz sarı saçları vardı. Iko droidin saçlarını omzundan çekip

kulağına fısıldadı. “Sana ayağa kalkıp bağırmanı ve kapıya koşmanı emrediyorum.”

Iko sözlerini bitirir bitirmez kız ayağa fırladı ve kulakları tırmalayan bir çığlık attı.

Iko kendini hâlâ yerde oturan androidlerin arasına atıp hemen işlemcisinin sesini kıstı ama biraz geç kalmıştı. Korkuyla bekledi. Neyse ki onu fark etmemişlerdi. Bu sırada, android bağırmayı bırakıp birer heykel gibi kıpırtısız duran kardeşlerini devirerek kapıya doğru koştu.

Iko adamla kadının hayretle bağırdığını duydu. Sonra androidin arkasından koşan ayak sesleri geldi. Iko usulca yerinden kalkıp saraya gidecek androidlerin arasına karıştı. Kiralık droidler onu tembel bakışlarla izlemekten başka hiçbir şey yapmadı.

“Affedersiniz, Affedersiniz... Ah, merhaba, tatlım.” Kai’ye benzeyen yakışıklı droid selamına karşılık vermedi. Bunun üzerine Iko, “Uyuz,” diye mırıldanarak onu yana itti. “Biraz yer açar mısınız, lütfen?”

Kadınla adam fabrikanın programcılarına söverek geri döndüğünde, Iko geminin arkasına yerleşmişti bile. İki uzak kuzeninin arasında tost olurken gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Görünüşe bakılırsa insan olmak tahmin ettiği kadar eğlenceliydi.

***

Hükümetin yüz yirmi altı yıl önce burayı kraliyet ailesinin sığınağı olarak seçmesinin sebebi belliydi. Yeni Pekine en fazla on beş kilometre uzaklıkta olmasına karşın aralarındaki sarp kayalıklar yüzünden bambaşka bir bölgedeymiş izlenimi veriyordu. Ev bakımsız pirinç taraçalarının bulunduğu bir vadideydi, Cinder nesillerdir burada pirinç yetiştirilmediğini tahmin etti. Dolayısıyla binanın terk edilmiş gibi bir hâli vardı.

Jacin kapsülü çiftlik evinin yanına indirdi. Toprak hâlâ şiddetli yaz yağmurlarının nemini taşıyordu. Etraf o kadar sessizdi ki, sanki bütün dünya üzerlerine kapanmıştı. Havada sonbahar yapraklarıyla kır çiçeklerinin kokusu vardı.

“Kız haklıdır umarım,” dedi Jacin eve doğru yürürlerken. Kepenkler kapalı olmasına karşın bina bakımsız değildi. Cinder sarayın burayı birkaç yılda bir elden geçirttiğini tahmin etti. Eh, ne de olsa her an bir imparatoru ağırlama ihtimali vardı.

Cinder evin gözetlendiğinden emindi ama bugün sarayın güvenlik ekibinin buna vakit ayıramayacak kadar meşgul olduğunu ümit ediyordu.

“Anlamanın bir tek yolu var,” dedi ve evin yanındaki demir kapılara yöneldi. Haklıysa, burası küf kokulu bir kiler yerine, kayalıklara oyulan bir tünelden sarayın bodrumuna açılıyor olmalıydı.

Cinder kapıları açıp fenerini merdivenlere doğru tuttu. Taş duvarda, örümcek ağlarının arasında eski tip bir elektrik düğmesi vardı.

“Hazır mısınız?” dedi dönüp diğerlerine bakarak. Thorne’un koluna girdiği Doktor Erland kaşlarını çattı.

Uzun bir yürüyüş olacaktı.

“Pekâlâ,” dedi Cinder. “Jacin, Rampion’a dönüp benden haber gelene kadar şehri turlamanı istiyorum.”

“Biliyorum.”

“Şüpheli bir durum fark etsen bile uçmaya devam edeceksin. Biz er geç seninle bağlantıya geçeriz.”

“Biliyorum.”

“Her şey planlandığı gibi giderse saat altıda sarayın pistinde olacağız. Bir terslik olursa ya buraya döneriz, ya da tünellerden başka bir sığınağa...”

“Cinder,” dedi Thorne. “Uzatma işte. Biliyor.”

Cinder ona ters ters baktıysa da, Thorne’a hak vermemek elinde değildi. Planının bütün detaylarını defalarca konuşmuşlardı. Tıpkı Jacin gibi herkes ne yapması gerektiğini harfiyen biliyordu. Bunları bir kez daha tekrarlamak sinirlerini bozmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

“Tamam. Gidelim haydi.”

BÖLÜM
Kırk altı

CRESS BOY AYNASINDA KENDİNE BAKTIĞINDA AZ kalsın sevinçten ağlayacaktı.

Her nasılsa bir opera karakterine dönüşmüştü.

Güneşten yanan teni, o çirkin kızarıklığından sıyrılıp tatlı bir şeftali tonu almıştı.

Iko şekilsiz saçlarını düzeltmişti. Şimdi güzel, sarı bukleleri yüzünü çerçeveliyordu. Gemide makyaj malzemesi olmamasına rağmen Iko ona yanaklarını çimdikleyip dudaklarını ısırmanın ne kadar etkili bir yöntem olduğunu göstermişti.

Cress bütün önyargılarının aksine Iko'ya ısınmaya başlamıştı. En azından Darla kadar itici değildi.

Birinin hesabını gizlice kullanarak tasarım kıyafetler satan bir butikten bizzat kendi alışveriş etmesine rağmen şu ana dek tüm bunlar ona bir hayal gibi geliyordu.

Cress ham ipek ve şifon karışımı, lacivert (Iko bu rengin gözlerini ortaya çıkaracağını söylemişti) bir gece elbisesiyle kraliyet düğününe gidiyordu! Elbisenin üst kısmı vücuduna oturuyor ve uzun eteği belden itibaren açılıyordu. Altına düz babetler giyecekti. Iko'yla ikisi yüksek topuklu modellerden birini seçmeye çalışırken Cinder, Cress'e bir noktada canını kurtarmak için kaçmak zorunda kalabileceğini hatırlatmıştı.

"Nasıl buldunuz, Bristol-mei?" diye sordu satış danışmanı Cress'in sırtındaki son düğmeyi iliklerken.

"Mükemmel. Teşekkür ederim."

Kız gülümsedi. "Kraliyet düğünü için elbiselerimizden birini seçmeniz bizi onurlandırdı." Cress'in saçlarını tepeye topladı. "Mücevherleriniz yanınızda mı?"

Cress sıkıntıyla kulakmemesini çekiştirdi. "Ah, hayır. Saraya giderken uğrayıp alacağım."

Kız şaşırdıysa da bozuntuya vermedi. Kibarca başını eğip soyunma odasından çıktı. "Eşinizi büyülemeye hazır mısınız?"

Cress hafifçe irkildi. "E-evet."

Kızın peşinden şık mobilyalarla döşeli odaya çıktı. Yeni kocası onu orada bekliyordu.

Üzerine kusursuzca oturan beyaz papyon ve yelekli klasik bir smokin giyen Wolf aynada karmaşık saçlarını düzeltmeye çalışıyordu.

Cress'le aynadan göz göze geldiler. Wolf en ufak bir tepki vermedi.

Cress, kızın şüphelenmemesi için yapmacık bir neşeyle el çırptı. "Ne kadar yakışıklı olmuşsun... sevgilim."

Gerçekten de öyleydi. Uzun boyu, yapılı vücudu ve biçimli, keskin yüz hatlarıyla Wolf bir roman kahramanından farksızdı. Bir de gözlerinde şu insanın içini tüketen çaresizlik olmasaydı...

Cress kendi etrafında dönerek küçük oyununu sürdürdü.

Wolf hafifçe başını yana eğdi. "Araba bekliyor."

Cress ondan daha fazlasını beklememesi gerektiğini anlamıştı. "Harika. Davetiyeler nerede?"

Wolf elini göğsündeki cebe vurdu. "Haydi, bitirelim şu işi."

Iko depoyla yiyecek içecek şirketi arasındaki yolda, androidlerden biriyle giysilerini değişti. Göze batmamak için mavi örgülerini de sımsıkı bir topuz yaptı.

Vakti geldiğinde, Iko ilk grupla birlikte gemiden ayrıldı. Yanlış kıyafetli androidi çiçekçiye kadar kimse fark etmeyecekti. Durum ortaya çıktığında da o çoktan saray yolunda olacaktı.

Hem beyinsiz ve itaatkâr bir androidden kim şüphelenirdi ki?

En zoru da buydu ya zaten.

Diğerleriyle aynı görünmeliydi. Bir dakikada tam tamına on kere göz kırpmalıydı. Ne eksik, ne fazla. İnsan çalışanlar imparatoru yakından görmenin ne kadar heyecanlı olacağından ya da Kraliçe Levana'yı memnun etmenin zorluklarından konuşurken dilini tutmalıydı. Iko programlı içgüdülerini kullanarak kendini etrafında konuşulanlara kulak asmamaya ve ifadesiz bir yüz takınmaya zorladı.

Yiyecek içecek şirketinde daha büyük bir gemiye bindirildiler. Aslında saray oldukça yakındı ama gemi araştırma laboratuvarlarının yakınındaki hizmetli kapısına yanaşacağı için yolculukları biraz daha uzun sürdü.

Yavaşladıklarında gemideki heyecan artmıştı.

Az sonra, kapılar açıldı ve personel gemiden inmeye başladı. Iko biraz hayal kırıklığına uğramıştı doğrusu. Hizmetli kapısı o kadar gösterişsizdi ki,

bir saraya geldikleri bile belli değildi. Yine de, hislerini saklayıp diğer androidlerin peşine takıldı.

Kapının iki yanında iki kadın duruyordu. Biri canlı renklerde bir sari giymişti. Ekranında bir şeylere bakıyordu. Diğeri ise kimlik çiplerini kontrol ediyordu. İnsanlarla işini bitirdiğinde droidlere iki sıra olmalarını söyledi. Iko diğerleriyle birlikte içeri girdi.

Sarayın koridorlarında uygun adım yürüdüler. Iko önünden geçtiği bütün kapıları krokidekilerle karşılaştırıp hafızasına kaydediyordu. Mutfak tam da beklediği yerde ama umduğundan daha büyüktü. İçeride tam sekiz tane sanayi tipi fırın, sayısız ocak ve oda boyunca ilerleyen üç tezgâh vardı. Düzinelerce şef galaksinin en seçkin bin iki yüz konuğuna layığıyla hizmet edebilmek için canla başla çalışıyordu.

Sarili kadın aşçılardan birini bir köşeye çekti. “Androidler,” diye seslendi Iko’yla diğerlerine. “Onları nereye koyalım?” Adamın gözleri bir anlığına Iko’nun mavi saçlarına takıldı. Ama sonra görev tanımının bunu kapsamadığına karar vermiş olacaktı ki bir yorum yapmadı. “Şimdilik burada kalsınlar. Başlangıçlar servis edilirken diğerleriyle birlikte içeri girerler. Ellerine bir tepsi alıp gülümsemeleri yeterli. Üstesinden gelebilirler değil mi?”

“Üretici firma herhangi bir sorun çıkmayacağı konusunda güvence verdi. Özellikle Aylı konuklarla ilgilenmelerini istiyorum. Onlara ne kadar yakın olurlarsa o kadar iyi.”

Aşçı omzunu silkti. “Bana göre hava hoş. Bizim personel Aylılardan uzak durmaya aldırmaz.”

Adam böyle dedikten sonra tezgâhlardaki altın tepsileri kontrol etmeye gitti. Kadın da androidlere bir kez daha bakmaya gerek bile duymadan mutfaktan çıktı.

Iko dikkat çekmemek için kıpırdamadan bekliyordu. Cinder, Cress ve diğerlerinin ne hâlde olduğunu merak etti. Mutfak çalışanları boşuna kalabalık ettikleri için onlara birkaç öfkeli bakış fırlatmak dışında kendi işleriyle meşguldü.

Iko kimsenin onlara bakmadığından emin olunca yanındaki droidin boynundaki kapağı açtı. Parmakları kumanda tuşlarında gezinirken droid gözünü bile kırpmadı.

Az sonra, android “Komutlarınızı almaya hazırım,” dedi yarı insan, yarı robotumsu bir sesle.

Iko elini indirip etrafına bakındı.

Neyse ki mutfak fazlasıyla gürültülüydü. Kimsenin onlara dikkat ettiği yoktu.

“Gel,” dedi Iko.

Ve yine kimsenin izlemediğinden emin olduğunda en yakındaki koridora daldı.

Android, eğitimli bir evcil hayvan gibi peşine takıldı. Iko iki koridor boyunca temkinli adımlarla ilerledi. Şimdi sarayın daha ıssız bir bölümündeydiler. Bütün çalışanlar düğünde görevliydi. Kim bilir kaçı şu anda tabaklarla çorba kaşıklarının arasındaki mesafeyi hesaplamaya çalışıyordu?

Temizlik malzemelerinin bulunduğu büyük bir dolabın önünde durdular. Iko, droide dolaba girmesini söyledi.

“Seninle kişisel bir sorunum olmadığını bilmeni isterim,” dedi. “Programcının geniş bir hayal gücü olmaması senin suçun değil.”

Droid ona boş gözlerle baktı.

“Başka bir hayatta kardeş olabilirdik. Bunu iyice anlaman benim için çok önemli.”

Yine boş bakışlar. Her altı saniyede bir kırpılan gözler.

“Ama bugün önemli bir görevim var ve benden daha az gelişmiş bir droide duyduğum sempati beni hedefimden şaşırtamaz.” Droid yine tepki vermedi.

“Hepsi bu kadar,” dedi Iko ellerini kaldırarak. “Şimdi soyun.”

BÖLÜM

Kırk yedi

CRESS TIRNAKLARINI UÇAN ARABANIN KOLTUĞUNA geçirip cama nefesinden buğulanacak kadar yaklaştı. Görülecek o kadar çok şey vardı ki, ne kadar dikkatli bakarsa baksın bütün detayları yakalaması imkânsızdı. Yeni Pekin uçsuz bucaksız bir şehirdi. Doğuda yükselen cam ve metal gökdelenler akşam güneşinde turuncu ışıklarla parlıyordu. Şehir merkezinin ötesinde sanayi depoları, parklar ve banliyöler uzanıyordu. Cress tüm bu yeni görüntüler, binalar ve insanlar için minnettardı. Aksi hâlde belki de heyecandan bayılırdı.

Kayalıkların tepesindeki saray göründüğünde nefesini tuttu. Onun onlarca fotoğrafım ve videosunu görmüştü. Ama gerçeği farklıydı. Daha ihtişamlı ve daha etkileyiciydi. Cress parmaklarını cama bastırarak bir çerçeve yaptı. Kapıların önündeki araba ve insan kalabalığını görebiliyordu. Ta kayalıkların yamacına ve alttaki şehre kadar uzanıyorlardı.

Wolf da keskin bakışlarını saraya dikmişti. Ama şaşkın ya da etkilenmiş görünmüyordu. Sabırsızdı o kadar. Bacağını sallıyor, parmaklarını açıp kapıyordu. Ona bakmak Cress'i huzursuz ediyordu. Wolf, Rampion'da öyle kendi hâlindeydi ki, bazen varlığını bile unutuyordu. Acaba bu ani enerji patlaması içindeki saatli bombanın geri saymaya başladığının işareti miydi?

Ya da belki Wolf yalnızca gergindi. Cress de öyle değil miydi? Belki içinden planlarını yeniden gözden geçiriyordu. Veyahut yine şu kızı düşünüyordu. Scarlet'ı.

Cress onunla tanışamadığına üzülmüştü. Rampion'ın mürettebatı hayati bir parçalarını yitirmiş gibiydi. Scarlet Benoit hakkında bildiklerini hatırlamaya çalıştı. Cinder'la Thorne gemiyi onun büyükannesinin çiftliğine indirdiğinde Cress, Scarlet hakkında biraz araştırma yapmıştı. O zamanlar, Scarlet'ın onlara katıldığını bilmiyordu.

Cress onunla yalnızca bir kere konuşmuştu. Mürettebat onunla temasa geçtiğinde. Tatlı birine benziyordu ama Cress o sırada bütün dikkatini Thorne'a verdiği için tek hatırlayabildiği Scarlet'ın kıvırcık, kızıl saçlarıydı.

Elbisesinin askılarıyla oynayarak yine Wolf'a baktı. Kurt melezi papyonunu gevşetmeye çalışıyordu.

“Sana bir soru sorabilir miyim?” dedi.

Wolf’un bakışları cama kaydı. “Güvenlik sistemine nasıl sızacağımızla ilgili değildir umarım.”

Cress gözlerini kırpıştırdı. “Hayır.”

“İyi. Sor bakalım.”

Cress eteğini düzeltti. “Scarlet’a âşıksın değil mi?”

Wolf birden taş kesildi. Uçan araba saraya doğru yükselirken, “O benim alfam,” diye mırıldandı kederle.

Alfa.

Cress öne eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. “Yıldızlar gibi mi?”

“Ne yıldızı?”

Cress birden utandı ama madem konuyu açmıştı, devam edecekti. “Bir takımyıldızdaki en parlak yıldıza da alfa denir. Şey demek istediğini sandım. Yani Scarlet’ın senin en parlak yıldızın olduğunu.” Ellerini kucağında kavuşturup başını çevirdi. Yüzü alev alev yanıyordu. Bu yaratık adam onun ne kadar uslanmaz bir romantik olduğunu anlayabilir miydi?

Wolf, Cress’in korktuğu gibi alayla sırıtmak yerine iç çekti. “Evet,” dedi şehrin üzerinde doğan dolunaya bakarak. “Aynen öyle.”

Cress birden ondan eskisi kadar korkmadığını fark etti. Butikte düşündüklerinde haklıydı. Wolf tıpkı bir roman kahramanına benziyordu. Ve sevgilisini, alfa yıldızını kurtarmaya çalışıyordu.

Cress yine hayallere daldığını fark edince dudaklarını ısırdı. Bu onun aptal hikâyelerinden biri değildi. Scarlet Benoit, Ay’da esirdi. Hatta belki de çoktan ölmüştü.

Araba sarayın kapısına vardığında Scarlet hâlâ bu korkunç düşüncenin etkisindeydi.

Bir görevli kapıları açtı ve birden etraflarını müthiş bir uğultu sardı. Cress hafifçe ürpererek dizilerde gördüğü gibi görevliye elini uzattı. Ayağı kaldırım taşlı yola değer değmez kendini gazetecilerle ve konukları görmeye çalışan binlerce meraklıyla karşı karşıya buldu. Flaşlar patlıyor, her kafadan bir ses çıkıyordu. İmparator’un Ay Kraliçesi’yle evlenmesini protesto edenler de vardı ve sayıları hiç de azımsanmayacak kadar fazlaydı.

Cress hemen başını eğdi. Tekrar arabaya binip buradan uzaklaşmak için neler vermezdi. Dünya fırıldak gibi dönmeye başladı.

Eyvah! Galiba bayılacaktı!

“Hanımefendi? Hanımefendi, iyi misiniz?”

Cress'in boğazı kurudu. Kulakları çınlamaya başladı. Nefes alamıyordu.

Sonra biri dirseğinden sertçe tutup onu görevliden uzaklaştırdı. Cress tökezledi ama Wolf elini beline atıp onu kendine çekerek yürümeye devam etti. Cress onun yanında kendini bir kuş kadar küçük ve kırılgan hissediyordu. Ama Wolf'un varlığında güven verici bir şeyler de vardı. Cress bu hisse odaklandı ve saniyeler içinde kendini rahatlatıcı bir hayalin içinde buldu.

O ilk filmiyle büyük bir çıkış yakalayan bir aktristi ve Wolf da korumasıydı. Kimsenin Cress'e zarar vermesine izin vermezdi. Cress başını dik tutmalı, zarif ve cesur görünmeliydi. Üzerindeki gece elbisesi bir kostüme dönüştü. Basın mensupları hayranlarına. Sırtını dikleştirdi ve görüş alanının kenarlarındaki o rahatsız edici karanlık kayboldu.

"İyi misin?" diye mırıldandı Wolf.

"Ben ünlü bir oyuncuyum," diye fısıldadı Cress.

Hayalleri yıkılmasın diye ona bakmaya çekiniyordu.

Wolf az sonra belindeki elini indirdi.

Kalabalığın gürültüsü arkalarında kalmıştı. Şimdi saray bahçesindeki bambuların huzurlu hışırtısından başka ses yoktu. Cress iki yanında iki kırmızı kameriyenin bulunduğu girişe baktı. En üst basamakta onları iki saray görevlisi bekliyordu.

Wolf kraliyet armalı davetiyeleri çıkardı. Tarayıcı kâğıtlardaki minik çipleri okurken Cress kıpırdamadan bekledi. O ve Wolf, Linh Adri'yle kızı rolüne bürünemezdi tabii ama çiplerdeki kimlik bilgilerini değiştirmek Cress için kolay olmuştu. Bunlara göre Wolf, Toronto, Doğu Kanada Bölgesi ve Birleşik Krallık parlamento temsilcisi Bay Samhain Bristol ve Cress de onun genç eşiydi. Cress'in bildiği kadarıyla gerçek Bay Bristol şu anda evinde düğünü protesto ettiğini sanıyordu. Cress adamın bir şekilde bu dalavereyi sezmeyeceğini umuyordu.

Görevli davetiyeleri Wolf'a geri verirken hafifçe duraksadı. "Düğünümüzü şereflendirmenize memnun olduk, Bristol-daren," dedi. "Lütfen, balo salonuna buyurun. Orada yerlerinizi gösterecekler." Adam sonra sıradaki konuklarla ilgilenmeye koyuldu.

Wolf ona yolu gösterdi. Cress'in aksine aşırı sakindi.

Ana koridorun iki yanında püsküllü apoletleriyle pek fiyakalı görünen kırmızı ceketli saray muhafızları vardı. Cress duvarlardan birindeki dev

tabloyu tanıdı. Zirveleri bulutlara uzanan sisli dağlarla üzerlerinde turnaların uçtuğu göller resmedilmişti. Bakışları koridor boyunca ilerleyen süslü avizelere kaydı. Kraliçe'nin kamerası bunlardan birinin içinden onları gözetliyordu.

Levana, Sybil ya da başka biri Cress'i tanıyabilirdi tabii ama şu anda kayıtları izleyemeyecek kadar meşgul olmalıydılar. Cress yine de Wolf'un bir şakasına güler gibi başını eğdi.

Wolf bu tepkisine anlam veremeyerek kaşlarını çattı.

"Avizeler ne muhteşem değil mi?" dedi Cress elinden geldiğince neşeli bir sesle.

Wolf bir an duraksadı. Sonra başını sallayıp adımlarını sıklaştırdı.

Çok geçmeden, kendilerini dev bir merdivenin başında buldular. Aşağıda göz kamaştırıcı bir balo salonu vardı. Cress bir an çölün muazzamlığı karşısında olduğu gibi kendinden geçti. Neyse ki, erken gelmemişlerdi. Aşağıdaki şık koltukların bir kısmı şimdiden dolmuştu. Törenin başlamasına en az bir saat vardı. Konuklar bu vakti insanlarla kaynaşmak ve bulundukları ortamın güzelliğini sindirmeye çalışmakla değerlendiriyordu.

Balo salonundaki sütunların çoğuna altın varaklı ejderhalar oyulmuştu. Duvarlardaki çiçekler muhteşem bir bahçede oldukları izlenimini veriyordu. Tavandan yere kadar uzanan pencerelerin yanına yarım düzine kadar kuş kafesi yerleştirilmişti. İçlerindeki ötücü kuşların şarkıları orkestranın çaldığı müzikle yarışacak güzellikteydi.

Cress, Wolf'a döndü. Böylece onlara bakan biri koyu bir sohbete daldıklarını düşünecekti. Wolf da başını eğerek bu oyuna uydu ama gözleri en yakındaki muhafızdaydı.

"Sence diğer konuklarla kaynaşmamız gerekmez mi?" diye sordu Cress.

Wolf burnunu kırıştırdı. "Gerek yok." Etrafa göz atıp Cress'e kolunu uzattı. "Ama kuşlara bakabiliriz."

BÖLÜM

Kırk sekiz

CINDER KARANLIK VE NEMLİ KİLERDEN imparatorlara layık bir yer altı tüneline çıktıklarında rahat bir nefes aldı. Yer karolarla kaplıydı ve her yirmi adımda bir duvarlara yumuşak ışıklı ampuller takılmıştı. Thorne'un engebeli zeminde takılıp düşeceğinden korkmalarına gerek kalmamıştı.

Buna rağmen o kadar yavaş ilerliyorlardı ki, Cinder bir ara önden gitmeyi düşündü. Thorne üzerine düşeni yapmaya çalışıyordu ama Doktor Erland hem şişman, hem de yaşlıydı. Kısacık tombul bacaklarıyla yürümekten çok sürünüyordu. Cinder adamcağızı utandıracağından korkmasa onu sırtına almayı teklif edecekti.

İçinden bunu hesaba kattıklarını tekrarlayıp duruyordu. Zamanında yetişeceklerdi.

Her şey yolunda gidecekti.

Cinder iyimser düşünmek için büyük bir çaba harcıyordu.

Nihayet saraya yaklaştıklarına dair işaretler göründü. İstenmeyen eşyalarla dolu depo odalarını su ve pirinç şarabı bidonlarının durduğu mahzenler izledi. Kullanılmayan jeneratörlere rastladılar. Kocaman masalarla rahatsız görünüşlü sandalyelerin, siyah ekranların ve eski tip şalterlerin olduğu odalardan geçtiler. Hiçbiri lüks eşyalar değildi ama bir tehlike durumunda kraliyet ailesi burada geçici bir süreliğine rahatça barınabilirdi.

Her yöne doğru ilerleyen odalar birbirlerine açıldıkça Cinder tünellerin ne kadar büyük bir alana yayıldığını daha iyi anladı. Gerektiğinde bütün hükümet, ya da en azından bütün saray buraya inebilirdi.

"Neredeyse geldik," dedi uydudan ve gözlerinin önündeki haritadan yerlerini belirleyerek.

"Bir dakika. Nereye gidiyorduk biz? Gemiden ineli o kadar çok oldu ki unuttum."

"Çok komik, Thorne," dedi Cinder arkasına bakarak. Thorne bir eliyle duvara tutunarak yürüyordu. Bastonunu Doktor Erland'a vermişti. Cinder yaşlı adamın nefes nefese kaldığını fark etti. Plan yapmaktan onunla ilgilenememişti.

Doktor Erland'ın alnında biriken ter damlacıklarını görünce duraksadı. "İyi misiniz?"

"Hayal kuruyorum," dedi doktor. "Bir kuyrukluyıldızın kuyruğuna tutunuyorum. Etrafım yıldızlarla ve kum tepeleriyle çevrili. Burası neden bu kadar sıcak?"

Cinder ensesini ovuşturdu. "Pekâlâ. En iyisi biraz dinlenelim."

Doktor kafasını iki yana salladı. "Hayır. Benim küçük hilalim orada. Planımızı bozmayalım."

Thorne'un yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Bu gece dolunay yok muydu?"

"Doktor, halüsinasyon görmeye başlamadınız değil mi?"

Doktor Erland mavi gözlerini kısarak Cinder'a baktı. "Beni dert etmeyin. Devam edin."

Cinder bir an karşı çıkmayı düşündü ama doktor haklıydı. Zaman kaybetmemeleri daha iyi olurdu. "Tamam. Thorne, sen nasılsın?"

Thorne omzunu silkti. "Bomba gibi."

Cinder haritaya bakıp Cress'ten aldığı yol tarifine göre ilerledi. Bir merdivene rastladıklarında durup sarayın krokisinden nerede olduklarına baktı. "Doğru yoldayız. Thorne, dikkatli ol. Merdiven çıkacağız. Siz nasılsınız, doktor?"

"Harika. Teşekkür ederim," dedi Doktor Erland kalbini tutarak.

Cinder merdiveni çıkmaya başladı. Aşağının ışığı yerini gölgelere ve en sonunda da zifiri karanlığa bırakınca yine fenerini yaktı. Duvarda metal bir tırabzan vardı. Cinder'ın tahminine göre üç kat çıktıktan sonra bir kapıya vardılar. Dört kişinin yan yana geçebileceği kadar genişti ve kalın bir çelikten yapılmıştı. Bekledikleri üzere bulundukları tarafta ne menteşeleri, ne de bir kolu vardı. Tünelleri keşfeden birilerinin saraya kolayca girmesini göze alamazlardı tabii.

Bu kapı yalnızca içeriden açılabiliyordu.

Cinder tırabzana sıkıca tutundu ve diğer eliyle kapıyı çaldı.

Sonra bekledi. Yoksa erken mi gelmişlerdi? Ya da geç? Ya planları suya düşerse, o zaman ne yapacaklardı?

Birkaç saniye sonra bir ses duydu. Kaldırılan bir sürgüyle açılan bir kilidin şangırtısı ve bir gıcırtı.

Iko kucağında birkaç parça giysiyle karşısında bitti. "Yeni Pekin Sarayı'na hoş geldiniz," dedi sırıtarak.

Thorne bunu itiraf etmek istemese de, Cinder'dan ayrılıp yaşlı doktorla kalmaktan hiç memnun değildi. Şimdiye dek Doktor Erland'dan bir sıcaklık görememişti. İhtiyar, Thorne'un körlüğü meselesi söz konusu olduğunda hiç de oralı değildi. Üstüne üstlük şimdi bir de sayıklamaya başlamıştı. Yine de buradaydılar işte. Sarayda. Doktorun sözünü ettiği tuhaf optik tamir cihazlarını bulacakları laboratuvarlara doğru ilerliyorlardı.

Ve yalnızlardı.

Bu işi birlikte başaracaklardı.

"Bu taraftan," dedi doktor. Thorne bir elini duvarda sürükleyerek onu izledi. Bastonunu özlemiyor değildi ama tıkırtısını duyabiliyordu ve belli ki doktorun ona daha çok ihtiyacı vardı.

Thorne, doktorun sonuna kadar dayanabileceğini umdu. Yoksa hapı yutarlardı.

"Etrafta birileri var mı?" diye sordu.

"Saçmalama."

Thorne kaşlarını çattıysa da, çenesini kapalı tuttu. Planları saat gibi işliyordu. Kimse birilerinin gizli tünellerden saraya girebileceği ihtimalini hesaplamamıştı. Dolayısıyla bütün muhafızlar sarayın kapılarında ve balo salonunun etrafındaydı. Laboratuvarların bulunduğu kanat tamamen onlara kalmıştı.

En azından dikkatleri Cinder'la Cress'in üzerinden çekmeleri gerekene kadar.

Thorne duvarın değiştiğini hissetti. Ilık, kâğıdımsı yüzeyin yerini serin ve pürüzsüz bir doku aldı. Bir kapının açıldığını duydu.

"Merdiven çıkacağız," dedi doktor.

"Neden asansöre binmiyoruz?"

"Çünkü onaylı bir kimlik çipimiz yok."

Thorne tırabzana tutunup doktoru izledi. Doktor Erland birkaç kez nefeslenmek için durduğunda sabırla bekledi. Cress ne yapıyordu acaba? Zamanı geldiğinde hazır olabilecek miydi?

Thorne bunu düşünmemeye çalıştı. Nasıl olsa Wolf yanındaydı. Onu korurdu.

Doktor başka bir kapıyı daha itti. Sert ve hafifçe kaygan bir zeminde birkaç adım yürüdüler. Thorne floresan ışıkların vızıltısını duydu.

"Küçük 6D laboratuvarı," dedi doktor. "Prensesle burada tanıştım biliyor musun?"

“Evet, hatırladım. Ben de prenseslerle araştırma laboratuvarlarında tanışma konusunda fena değilimdir.” Suratını buruşturdu. Oda hastane kokuyordu. Soğuk, temiz ve ürkütücü bir yer hayal etti.

“Dört adım önünde bir masa var. Uzan.”

“Ciddi misin? Önce biraz soluklanmak istemez misin?”

“Vaktimiz yok.”

Thorne korkuyla yutkunarak eli masaya çarpana kadar yürüdü. Kenarına oturdu ve ince, steril kâğıdın üzerine uzandı. “Kalça kemiğimden bir şey almayacak mıydın? Belki de acele etmesek daha iyi olur.”

“Korkuyor musun?”

“Hem de nasıl.”

Doktor alayla homurdandı. “Senden de bunu beklerdim. Onca kibrinin arasında insanlığını hatırlaman güzel. Ama bunu bile bencilliğinden yapmana hiç şaşırmadım doğrusu.”

“Yerimde olsan sen ne hissederdin? Gözlerimin yeniden görmesi için kalçamı keseceksin.”

“Kusura bakma ama ben başka şeylerin derdindeyim. Mesela, ülkemin. Mesela prensesimin. Ve bir de kızımın.”

“Ne kızı?”

Doktor kendi kendine homurdandı ama açılıp kapanan çekmecelerin sesi yüzünden Thorne onu duyamadı. “Gözlerin Crescent’ı uydudan kurtarmaya çalışırken kör oldu, değil mi?” dedi doktor sonra. “Sırf bunun için bile sana teşekkür borçluyum galiba.” Thorne yanağını kaşıdı. “Nereden biliyorsun?”

“Sana orada ne kadar hapis kaldığını söyledi mi?”

“Cress mi? Evet, yedi yıl.”

“*Yedi mi?*”

“Evet. Ondan önce diğer kabuklarla birlikte bir yetimhanedeymiş. Şu sihirbaz onlardan kan örnekleri alıyormuş ama Cress bunu neden yaptığını bilmiyor.”

Bir çekmece sertçe kapandı.

“Doktor?”

“Kabuklardan kan örnekleri mi alıyormuş?”

“Ne tuhaf değil mi? Neyse. En azından Wolf gibi genleriyle oynamamışlar.” Thorne kafasını iki yana salladı. “Aylı bilim insanlarına zerre kadar güvenim yok. Hep bir hinlik peşindeler.” Odanın bir köşesinden

hışırtılar geldi. Thorne tekerlekli bir sandalye ya da masanın ona doğru itildiğini duydu.

“Panzehir için kabukların kanından faydalanıyor olmalılar,” dedi doktor. “Ama zaman konusunda kararsız kaldım. Cress ailesinden alındığında Dünyadaki salgın henüz patlak vermemişti. Öyle bir hastalığın varlığı bile bilinmiyordu.”

Thorne başını doktora doğru eğdi. “Şimdi ne yapacaksınız?”

“Tabii ya…” dedi doktor.

“Tabii ne?”

“Yıldızlar aşkına! Onları bu yüzden istiyorlardı. Zavallı çocuklar. Benim zavallı Crescent Moon’um...”

Thorne elini çenesine dayadı. “Neyse boş ver. Sen keşiflerine devam et. Ama başlamadan önce bana haber verirsin değil mi?”

Yine tekerlek gıcırtıları. “Onu hiç hak etmiyorsun biliyorsun değil mi?” dedi doktor ani bir öfkeyle.

“Efendim?”

“Yakında aklını başına toplar umarım. Sana nasıl baktığını gördüm.”

“Kimden bahsediyorsun?”

Bir şeyler tıkırdadı. Thorne, doktorun ameliyat aletlerini masaya koyduğunu tahmin etti. “Unut gitsin. Şimdilik bir önemi yok.”

“Bir dakika,” dedi Thorne hızla doğrularak. “Benimle açık konuş. Şu anda bir bunalım mı geçiriyorsun? Çünkü öyleyse beni kesmeni istemiyorum anlaşıldı mı?”

Doktor sıkıntıyla homurdandı. “Carswell Thorne. Az önce imparator Kaito ve diğer Dünya liderleriyle derhâl paylaşmam gereken çok mühim bir keşifte bulunmuş olabilirim. Ama önce şu maskaralığa bir son vermemiz gerek. Pekâlâ. Tahminlerime göre gereken kök hücreleri alıp bir solüsyona dönüştürmek için beş dakikam var. Hatta belki daha az. Senden hiç hoşlanmıyorum ama madem aynı taraftayız ikimiz de Cress’le Cinder’ın bugün bu saraydan sağ salim *çıktığını* görmek istiyoruz demektir.

Şimdi söyle, bana güvenecek misin, yoksa başka bir hâl çaresi mi düşünelim?”

Thorne bu sorunun cevabım doktorun ümit ettiğinden biraz daha uzun düşündü. Sonunda iç çekip tekrar masaya uzandı. “Hazır olduğunda başla ama önce.

“Biliyorum. Salgın alarmını çalıştıracağım.”

Thorne bir ekranda dolaşan parmakların sesini duydu ve iki saniye bile geçmeden sarayın koridorlarındaki bütün alarmlar çalmaya başladı.

BÖLÜM
Kırk dokuz

CRESS'İN TELAŞI GİDEREK ARTIYORDU. DÜĞÜN töreni yirmi dakika sonra başlayacaktı ve gördüğü kadarıyla muhafızlarla güvenlik elemanları hâlâ görev yerlerinden ayrılmamıştı. Üstüne üstlük o ve Wolf'un şüphe çekmeden ayakta kalmak için bütün bahaneleri tükenmişti. Şimdiye kadar, garsonların tepsilerle dolaştırdıkları minicik yengeçli kanepeleri bit kadar lokmalar hâlinde âdeta kemirmişler (Cress bir tane yemişti, Wolf altı), sırayla tuvalete gitmişlerdi. Ayrıca Cress tam üç kere şuh kahkahalar atıp Wolf'un elini tutmak zorunda kalmıştı. Bu hayatının en zorlu rolüydü çünkü Wolf'a dokunmak onu fazlasıyla huzursuz ediyordu. Tabii bir de Wolf'u espritüel bir erkek olarak hayal etme kısmı vardı ki, o da diğeri kadar güçtü.

Orkestranın aynı parçaları çalmaya başladığını fark ettiğinde, "Bir B planı yapsak mı?" diye mırıldandı.

"Çoktan yapıldı," dedi Wolf.

Cress ona hayretle baktı. "Öyle mi? Nedir?

"Yine güvenlik odasına gideceğiz ama yolda daha çok muhafızı haklamam gerekecek."

Cress dudaklarımı kemirdi. B planına bayıldığı söylenemezdi.

Ve sonra... "Şuraya bak."

Cress'in gözleri Wolf'un gösterdiği yere kaydı. İki muhafız başlarını öne eğmiş, fısıldaşıyordu. Birinin brövelerine bakılırsa, yüksek rütbeli bir askerdi. Koridorun aşağısını, laboratuvarların orayı işaret ediyordu.

Herhangi bir şeyden söz ediyor olabilirdi. Sonuçta mutfak da oradaydı. Ama Cress laboratuvardaki karışıklıktan konuştuklarını ümit etti. Bu, diğerlerinin içeri girip alarmı çaldıkları anlamına gelirdi.

Az sonra, iki muhafız apar topar balo salonundan çıktı.

"Sence becerebildiler mi?" diye sordu Cress.

"Gidip bakmadan anlayamayız."

Wolf ona kolunu uzattı. Cress kibarca gülümseyerek sözde kocasının koluna girdi ve koridora çıktılar. Muhafızlar onlara bakmadı bile. Cress

hatırında kaldığınca yolu tarif etti. Sağdaki dördüncü koridora sap, kaplumbağa havuzlu avluyu geç, ikinci sola gir. Kalbi deli gibi çarpıyordu.

Saray çalışanları tarafından iki kez durduruldular, ikisinde de yollarını kaybeden, hafiften çakırkeyif konuklar gibi davrandılar. Bir süre gizlenip Wolf etrafı kolaçan ettikten sonra yollarına devam ettiler. Belli ki, muhafızlar şimdilik onlardan şüphelenmiyordu. Saraydaki sayısız kameraya yakalanmamaları imkânsızdı, fakat o ve Wolf, Cinder'la Doktor Erland kadar tanınan tipler değildi. Bir şekilde şüphe çekseler bile Cress araştırma laboratuvarlarındaki acil bir durumun onları unutturacağını umuyordu. Gerçi balo salonundan uzaklaştıkça masum görünmeleri güçleşiyordu ya neyse.

Wolf adımlarını sıklaştırınca Cress rahat bir nefes aldı. Cinder'la Iko onları bekliyordu ve vakit giderek daralıyordu.

Sarayın iki kulesini birbirine bağlayan bir gök köprüsüne geldiler. Cam zeminden köpüklü bir dere, yemyeşil çimenler ve krizantemler görünüyordu. Köprüyü geçince kendilerini yuvarlak bir lobide buldular. Duvarların dibine efsanevi yaratıkların heykelleri yerleştirilmişti. Oturma yerleri koyu renk ahşaptandı. Büyük saksılardaki bambularla orkidelerden iç bayıltıcı bir koku yayılıyordu.

Cress burayı tanımıştı. Bir metrelik bir şans ejderi heykelinin yanına gidip başını duvara doğru çevirdi. "Sol gözünde Aylıların kamerası var," diye açıkladı asansörlere doğru koştururken.

Asansörlerin önünde beyaz bir android duruyordu. Sivri parmaklı ellerini göğsünde kavuşturmuştu. Mavi ışığını üzerlerine tuttu.

"Size yardımcı olamayacağım için özür dilerim," dedi monoton bir sesle. "Birinci dereceden bir güvenlik ihlali söz konusu. Dolayısıyla bütün asansörler geçici bir süreliğine kapatıldı. Beklemek isterseniz size birer fincan çay ikram edebilirim." Ortasındaki bölmede beyaz, porselen bir çaydanlığın fokurdadığı bir makineyi işaret etti.

"Güvenlik kurallarını çiğneme yetkin var mı?" diye sordu Cress, androide.

"Evet ama bunun için resmi bir şifre ya da.

Cress yere çömelip androidin arkasını çevirdi. Sonra Wolf'a baktı. "Kontrol panelini açmak için bir tornavidan ya da onun gibi bir şeyin var mı?"

"... sarayın güvenlik görevlilerinden birinin..."

Wolf, Cress'in üzerinden eğilip kontrol panelinin kapağını bir yumrukta kırdı.

"... parmak izi lazım. Verdiğimiz rahatsızlık için özür diler..."

Wolf cebinden doktorun verdiği ekranı çıkarıp Cress'e uzattı. Cress bağlantı kablosunu androide taktı ve otomatik teşhis taramasını durdurdu. Sonra güvenlik kurallarıyla ilgili ayarlarını kurcalamaya başladı.

"... resmi bir devlet malını kişisel çıkarlar için kullanmanın ne kadar büyük bir suç olduğunu hatırlatmak isterim. Kraliyete ait bir androide dokunmanın cezası 5000 üniv ve altı ay... Kimlik onaylandı: Kraliyet Danışmanı Konn Torin. Güvenlik ihlali tamamlandı. Talimatlarınızı bekliyorum."

"Bizi giriş katına indir," dedi Cress.

"A asansörüne binin."

Cress kabloyu çıkardı. Wolf onu ayağa kaldırıp hafifçe asansöre doğru itti.

Aşağı inerlerken, Cress'in kalbi deli gibi çarpıyordu. Kapılar açıldığında karşılarında bir muhafız ordusu bulmalarından korkuyordu. Androide yaptıklarından sonra fark edildiklerinden emindi. Thorne kafalarını karıştırmıştı belki ama sarayın asansörlerinde ikişer tane güvenlik kamerası vardı. Bakalım onlara ulaşmaları ne kadar sürecekti?

Asansör durdu. Kapıların açılması nedense biraz uzun sürdü. Cress nefesini tutarak bekledi ama karşısında muhafızlar yerine boş bir koridor buldu.

Burası çoğunlukla diplomatik toplantılar için ve pek çok hükümet görevlisinin çalışma alanı olarak kullanılıyordu. Cress ara sıra tanıdık parçalar görüyordu. Bir çalışma masasındaki isim levhası ya da bir tablo. Wolf'la halı kaplı koridorda yürürken hatıralara daldı. Tavandaki kameralardan Wolf'la kendisini görebiliyordu. Eskiden gerçek hayattan nasıl da kopuktu. Uydudan Dünya'yı izler, izler ama asla orada yaşananların bir parçası olamazdı. Bir köşeyi döndüklerinde kendini yine uyduda başka bir kamera kaydına geçerken hayal etti. Bu kez de onları arkadan gördüğünü.

Yine asansörlere rastladılar ama başlarında bir android beklemiyordu.

Cress asansör kartını okuttuğunda hiçbir şey olmadı. Yanındaki ekrandan kırmızı ışıklı bir yazı geçti o kadar: ASANSÖRLER GÜVENLİK

SEBEBİYLE BİR SÜRELİĞİNE KAPALIDIR. Cress kaşlarını çatıp düşündü. Mutlaka bir yolu olmalıydı ama ne?

Biri dirseğine yapıştığında muhafızların geldiğini sanarak bağırdı ama yanılıyordu. Wolf onu çekiştirdi.

“Merdivenlere,” dedi bir kapıyı açarak. Kapı arkalarından kapanırken Cress uzaktan ayak sesleri duydu.

Korkulu gözlerle Wolf’a döndü ama konuşmaya fırsat bulamadan kendini onun omzunda merdivenlerden inerken buldu. Wolf son birkaç basamağı es geçip yere atladığında Cress yine bağırdı ama Wolf’un eli hemen ağzına kapandı.

Birkaç kat daha indiler. Nihayet yanındaki minik levhada GÜVENLİK yazan bir kapıya rastladılar.

Wolf, Cress’i indirip kapıyı itti. Burası sarayın diğer bölümlerinden çok farklıydı. Duvarlar beyaz, zemin soluk griydi. Merdivenlerden küçük bir lobiye indiler. Solda bir asansör, önlerinde eski püskü bir masa vardı. Masanın arkasındaki odanın duvarları camdı ve içerideki üç düzine güvenlik kamerasından sarayın içi ve bahçeler görünüyordu. Ekranların dördünde güvenlik ihlali uyarısı yanıp sönüyordu.

Sonra birden bir muhafız onlara silahını doğrulttu.

“Olduğunuz yerde kalın! Eller havaya!”

Cress titreyerek adamın dediğini yapıyordu ki, Wolf onu sertçe itti. Cress bağırarak yere düştü. Eteğinin yırtılma sesini duydu ve hemen akabinde bir silah patladı. Cress çığlığı basıp kafasını korumaya çalıştı.

“Kalk!” diye bağırdı Wolf.

Cress baygın muhafızın masaya yığıldığını gördü. Wolf silahı tekmeleyip muhafızı belinden tuttuğu gibi camlı kapıya götürdü ve elini kimlik tarayıcısından geçirdi. Yeşil bir ışık yandı.

“Hadi,” dedi Cress’e.

Cress titreyerek yerden kalkıp Wolf’la birlikte güvenlik odasına girdi.

BÖLÜM
Elli

“DOĞRU GİYDİM Mİ?” DİYE SORDU CINDER.

Bluzun üç farklı kuşağı belde karmaşık bir şekilde bağlanıyordu. Cinder bir türlü işin içinden çıkamıyordu.

“Tamam, olmuş,” dedi Iko. “Kafanı oynatmasana.” Cinder’ın kulaklarına hafifçe vurdu.

Cinder ağırlığını bir ayağından diğerine geçirerek Iko’nun saçlarını sımsıkı bir topuz yapmasını bekledi. Thorne’la Doktor Erland’dan ayrılalı saatler geçmişti sanki. Hâlbuki kafasının içindeki saate göre daha on yedi dakika bile olmamıştı.

Görüş alanının kenarındaki haber akışında düğüne kaç dakika kaldığını gösteriyordu. Cinder gözlerini kapayıp mide bulantısını bastırmaya çalıştı. Hayatı boyunca hiç bu kadar gerilmemişti. Sinirlerini bozan yalnızca beklemek ve pek çok şeyin ters gidip her an hapishaneye geri dönebileceğini bilmek değildi.

Onu asıl korkutan Kai’yi yeniden görmekti. Onunla karşı karşıya gelmek. Sarayın bahçesinden beri ilk kez onun gözlerinin içine bakacaktı.

O zaman, Kai’nın yüzündeki şok ve keder Cinder’ın kalbini paramparça etmişti. Oysa daha bir saat önce balo salonunun merdivenlerinde sırılsıklam dikilirken Kai ona bakıp gülümsemişti. Evet, gülümsemişti.

İki yüz ifadesi birbirinden ancak bu kadar farklı olabilirdi ve ikisi de ona yöneltilmişti.

Cinder şimdi nasıl bir tepki beklemesi gerektiğine karar veremiyordu ve bu belirsizlik onu ürkütüyordu.

“Cinder, haberleri izliyor musun?”

Cinder tekrar muhabire odaklandı. Törenin biraz gecikeceğini söylüyordu. Her şey yolundaydı ama güvenlik ekibi birkaç ekstra önlem almayı uygun bulmuştu.

“İşte bu. Gidelim.”

Koridorun iki yanına baktılar. Etrafta kimsecikler yoktu ve en yakındaki kameraların ışıkları yanmıyordu. Cinder kendine hayret ediyordu

doğrusu.

Dünyanın en ünlü kanun kaçağı olarak suç mahalline geri dönmüştü.

Ama artık fikrini değiştiremezdi.

Haber akışını kapatıp sarayın krokisini açtı. “Bekle, yer belirlemesi yapıyorum.” Iko’yla ikisinin bulunduğu koridoru işaretleyip Cress’in onlara verdiği ve imparator Kai’nin kullandığı sahte kimlik profilinin takip numarasını girdi.

Sistem araştırmasını yaparken nefesini tutarak bekledi.

İşte oradaydı. Kuzey kulesinde yeşil bir nokta. Kai özel dairesinin oturma odasında bir aşağı, bir yukarı geziniyordu.

Cinder titredi. Aralarına koca bir galaksi girdikten sonra yine birlikteydiler işte.

“Buldum,” dedi.

Cinder’ın daha tenha olacağını tahmin ettiği koridorlardan kuzey kulesine doğru ilerlediler. Cinder’ın gözü tavandaki güvenlik kameralarındaydı ama hiçbirinin ışığının yanmadığını görünce nihayet rahat bir nefes aldı.

Cress başarmıştı. Sistemi kapamıştı.

Sonra kuzey kulesindeki asansörlerin köşesinde Cinder bir kadına çarptı.

Şaşkınlıkla sendeledi. “Ah, affedersiniz.”

Kadın, Cinder’a ters ters baktı. Kıyafetleri aynıydı. O da personeldendi.

Cinder hemen sihrini yaptı ve sayborg eli bir insan eline dönüşerek bir droidin teninin pürüzsüzlüğünü aldı. Şaşkınlığını gülümseyerek gizlemeye çalışıp kibarca başını eğdi.

Az sonra neden bu kadar şaşırdığını anladı. Sadece bu koridorda birine rastladıkları için değildi. Aynı zamanda, kadını hiç hissetmemişti.

Daha ne yaptığının bilincine bile varamadan zihniyle kadının biyoelektriğine dokundu. Cinder; Thorne, Wolf, Jacin ya da Doktor Erland’ı hissetmeye alışkındı. Bu dördünün varlığı bilinçaltındaki bir gölge gibiydi. Tamamen içgüdüseldi. Nasıl nefes alıyorsa, onları da öyle kolayca duyumsuyordu.

Ama bu kadın onun için boş bir tahtaydı. Tıpkı Cress gibi. Ve Iko.

“Ben de özür dilerim,” dedi kadın Cinder’ın selamına karşılık vererek “ama sarayın bu kanadına yalnızca kraliyet onaylı kartlarla geçilebiliyor. Sizden gitmenizi istemek zorundayım.”

“Bizim kartımız var,” dedi Iko gülümseyerek. “Majesteleri’ne tören başlamadan önce içecek bir şeyler ister mi diye sormaya geldik.” Kadına doğru bir adım attı ama kadın elini onun göğsüne dayadı.

Bakışları hâlâ Cinder’ın üzerindeydi.

“Sen Linh Cinder’sın,” dedi. “Derhâl yetkililere haber vereceğim.”

“Şey... Kusura bakma ama açıklama yapacak zamanım yok.” Cinder bir adım geri çekilip protez elini kaldırdı ve kadının bacağına bir ok fırlattı. Okun ucu kısa bir anlığına kadının pantolonunun kumaşına takıldıktan sonra yere düştü.

Cinder artık emindi.

Çenesini sıkıp yumruğunu kadının başına doğru savurdu. Ama kadın son anda eğilip ona uçan bir tekme attı.

Cinder karnının yan tarafına aldığı darbeyle duvara doğru savruldu.

Kadın ifadesiz bir yüzle bu kez Cinder’ın burnuna dirsek attı. Cinder bu saldırıdan kıl payı kurtuldu ve birden atılıp kolunu kadının boynuna doladı.

Kadın kalçalarını geriye doğru iterek Cinder’ı hazırlıksız yakaladı. Cinder yere yuvarlandığında gözlerinin önünde benekler uçuşuyordu.

“Iko... bu...”

Bir *klik* sesi duydu ve etrafındaki hareket birden durdu.

“Bir android,” diye inledi Cinder.

“Fark ettim,” dedi Iko arkasından teller fırlayan bir kumandayı havaya kaldırarak, “iyi misin?” İçten bir endişeyle Cinder’ın yanına çömeldi.

Cinder nefes nefeseydi. Yine de gülümsemeyi becerebildi. “Sen hayatımda tanıdığım en insansı androidsin.”

“Biliyorum.” Iko elini Cinder’ın sırtına dayayıp doğrulmasına yardım etti. “Bu arada saçların mahvoldu. Merak ediyorum, hiç beş dakikadan fazla derli toplu göründüğün oldu mu?”

Cinder, Iko’ya tutunarak ayağa kalktı. “Ben bir tamirciyim,” dedi otomatikman. Kadın boş gözlerini asansörlere dikmiş, yerde yatıyordu.

Cinder görüntünün netleşmesi için başını salladı ve asansörlerden birinin düğmesine bastı. Ekranında iki kez güvenlik ihlali uyarısı yanıp söndü ve sonra ışık yeşile döndü. Asansörün kapıları açıldı.

Cress kim bilir kaç kat aşağıdan ona yardım ediyordu.

Iko’yla androidi asansöre taşıdılar. Cinder’ın elleri o kadar şiddetli titriyordu ki, neredeyse yanlış katın düğmesine basacaktı. Kapılar

kapandığında kafasındaki son firketeleri de çıkarıp saçlarını dağınık bir atkuyruğu yaptı. Beş dakikalık derli topluluk yetmişti de artmıştı bile.

Dikkatini giderek yaklaşan iki ayrı noktaya verdi.

Kuleye çıkan kendisine.

Ve Kai’ye.

Bir terslik vardı. Sihirbaz Sybil Mira, Dünyalı muhafızların davranışlarından anlamıştı. Usulca fısıldaşmalarından ve silahlarının kabzalarına uzanan ellerinden. Kraliçe Levana’nın arkasında yürürken huzursuzluğu giderek artıyordu.

Kraliçe en ufak bir aksiliği affetmezdi.

Göz ucuyla Sihirbaz Aimery’e baktı. Göz göze geldiler. O da fark etmişti.

Kraliçe, Topluluk’un geleneksel düğün renklerindeki kırmızı ve altın simli gelinliğiyle grubun en önünde azametle yürüyordu. Başında kalın bir duvak vardı. Uzun eteğine ejderha kuyrukları ve bir anka kuşu işlenmişti. Kumaş her adımında dalgalanıyordu. Duruşu her zamanki gibi dimdik ve kendinden emindi. O da fark etmiş miydi? Belki de ortamdaki genel tedirginliği Dünyalıların ondan ürkmesine bağlıyordu. Ama Sybil bundan daha fazlası olduğunu biliyordu.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Ana koridora yaklaşmışlardı ki, bir muhafız yollarını kesti. Majesteleri durdu. Aimery de durdu ama Sybil, Kraliçe’nin yanındaki yerini almak için ileri atıldı. Bu sırada ağırlığını yaralı bacağına vermemeye çalışıyordu. Kraliçe’ye Linh Cinder’ı yakalayamadığını söylemek zorunda kalmıştı. Ama vurulduğunu itiraf etmeye yüzü tutmamıştı. Hem de kendi muhafızı tarafından.

Dünyalı muhafız eğildi. “Lütfen, bağışlayın, Majesteleri.”

Sybil ona yiyecek gibi baktı ve parmaklarını kıpırdattığında adam inleyerek tek dizinin üzerine düştü.

“Kraliçemle konuşurken daha saygılı olacaksın,” dedi Sybil öfkeyle.

Muhafızın bu şoku atlatması birkaç dakika sürdü. Sybil onun değil ayağa kalkmasına, başını kaldırmasına bile izin vermiyordu. Muhafız güçlükle sözlerine devam etti. “Majesteleri, güvenlik sistemimizde beklenmedik bir sorun oluştu. Sizin ve imparator Kaito’nun güvenliği için düğünü ertelememiz gerekiyor.” Nefes almak için duraksadı. “Kısa bir gecikme olacağını umuyoruz. Ama korkarım sizden dairenize

dönmenizi rica etmek zorundayım. Sorun giderildiğinde size haber vereceğiz.” Yanağından bir damla ter süzüldü. “Hizmetkârlarını sizi...”

“Nasıl bir sorun?” diye sordu kraliçe.

“Üzgünüm. Şu anda size bilgi veremem ama sorunun giderilmesi için canla başla,.. ”

“Kraliçem sana mantıklı bir soru sordu,” diye çıkıştı Sybil. “Lafı gevelemeyi bırak da cevap ver. Majesteleri Kraliçemizin tehlikede olabileceğini ima ettin. Onun güvenliğinden ben sorumluyum ve bütün detayları öğrenmeden şuradan şuraya adımımı atmayacağım. Söyle, nasıl bir sorun yaşıyorsunuz?”

Adam gözlerini kraliçenin ayaklarına dikmişti. Sybil onun bu soruyu yanıtlamaya yetkisi olduğundan şüpheliydi ama belki korkudan dili çözülürdü. Yanındaki iki muhafız da hiç kıpırdamadan duruyordu ama huzursuzlukları yüzlerinden belliydi. Sybil belki de hepsini ayaklarına kapanmaya zorlamalıydı.

“Güvenlik sistemimiz kapanmış,” dedi muhafız sonunda. “Bunu yalnızca ana kumanda odasından yapabilirsiniz.”

“Oda nerede? Sarayda mı?”

“Evet, Sihirbaz Mira.”

“Sorun dediğin şey düpedüz güvenlik ihlali.”

“Bütün ihtimalleri gözden geçiriyoruz. Önceliğimiz tabii ki konuklarımızın güvenliği. Lütfen, dairenize dönün, Majesteleri.”

Sybil güldü. “Düşmanlarımız saraya sızmış olabilir. Bütün güvenlik sisteminin kumanda edildiği bir odayı bile koruyamazken bize dairemize dönmemizi söylüyorsunuz. Orada güvende olacağımız ne malum?”

“Sybil, yeter.”

Sybil hayretle Kraliçe’ye döndü. Levana uzun parmaklarını ağırbaşlı bir tavırla önünde kenetlemişti ama Sybil duvağın altından onu süzen delici bakışları görür gibiydi.

“Ama Majesteleri?”

“Bu düğünün önemini ve iptalinin nelere yol açabileceğini herkes biliyor. Öyle değil mi, beyler?”

Muhafızlar cevap vermedi. Yerdeki adam titremeye başlamıştı. Başını öyle tuhaf bir açıyla tutuyordu ki sonradan boynu epey ağrıyacaktı.

Aimery, Majesteleri’nin diğer yanında bitti. “Kraliçem size basit bir soru sordu,” dedi yumuşak bir sesle. Ama sakinliği yaklaşan fırtınanın

habercisiydi âdeta.

Muhafız hafifçe öksürdü. “Bizim düğünü ertelemek ya da engellemek gibi bir niyetimiz yok, Majesteleri. Tek arzumuz sorunu bir an önce çözüp günün planlandığı gibi devam etmesini sağlamak.”

“O hâlde görevinizin başına dönün,” dedi Kraliçe. “Sybil, Aimery, bu adamları işlerinden alıkoymak istemem. Dairemize gidiyoruz.” Levana tam arkasını dönecekti ki, duraksadı. “Beni damadın güvenliği konusunda bilgilendirin, lütfen. Onun iyi olduğunu öğrenmeden içim rahat etmeyecek.”

“Emredersiniz, Majesteleri,” dedi muhafız. “Sorun çözülene kadar sizin ve imparator Kaito’nun dairesinin önündeki güvenlik önlemlerimizi artıracağız.”

Sybil, muhafızı serbest bırakmak için oradan biraz uzaklaşmayı bekledi. Bu adamlar düğünün gerçekleşmemesi hâlinde olabileceklerin boyutunu kestirebilir miydi acaba? Doğrusu hiç sanmıyordu.

Gerçi Sybil’ı huzursuz eden gecikme değildi. Bu gecikmeye neyin sebep olduğuydu.

Levana, Dünya ordusunun beceriksizliği dışında kaçak sayborg hakkında tek söz etmese de, Sybil bir konudan artık tamamen emindi.

Esirin sorgu sırasında neyi ima ettiği açık ve netti ve o kızıl saçlı kız kesinlikle yalan söylemiyordu. Linh Cinder aslında Prenses Selene’ydi.

Sybil baloda sayborgun sihrine tanık olmuştu. Dahası Majesteleri’nin tepkisini de görmüştü. Koca galakside kayıp yeğeninden başka hiç kimse böyle bir kargaşa yaratamazdı. Ve Prenses Selene’nin dışarıda bir yerlerde onun kuyusunu kazdığını bilmek Levana için çıldırtıcı olmalıydı.

Sayborg şimdiye dek fazlasıyla becerikli olduğunu kanıtlamıştı. Yeni Pekinden kaçmak ve hem Paris’te, hem de o küçük Afrika kasabasında orduyu atlatmak her babayiğidin harcı değildi. Linh Cinder *ondan* bile kaçabilmişti.

Sarayın güvenlik sistemindeki bu sorunun arkasında da o olabilir miydi? Kraliçenin düğününü engellemeye cüret edebilir miydi?

Buna gerçekten kalkışmışsa Sybil onu hafife almış demekti. Saraya sızıp güvenlik sistemini durdurmak... Sybil Mira hayretle başını salladı.

Düşüncelerine öylesine dalmıştı ki, tökezledi. Aimery, Sybil’ın sakar biri olmadığını bildiği için ona yan yan baktı. Ama Sybil ona karşılık vermedi.

Yok, yok, diye düşündü. Birtakım sonuçlara varmakta acele etmemeliydi.

Kolundaki cepte sakladığı minik ekranı çıkarıp Yeni Pekin Sarayı'nın kamera kayıtlarını açmaya çalıştı. Diplomatik görüşmeler sırasında saraya yerleştirmek için onca uğraştığı kameralara ve takip cihazlarına bağlı kayıtları.

BAĞLANTI KURULAMIYOR

Sybil dişlerini sıktı. Sadece sarayın güvenlik sistemiyle oynanmamıştı. Onların gözetleme sistemi de kapatılmıştı.

Kısacası bütün sistem çökmüştü.

Bu pek olası gelmiyordu ama Sybil, Crescent'ın çalışma biçimini iyi biliyordu.

Ekranı cebine koydu. "Kraliçem."

Bütün grup duraksadı.

"Sözü edilen güvenlik sorununu kendim araştırmak için izninizi istiyorum."

Muhafızlardan biri huzursuzca kıpırdandı. "Özür dilerim ama bize sizi dairenize götürmemiz emredildi."

"Sana fikrini soran yok." Sybil, adamın biyoelektriğiyle oynadığında muhafız sustu.

Levana kısa bir duraksamanın ardından başını eğdi. "Gidebilirsin."

Sybil eğildi.

"Ve Sybil, bunu yapanların derhâl öldürülmesini istiyorum anlaşıldı mı? Düğün günümde tutuklamalarla ve mahkemelerle uğraşamam."

"Emredersiniz, Majesteleri."

BÖLÜM

Elli bir

KAI KESİK BİR KAHKAHA ATTI AMA DAHA ÇOK heyecandan boğulur gibi bir hâli vardı. Bu beklenmedik gelişmelere üzülsün mü sevinsin mi bilememişti. “Sarayın güvenlik sistemi mi çöktü? Ne demek o?”

“Saray muhafızları henüz resmi bir rapor hazırlayacak vakit bulamadı, Majesteleri,” dedi Torin. “Tek bildiğimiz bütün güvenlik kameralarının, tarayıcıların, hatta silah tarayıcılarının bile çalışmadığı. En azından, muhafızlarınız şimdilik bu bilgilere ulaşamıyor.”

“Bu durum ne kadardır devam ediyor?”

“Aşağı yukarı on bir dakika oldu.”

Kai pencereye doğru yürüdü. Camdaki yansımasında bir damat gördü. Beyaz, ipek gömleğinin üzerine çaprazlamasına kırmızı bir kuşak takmıştı. Bu renk ona kanı hatırlatıyordu. Son bir saattir durmadan dolanmasına rağmen kendi görüntüsünden kaçması bu yüzdendi belki de.

“Sence Levana’nın marifeti mi?”

“Bugünkü töreni bozacak bir şey yapacağını sanmıyorum.”

Kai parmaklarını saçlarının arasına daldırdı. Saç stilistleri tam kırk dakika boyunca kafasındaki her bir telle ayrı ayrı uğraştıktan sonra Priya bu hâlini görse ne derdi acaba?

“Majesteleri, lütfen, pencereden uzaklaşın.”

Kai hayretle Torin’e döndü. “Neden?”

“Sonuçta ortada bir güvenlik sorunu var ve tehdidin kimden geldiğini ve kime karşı olduğunu henüz bilmiyoruz.”

“Birinin on dördüncü kattaki bir pencereden beni öldürebileceğini mi düşünüyorsun?”

“Neden risk alalım? Muhafız alayının komutanı birazdan burada olur. Bu tip durumlar için bir planı olduğundan eminim. Belki binayı boşaltmak zorunda kalırız Ya da tecrit uygulamasına geçilir.”

Kai pencereden çekildi. Tecrit mi? Böyle bir uygulamanın varlığından bile haberi yoktu.

“Töreni iptal mi edeceğiz?” Bunu ummaya bile cesareti yoktu.

Torin iç çekti. “Resmi olarak hayır. En azından, henüz değil. Bu ancak son çare olur. Kraliçe Levana’yla maiyetindekiler dairelerine çekildi. Gerekirse daha güvenli bir odaya yerleştirilirler. Tören şimdilik ertelendi. Güvenliğiniz sağlanana dek bekleyeceğiz.”

Kai tahta iskemlelerden birinin kenarına ilişti ama oturamayacak kadar huzursuzdu. Yine kalkıp yürümeye başladı. “Levana küplere binmiştir. Haberi ona verecek kişiyi uyarsanız iyi edersiniz.”

“Eminim, herkes hazırlıklıdır.”

Kai şaşkınlıkla kafasını salladı. Haftalardır aklı allak bullaktı. Endişesi ve çaresizliği arasına sıkışıp kalmıştı. Hiç umut yoktu. Ya da belki bir tane vardı. O da zamanın durması ve düğün gününün hiç gelmemesiydi. Tabii Prenses Selene bulunup her şey değişmezse.

Ve şimdi bunlar oluyordu.

Hiçbiri tesadüf değildi elbette. Birileri bilerek ve isteyerek güvenlik sistemini çökertmişti. Kim yapabilirdi bunu? Amaçları neydi? Sadece düğünü durdurmak mı? Sonuçta Dünya’da Kraliçe Levana’yı onun karısı olarak görmek istemeyen bir sürü insan vardı.

Yoksa daha tehlikeli, hatta belki kötü bir amaca mı hizmet ediyorlardı?

Torin’e baktı. “Komplo teorileri üretmemi sevmediğini biliyorum ama ne yapayım?”

Torin derin bir nefes alıp verdi. “Korkarım, bu kez aynı fikirdeyiz, Majesteleri.”

Kapı çalınınca ikisi de sıçradı. Normalde duvardaki hoparlör kimin geldiğini bildirirdi ama o da çöken sistemin bir parçası olmalıydı.

İşte o zaman Kai *yedek bir sistem olması gerekmez miydi* diye düşündü. Ya da belki o da çökmüştü.

Torin kapıya yaklaştı. “Kimsiniz?”

“Tashmi Priya. Majesteleri’yle konuşmak istiyorum.”

Torin sürgüyü kaldırıp kapıyı açarken Kai şakaklarını ovuşturdu. Priya ortalarında huzursuzca dikildi. Zümrüt yeşili ve gümüş rengi sarisiyle her zamanki kadar saygın görünüyordu.

“Bir haber var mı?” diye sordu Kai.

Priya’nın gözleri daldı. Kai kendini en kötüsüne hazırladı. Hoş, bundan daha kötü ne olabilirdi bilmiyordu.

Ama Priya konuşmak yerine gözlerini kapadı ve birden yere yığıldı.

Kai hayretle inleyerek yanına çöktü. Torin diğer tarafına geçip nabzına baktı.

“Nesi var?” diye sordu Kai telaşla. Sonra birden Priya’nın sırtındaki minik oku fark etti.

“Endişelenmeyin. Yalnızca bayılmış.”

Kai donup kalmıştı.

Kafasını yavaşça kaldırdı. Siyah bir pantolon, ipek bir bluz ve...

Cinder. Yüreği ağzına geldi.

Düğün personelinin üniformasını giymişti. Saçları her zamanki gibi karmakarışıktı. Eldiven takmamıştı. Heyecanlı görünüyordu.

Arkasından başka bir kız odaya girip kapıyı kapadı. Cinder’dan biraz daha uzundu. Açık kahverengi bir teni ve mavi saçları vardı ama Kai ona fazla dikkat edemedi.

Çünkü Cinder oradaydı.

Cinder.

Kai şaşkınlıktan beş karış açılan ağzıyla ayağa kalktı. Torin de kalkmıştı. Çaktırmadan Priya’nın etrafından dolaşıp aralarına girmeye çalışıyordu.

Cinder, Kai’nin gözlerinin içine baktı. Ondan bir tepki bekler gibiydi. Protez elinin işaretparmağından fırlayan tehditkâr görünüşlü, metal parçaya rağmen mahcup bir hâli vardı.

Sessizlik uzayıp gitti. Kai’nin dili tutulmuştu.

Nihayet Cinder yutkundu. “Özür dilerim ama bunu yapmaya mecburdum,” dedi yerdeki düğün organizatörünü göstererek. “Yakında ayılır. Belki biraz midesi bulanır o kadar. Ve bir de androidin. Adı, Nainsi’ydi değil mi? Onu devre dışı bıraktım. Ve yedek işlemcisini. Ama herhangi bir tamirci birkaç saniyede onu eski hâline getirebilir.” Gergin bir tavırla bileğini ovuşturdu. “Ah, bir de koridorda birkaç muhafıza rastladık. Alay komutanı da yanlarındaydı. Şimdilik baygınlar ama yakında kendilerine gelirler.” Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme uçuştu. “Bu arada, tekrar merhaba.”

“Ay, ne dokunaklı,” dedi öbür kız gözlerini devirerek.

Cinder ona ters bir bakış fırlattı. Bunun üzerine kız Kai’ye doğru bir adım atıp zarifçe eğildi. “Majesteleri. Sizi yeniden görmek ne büyük bir zevk.”

Kai hiçbir şey demedi.

Cinder da öyle.

Kai'yle Cinder'ın arasına girmeye çalışan Torin de konuşmadı.

Mavi saçlı kız Cinder'a imalı bir bakış fırlattı. "Daha uzatacak mısın?"

Cinder birden telaşlandı. "Doğru ya. Pardon."

Kai'ye bir adım yaklaştı ve tam konuşacağı sırada Kai'nin dili çözülüverdi.

"Sen aklını mı kaçırdın?"

Cinder duraksadı.

"Kraliçe Levana burada, yani sarayda, biliyorsun değil mi? Seni görürse gözünü kırpmadan öldürür!"

Cinder gözlerini kırpıştırdı. "Evet, biliyorum."

"Ondan acele ettiriyorum ya," diye mırıldandı diğer kız.

Kai kaşlarını çattı. "Sen kimsin?"

Kız birden neşelendi. "Ah, ben, Iko! Belki hatırlamazsınız ama o gün androidi getirdiğinizde tanışmıştık. Boyum şu kadardı" -elini kalçasının hizasında tuttu- "tıpkı dev bir armuda benziyordum. Tabii daha solgundum." Kirpiklerini kırpıştırarak Kai'ye şuh bir bakış fırlattı.

Kai tekrar Cinder'a döndü.

"Iko haklı," dedi Cinder. "Gitmeliyiz. Sen de bizimle geleceksin."

"Ne?"

"Hayatta olmaz," diye atıldı Torin. Cinder'a yaklaşmaya kalkıştığında ayağı havada asılı kaldı ve birden geri geri yürümeye başladı. Priya'nın üzerinden geçip dizlerinin arkası bir kanepeye çarpana kadar yürüdü ve bir minderin üzerine yığıldı.

Kai ona bakakalmıştı. Tüm bunlar tuhaf bir rüya olmalıydı.

"Özür dilerim," dedi Cinder, sayborg elini kaldırarak. "Ama son bir bayıltıcı okum kaldı. Bizi durdurmaya çalışırsanız, korkarım onu kullanmak zorunda kalacağım."

Torin ona ateş püsküren gözlerle baktı. Kai danışmanının birine böyle baktığına ilk kez tanık oluyordu.

"Kai. Kimlik çipini çıkarmamız gerek."

Kai tekrar Cinder'a döndü ve ilk kez içini bir korku sardı. Bir *klik* sesiyle aşağı baktığında Cinder'ın bir parmağından fırlayan kısa bıçağı gördü.

O bir sayborgdu. Kai buna az çok alışmıştı.

Ama aynı zamanda bir Aylıydı. Bunu uzun zamandır bilmesine rağmen Cinder'ın bir Aylı gibi küstahça davrandığını hiç görmemişti. Şu ana dek.

Cinder ona doğru bir adım attı.

Kai bir adım geriledi.

Cinder duraksadı. Bakışları kederle gölgelendi. "Kai?"

"Buraya gelmemeliydin."

Cinder dudaklarını yaladı. "Bak, bütün bunların nasıl göründüğünü tahmin edebiliyorum ama bana güvenmelisin. Onunla evlenmene izin veremem."

Kai sinirli bir kahkaha attı. Tabii ya. Neredeyse düğünü unutuyordu. Oysa daha damatlığını bile çıkarmamıştı. "Bu kararı sen veremezsin."

"Sen öyle san." Cinder bir adım daha attı. Kai geri geri yürürken küçük bir sehpaya çarptı. Cinder'ın bakışları aşağı kaydı ve gözleri hayretle irileşti.

Kai onun bakışlarını izledi.

Cinder'ın ayağı sehpada duruyordu. Bahçenin basamaklarına düşen minik ayak. Kaplamasında çukurlar oluşmuş, eklem yerlerine çerçöp girmişti. Güvenlik ekibi Levana'nın casus kameralarını ararken Kai onu çalışma odasından buraya getirmişti.

Kai'nin kulakları yanmaya başladı. Ona ait olmayan bir şeyi uluorta sergilemenin utancı bütün vücuduna dalga dalga yayıldı.

Kısa bir bocalamanın ardından ayağı işaret etti. "Sen düşürmüştün."

Cinder tek kelime etmeden onun gözlerinin içine baktı. Ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. Kai bunu ne amaçla sakladığını kendi bile bilmiyordu ki.

Diğer kız, Iko ellerini yanaklarına dayadı. "Ay, internet dizilerinden bile daha heyecanlı."

Cinder kısa bir anlığına bakışlarını yere dikip derin bir nefes aldı. Sonra ona ellerini uzattı. "Kai, lütfen. Fazla zamanımız yok. Hadi, bileğini uzat." Sesi yumuşak ve şefkatliydi. Kai şimdi her zamankinden de kararsızdı çünkü Aylıların istediklerinde ne kadar aldatıcı olabildiklerini biliyordu.

Başını iki yana sallayarak bileğini kalçasına bastırdı. "Burada ne aradığını bilmiyorum. Niyetinin iyi olduğuna inanmak istiyorum ama senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bana her konuda yalan söyledin."

"Ben sana hiç yalan söylemedim," dedi Cinder sehpadaki ayağa kaçamak bir bakış fırlatarak. "Bütün gerçekleri söylemedim o kadar. Ama

sebeplerimi biliyorsun. Beni suçlayabilir misin?"

Kai kaşlarını çattı. "Tabii ki. Bana gerçeği anlatmak için bir sürü fırsatın oldu."

Bu sözler Cinder'ı şaşırtmış gibiydi. Yumruklarını kalçalarına dayadı. "Tamam. Ya şöyle deseydim? *Elbette, Majesteleri, sizinle baloya gitmeyi çok isterim ama ufak bir ayrıntı var. Ben bir sayborgum.* O zaman ne olacaktı?"

Kai başını çevirdi.

"Ben sana ne olacağını söyleyeyim. Benimle bir daha hiç konuşmayacaktın. Kendini aşağılanmış hissedecektin."

"Yani bunu benden sonsuza dek saklayacaktın?"

"Sonsuza dek mi?" Cinder elini pencereye doğru salladı. "Sen bu ülkenin imparatorusun. Sonsuza dek diye bir şey yoktu zaten."

Kai bu sözlerin canını ne kadar acıttığını irkilerek fark etti. Cinder doğru söylüyordu. Aralarında ne olabilirdi ki?

Bir imparator ve bir sayborg. Aksini akıllarından bile geçiremezlerdi.

"Ya bir Aylı olman?" dedi. "Onu ne zaman söyleyecektin?"

Cinder sıkıntıyla iç çekti. "Bak, bunlar için vaktimiz yok, tamam mı?"

"Beni kaç kere kontrol ettiğini bilmek istiyorum. Kaç kere beynimi yıkadın?"

Cinder'ın ağzı hayretle açıldı. Sonra ateş püsküren gözlerle ona baktı. "Neden? Aşağılık bir sayborga karşı gerçek hisler besleyemeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Ben sadece neyin gerçek, neyin sahte olduğuna karar vermeye çalışıyorum. Kimsin sen, Cinder? Bir gün pazarda ekran tamir ediyorsun, ertesi gün yüksek güvenlikli bir hapishaneden kaçıyorsun. Ve şimdi de, sarayımın güvenlik sistemini çökerttin ve bana bıçak çekip danışmanımı bayıltmakla tehdit ediyorsun. Yerimde olsan sen ne düşünürdün? Daha hangi tarafta olduğunu bile bilmiyorum!"

Cinder yumruklarını sıktı ama birden gözleri Kai'nin arkasındaki bir şeye takıldı. Doğu Ulusları Topluluğuna bakan kocaman pencereye. Gözlerinde soğuk ve hesapçı bir ifade belirdi.

Ona doğru bir adım daha attı. Kai irkildi.

"Ben kendi tarafımdayım," dedi Cinder. "Ve ülkenin, hatta bütün gezegenin iyiliğini istiyorsan sen de benim tarafımda olursun." Elini uzattı. "Bileğin."

Kai parmaklarını büktü. “Benim bütün sorumluluklarım burada. Korumam gereken bir ülkem ve halkım var. Buradan kaçmayacağım. Hele seninle asla.” Çenesini havaya dikti. Gerçi

Cinder’ın bakışları karşısında kendini bir tuz tanesi kadar önemsiz hissediyordu.

“Öyle mi?” dedi Cinder. “Demek Levana’yla şansını denemek istiyorsun?”

“En azından o beni yönlendirmeye kalkışmıyor.”

“Şimdiye kadar anlamadıysan bir daha söylüyorum. Ben seni hiç yönlendirmedim. Ve buna asla mecbur kalmam umarım. Ama sorumlulukları olan bir tek sen değilsin. Onun için, özür dilerim ama benimle geliyorsun, Majesteleri. Bana güvenip güvenmeyeceğine daha geniş bir zamanda karar verirsin.”

Cinder elini kaldırıp onu vurdu.

BÖLÜM
Elli iki

OK GÖĞSÜNE SAPLANDIKTAN BİRKAÇ SANİYE sonra Kai'nin gözleri kapandı ve Cinder'a doğru yığıldı. Danışman bağırarak ayağa fırladı ama Iko onu durdurdu. Torin tekrar kanepeye düşerken Cinder baygın Kai'yi usulca yere yatırdı.

Cinder bir an felce uğradı sanki. Az önce yaptıklarına ve söylediklerine inanamıyordu.

"Cinder? İyi misin?" dedi Iko.

"Evet," diye mırıldandı ama Kai'yi sehpaya yaslayıp oku çıkarırken titriyordu. "Uyandığında benden nefret edecek ama iyiyim." Gözleri yine iki yanını ağır, ipek perdelerin süslediği manzaralı pencereye kaydı. Yansıması camdan onu izliyordu. Cinder da oradaki metal elli, dağınık saçlı, hizmetkâr üniformalı kıza baktı.

Derin bir nefes alıp Kai'nin elini tuttu.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Iko.

Cinder bir an duraksayarak danışmana baktı. Adamın yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

"Onu güvenli bir yere götüreceğiz," dedi Cinder. "Levana'nın onu bulamayacağı bir yere."

"Bu yaptığınızın bir sonucu olmayacak mı sanıyorsun?" dedi Torin. "Bu gezegendeki herkes acı çekecek. Bir savaşın ortasında olduğumuzu anlamıyor musun?"

"Ortasında değiliz. Henüz başındayız." Cinder gözlerini Torin'e dikti. "Ve ben buna bir son vereceğim."

"Savaşı yalnızca Cinder bitirebilir," dedi Iko. "Bir planımız var. Majesteleri bizim yanımızda güvende olacak."

Iko'nun güveni Cinder'ı utandırmıştı. Bütün dikkatini Kai'nin bileğine verdi. Son haftalarda o kadar çok kimlik çipi çıkarmıştı ki, artık buna alışmıştı. Gerçi her seferinde Peony'nin gevşek elini ve mavi parmak uçlarını hatırlıyordu.

Kai'nin teninde şişman bir kan damlası belirdi. Cinder bunun beyaz gömleğini lekelemeden parmaklarına süzülebilmesi için hemen kolunu

eğdi.

"İmparator sizin kayıp Prenses Selene'yi bulduğunuza inanıyor." Cinder bir an duraksadı. Iko'ya imalı bir bakış fırlatıp danışmana döndü. "Efendim?"

"Doğru mu bu? Prensesi buldunuz mu?"

Cinder güçlükle yutkunup Kai'nin etine gömülü minik çipi çıkardı.

"Evet," dedi bacağındaki bölmeden temiz bir sargı çıkarırken. "Prenses bizimle."

"Öyleyse siz de onun bir şeyleri değiştirebileceğine inanıyorsunuz?"

Cinder dişlerini sıkıp sargının ucunu kesti. "Elbette. Ay halkı onun etrafında kenetlenecek. Prenses tahtını geri alacak." Cinder tekrar danışmana baktı. "Ama bu düğün gerçekleşirse bütün emeklerimiz boşa gidecek. Ay'da çıkan hiçbir isyan Levana'nın bir imparatoriçe olduğu gerçeğini değiştiremez. Ona bu gücü verirseniz, bir daha kimse karşısında duramaz. Asıl siz bunun sonuçlarını düşündünüz mü?" Cinder derin bir iç çekti ve paçasını indirip ayağa kalktı. "Bana güvenmek için hiçbir sebebiniz olmadığının farkındayım ama yine de sizden bunu isteyeceğim. Söz veriyorum, Kai bizim yanımızda güvende olacak."

Odaya derin bir sessizlik çöktü. Torin hâlâ ona nefretle bakıyordu.

Cinder kafasını salladı. "Anlaşıldı. Iko?"

Iko eğilip Kai'nin bir kolunu omzuna attı. Cinder da aynısını yaptı.

İki kız onu kapıya doğru sürükledi.

"Bir çipi daha var."

Duraksadılar.

Kanepedeki danışman dilini tutamadığı için kendine kızmış gibi homurdandı.

"Ne dediniz?"

"Sağ kulağının arkasında bir takip cihazı daha var. Biri onu kaçırmaya kalkışırsa diye."

Cinder, Kai'yi Iko'ya yaslayıp saçlarını kulağının arkasından çekti ve omurgasıyla kafasının arasındaki girintiyi yokladı. Eline küçük ve sert bir cisim geldi.

Danışmana bakıp başını eğdi. "Teşekkürler," dedi tekrar bıçağı çıkararak.

Torin öfkeyle homurdandı. "Ona bir şey olursa seni kendi ellerimle öldürürüm, Linh-mei."

Cress'in sırtından aşağı bir ter damlası süzüldü ama elleri onu silemeyecek kadar meşguldü. Parmaklarını ekranlarda gezdirerek listelerce şifreyi aşağı kaydırıyor ve yaptıklarının üzerinden en az üç kez geçiyordu.

Kameralar, tarayıcılar, kimlik şifreli bütün yazılımlar ve alarmlar da dâhil olmak üzere kapalı devre sisteminin tamamını çökertmişti.

Yedek sistem de artık çalışmıyordu ve Cress üçüncü bir sistemin varlığına dair hiçbir iz bulamamıştı.

Aylıların yerleştirdiği bütün casus aygıtlarla bağlantı kesilmişti.

Cress ayrıca kuzey kulesiyle kumanda merkezi ve laboratuvarlar arasındaki bütün kilitleri devre dışı bırakmıştı. Çatıdaki dekoratif *kilin* heykellerine yerleştirilen radar cihazlarını bozmak diğerlerinden daha zor olmuştu. Böylece Rampion'ın gelişini haber veremeyeceklerdi.

Kuzey kulesinin on dördüncü katındaki asansör dışında hiçbiri çalışmıyordu. Cinder'la Iko kaçtıktan sonra Cress onu da devre dışı bırakacaktı.

Gelmeleri neden bu kadar uzun sürmüştü?

Cress parmaklarım ana ekrandan çekip yukarı baktı. Etrafını saran düzinelerce ekranda, siyah bir fonda gri bir yazıyla SİSTEM HATASI yazısı yanıp sönüyordu.

"İşte bu kadar," diye mırıldandı arkasına yaslanarak.

Sesini duyacak kimse yoktu. Cam duvar onu Wolf'tan ayırıyordu. D katının geri kalanı da ses, kurşun ve daha kim bilir neleri geçirmiyordu. Cress masadan kalktı.

Wolf küçük lobide, merdivenlere açılan kapının yanındaki duvara yaslanmıştı. Bir ara smokin ceketiyle, papyonunu çıkarıp yakasını açmış ve kollarını sıvamıştı. Saçları dağılmış, uçları tuhaf açılarla kıvrılmıştı. Her zamanki gibi canı sıkkındı.

Ayaklarının dibinde en az otuz tane saray muhafızı yatıyordu.

Merdiven boşluğunun kapısı açılıp silahlı bir muhafız içeri daldığında Wolf'la Cress göz göze geldi.

Cress çığlığı bastı ama Wolf adamın kolunu arkasına bükmüştü bile. Şimdi silahın hedefinde muhafızın ensesi vardı.

Adam iki büklüm oldu ve Wolf onu bıraktığında arkadaşlarının üzerine yığıldı.

Wolf, Cress'e *neden bu kadar uzun sürdük* dercesine baktı.

“Haklı,” diye mırıldandı Cress. Asansör kayıtlarını bir kez daha kontrol etti. Tek bir asansör çalışıyordu. Kuzey kulesindeki. Ve o da aşağı iniyordu.

Cress’in dudaklarında bir gülümseme uçuştu ama sonra yine telaşla kaşlarını çattı. Kontrol panelinin üzerine eğilerek ekranını ana ekrana bağladı ve zaman ölçeri çalıştırdı.

Doktor Erland cihazın ekranından aşağı kayan bilgileri okudu. Thorne’un kök hücrelerinin durumunu, otomatik işlemin her adımını ve cihazın bir bölmesine takılan, minik, plastik şişenin içindeki kimyasal reaksiyonu oradan takip ediyordu. İşlem uzun sürmüştü ama aceleleri yoktu. Henüz. Thorne, Doktor Erland’ın arkasındaki laboratuvar masasında oturuyordu. Bacaklarını masanın iki yanından aşağı sarkıtmıştı.

Bilgi akışının altında bir yazı yandı.

SOLÜSYON TAMAMLANDI. GEREKLİ VERİLER AŞAĞIDA BELİRTİLMİŞTİR.

Doktor Erland çabucak verileri kontrol etti.

Sonra plastik *şişeyi* alıp tezgâhtaki damlalığa uzandı.

“Tamamdır.”

Thorne gözlerindeki bandanayı boynuna indirdi. “Bu kadar çabuk mu?”

“Gerisini bağışıklık sistemin halledecek. Damlayı bir hafta boyunca günde dört kere uygulayacağız. Altı ya da yedi gün sonra görmeye başlarsın ama hemen eskisi gibi olmayı bekleme. Vücudun bir nevi yeni bir optik sinir oluşturacak ki, bu da bir gecede olmaz. Şimdi uzan ve damlayı damlat bakalım.”

Thorne kaşlarını çattı. “Yok artık. Bunca zahmete kazara gözüme bir damlalık saplayayım diye mi katlandım?”

Doktor iç çekti. “İyi. Başım arkaya yaslayıp gözlerini kocaman aç. Her birine üçer damla damlatacağım.”

Doktor Erland şeffaf sıvıyla dolu damlalığı Thorne’un gözüne yaklaştırdı.

Ama sonra bileğinin iç tarafındaki morluk dikkatini çekti. Hayretle elini çevirdi.

Morluk koyu kırmızı bir beneğin etrafında oluşmuştu. Kâğıt gibi incecik derisinin altında biriken bir kan damlasını andırıyordu.

Doktor Erland birden dehşete kapıldı.

Titreyerek şişeyle damlalığı tezgâha bıraktı.

Thorne başını kaldırdı. “Ne oldu?”

“Hiç,” diye mırıldandı Doktor Erland. Bir çekmeceden bir yüz maskesi çıkarıp taktı. “Bir şeye bakmam gerek.”

Şişeyle damlalığı steril solüsyonla silip bir beze sardı. Şimdiden kendini hâlsiz hissediyordu ama kesin *psikolojikti.*

Dönüşüme uğrayan hastalıkta bile kurbanlar ilk belirtilerin görülmesinden sonra yirmi dört saatle kırk sekiz saat arası hayatta kalabiliyordu.

Ama o yaşlı bir adamdı. Bütün gün kendini aşırı yormuştu. Sığınaktan buraya kadar yürümüş ve sarayda koşuşturmuştu. Bağışıklık sistemi vaktinden evvel çökmüş olabilirdi.

Thorne ıslık çalmaya başlamıştı.

“Senden kan örneği almam gerek.”

“Eyvah,” diye homurdandı Thorne. “Bir terslik mi var?

“Hayır. Sadece önlem. Kolunu uzat.”

Thorne somurtarak kolunu sıvadı. Doktor Erland kan alıp teşhis modülünde salgın taşıyıcı patojenler aradığı bu testi yüzlerce kez yapmıştı. Yine de, maskenin içinde yüzü kendi nefesiyle ısınırken elleri titriyordu.

Thorne. Diğerleri. Cinder.

Ve Crescent Moon...

Ellerinin titremesini durdurmak için tezgâhın kenarlarına tutundu. Ona gerçeği neden söylememişti ki? Daha sonra bolca zamanları olacağını düşünmüştü belki de. *Hele Selene bir tahta çıksın,* demişti kendi kendine. İşte o zaman bütün hayatını kızına adayacaktı. Crescent onu affedene dek pes etmeyecekti.

Gözleri yine o morluğa takıldı. Şimdilik yalnızca bir taneydi. Yayılmıyordu. En azından kolları temizdi. Ama Doktor Erland bu morluklardan o kadar çok *hastanın* bileklerinde *görmüştü* ki, analitik beyni hemen bir karar vermişti.

Ölecekti.

Modül bipleyince sıçradı.

SONUÇ: NEGATİF

Doktor Erland gözlerini kapayarak rahat bir nefes aldı.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu Thorne.

Doktor Erland hafifçe öksürdü. “Solüsyonu birkaç saat dinlendirmeye karar verdim,” dedi. “Gemiye döndüğümüzde damlatırız.” Bir kalem alıp

ekrana bir mesaj yazmaya başladı. “Her ihtimale karşı talimatları not ediyorum.”

“Anlamadım. Neden?”

“Çünkü ben sizinle dönmeyeceğim.”

Bir an bilgisayar kaleminin tıkırtısı dışında çıt çıkmadı. “Nasıl yani?”

“Çok yaşlıyım. Sizi yavaşlatmaktan başka bir işe yaramıyorum. Diğerleri geldiğinde bensiz gitmeni istiyorum.”

“Saçmalama. Bir plan yaptık ve ona sadık kalacağız.”

“Hayır. Ben gelmiyorum.”

“İyi. Burada kal. Levana’nın eline düş ve türlü işkenceyle ağzından laf alsın. Aman ne akıllıca!”

“Bana işkence edecek vakti olmayacak. Zaten ölüyorum.”

Bu sözler Doktor Erland’ın yüreğini sızlattı. Birden gözlüğünün camları buğulandı. Zamanı yoktu. Bunca yıl boyunca hiç olmamıştı ki.

Thorne şaşkındı. “Nasıl? Neden?”

Doktor Erland talimatları yazmayı bitirip bilgisayar kalemini kulağının arkasına sıkıştırdı. Sonra kapıya doğru yürüdü ve küçük pencereden koridora baktı.

Dışarıda düzinelerce muhafız vardı.

“Aslında her şey plana uygun ilerliyor,” diye mırıldandı.

O anda omzunda bir el hissederek sıçradı. “Dokunma bana!”

“Neden? Neler oluyor söylesene,” dedi Thorne sabırsızca.

Doktor Erland odanın diğer tarafına kaçtı. “Burada bir karantina odası var. Kendimi oraya kapatacağım. Merak etme, kimse beni sorgulamaya cesaret edemez.” Gözlüğünü çıkarıp camlarını gömleğinin koluna sildi. “Hastayım. Salgına yakalandım.”

Thorne kızgın bir şeye değmiş gibi geriye doğru sıçradı. Sırtını duvara yaslayarak doktora dokunduğu eli çılgınca pantolonuna sürttü.

Bir yandan da küfrediyordu.

“Merak etme. Senin test negatif çıktı. Son iki dakikada hastalığa yakalanman az bir ihtimal.” Gözlüğünü taktı. “Kök hücre solüsyonun solunda, tezgâhın üzerinde bir kumaşa sarılı. Yanında bir ekran var. Onları Cress’e ver. Sana yardım eder.” Duvardaki şifre kutusuna uzanırken eli titriyordu. Neyse. En azından şifreyi değiştirmemişlerdi.

Kapıyı açtığında karantina odasının ışıkları yandı.

Odanın cam duvarından dışarısı görünmüyordu ama laboratuvardakiler karantinadaki hastayı gözlemleyebiliyordu.

Doktor Erland camın bu tarafına hiç geçmemişti.

“Carswell Thorne?”

Thorne hâlâ duvar dibindeydi ama yüzündeki korku yerini kedere bırakmıştı.

“Efendim?”

“Çölde onu koruduğun için teşekkürler.” Doktor Erland kaşlarını çattı. “Yine de onu hak etmiyorsun.”

Thorne cevap veremeden Doktor Erland karantina odasına girip kapıyı kapadı. Son durağı havasız ve bunaltıcıydı. Neyse ki orada fazla kalmayacaktı.

BÖLÜM
Elli üç

CRESS, WOLF’UN SARAYIN PLANINI ONDAN DAHA iyi hatırlamasına seviniyordu. Zira o bunca merdivenin ve koridorun arasında kesin kaybolurdu. Öte yandan Wolf bir an bile tereddüt etmiyordu.

Başka bir köşeyi döndüklerinde Wolf, “Mükemmel zamanlama,” diye mırıldandı. Cress’i Iko, Cinder ve aralarındaki baygın adamla çarpışmadan dirseğinden tutup kenara çekti.

“Merhaba, yabancılar,” dedi Iko.

Wolf başıyla imparatoru işaret etti. “Amma parfüm sürmüş. Yardım lazım mı?”

Wolf’un eğilip Kai’yi omzuna almasına hiçbiri ses çıkarmadı.

Cress bu kadar heyecanlı ve yorgun olmasaydı, Wolf’un gücünden daha çok etkilenirdi şüphesiz.

“Laboratuvarlar bu tarafta,” dedi Cinder grubun önüne geçerek. Cress eteğini toplayıp peşine takıldı. “Bir sorun var mı?” diye sordu Cinder.

“Şimdilik, hayır. Sizde?”

Cinder kafasını iki yana salladı. Gök köprüsünden diğer kanada geçtiler. “Yok. Sadece şunlar...”

Bir saray muhafızı silahını onlara doğrultarak yollarını kesti. “Durun, yoksa...”

Adamın cümlesi boğazına tıkanıp kaldı. Bakışları donuklaştı ve silahı yere düştü.

Cress hayretle inlediyse de, Cinder hiç aldırmadan adamın yanından geçip koşmaya devam etti.

“Vay canına,” dedi Cress soluk soluğa. “Bayağı tecrübelisin.”

Başka bir köşeyi döndüler. “Wolf’ta zorlanıyorum,” dedi Cinder. “Ama Dünyalılar çok kolay. Levana imparatoriçe olursa hiç şansları yok.”

Nihayet asansörlere ulaştılar. Cress şifreyi girdi.

Sonra Cinder’a gülümsedi. “Neyse ki, öyle bir şey olmayacak.”

Asansöre doluştuklarında rahat bir nefes aldılar. Cress’in sinirleri yay gibi gerilmişti. Pahalı elbisesinin arkası terden sırılsıklamdı. Dolayısıyla bu bir anlık duraksama hoşuna gitmişti. En azından kendini olacaklara

hazırlayabilirdi. Wolf'un omzundaki adama meraklı bir bakış fırlatmadan edemedi. İmparatora.

Cress yıllarca onunla tanışmayı hayal etmişti. Onu ve babasını gizlice izleyip dinlediği tüm o zamanlarda. Ama onu kanlı canlı ilk görüşünün bu şartlar altında olacağı aklının ucundan geçmezdi.

Asansör yavaşladığında Wolf gözle görülür bir şekilde gerildi. "Dışarıda bir sürü muhafız olacak."

"Bunu biliyorduk zaten," dedi Cinder. "Thorne'la doktor hazırdır umarım."

Cress grubun en arkasındaydı. Dışarıda onları bekleyenlerle ilk Wolf ve Cinder'ın karşılaşacağına seviniyordu doğrusu.

Iko ona doğru eğildi. "Elbise acayip yakışmış," dedi. "Cinder, sence de harika görünmüyor mu?"

Asansör durduğunda Cinder sıkıntıyla iç çekti. "Hele buradan bir çıkalım sana duruma uygun konuşma dersi vereceğim, Iko."

Asansörün kapıları açıldı ve kırmızı ve altın rengi üniformalı saray muhafızları karşılarında bitti.

"Aralarında bir tane bile android yok," diye mırıldandı Cinder. "Kai'yle sarayın güvenliği konusunda uzun bir konuşma yapmam gerekecek." Kendinden emin adımlarla asansörden indi. "Siz," dedi. Cress'in görebildiği kadarıyla belirli birine hitap etmemişti. "Bundan sonra özel muhafızlarımsınız. Bir bariyer oluşturun."

Muhafızlardan sekizi öne çıkıp yan yana dizildi. Diğerleri hayretle birbirlerine baktı.

Cinder elini uzattığında bir muhafız silahını ona verdi.

Cinder soğuk bir ifadeyle bunu Kai'nin kafasına dayadı. "Yolumuza çıkan olursa imparatorunuz ölür. Şimdi açılın bakalım."

Cinder'ın kontrolündeki sekiz muhafız etraflarında canlı bir kalkan oluşturdu. Cress diğerleriyle birlikte laboratuvarlara doğru ilerledi. Cinder karşılarına çıkan altıncı kapıyı önceden belirledikleri şifreli ritimle çaldı.

Az sonra kapı açıldı. Thorne'un suratı kıpkırmızıydı. Bir elinde bastonu, diğerinde bir bez vardı ve gözleri hâlâ bağlıydı.

"Doktor gelmiyor," dedi.

Cinder bir an duraksadı. "Ne demek gelmiyor?"

Thorne odanın arka tarafını gösterdi. Cinder'ın kuklalarını kapıda bırakarak içeri doluştular. Duvardaki bir pencereden bir karantina odası

görünüyordu. Doktor orada bir muayene masasına oturmuş, şapkasıyla oynuyordu.

Cinder inleyerek pencereye doğru atıldı ve camı yumrukladı.

Doktor kafasını kaldırdı. Kır saçları darmadağındı.

Cinder masadaki mikrofonu alarak düğmesine bastı. “Ne yapıyorsunuz? Çıkın oradan!”

Doktor hüzünle gülümsedi.

“Cinder,” dedi Thorne. Cress onu ilk kez bu kadar ciddi görüyordu. “Doktor hasta.”

Cinder dehşetle pencereden çekilirken Cress’in kalbi deli gibi çarpmaya başladı.

Doktor zavallıca bir çabayla saçlarını düzeltmeye çalıştı. “Herkes iyi mi?” Sesi duvardaki bir hoparlörden geliyordu.

“E-evet,” dedi Cinder. “Bir tek siz.

Cress kafasında bir el hissetti. Şaşkınlıkla başını çevirdiğinde Thorne ona sıkıca sarıldı. “Sen misin diye emin olmak istedim,” dedi.

Cress gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Ayrı geçirdikleri saatler günler gibi gelmişti. Geride bıraktıkları o da olabilirdi. Bunu fark ettiğinde Thorne’a biraz daha sokuldu.

“Özür dilerim,” dedi Doktor Erland. Bir süredir bu sözleri kafasında tasarlıyor gibi bir hâli vardı. Şimdi eskisinden bile daha kırılgan görünüyordu. Yüzündeki çizgiler daha bir derinleşmişti sanki. “Bayan Linh. Bay Wolf.” İç çekti. “Crescent.”

Cress’in gözleri faltaşı gibi açıldı. Sybil’dan başka kimse ona Crescent demezdi. Nereden biliyordu?

Ama Crescent, Ay’da yaygın bir isimdi. Belki de tahmin etmişti.

“Öyle ya da böyle hepinize zararım dokundu. Hayatlarınızdaki trajedilerin bir parçası olduğum için sizden özür diliyorum.”

Cress ani bir vicdan azabıyla sarsıldı. Doktorun çenesinde onun vurduğu yer hâlâ çürüktü.

“Bazı önemli keşiflerde bulundum,” dedi doktor. “Ne kadar vaktiniz kaldı?”

Cinder mikrofonun sapını sıktı. “Jacin yaklaşık altı dakika sonra burada olacak.”

“Güzel. Bu kadarı kafi. Majesteleri sizinle mi?”

“Evet. Baygın,” dedi Cinder.

Doktor kaşlarını kaldırdı. “Anlıyorum. Ona bir mesaj iletmenizi istiyorum.” Cinder tam ağzını açacaktı ki doktor şapkasını takıp derin bir iç çekti. “Bu hastalık doğal sebeplerle oluşmadı. Salgın biyolojik bir silah olarak üretildi.”

“Ne?” Cinder mikrofonu yerine takıp ellerini masaya dayadı. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Ay hanedanı en az on altı yıldır, hatta belki daha fazladır kabukların kanında bulunan antikorlarla panzehir üretiyor. Ama on altı yıl önce bu hastalık yoktu. Tabii o da bir Ay laboratuvarında üretilmediyse. Bana kalırsa, Aylılar bunu Dünya’nın onlara muhtaç olması için yaptı.” Cebinde bir şey arar gibi göğsünü yokladı ama sonra elini indirdi. “Doğru ya. Bütün bilgiler ekranımda. Onu Bay Thorne’a verdim. Daha sonra Majesteleri’ne gösterirsiniz. Dünya savaşın yakın zamandaki saldırılarla başlamadığını bilmeli. On yılı aşkın bir süredir burnumuzun dibinde bir savaş yaşanıyor ve korkarım Dünya kaybetmek üzere.”

Bu sözleri kasvetli bir sessizlik izledi.

Cinder mikrofona doğru eğildi. “Hayır, kaybetmeyeceğiz.”

“Sana inanıyorum, Bayan Linh,” dedi doktor titrek bir sesle. “Cress, biraz yaklaşır mısın, lütfen?”

Cress kaskatı kesilerek Thorne’a biraz daha sokuldu. Thorne onu usulca cama doğru itti.

Cress, doktorun onları göremediğini ancak mikrofonun önünde durduğunda fark etti. Adamcağız onlarla kendi yansımasına bakarak konuşuyordu.

Cinder, Cress’e şaşkın bir bakış fırlatarak “Geldi,” dedi.

Doktor acınası bir ifadeyle gülümsedi.

“Crescent. Benim Crescent Moon’um.”

“Adımı nereden biliyorsun?” diye sordu Cress kendini bile şaşırtacak kadar sert bir sesle.

Doktorun dudakları titremeye başladı. “Çünkü o adı sana ben koydum.”

Cress de titremeye başlamıştı. Ellerini elbisesinin kıvrımları arasına gizlemeye çalıştı.

“Aslında ben seni kaybettiğim gün öldüm. Seni düşünmeden bir günüm bile geçmedi.” Yaşlı doktorun bakışları camın kenarında gezindi. “Hep baba olmak isterdim. Daha çok gençken bile. Ama okuldan sonra beni kraliyetin bilim ekibine seçtiler. Kendimle müthiş gurur duydum. Kariyerim her

şeyden önemliydi. Bir aile kuracak zamanım yoktu. Evlendiğimde kırkıma gelmiştim. Karım bizim ekiptendi. Yıllardır tanışıyorduk. Aslında o beni seçti. Benim aklımda evlilik filan yoktu. Seneler geçti. Aramızda fazla yaş farkı olmadığı için bebek hayallerimize çoktan veda etmiştik. Ama sonra bir gün karım hamile kaldı."

Cress'in omurgasından aşağı buz gibi bir ürperti yayıldı. Tıpkı eski ve dokunaklı bir hikâye dinlemek gibiydi. Sonunu tahmin ediyordu tabii ama bunu inkâr edişi doktorun anlattıklarıyla arasına mesafe koyuyordu.

"Her çift gibi heyecanla bebeğimizi bekliyorduk. Bütün hazırlıklar tamamdı. Bir bebek odası yapmıştık. Karım bazen geceleri o odaya girer ve eski bir ninniyi mırıldanırdı. Sana Crescent Moon adını vermeye karar vermiştik." Son kelimede sesi çatallandı. Omuzları biraz daha çöktü.

Cress yutkundu. Cam, karantina odası ve hasta doktor bir girdaba dönüştü.

"Sonra sen doğdun ve bir kabuktun." Kelimeleri yuvarlamaya başlamıştı. "Sybil geldiğinde seni almaması için yalvardım ama dinlemedi. Senin öldüğünü sanıyordum. Meğer... Bilseydim, ah bir bilseydim... Seni bırakır mıydım? Bir yolunu bulup seni mutlaka kurtarırdım. Özür dilerim. Her şey için özür dilerim." Elleriyle yüzünü kapayıp hıçkırıklara boğuldu.

Cress dudaklarını birbirine bastırmış, kafasını sallıyordu. Tüm bunları inkâr etmek istiyordu ama nasıl yapacaktı? Doktor Erland adını bilirken ve gözlerini babasından almışken geçmişini nasıl görmezden gelecekti?

Tek bir damla gözyaşı yanağına doğru süzüldü.

Babası sağdı. Ve ölüyordu.

Burada, elini uzatsa dokunacağı kadar yakınındaydı. Ama onu ölüme terk edecekler ve Cress tek ailesini bir daha hiç görmeyecekti.

Bileğine değen soğuk metalle irkildi.

"Özür dilerim," dedi Cinder elini çekerek. "Ama gitmeliyiz. Doktor Erland.

"Biliyorum." Doktor telaşla yüzünü ovuşturdu. Kafasını kaldırdığında yanakları kıpkırmızı, bakışları donuktu. Yaralı bir kuş kadar narin görünüyordu. "Keşke her şey böyle olmasaydı, kızım. Lütfen, dikkatli ol. Seni çok seviyorum."

Cress kendini tutamayıp hıçkırdı ve gözyaşları ipek eteğine damladı. Ağzını açtı ama hiçbir şey diyemedi. *Ben de seni seviyorum.* Hayallerinde bunları ne de kolay söylerdi. Gerçek hayat bambaşkaydı.

Cress ona inanıyordu ama onu hiç tanımıyordu. Onu sevip sevmediğini bilmiyordu.

"Cress," dedi Cinder. "Üzgünüm ama gitmeliyiz."

Cress dalgın bir yüzle başını salladı.

"Ho-hoşça kal," diye kekeledi camın önünden çekilirken.

Doktor Erland hıçkırıklara boğuldu. Bir daha onlara bakmadı. Titreyen elini kaldırdı o kadar. Parmak uçları buruş buruş ve masmaviydi.

BÖLÜM
Elli dört

ÖZEL MUHAFIZ ALAYLARINI EN ÜST KATTA, asansörde bıraktılar. Nereye gittiklerini tahmin etmeleri zor değildi zaten. Cinder'ın kontrolünden çıktıklarında onlar çoktan uzaklaşmış olacaktı. En azından hedefleri buydu.

Laboratuvarların bulunduğu kanadın acil durum asansörü en uçta ve diğer güvenlik sistemine bağlı değildi. Bu onların son engeliydi ve Cress asansörün çalışması için gerekli bütün ayarlamaları yaptığını umuyordu. Şifreyi girmek için grubun önüne geçerken duygusal bakımdan tam bir enkazdı. Beyni bir çamur birikintisinde yüzüyordu sanki. Neredeyse şifreyi bile hatırlamayacaktı.

Asansör açıldı ve içine doluştular.

Doktor Erland'a duydukları hürmetten mi, yoksa başarıya çok yaklaştıklarından mı bilinmez ama kimse konuşmuyordu.

Kapılar çatıya açıldı. Alaca karanlıkta sarayın pencereleriyle pistte mor gölgeler oynaşıyordu.

Ve Rampion oradaydı. Rampasını indirmiş, onları bekliyordu.

Cress bir kahkaha attı. Tuhaf, histerik bir kahkaha.

Iko zaferle haykırıp rampaya koştu. "Yaşasın! Başardık!"

Thorne, Cress'in koluna yapıştı. "Gelmiş mi?"

"Evet," diye fısıldadı Cress.

Bir tek Wolf yavaşlayarak hafifçe hırladı. Kai hâlâ omzundaydı.

"Jacin! Kalkışa hazırlan!" diye bağırdı Cinder. "Biz..." Birden sustu ve durdu. Hepsi durmuştu. Cress korkuyla Thorne'un kolunu tuttu.

Rampada biri vardı. Uzun kollu beyaz paltosuyla tıpkı bir hayaleti andırıyordu. Ve özgürlükleriyle tam aralarında duruyordu.

Cress'in içgüdüleri ona kaçmasını söylüyordu. Sybil Miradan mümkün olduğunca uzaklaşmasını.

Ama sonra sihirbazın yalnız olmadığını gördü. Arkalarında yarım düzine Ay muhafızı bitmişti. Asansöre geri de dönemezlerdi. Hem dönseler bile çalışmazdı zaten. Cress kimse onları izleyenlesin diye asansörü onlar

indikten sonra kapanmaya programlamıştı. Sistem yeniden açılana dek en üst katta kalacaktı.

Kaçacak hiçbir yerleri yoktu. Gemiye kırk adım kala kapana kısılmışlardı.

Sihirbazı gördüğünde Cinder'ın anlık sevinci sönüverdi. Onu ve muhafızları daha asansörden iner inmez hissetmeliydi. Zafer sarhoşluğu algılarını köreltmişti ne yazık ki. Kibrine yenik düşmüştü ve sonuç ortadaydı.

"Ne hoş bir buluşma," dedi Sybil. Paltosunun uzun kolları çatının sert rüzgârında bayrak gibi dalgalanıyordu. "Ayağıma geleceğinizi bilseydim, sizi bulmak için bu kadar uğraşmazdım."

Cinder dostlarına çabucak göz attı. Wolf bir adım önündeydi. Kai'yi yere bırakırken usulca hırladı. Smokin gömleğindeki minik kan lekesine karşın hiç de acı çeker gibi bir hâli yoktu. Cinder yine de onun için endişeleniyordu. Dikişlerinden biri patlamış olmalıydı.

Iko, Wolf'a yakın duruyordu. İçlerinde bir tek o nefes nefese değildi. Cress'le Thorne, Cinder'ın solundaydı. Thorne bastonuna sıkıca yapışmıştı ve silahı hâlâ onda olabilirdi. Ama Cinder ona ve Wolf'a güvenemezdi. Zira ikisi de sihirbaz için çocuk oyuncağıydı. Onları kolayca birer kuklaya dönüştürebilirdi. Cress'le Iko'yu ise kontrol edemezdi.

"Kaç kişiler?" diye sordu Thorne.

"Efendi Sybil önümüzde," dedi Cress. "Arkamızda da altı tane Ay muhafızı var."

Thorne kısa bir duraksamanın ardından kafasını salladı. "Yine de risk alınabilir."

"Bakıyorum da küçük evlatlığım kendine ne iyi arkadaşlar bulmuş. Sayborglar, androidler ve suçlular. Dünya'nın yüzkaraları. İşe yaramaz bir kabuktan da bu beklenirdi zaten."

Cinder göz ucuyla Thorne'un Cress'in önüne geçtiğini gördü. Ama Cress onun korumasına muhtaç görünmüyordu. Hatta hiç olmadığı kadar cesur ve kendinden emin bir tavır takınmıştı.

"Biraz önce Kraliçe'nin bütün gözetleme cihazlarını devre dışı bırakan işe yaramaz kabuktan mı söz ediyorsun?"

Sybil dudaklarını büzdü. "Kibir sana hiç yakışmıyor, tatlım. Bağlantının kesilmesinden bana ne? Nasıl olsa yakında burası Kraliçe

Levana’nın evi olacak.” Başıyla muhafızlara işaret etti. “Majesteleriyle, özel operasyoncu dışında hepsini öldürün.”

Cinder yere çarpan botların gürültüsünü, üniforma hışırtılarını ve çekilen silahların sesini duydu.

Düşüncelerini açtı.

Altı tane Aylı erkek. Tıpkı Jacin gibi zihinlerini açık tutmak için eğitilen altı Aylı muhafız. Birer kukla olmak için eğitilen.

Cinder onları kuşatan elektriği arayıp buldu. Altı muhafız aynı anda çatının kenarına doğru dönüp silahlarını aşağı fırlattı. Altı tabanca bir süre havada süzüldükten sonra gürültüyle aşağıdaki çatılardan birine düştü.

Sybil tiz bir kahkaha attı. Cinder onu ilk kez bu kadar kontrolsüz görüyordu. “Görüşmeyeli birkaç numara öğrenmişsin,” dedi Sybil alayla ve rampadan inmeye başladı. “Gerçi bir avuç muhafızı kontrol etmek nedir ki?” Bakışları Wolf’a kaydı.

Cinder muhafızları bırakarak Wolf’a odaklandı. Onu her kontrol edişinde beynine saplanan acıyı duymayı bekledi.

Ama hiçbir şey olmadı. Wolf’un zihni ona kapalıydı zaten. Sanki biri onun fokurdayan enerjisini bir mezar odasına hapsetmişti.

Wolf ona döndü. Vahşi ve aç bakışlarını Cinder’ın yüzüne dikti.

Cinder küfrederek bir adım geri çekildi. Gemide yaptıkları onlarca düelloyu hatırladı. Ve Wolf birden üzerine atıldı.

Cinder eğilip ellerini Wolf’un karnına doğru uzattı ve zihninde onu ters çevirmek için yine onun ivmesini kullandı. Wolf bir kedi gibi zarifçe havada takla atıp yere indi. Hızla dönüp yumruğunu Cinder’ın çenesine doğru savurdu. Cinder onu metal yumruğuyla karşıladı ama Wolf öyle güçlüydü ki, dengesini kaybedip pistin asfalt zeminine yuvarlandı. İki elini de yere koyup ayaklarını karnına çekti ve hızla Wolf’a doğru savurdu. Tekmesi Wolf’un yaralı tarafına indi. Cinder bunun için kendinden nefret etse de, taktiği işe yaramıştı. Wolf acıyla inleyerek geriye doğru sendeledi.

Cinder onun bocalamasını fırsat bilerek ayağa fırladı. Şimdiden nefes nefese kalmıştı. Gözlerinin önünde uyarı ışıkları yanıp sönüyordu.

Wolf dudaklarını yalayarak ona ikinci kez saldırmaya hazırlandı.

Cinder, Wolf’un sivri dişlerine bakmamaya çalışarak ona yeniden ulaşmayı denedi. Sybil’ın kontrolünü kırabilse bu çılgınlık sona erecekti.

Keşke sihirbazdan önce davranabilseydi. Wolf'un içindeki o ufacık titreşimi arıyordu. Çılgınca öfkesi ve kana susamışlığı arasındaki o minicik kırılganlığı.

Cinder, Sybil'ın kontrolünü kırmaya o kadar odaklanmıştı ki, kafasının yanına inen ani tekmeyi fark edemedi. Cinder bu darbenin şiddetiyle pistin kenarına doğru savruldu.

Gözlerinin önünde beyaz kıvılcımlar çakıyordu. Yerde sürüklenmekten berelenen kolu kor gibi yanıyordu. Bir an nefes alamadı. Başını bile kaldıramadı. Hasar tespit programının raporları ardı ardına zihninde patlıyordu. Cinder onları kapatıp yeniden Wolf'a odaklanmayı bile ancak birkaç dakika sonra akıl edebildi.

Birden alaca karanlık gökyüzünde hareket eden şekiller gördü. insanlar ve gölgeler. Dövüşen, bağrışan ve bazen acıyla iki büklüm olan.

Muhafızlar saldırmıştı. Thorne bir yerden bir bıçak bulmuştu. Cress onun bastonunu çılgınca savuruyordu. Iko metal ve silikon uzuvlarıyla kendini savunmaya çalışıyordu. Ama Thorne kördü ve Iko'nun dövüş yetenekleri kısıtlıydı. Sonra muhafızlardan biri bastonu Cress'in elinden aldı. Zavallı kız hemen yere kapaklanıp elleriyle kafasını korumaya çalıştı.

Bir muhafız Thorne'un bileğini yakalayıp arkaya kıvırdı. Thorne acıyla bağırırken bıçağı düşürdü. Başka bir muhafız karnına sert bir yumruk attı.

Sonra Cinder bir uluma duydu. Wolf yere çömelmiş, üzerine atlamaya hazırlanıyordu.

Cinder gözlerini kapayıp kendini bu saldırıya hazırlama içgüdüsüyle savaştı. Onun yerine burnundan yavaş bir nefes verip kaslarını gevşemeye zorladı.

Vücudunla zihnin işbirliği içinde olmalı.

Aynı anda iki kişi olmak gibiydi. Gözleri açıktı. Wolf ona saldırdığında rahat bir tavırla yuvarlanıp ayağa fırladı.

Bu sırada, Ay yeteneğiyle etrafındaki enerjilere ulaşarak altı muhafızı hedef aldı. Onları sıkıca sarmaladı.

Muhafızlar hayretle irkildi. Biri dizlerinin üzerine düştü. Diğer ikisi yere yığıldı.

Cinder bir yumruğu ve bir tekmeyi daha savuşturdu, içgüdüleri ona parmağındaki bıçağı kullanmasını söylüyordu ama Cinder onları dinlemedi.

Wolf düşmanı değildi.

İçinden bunu defalarca tekrarlayarak Wolf'un çenesine yumruk attı.

Wolf benim düşmanım değil.

Birden gözüne bir mavilik çarptı. Iko bir savaş çığlıyla Wolf'un sırtına atlayıp bacaklarını beline sardı. Kollarını da kafasına dolamış, elleriyle gözlerini kapamaya çalışıyordu.

Iko ancak iki saniye kadar başarılı olabildi. Sonra Wolf elini arkaya atıp kafasını öyle sertçe büktü ki, Iko'nun boynu yırtıldı ve kabloları dışarı fırladı.

Iko, Wolf'un sırtından kayıp yere yığıldı. Bacakları altında tuhaf bir açıyla bükülmüştü.

Dış kaplamasının bir kısmı soyulmuştu ve altından kopuk tellerle yırtık kas dokuları görünüyordu. Omzundan aşağı sarı silikonlar süzüldü.

Cinder tökezleyip dizlerinin üzerine çöktü. Iko'nun boynu bükülürken çıkan o korkunç kopma sesi kafasının içinde yankılanıyordu.

Bir an midesi ağzına geldi ama gözlerini Iko dan güçlükle ayırıp Sybil'a baktı.

Sihirbaz şimdi rampanın dibindeydi. Güzel yüzünde dalgın bir ifade vardı.

Cinder muhafızların yerden kalkıp yine arkadaşlarının etrafını çevirdiğini fark etti.

Ama onun bütün dikkati Sybil'daydı.

Düşmanında.

Wolf yine Cinder'a döndü.

Ama Cinder ona aldırmadı. Sybil'dan yayılan biyoelektriğe yoğunlaştı. Sihirbazın enerjisi sapkın, kibirli ve aşırı gururluydu. Cinder saldırıya uğradığında Sybil'ın düşüncelerinin arasına yeni sızmıştı.

Wolf onu yere devirdi ama Cinder bunu hissetmedi bile.

Wolf onu asfalt piste mıhladığında Cinder hâlâ Sybil'ın yeteneği üzerinde çalışıyordu. Sihirbazın enerjisi onunkinden çok farklıydı.

Wolf sivri dişlerini gösterdi. Cinder birden önemli bir ayrıntıyı keşfetti. Sybil'ın Wolf'u kontrol ederken ışıldayan yeteneği beyninin diğer taraflarını soğuk ve korunmasız bırakıyordu.

Ve Wolf, Cinder'ın boğazını parçalamak için eğildiğinde, Cinder var gücüyle Sybil'ın zihnine saldırdı.

BÖLÜM

Elli beş

ÇAT.

Cress başını kaldırdığında Iko'nun Wolf'un sırtından kayıp yere çarptığını gördü. Şokla ürperdi. Bu uzaklıktan bile Iko'nun parçalanan boynunu ve oradan fırlayan telleri görebiliyordu.

"Neydi o?"

Cress dikkatini yeniden Thorne'a verdi. Thorne karnına yediği sert yumrukla yere düştüğünde Cress hemen onun yanına diz çökmüştü. Neyse ki Thorne hâlâ nefes alıyordu.

"Galiba Iko'yu kaybettik," dedi. "Kalkabilecek misin?"

Thorne bir eliyle hâlâ karnını tutuyordu. "Evet," dedi acıyla yüzünü buruşturarak.

Cress birden bir hareket fark etti. Kafasını kaldırdığında tiz bir çığlık atıp Thorne'un koluna yapıştı. Son birkaç dakikadır kıpırdamayan muhafızlar kendilerine gelmişti.

Biri inledi.

Thorne güç bela ayağa kalktı. "İşte bu kadar," dedi. "Bastonumu görüyor musun? Ya da bıçağımı?"

Cress bastonu muhafızlardan birinin arkasında gördü. Ne yazık ki, muhafızın bakışları artık hiç de o kadar donuk ve zararsız değildi.

"Cress?"

"Muhafızlar uyandı," dedi.

Thorne irkildi. "Altısı da mı?"

Cress omzunun üzerinden baktı. "Cinder yerde. Baygın olabilir. Wolf hâlâ Sybil'ın kontrolünde ve galiba..." Wolf birden Cinder'ın üzerine atladığında Cress dehşetle Thorne'un koluna yapıştı. Başını çevirmek istiyor ama yapamıyordu. Korkunç bir kâbusta sıkışıp kalmış gibiydi.

"Hapı yuttuk," diye söylendi Thorne.

Cress titreyerek ona yaslandı. Nasıl öleceğini düşünmeden edemiyordu. Kafasını betona mı çarpacaktı? Yoksa Iko gibi boynu mu kırılacaktı?

"Bence zamanı geldi."

Cress tüm bu korkunç senaryoları düşünürken Thorne birden onu kendine çevirip kolunu beline doladı. Cress neye uğradığını şaşırmıştı. Can havliyle Thorne'un omzuna tutundu.

Ve Thorne onu öptü.

Bir savaşın tam ortasındaydılar. Ölümün kıyısında. Thorne kollarını beline dolamıştı. Cress'in elbisesinin etekleri rüzgârda bacaklarına yapışıyordu. Dudakları yumuşacıktı. Sanki bolca vakitleri varmış gibi hiç acele etmeden öpüyordu onu.

Cress'in içine bir sıcaklık yayıldı. Gözlerini kapadı. Kollarını boynuna dolamak istiyordu ama o kadar titriyordu ki, Thorne'un omzuna geçirdiği parmaklarını bir türlü kıpırdatamıyordu.

Cress artık erimeye başlayacağını düşündüğü bir anda birden rüyadan uyandı.

Dünya tepetaklak oldu. Thorne dönüp bir eliyle onu göğsüne bastırırken diğer elini kendi beline attı. Cress bir silah patlaması duyup bağırdı. Sonra ateş edenin Thorne olduğunu fark etti.

Bir muhafız acıyla inledi. Başka biri Thorne'un yakasına yapıştı. Thorne dönüp adamın çenesine dirsek attı.

"Cress, bana bir iyilik yap." Cress'i çevirip sırtını göğsüne bastırdı. Cress kendini durmadan yörüngesinden çıkan bir uydu gibi hissediyordu. Thorne kolunu omzuna dayadı. "Yardım et de bizimkileri vurmayayım."

Tekrar ateş ettiğinde kurşun muhafızlardan birinin koluna saplandı. Muhafız yine de onlara doğru atıldı.

Cress, Thorne'un kolunu tutup adama nişan aldı. Thorne bir kez daha ateş etti ve bu kez muhafızı göğsünden vurdu. Adam geriye doğru savruldu.

Cress, Thorne'un kolunu başka bir muhafıza doğrulttu. Yine göğse isabet eden bir atış. Üçüncüsü diğer bir muhafızın omzuna geldi. Ve dördüncüde...

Klik. Klik.

Thorne usulca küfretti. "Eğlence bitti."

Muhafız zalim bir kahkaha attı. Uzun boylu ve yapılı bir adamdı. Kızıl saçlarına şu tuhaf modeli vermek için epey uğraşmış olmalıydı. Cress onu kamera kayıtlarından tanıyordu. Genellikle Kraliçeyle birlikte dolaşıyordu. Demek ki, yüksek rütbeli bir askerdi.

"Müsaade ederseniz artık sizi öldürmek istiyorum," dedi alayla.

Thorne, Cress'i arkasına aldı. "Pek de kibarsın."

Tam o sırada, bir çığlık koptu.

Basit bir çığlık değildi bu. Korkunç bir ızdırapla yüklüydü.

Cress'le Thorne eğilip elleriyle kulaklarını kapadı. Cress önce bu sesin Cinder'dan geldiğinden korktu. Ama sonra Efendi Sybil'ın yere düştüğünü gördü. Tırnaklarını kafasına geçirmişti. Vücudu şiddetle seğiriyordu. Çığlığı kesilmedi. Aksine daha da yükselip korkunç bir feryada dönüştü. Kafasını asfalta vuruyor, bacaklarını karnına çekip sonra tekrar uzatıyordu.

Cinder hâlâ baygın gibiydi. Tepesindeki Wolf birden irkildi ve hayretle ayağa fırladı.

Cinder bir ölü gibi yerde yatmayı sürdürdü.

"Durun!" diye bağırdı kızıl saçlı muhafız. Cress'i yakaladığı gibi Thorne'dan alıp boynuna yapıştı. Cress'in çığlık atıp bileklerini tırmalamasına aldırmadı. "Durun dedim, yoksa arkadaşınız ölür!" Adam avazı çıktığı kadar bağırmasına rağmen Sybil'ın ya da Cinder'ın onu duyduğu şüpheliydi. Ya da belki Cinder'ın Sybil'a yaptığı her neyse, kendini durduramıyordu. Cress muhafızı tekmelemeye çalıştı ama kısa bacakları hedefi bulamadı. Gözleri kararmaya başlamıştı.

Çat.

Birden muhafızın parmakları gevşedi ve yere yığıldı. Cress boynunu ovuşturarak ondan uzaklaştı. Arkasına baktığında Thorne'un bastonunu bir dövüş sopası gibi tuttuğunu gördü.

"Bak ne buldum!" dedi Thorne neşeyle. Sonra bastonu havaya fırlatıp diğer ucundan yakalamaya çalıştığında yere düşürdü. "İyi misin?"

Cress boynunun acısına aldırmamaya çalıştı. "E-evet."

"İyi." Thorne eğilip bastonu aldı. "Söylesene kim bu bağıran?"

"Sybil. Cinder yeteneğiyle ona bir şey yapıyor."

"Daha iğrenç bir ses olamaz."

Cinder'ın yanına koştular. Thorne'un vurduğu muhafızlardan biri Cress'in bacağını yakalamaya çalıştı ama Cress onu tekmeleyip yoluna devam etti. Wolf, Cinder'ı omuzlarından tutup sarstı, fakat Cinder hâlâ kıpırdamıyordu. Sybil'ın çığlıkları dayanılmaz bir hâl almıştı.

Cress bunun neden olabileceğini onlara elinden geldiğince açıklamaya çalıştı. "Sistemini kapatıp açsak?" diye önerdi Thorne. Elini Cinder'ın kafasının arkasına attı ve Cress bir *klik* sesi duydu.

Cinder birden gözlerini açıp Thorne'un bileğine yapıştı. Thorne acıyla uludu.

Bu sırada, Sybil'ın çığlıkları acınası bir inlemeye dönüştü. "Bir daha kontrol panelime dokunma," dedi Cinder.

"Sen de komaya girmişsin gibi davranma," diye yapıştırdı Thorne. "Artık gidebilir miyiz? Bütün ordu başımıza üşüşecek." Cinder gözlerini kırpıştırarak doğruldu. "Iko..."

"Doğru ya. Wolf, sen androidi al. imparator nerede?"

Cress etrafına bakındı. Onu tamamen unutmuştu.

"Sirenler."

Cress, Wolf'a baktı. Kurt melezi kafasını yana eğip kulak kesilmişti.

"Bu tarafa geliyorlar."

"Ordu peşimize takılmış," dedi Cinder. "Jacin ne cehennemde?"

Kimse bilmiyordu. Cress dudaklarını yaladı. Jacin onlara ihanet mi etmişti? Sybil'a planlarını anlatan o muydu?

"Anlaşıldı," dedi Cinder. "Thorne, sen benimle pilot kabinine gel. Jacin bana gemiyi nasıl uçuracağımı göstermişti. Senin yardımınla yapabilirim gibi geliyor."

Hep birlikte Iko'yla Kai'yi gemiye taşıdılar. Kai hâlâ baygındı.

Sonra bir kahkaha duydular. Cress'in içini titreten boğuk ve zalim bir kahkaha.

Sybil ayağa kalkmaya çabalıyordu. Birkaç sarsak adımdan sonra bir dizinin üzerine çöktü. Tekrar güldü ve yumruklarını uzun, dolaşık saçlarına bastırdı.

Cress birden yana doğru savruldu. Wolf rampadan inip Sybil'ın beyaz paltosuna yapıştı. Sybil'ın gözleri arkaya devrildi. "Nerede o?" diye bağırdı Wolf. "Söyle, hâlâ yaşıyor mu?"

Cress rampanın üzerinden Wolf'un gözlerindeki nefreti görebiliyordu. Scarlet'ın hâlâ hayatta olduğunu bilmek istiyordu. Onu kurtarmak için bir şansı olduğunu bilmek.

Ama Sybil'ın başı gevşekçe yana sarktı. "Sizi gidi minik kuşlar," dedi kıkırdayarak. Ve histerik kahkahalar atmaya başladı.

Wolf dişlerini göstererek hırladı. Cress bir an onun Sybil'ın boğazını parçalayacağını sandı. Ama Wolf sihirbazı yere fırlattı. Sybil sertçe asfalta çarptığında inledi ve sırtüstü yuvarlandı. Sonra yine gülmeye başladı. Güneş daha yeni batıyordu ama dolunayın ışığı şimdiden şehri aydınlatmıştı.

Wolf tekrar rampaya çıktı ve gemiye binerken Cress'e bakmadı bile.

Cress, Sybil'ın kollarını havaya kaldırmasını hayretle izledi. Hâlâ histerik kahkahalar atıyordu.

Rampa yavaşça kalkarken Sybil'la çatının dört bir yanına saçılan yaralı muhafızlar gözden kayboldu. Sihirbazın çılgın kahkahası motorun gürültüsü ve sarayın ötesinden gelen siren sesleri arasında yitip gitti.

BÖLÜM

Elli altı

LEVANA DIŞARIDAN TAM BİR SOĞUKKANLILIK abidesiydi. Kırmızı gelinliği ve bileklerine kadar inen altın rengi duvağıyla ellerini kucağında kavuşturmuş, dairesindeki bir divanda sakince oturuyordu. Her zamanki gibi dimdik ve zarifti.

Oysa işin aslı bambaşkaydı. Başkaları için kenetlenmiş gibi duran elleri aslında öfkeli birer yumruktu.

Kraliçe'nin iki elinde iki alyans vardı. Birini yıllarca takmıştı. Bir zamanlar ona aşk ve mutluluk getireceğini sanmış ama tek hissettirdiği keder olmuştu.

Diğeriyse ona kör ve bencil bir kocanın aşkındansa bütün gezegenin sevgisini verecekti. Şimdiye dek onu çoktan parmağına geçirmeliydi.

Her şey yolunda gidiyordu. Mihraba yürümesine dakikalar kalmıştı.

Şimdi evli bir kadın olacaktı. Ve bir imparatoriçe olarak yeminini edip tacını takacaktı.

Bu gecikmenin sebebi her kimse, Levana onun değersiz zihnini öyle bir kurcalayacaktı ki, kendi ellerine bile bakmaya korkar olacaktı.

Bir tıkırtıyla daldığı düşüncelerden uyandı. Gözleri kapıya kaydı.

“Gir.”

Muhafızlarından biri yanında genç imparatorun uyuz danışmanı, Konn Torin'le içeri girdi. Levana altın duvağının altından adama nefretle baktı. Hoş, Torin onu göremezdi ya neyse.

“Saygıdeğer Majesteleri,” dedi danışman yerlere kadar eğilerek. Adamın ona hitabındaki değişiklik ve aşırı kibar tavırları Levana'nın huzursuzluğunu artırdı. “Gecikme için ne kadar özür dilesek az ve korkarım, size iyi bir haber getiremedim. Şimdilik töreni ertelemek zorundayız.”

“Efendim?”

Torin sırtını dikleştirdiyse de, gözlerini yerden ayırmadı.

“Majesteleri imparator Kaito kaçırıldı. Özel dairesinden alınıp takip edemediğimiz bir uzay gemisine bindirildi.”

Levana avuçlarındaki alyansları sıktı. “Kim yaptı bunu?”

“Linh Cinder, Majesteleri. Balodaki sayborg kaçak. Yanında yandaşları da vardı.”

Linh Cinder.

Levana bu ismi her duyuşunda yere tükürmemek için kendini zor tutuyordu.

“Anlıyorum,” dedi. Öfkesinin boyutunu gösterememekten öyle bunalmıştı ki. “Böyle bir ihtimale karşı gerekli güvenlik önlemlerini almamış mıydınız?”

“Almıştık elbette ama bütün sistemimiz çökertildi.”

“Çökertildi, öyle mi?”

“Evet, Majesteleri.”

Levana gelinliğinin eteğini hışırdatarak ayağa kalktı. Danışman belki de korkuyla büzülmeliydi ama hiç istifini bozmadı.

“Bacak kadar bir kızı hapishanenizden kaçırdığınız yetmedi. En iyi eğitimli askerleriniz onu ufacık bir kasabada kıstırıp yine yakalayamadı. Ve şimdi de bu kız sarayı basıp imparatorun odasına kadar çıktı ve onu kaçırdı, öyle mi?”

“Kelimesi kelimesine haklısınız, Majesteleri.”

“Merak ediyorum, müstakbel eşimi geri almak için bir girişimde bulunuyor musunuz acaba?”

“Bütün emniyet teşkilatını ve orduyu harekete...”

“YETMEZ!”

Torin bu kez irkildi.

Levana derin bir nefes aldı. “Topluluk Linh Cinder konusunda defalarca başarısızlığa uğradı. Bu andan itibaren olaya ben el koyuyorum. Kendi kaynaklarımı kullanarak İmparator Kaito’yu bulacağım. Muhafızlarıma son kırk sekiz saatin güvenlik kamerası kayıtlarını vermenizi istiyorum.”

Danışman ellerini arkasında kavuşturdu. “Kayıtlar elimizde olsaydı bu arzunuzu memnuniyetle yerine getirirdik. Fakat ne yazık ki, bu akşamüzerine ait yaklaşık iki saatlik kayda ulaşamıyoruz.”

Levana öfkeyle tısladı. “İyi. Elinizde ne varsa onu getirin öyleyse.”

Sihirbaz Aimery Park kapıda bitti. “Majesteleri. Sizinle Özel olarak görüşebilir miyiz?”

“Elbette.” Levana elini sallayarak Konn Torin’i kovaladı. “Çekilebilirsin. Güvenlik ekibinizin bu beceriksizliğini unutmayacağımı

bil.”

Danışman kibarca eğilip odadan çıktı.

O gider gitmez Levana duvağını çıkarıp divana fırlattı. “Genç imparator kendi sarayından kaçırıldı. Olacak iş değil! Dünyalılar bu aptallıklarıyla bugüne kadar iyi dayanmış. Çoktan nesilleri tükenmeliydi.”

“Size katılıyorum, Majesteleri. Bay Konn Torin size bu akşamın ikinci büyük haberini verdi mi?”

“Hayır. Nedir?”

Aimery’nin gözlerinde muzip pırıltılar yanıp söndü. “Doktor Sage Darnel şu anda sarayda. Kendini laboratuvarlardaki bir karantina odasına kapamış.”

“Sage Darnel mı?” Levana duraksadı. “O lanet kızın kaçmasına yardım ettikten sonra buraya nasıl döner?”

“Şüphesiz birlikte çalışıyorlar. Gerçi bana gelen bilgilere göre Doktor Darnel’ın fazla zamanı yok. Salgının farklı bir tipine yakalanmış ve hastalığı çok çabuk ilerliyormuş. Ve tabii o bir Aylı.”

Levana nefesini tuttu. Bu durumdan enteresan şekillerde faydalanabilirdi.

“Beni ona götürün,” dedi parmağına gerçek alyansını takarak. Onu imparator Kaito’nun eşi yapacak diğer yüzüğü odada bıraktı.

“Sizi uyarmalıyım,” dedi Aimery koridora çıktıklarında. “Saraydaki hiçbir asansör çalışmıyor. Merdivenleri kullanmak zorundayız.”

“Dünyalılar,” diye homurdandı Levana ve eteklerini topladı.

Bitip tükenmek bilmeyen labirent gibi koridorlardan geçip nihayet laboratuvarlara geldiler. Odalardan birinin önü kalabalıktı. Demek Sage Darnel’la ilgili bilgileri de tıpkı Linh Cinder’da yaptıkları gibi ondan saklamaya çalışıyorlardı? Levana bıyık altından güldü. Şu Dünyalılar gerçekten de çok aptaldı.

Levana odaya girdiğinde içerideki bütün erkek ve kadınlar bir anda başka bir yerde olmaları gerektiğini hatırladı.

Aimery’le yalnız kaldıklarında Levana yine gülümsedi.

İçinde bulundukları oda kimyasal kokulu, temiz bir yerdi. Tavandaki floresan ışıklar düz yüzeyleri ve keskin açıları aydınlatıyordu. Doktor Darnel renkli bir camın arkasındaki başka bir bölmedeydi. Bir muayene masasına uzanıp gri şapkasını karnına bastırmıştı.

Levana onu Linh Cinder’ın hapishaneden kaçışı sırasında çekilen kamera kayıtları dışında yıllardır görmüyordu. Doktor Darnel bir zamanlar onun en umut vadeden bilim insanlarından biriydi. Kurt askerlerin üretimini aylık bir düzene oturtarak büyük bir başarıya imza atmıştı.

Ama zaman ona iyi davranmamıştı. Yüzü derin çizgilerle kaplıydı. Saçlarının çoğu dökülmüştü. Kalanlar da kır ve cansızdı. Ve tabii bir de hastaydı. Sürüngenlerinkini andıran pul pul derisinde morluklar vardı. Kıyafetlerinin açıkta bıraktığı hemen her yerde içi su dolu isilikler göze çarpıyordu. Parmak uçları maviye dönüşmeye başlamıştı bile. Aimery haklıydı. Fazla vakti yoktu.

Levana cama doğru süzüldü. Mikrofonun yanındaki ışık yanıyordu. İki oda arasındaki bağlantı açıktı.

“Sevgili Doktor Darnel. Sizi yeniden göreceğimi düşünmezdim doğrusu.”

Doktor yattığı yerden doğruldu. Gözleri gözlüğünün arkasında hâlâ canlı bir mavilikle parlıyordu. Levana onun tavana baktığını görünce camın tek taraflı olduğunu fark etti. Doktorun onu görebilmesini tercih ederdi ama şimdilik yapabileceği bir şey yoktu.

“Majesteleri,” dedi Doktor Erland cılız bir sesle. “Ben de sizin sesinizi bir daha duyacağımı düşünemezdim.”

Aimery ekranındaki bir şeye baktı ve gitmek için izin isteyerek odadan çıktı.

“Ne kadar ironik değil mi?” dedi Levana. “Dünya’ya gelmek için Ay’daki şerefli mesleğinden vazgeçtin ve son yıllarını bu hastalığın tedavisini bulmaya adadın. Hem de panzehri bende varken. Şimdi aklıma geldi de, yanımda birkaç numune olabilir. Nişanlımın ya da çıkarlarım için gerekli birinin başına bir şey gelirse diye. Yani seni kurtarabilirim ama bunu yapacağımı hiç sanmıyorum.”

“Üzülmeyin, kraliçem. Siz verseniz bile ben almam zaten çünkü o panzehri elde etmek için ne kadar ileri gidebileceğinizi biliyorum artık.”

“Ah! Meğer ne kadar hayırsever biriymişim de haberim yokmuş! Çok merak ettim, Doktor Darnel, şimdiye kadar halkımı zerre kadar etkilemeyen bir hastalığı tedavi etmek için neler yapmışım acaba?”

Doktor Erland sırtını dikleştirdi. Bu ufacık hareket bile onu nefes nefese bırakmıştı. “Oyun bitti, Majesteleri. Ben her şeyi biliyorum. Eskiden kabukları bizden alır almaz öldürdüğünüzü sanıyordum ama yanılmışım.

Hatta ben hiçbirini öldürdüğünüzü düşünmüyorum. Onları gözlerden uzak bir yerde tutup istediğiniz zaman kanlarını almak için böyle bir yalan uydurdunuz."

Kraliçe Levana gözlerini kırpıştırdı. "Senin kabuk bir çocuğun olmuştu değil mi? Hafızamı tazelememe yardım et, lütfen. Kız mıydı, erkek miydi? Böylece eve döndüğümde ona babasının ne kadar sefilce öldüğünü anlatabilirim."

Doktor kulağını kaşıyarak onu hiç duymamış gibi sözlerine devam etti. "Bana asıl ilginç gelen ne biliyor musunuz? İlk salgın vakası on iki yıl önce belgelenmiş. Oysa siz bundan çok önceden beri antikor topluyordunuz. Hatta yanılmıyorsam deneyler ablanızın zamanında başlamıştı."

Levana ellerini masaya koydu. "Keşke bizi bırakmasaydınız, doktor. Sizinle büyük işler başarabilirdik."

Doktor Erland koluyla terli alnını sildi. Parlak ışıkların altında teni neredeyse şeffaf gibi görünüyordu. "Bu hastalık tamamen sizin eseriniz. Dünyayı dize getirmek için onu siz icat ettiniz. Zamanı geldiğinde Dünyalıları mucizevi panzehrinizle kurtaracak bir kahraman olacaktınız."

"Beni gözünde aşırı büyütüyorsun," dedi Levana. "Hastalığı ailemin emrinde çalışan ekip üretti. Ablamın ekibi de panzehri geliştirdi. Ben yalnızca onların araştırmalarını Dünya'ya taşıdım."

"Aylıları hasta edip onları buraya yollayarak," dedi Doktor Erland. "Zavallıları birer silah olarak kullandınız."

"Onları Dünyaya yollamak mı? Kesinlikle, hayır. Ben sadece güvenlik ekibimin onların *kaçtığını* görmemesini sağladım o kadar." *Kaçmak* kelimesini belli belirsiz bir kederle söylemişti. İnsanlarının onlara sunduğu cennetten kaçması fikrinden hoşlanmıyor gibiydi.

"Bunun adı biyolojik savaş," dedi doktor. "Dünyalıları gafil avladınız. Hiçbir şeyden haberleri yoktu." Dirseğiyle ağzını kapayarak öksürdüğünde gömleğinin kolu kan oldu.

"Bundan sonra da olmayacak çünkü burada oturup senin ölümünü izleyeceğim."

Doktor tiz bir kahkaha attı. "Bu sırrı benimle mezara taşıyacağımı düşünüyor olamazsınız."

Levana huzursuzluğunu belli etmemeye çalıştı.

Doktor dikkatle cama bakıyordu. Sonra dudaklarına yavaş bir gülümseme yayıldı. "Karşımdaki o kadar büyük bir ayna ki, kendimden

kaçmam imkânsız. Alt, kraliçem, inanın bu odada ölmeyi hiç istemezdiniz. Hatta yerimde olsanız ve kendinizi bu kadar uzun bir süre izlemek zorunda kalsanız derinizi bile yüzebilirdiniz.”

Levana yumruklarını sıktı.

“Majesteleri.”

Levana derin bir nefes verdi ve parmaklarını gevşetti.

Aimery muhafız alayının kumandanı, Jerrico’yla dönmüştü. Adamın üstü başı perişandı.

“Nihayet. Bunca zamandır neredesiniz? Sybil nerede? Derhâl rapor ver.”

Jerrico saygıyla eğildi. “Kraliçem. Sihirbaz Mira, ben ve en iyi adamlarımdan beşi Linh Cinder’la işbirlikçilerini çatıda kıstırdık.”

Levana ümitlendi. “Demek onları yakaladınız? Şimdi neredeler?”

“Hayır, Majesteleri. Maalesef kaçtılar. Adamlarımdan ikisi öldü. Diğer üçü de ağır yaralı. Hainlerin kaçışını göremedim çünkü o sırada kendimde değildim.”

Kraliçe Levana öfkesini kontrol etmeye çabaladı. “Sihirbaz Mira nerede?”

Adam gözlerini kaçırdı. “Öldü, Majesteleri. Linh Cinder yeteneğiyle zihnine işkence etti. Çığlıklarını kendi kulaklarımla duydum. Dediğim gibi, sonra bayıldım ama adamlarım gemi kalktıktan sonra Sihirbaz Miranın çatıdan atladığım rapor etti. Cesedi aşağıdaki bahçede bulunmuş.”

Oda alaycı bir kahkahayla çınladı. Levana başını çevirdiğinde doktorun katıla katıla güldüğünü gördü. “O pis yılan layığını buldu. Benim küçük kuşumu yıllarca bir kafese hapsetmenin cezası bu işte.”

“Majesteleri.”

Levana tekrar Jerrico’ya baktı. “Ne?”

“Linh Cinder’ın işbirlikçilerinden birini ele geçirmeyi başardık. Geminin yeni pilotunu.” Jerrico koridora doğru bir işaret çaktı. Ayak sesleri duyuldu ve birkaç saniye sonra iki adam içeri girdi. Bir muhafız ve...

Levana birden gülümsedi. “Bay Clay!”

Jacin’in elleri arkasında bağlı olmasına rağmen dimdik ve her zamanki kadar sağlıklı duruyordu. Belli ki, Linh Cinder’ın gemisinde ona bir esir gibi davranılmamıştı.

Jacin başını eğdi. “Kraliçem.”

Levana yeteneğiyle onda bir isyan belirtisi aradı ama bulamadı. Jacin eskisi kadar boş ve uysaldı. "Duyduğuma göre, bir çarpışma sırasında sihirbazını yalnız bırakıp Linh Cinder'ın yanında yer almışsın. Ve şu anda burada bulunuşun bana nişanlımın kaçırılması olayına da karıştığını düşündürüyor. Bana ve hükümdarlığıma ihanet ettin. Bir savunman var mı?"

"Ben masumum, Kraliçem."

Levana güldü. "Tabii öylesin ama bunu kanıtlaman gerek." Jacin en ufak bir pişmanlık belirtisi göstermeden dürüstçe onun gözlerinin içine baktı. "Gemideki çarpışmada Sihirbaz Mira asilerin tarafına geçen bir özel operasyoncuyu kontrol etmeye çalışırken bütün gücünü tüketti. Linh Cinder da algılarımın açık olmasından faydalanarak beni sihirbazımla savaşmaya zorladı. Sonunda ben gemide kaldım ve bunu hainlerin arasına sızmak için bir fırsat olarak gördüm. Son birkaç haftadır onlarlayım. Planlarını ve zayıflıklarını biliyorum. Nihayet hizmet etmekten onur duyduğum kraliçemin yanına döndüm ve öğrendiklerimi size rapor etmek için sabırsızlanıyorum."

Levana pis pis sırıttı. "Bizlere geri dönme hevesinde şüphesiz sevgili prensesine kavuşma arzunun da payı vardır."

Sonunda, diye düşündü. Gölün yüzeyi tekrar durulmadan ufacık bir çırpıntı yakalamayı başarmıştı.

"Ben bütün Ay hanedanına hizmet ediyorum, Majesteleri." Levana eteğini düzeltti. "Karşıma zincirlerle çıkan, üstelik düşmanın gemisinden zorla alınan bir adama nasıl güvenebilirim?"

"Davranışlarımın sadakatimi kanıtlayacağı inancındayım. Linh Cinder'ın planlarında başarılı olmasını isteseydim, Sihirbaz Miraya o gemiyle ne zaman, nereye ineceğimi bildirir miydim?" Levana bir an gözlerini Jacin'e diktikten sonra Jerrico'ya döndü. "Doğru mu bu?"

"Bilmiyorum. Sihirbaz Mira hainleri nerede bulacağı konusunda kendinden emin görünüyordu ama Jacin'in onunla bağlantıya geçtiğine dair hiçbir şey söylemedi. Ayrıca onu pilot kabininde bulduğumuzda oldukça öfkelendi. Onu tutuklamamızı emretti."

"Böldüğüm için özür dilerim ama bir konuyu açıklığa kavuşturabilir miyim?" dedi Jacin. "Son görüşmemizde kendisini vurdum. Sihirbaz Mira

tabii ki bana öfkeli olacaktı. Ayrıca ona gönderdiğim mesaj isimsizdi. Belki de benden geldiğini anlamamıştır.”

Levana *yeter* dercesine elini kaldırdı. “Tüm bunları araştıracağız elbette. Ama söyleyin, Bay Clay, madem haftalardır bilgi topluyorsunuz, neler öğrendiniz?”

“Linh Cinder, Aylı bir özel operasyoncuyu kontrol edebiliyor,” dedi Jacin. Bu bilgiyi verirken Dünyalı bir android kadar ruhsuzdu. “Ama yeterli eğitimi yok. Odaklanmakta güçlük çekiyor. Hem fiziksel, hem zihinsel savaşlarda bocalıyor.”

“Enteresan,” dedi Levana. “Sence bir düşmanına zihinsel işkence yapabilecek kapasitede mi? İstese onu delirtebilir mi?”

“Kesinlikle, hayır, Majesteleri.”

“Demek öyle? Sen ya sandığımdan da aptalsın, ya da yalan söylüyorsun. Linh Cinder bugün baş sihirbazıma tam da bunu yaptı.”

Jacin’in gözlerinde yine belli belirsiz bir duygu pırıltısı yanıp söndü. Ama sonra karantina odasından gelen gürültüyle başını o tarafa çevirdi.

“Tabii ki yalan söylüyor!” diye cıyakladı doktor. Her nasılsa ayağa kalkabilmişti. Avuçlarını cama vurarak bağırırken kanlı tükürükler saçıyordu. “Cinder baş sihirbazını da öldürebilir, bütün muhafızlarını da. Hatta istese sarayının tamamını ortadan kaldırabilir. O Prenses Selene. Tahtın gerçek varisi. Hepinizi öldürebilir ve öldürecek de. Fazla vaktin kalmadı, Kraliçe. Cinder senin için geliyor! Seni tarihe gömecek!”

Levana öfkeyle tısladı. “Kes sesini, ihtiyar! Neden hâlâ gebermiyorsun?”

Doktor Erland nefes nefese kalmıştı. Levana’nın söylediklerini duyduğu bile şüpheliydi. Ellerini göğsüne koyarak yere yığıldı. Hırıltılı nefesi boğuk öksürüklere dönüştü.

Levana önüne döndüğünde Jacin Clay gözlerini kısmış, cama bakıyordu. Az sonra yüzü gerçekleri kavramanın ferahlığıyla aydınlandı. Kahkahasını güçlükle bastırıyormuş gibi dudakları seğirdi. Onda bir duygu belirtisi görmek Levana’yı iyice kızdırmıştı. “Götürün şunu,” diye kükredi. “Ay’a döndüğümüzde adamakıllı sorguya çekilsin.”

Jacin odadan çıkarılırken Levana yumruklarını sıkarak Sihirbaz Park’a döndü. “Seni terfi ettirdim. Derhâl Ay’a dönüşümüzü planlamaya başla. Araştırma ekibimizi de salgının yeni tipiyle ilgili bilgilendir.

Gemilerimizdeki askerler saldırı için hazırlansın. Linh Cinder karşıma çıkmaya korkuyor ve Dünyalılar onun bu korkaklığının cezasını çekecek.”

“Majesteleri, biliyorsunuz, Sihirbaz Mira’nın programcısını kaybettik. Gemilerimizin Dünyaya gizlice yaklaşması mümkün değil.”

“Geldiğimizi görmeleri umurumda mı sanıyorsun? Aksine böylesi daha eğlenceli. Belki bizden merhamet dilenirler.” Aimery kibarca başını eğdi. “Emirlerinizi derhâl yerine getireceğim, Majesteleri.”

Levana tekrar cama döndü. Doktor Sage Darnel yerde öksürüklerle sarsılıyordu. İhtiyarın acıyla kıvranmasını izlemek Levana’nın hoşuna gitti. Hâlâ deminki zehirli sözlerinin etkisindeydi.

Ay ve Dünya halkları Prenses Selene’nin on üç yıl önce öldüğünü sanıyordu.

Ve Levana hakikatin ortaya çıkmasına asla izin vermeyecekti.

O Ay’ın gerçek kraliçesiydi. Ve Dünyanın. Hatta bütün galaksinin. Kimse onu tahtından edemezdi.

Levana cama bir adım daha yaklaşıp doktorun acılı yüzündeki gözyaşı izlerine baktı.

“Benim tatlı Crescent Moon’um,” diye inledi doktor. Titremeye başlamıştı. Sonra bir ninni mırıldanmaya başladı. “Uyu Crescent, gökyüzü senin, yıldızlar sevdiğin ve Ay evin.

Doktor şarkının devamını getiremedi. Birden titremesi durdu ve mavi gözleri iki donuk mermer parçasına dönüştü.

BÖLÜM

Elli yedi

“AR817.3 NUMARALI UYDU... TAKİP CİHAZININ yönünü değiştir... yedek zaman ölçeri kur. AR944.1 numaralı uydu...” Cress bir an duraksayıp soluklandı ve parmaklarını pilot kabinindeki ana ekranından kaldırdı. Son üç saattir yollarının üzerindeki bütün uyduların yönünü değiştirmeye çalışıyordu. Rampion rotasından sapmadığı sürece onları kimse takip edemeyecekti.

En azından, bunu bir uydu veya radarla yapamayacaklardı.

Tabii hâlâ birilerinin gözüne çarpma olasılıkları vardı. Doğu Ulusları Topluluğu yirmi dakika önce Rampion’ın yerini bildirenlere büyük bir para ödülü vadetmişti. Dolayısıyla Dünya’yla Mars arasındaki bütün gemiler tetikte olacaktı.

Yakalanma ihtimalinde kaçmaları gerekecekti ki, eğitimli bir pilotlarının olmaması büyük talihsizlikti. Cinder, Thorne’un yardımıyla gemiyi uçurmayı başarmıştı. Bunda Rampion’un yeni otomatik pilotunun da katkısı büyüktü tabii. Yine de Cinder kalkışta zorlanmış, hatta bir ara yörüngeden çıkmıştı.

Thorne’un gözleri iyileşmeden daha ustaca manevralara ihtiyaç duyarlarsa başları derde girebilirdi.

Hoş, Cinder’a bakılırsa asıl Thorne’un gözleri iyileştiği takdirde başları derde girecekti.

Cress ensesini ovuşturarak olumsuz düşünceleri kafasından atmaya çalıştı. Ne zaman umutsuzluğa kapılsa, gözlerinin önünde karmaşık şifrelerle matematik işlemleri beliriyor ve zihni iyice allak bullak oluyordu. Görevlerini tamamlamadan önce stresine yenik düşmemesi önemliydi.

Neyse, en azından Rampion şimdilik güvende, dedi içinden.

Dikkatini ekranın altında yanıp sönen san ışığa verdi. Parmağıyla buna dokunduğunda, beklediği üzere ekranın köşesinden bir iletişim çipi fırladı.

Cress’le Thorne arkadaşlarıyla bağlantı kuramasın diye Sybil’ın uydudan aldığı çipin aynısıydı.

Arkadaşlar.

Cress çipi incelerken bunun doğru bir kelime olup olmadığını düşündü. Evet, ortak bir hedefleri vardı ama gerçekten arkadaş mıydılar? Gerçi Cress'in hiç arkadaşı olmamıştı. Rampion'dakilerle ilişkisini kıyaslayabileceği hiç kimsesi yoktu ki.

Tek bildiği artık kurtarılmaya ihtiyaç duymadığıydı.

Çipi parçalayabileceği bir şey bulma ümidiyle etrafına bakınırken, pilot kabininin camında bir yansıma gördü. Thorne ellerini ceplerine sokmuş, arkasındaki kapıda dikiliyordu.

Cress şaşkınlıkla inleyip ona dönerken kabarık eteği usulca dalgalandı. Elbisesi çatıdaki çatışmada pislenmiş, bazı yerleri yırtılmıştı. Ama Cress henüz onu çıkarmaya fırsat bulamamıştı.

Aslında bir yanı bunu istemiyordu. Belki de kendini hâlâ bir internet dizisinin kahramanı gibi hissetmek hoşuna gidiyordu. "Korkuttun beni!"

Thorne mahcup bir tavırla gülümsedi. "Özür dilerim."

"Ne zamandır oradasın?"

Omzunu silkti. "Seni çalışırken dinlemek hoşuma gidiyor. Nedense beni rahatlatıyor. Tabii şarkı söylemen de."

Cress'in yanakları kızardı. Şarkı söylediğinin farkında bile değildi.

Thorne yardımcı pilot koltuğuna oturdu. Bastonunu kucağına koyup ayaklarını gösterge panosuna dayadı. "Yine hayalet gemi mi olduk?"

"Radarlar için, evet." Cress yüzüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bastonunu alabilir miyim?"

Thorne tek kaşını şüpheyle kaldırdıysa da, bastonu ona uzattı. Cress çipi yere atıp bastonun ucuyla ezdi. Bu ufacık hareket ona kendini güçlü hissettirmişti.

"Neydi o?" diye sordu Thorne.

"Benimle iletişim kurmak için kullandığınız çip. Bir daha ona ihtiyacımız olmayacak."

"Üzerinden yıllar geçmiş gibi değil mi?" Thorne işaretparmağını gözlerindeki bandanada dolaştırdı. "Dünyayı doğru düzgün göremeden yine uzayda kısılıp kaldın."

"Ben hâlimden memnunum," dedi Cress. Dalgın bir yüzle bastonu avuçlarının arasında döndürdü. "Rampion büyük bir gemi. Uydudan çok daha geniş. Hem burada yalnız değilim."

"Haklısın." Thorne gülümseyerek cebinden küçük bir şişe çıkardı. "Senden yardım rica edecektim. Bak, bu doktorun sihirli solüsyonu. Günde

iki kere her bir göze üç ya da dört damla damlatılacak. Yoksa günde üç kere iki damla mıydı? Dur bakayım, şuraya yazmıştı.” Thorne kemerindeki ekranı çıkarıp Cress’e verdi.

Cress bastonu bırakıp ekrana baktı. “Unutacağım tahmin etti herhâlde. Bekle, okuyorum... ah!”

Thorne başını yana eğdi. “Ne oldu?”

Ekranda damlanın nasıl kullanılacağına dair talimatların dışında, Doktor Erland’ın hastalıkla ilgili bulguları da vardı. Onun biyolojik bir silah olarak üretildiğiyle ilgili tezinin dayanak noktalarını bir bir sıralamıştı.

Ama bunların en üstünde...

“Burada benim adımı taşıyan bir dosya var.” İşin tuhafı, dosyanın adı Cress değildi. Crescent Moon Darnel’dı.

“Ah, söylemeyi unuttum. O doktorun ekranıydı.”

Cress dosyayı açıp açmamak konusunda kararsızdı. Sonra merakına yenik düşüp ekrandaki ikona tıkladı.

“Bir DNA raporu,” dedi. “Doktorun babam olduğunu onaylıyor.” Bir an duraksadıktan sonra ayağa fırladı. “Hadi, damlanı damlatalım.”

“Cress.” Thorne elini eteğine doğru uzattı. “Sen iyi misin?”

“Eh.” Thorne bandanasını boynuna indirmişti. Bunu uzun süredir taktığı için gözlerinin etrafı yüzünün diğer yerlerinden bir ton açık kalmıştı. Cress yine pilot koltuğuna çöktü. “Ona onu sevdiğimi söylemeliydim. Başka fırsatım olmayacağını biliyordum ama yine de yapamadım işte. Sence ben korkunç biri miyim?”

“Değilsin tabii. Doktor senin babandı ama onu tanımıyordun ki. Tanımadığın birini nasıl seversin?”

“Ne fark eder? Beni sevdiğini söyledi. Ölüm döşeğindeydi. Belki şimdiye kadar çoktan ölmüştür. Onu bir daha hiç.

“Hey, kes şunu!” Thorne koltukla birlikte ona dönüp bileklerini yakaladı. Sonra ellerini tutup parmaklarını onunkilere geçirdi. “Sen kötü bir şey yapmadın tamam mı? Her şey çok hızlı gelişti. Bocalaman normal.”

Cress dudağını ısırdı. “İlk gün, Farafrah’ta benden kan aldı.” Gözlerini yumdu. “Koca bir haftadır biliyordu. Neden daha önce söylemedi?”

“Doğru zamanı beklemiştir. Öleceğini nereden bilecekti?”

“Hepimiz ölebilirdik.” Cress titrek bir nefes aldı ve gözlerinden yaşlar süzülmeye başladığı anda Thorne eğilip onu kucağına çekti. Cress’in kabarık eteğini zapt etmek için bir elini bacaklarının altına koymuştu. Cress

yüzünü onun göğsüne gömüp sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. Ama saniyeler sonra gözyaşları birdenbire kuruyuverdiğinde kendini suçlu hissetti. Babası için yeterince üzülemiyordu bile.

Thorne, kendi kalp atışları Cress'in hıçkırıklarını bastırana dek sıkıca tuttu onu. Saçlarını alnından çekti. Başını okşadı. Cress belki bencillik ediyordu ama Thorne'un onu kırmızı yüzü ve şiş gözleriyle görmediğine memnundu. En çok da gömleğinde bıraktığı ve bir hanımefendiye hiç yakışmayan sıvılardan utanıyordu.

"Cress, beni dinle," diye mırıldandı Thorne. "Bu tip konularda uzman sayılmam ama sen bugün yanlış bir şey yapmadın. İnsan içinden gelmedikçe kimseye seni seviyorum dememeli."

Cress burnunu çekti. "Bahse girerim, sen bir sürü kıza söylemişsindir ama."

"İşte bu yüzden uzman değilim ya. Doğrusunu istersen, hiçbirini sevmedim. Gerçek aşkın ne olduğunu bile bilmiyordum. Taki..."

Cress elinin tersiyle ıslak yanağını sildi. "Ta ki ne?"

"Hiç." Thorne hafifçe öksürerek başını koltuğun arkasına yasladı. "Şimdi iyi misin?"

Cress yine burnunu çekip kafasını salladı. "Evet ama hâlâ biraz şoktayım."

"Hepimiz öyleyiz. Hiç kolay bir gün değildi."

Cress'in gözleri küçük şişeye takıldı. Thorne'un kucağından kalkmayı hiç istemiyordu ama doktoru düşünmek de istemiyordu. Ondan sakladığı sırrı. Kendi söyleyemediklerini. "Hadi, damlanı damlatalım," dedi.

"Titremen dursun da öyle. Gözlerime titreyen bir damlalıkla yaklaşmanı istemiyorum."

Cress hafifçe kıkırdayarak ayağa kalkmak için doğruldu. Thorne onu bırakmadan önce birkaç saniye daha kollarında tuttu. Cress vicdan azabını unutmak için çabaladı. Artık bunu düşünmeyecekti.

Doktor bir hafta boyunca her bir göze günde dört defa üçer damla damlatılacağını yazmıştı. Şişenin kapağını açtı. Damlalığı doldurup kabarık eteğini dalgalandırarak Thorne'un arkasına geçti.

Thorne yine ayaklarını gösterge panosuna uzatıp yüzünü tavana dikti. Cress onun gözlerini günlerdir görmemişti ve her zamanki kadar maviydiler.

Damlayı düzgün damlatabilmek için elini Thorne'un alnına koyduğunda, Thorne hafifçe irkildi. "İşte geliyor," diye mırıldandı Cress damlalığın ucunu sıkarak. Thorne gözlerini kırpıştırınca damlalar şakaklarından saçlarına doğru süzüldü. Cress bir an alnına düşen saçları arkaya atmak istedi ama sonra kendini tuttu. Bakışları Thorne'un dudaklarına kaydı ve birden geri çekildi. "İyi misin?"

Thorne gözlerini sıkıca yumup açtı. "Ne bu ya? Su gibi bir şey," dedi kıkırdayarak. "Belki de doktor benimle kafa buldu."

"Yok artık!" dedi Cress. "Sana neden boşuna ümit versin?"

"Haklısın. Ne de olsa kader birliği yaptık." Thorne kafasını kaldırıp boynundaki bandanayı çekiştirdi. "Gerçi benden pek hoşlanmadığını açıkça belli etti."

"Seni iyi tanımadığı içindir."

"Doğru. Vaktimiz olsaydı eninde sonunda onu da avucumun içine alırdım."

Cress gülümsedi. "Bence fazladan çabalamana gerek kalmazdı. Seninle zaman geçirdikçe iyi özelliklerini kendiliğinden fark ederdi." Ekranın alarmını günde dört kere çalması için kurarken yine kıpkırmızı kesildi. Ama tekrar Thorne'a bakıp da yüzündeki ciddi ifadeyi görünce birden telaşlandı. "Kaptan?"

Thorne yutkunduğunda Adem elması aşağı yukarı hareket etti. Daha dik oturup avuçlarını birbirine sürttü. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Öyle mi?" Cress umutla pilot koltuğuna oturdu. Kabarık eteğiyle kendini bir pasta gibi hissediyordu.

Thorne kesin çatıdaki öpüşmelerinden söz edecekti.

Belki de ona âşık olduğunu anlamıştı.

"Seni dinliyorum," dedi.

Thorne ayaklarını gösterge panosundan indirdi. "Hani çöldeyken seni incitmek istemediğimi söylemiştim. Hatırlıyor musun?"

Cress ellerini kucağında kavuşturdu. "Evet. Bir kahraman olduğunu kabul etmek istemiyordun." Sesinin rahat çıkmasına çabalıyordu. Hâlbuki heyecandan ölmek üzereydi.

"Tabii ya. Bir kahraman." Thorne parmağını bandanayla boynu arasına soktu. "Pekâlâ, işte itirafım. Ekranı çalınan şu kız vardı ya?"

"Kate Fallow."

"Evet, o. Matematiği çok iyiydi. Ben de sınıfta kalmak üzereydim."

Cress birden buz kesti. Bir dakika. Thorne'un itirafı bu muydu yani? Kate Fallow'la mı ilgiliydi?

Thorne hafifçe öksürdü. "Kavgada o çocukları yenemedim ama Kate bir ay boyunca matematik ödevlerini kopyalamama izin verdi. Benim de amacım oydu zaten. Yoksa kahramanca davranmaya filan çalışmıyordum."

"Ama ondan hoşlandığını söylemiştin."

"Ah, Cress." Thorne hafifçe gülümsedi. "Ben bütün kızlardan hoşlanıyordum. Kate'in ekranını geri almaya çalışmamla ondan hoşlanmamın hiçbir ilgisi yoktu."

Cress oturduğu yerde büzülüp dizlerini karnına çekti. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Aslında daha önce söylemek istedim ama yapamadım. Beni herkesten farklı görmen hoşuma gitti. Belki de Cress haklıdır, başka herkes benim hakkımda yanılıyordur dedim. Hatta belki ben bile kendimi tanımıyordum." Omzunu silkti. "Ama bana bunları düşündüren bile egomdu. Gerçeği bilmeye hakkın olduğuna karar verdim."

"Seninle ilgili bütün fikirlerimi on üç yaşındayken başından geçen bir olaya göre şekillendirdiğimi mi sanıyorsun?"

Thorne kaşlarını çattı. "Açıkçası, benimle ilgili tüm o hikâyelerinden sonra bunu düşünmedim değil. Bilmediğim başka kahramanlık öykülerim varsa anlat. Emin ol, onlar da dışarıdan göründüğü gibi değildir."

Cress dudaklarını ısırdı.

Ya o öpücük? Thorne sözünü tutmuştu. İkisi de ölmek üzereydi ve Thorne onu bunca yıl beklediğine değen bir öpücükle ödüllendirmişti. Belki bir riskti. Hatta belki aptalcaydı. Ama bu Thorne'un seçimiydi. Cress'in gerçek bir öpücüğü tatmadan ölmesine izin vermemişti.

Daha kahramanca ne olabilirdi?

Thorne bundan neden hiç bahsetmiyordu?

Ve daha da önemlisi, o neden hiçbir şey söylemiyordu? "Yok," dedi sonunda. "Ya da ben bilmiyorum."

Thorne kafasını sallarken hafiften hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Tüm bu yeni bilgiler ışığında, artık bana âşık olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Thorne onu görebilseydi cevabı hemen anlardı.

Cress şimdi onu her zamankinden de çok seviyordu.

Onunla ilgili derlediği onca dosyanın ve fotoğrafın hiçbir önemi kalmamıştı artık. O tepelerinde havai fişekler patlayıp arka fonda kemanlar çalarken yıldızların pırıltısıyla bezeli bir nehrin kıyısında öpüştüğü büyüleyici Carswell Thorne değildi artık.

Çölde ona yaşam gücü veren Carswell Thorne'du. Kaçırıldığında peşinden gelen. Bütün umutlar tükenmişken, bir nehrin değil ama ölümün kıyısında onu öpen Carswell Thorne.

Thorne ne yapacağını bilemezcesine kulağını kaşıdı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Herhâlde ateşten öyle konuştun."

Cress'in kalbi sızladı. "Kaptan?"

Thorne kafasını kaldırdı. "Efendim?"

Cress eteğinin şifon kumaşını çekiştirdi. "Sence bizi bir araya getiren kader miydi?"

Thorne bir an düşündükten sonra kafasını salladı. "Hayır, bence Cinder'dı. Neden?"

"Benim de bir itirafım var." Elini bacaklarına bastırdı. "Ben... seni tanımadan önce de beğeniyordum. Fotoğraflarını görmüştüm ve... sana âşık olduğumu sanıyordum. Bir gün kaderin bizi buluşturacağını ve romanlardaki gibi bir aşk yaşayacağımızı hayal edip duruyordum."

Thorne'un tek kaşı kalktı. "Vay canına! Çok iddialı."

Cress huzursuzca kıpırdandı. "Biliyorum. Bence haklısın. Belki de kader diye bir şey yoktur. Belki kader dedikleri, bize sunulan imkânlar ve onlarla ne yaptığımızdır. Artık büyük, destansı aşkların da kendiliklerinden olmadıklarını düşünüyorum. Onları kendimiz yaratmalıyız."

Thorne başını eğdi. "Berbat bir öpücüktü, değil mi? Açıkça söyleyebilirsin."

"Hayır, hiç de..." Bir an duraksadı. "Bir dakika, sen öyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır," dedi Thorne ve tuhaf bir kahkaha attı. Gergin bir hâli vardı. "Ben... şey..." Hafifçe öksürdü. "Yani ne bileyim?

Beklentin çok yüksekti diye dedim. Üzerimizde müthiş bir baskı vardı. Biz... biliyorsun işte... ölmek üzereydik."

"Evet." Cress parmaklarını açıp kapadı. "Ama hayır, bence kötü bir öpücük değildi."

"Yıldızlara şükürler olsun!" Thorne kafasını koltuğun arkasına dayadı. "Çünkü hayallerini yıksaydım kendimi aşağılık herifin teki gibi

hissedecektim.”

“Aksine. Bütün beklentilerimi karşıladın. Hatta belki de sana teşekkür etmeliyim.”

Thorne’un yüz hatları gevşedi. Cress bir an ona özendi çünkü kendisi hâlâ alev gibi yanıyordu. Thorne ona elini uzattı. Cress bütün cesaretini toplayıp bu eli tuttu.

“İnan bana, Cress,” dedi Thorne. “O zevk asıl bana ait.”

BÖLÜM

Elli sekiz

RÜYASINDA BÜYÜK, BEYAZ BİR KURDUN ONU kovaladığını gördü. Dişleri sipsivriydi ve dolunayın ışığı gözlerinde oynaşıyordu. Pabuçları çamurlu tarlaya gömülüyor, dumanlı nefesi gece havasına karışıyordu. Boğazı yanıyordu. Bacakları. Hızlı koşmaya çalıştıkça her adımı daha da ağırlaşıyordu sanki. Şekerpancarlarının buruşuk yaprakları ayaklarının altında çürüyüp eriyordu. Uzakta bir ev gördü. Kendi evini. Büyükannesinin onu büyüttüğü çiftlik eviydi bu. Pencerelerindeki ışık içini rahatlatıyordu.

Bu ev onun için güven demekti. Yuva demekti.

Ama her adımında ondan biraz daha uzaklaşıyordu. Sis yoğunlaştığında ev tamamen gözden kayboldu. Gölgeler onu bir bütün olarak yuttu.

Ayağı bir şeye takıldı ve elleriyle dizlerinin üzerine kapaklandı. Can havliyle yuvarlanıp toprağı tekmeledi. Saçlarıyla giysileri çamur içinde kalmıştı. Yerden yükselen soğuk iliklerine işliyordu. Kurt artık çok yakınındaydı. Postunun altındaki güçlü kasları zarifçe dalgalanıyordu. Aç gözlerini ona dikip hırladı.

Scarlet etrafını yoklayarak silah olarak kullanabileceği bir şey aradı. Birden parmakları sert bir cisme değdi. Onu sıkıca tutup çamurların arasından çıkardı. Bir baltaydı. Keskin yüzü ay ışığında parlıyordu.

Kurt sıçradı.

Scarlet baltayı kaldırdı ve hızla savurdu.

Balta hayvanı boydan boya yardı. Yüzüne ılık kanlar sıçradı. Yarıya bölünen kurt iki yanına düştü. Ani bir bulantıyla öğürdü.

Baltayı atıp yerde iki büklüm oldu. Çamurun çırpıntısını yanağında hissetti. Ay bütün gökyüzünü kapladı.

Sonra kurdun iki yarısı da hareket etmeye başladı. Yavaşça doğruldular. Ama yalnızca postlarını görebiliyordu. Gözlerini kırpıştırdı. İşte o zaman tepesinde dikilen iki şekli hayal meyal seçebildi. İkisi de kar beyazı postları giymişti.

Sisler dağıldığında Wolf’la babaannesini karşısında buldu. Ona ellerini uzatıyorlardı.

Ona hoş geldin diyorlardı.

Scarlet inledi ve birden gözlerini açtı.

Demir parmaklıkların arasındaydı. Burnuna yosun kokusu çarptı. Binlerce kuşun şamatasını duydu. Bazıları süslü kafeslerindeydi. Kimileri de kümeler hâlinde, cam tavanı destekleyen dev kirişlere tünemişti.

Bir kurt acıyla uludu. Scarlet dirseğine yaslanarak doğrulduğunda, biraz ötedeki parmaklıkları gördü. Beyaz kurt oturmuş, onu izliyordu. Hafifçe uludu ama Scarlet'ın rüyalarında duyduğu korkunç seslerle ilgisi yoktu. Daha çok ona hatırını sorar gibiydi. Belki de kâbusun etkisiyle bağırmıştı. Kurt soluk, sarı gözlerini endişeyle kırpıştırdı.

Scarlet yutkunmaya çalıştı ama boğazı kupkuruydu. Kurtlarla konuşmaya başladığına göre çıldırmış olmalıydı.

"Seni sevdi."

Scarlet hafifçe inleyerek sırtüstü uzandı.

Kafesinde yabancı bir kız vardı. Yerde bağdaş kurmuştu. Elini uzatsa dokunabileceği kadar yakındı. Scarlet kalçasını hafifçe kımıldatarak ondan uzaklaşmaya çalıştı ama bu ufacık hareket bile sargılı kafasına sancılar saplanmasına sebep oldu. Öfkeyle tısladı.

En kötüsü eliydi. Sol serçe parmağı kökünden kopmuştu. Bayılmamıştı ama bunu istemişti. Aylı bir doktor yarayı sarmak için bekliyordu. İşini o kadar büyük bir ustalık ve titizlikle yapmıştı ki, Scarlet parmak kesmenin Ay'da yaygın bir ceza olduğuna kanaat getirmişti.

Bir de, Efendi Charleson'la geçirdiği zamandan kalma sakatlıkları vardı. Kim bilir kaç gece yerde uyumuş, yüzü, elleri, her yeri yara bere içinde kalmıştı.

Scarlet acıyla yüzünü buruşturduğunda kız gözlerini kırpıştırdı.

Başka bir esir olmadığı belliydi. Ya da bir evcil hayvan. Abartılı kostümler içindeki Aylılar Scarlet'ın kafesinin önünden her geçişlerinde ondan böyle söz ediyordu. Onu işaret edip kıkırdıyorlar ve hayvanları elle beslemenin ne kadar güvenli olduğunu tartışıyorlardı.

Kızın kıyafeti konumunun ilk belirtisiydi. Üzerinde gümüşi beyaz, tül gibi bir elbise vardı. İncecik kumaş ıssız bir tepeye yağan kar taneciklerini andırıyordu. Pürüzsüz ve sağlıklı teni esmerin sıcak bir tonundaydı. Tırnakları biçimli ve temizdi. Erimiş karamel rengi gözlerinde menevişler oynaşıyordu. İpek gibi siyah saçları kusursuz bukleler hâlinde çıkık elmacıkkemikleriyle yakut kırmızısı dudaklarını çerçeveliyordu.

Scarlet onun kadar güzel birini hiç görmemişti.

Ama bir kusuru vardı. Hatta bir değil, tam üç tane. Kızın yüzünün bir tarafı gözünün kenarından çenesine kadar inen üç yara iziyle gölgelenmişti. Hiç dinmeyen gözyaşlarını andırıyorlardı. İşin tuhafı, yüzündeki bu yaralar güzelliğini daha da belirginleştiriyordu. İnsanda baktıkça bakma isteği uyandırıyordu.

Scarlet birden bunun bir sihir olduğunu fark etti. Yine Aylıların bir oyunuyla karşı karşıyaydı.

Yüzündeki hayret ifadesinin yerini pişmanlık aldı.

Kız yine gerçek olamayacak gürlükteki kirpiklerini kırpıştırdı.

“Ryu’yla aklımız karıştı,” dedi. “İyi bir rüya mıydı, yoksa kötü mü?”

Scarlet kaşlarını çattı. Rüyası çoktan silinip gitmişti. Bütün rüyalar gibi. Ama bu soruyla yine Wolf’la büyükannesini karşısında görür gibi oldu. Capcanlı ve güvendeydiler.

Ne zalimce bir şakaydı bu. Büyükannesi ölmüştü ve Wolf’u son gördüğünde bir sihirbazın kontrolündeydi.

“Kimsin sen? Ryu kim?”

Kız gülümsedi. Hem içten, hem de hınzırca bir gülümsemeydi bu. Scarlet elinde olmadan titredi.

Aptal Aylılar ve lanet sihirleri.

“Ryu şu kurt tabii, şapşal. Dört gündür komşusunuz. Kendini sana tanıtmadığına şaşırdım doğrusu.” Onunla mühim bir sır paylaşacakmış gibi öne doğru eğilip sesini alçalttı. “Ben de senin yeni en yakın arkadaşınım. Ama kimseye söyleme çünkü herkes seni evcil hayvanım sanıyor. Hayvanlarımın aslında benim en iyi dostlarım olduğunu bilmiyorlar. Sen ve ben hepsini kandıracağız.”

Scarlet ona gözlerini kırpıştırarak baktı. Kızın sesini tanımıştı. Her bir kelimeyi âdeta onlarla dans edermiş gibi uzatarak söyleyişini. Bu, sorgulamasına gelen kızdı.

Kız uzanıp Scarlet’ın alnına düşen bir tutam saçı arkaya attı. Scarlet bu dokunuşlu irkildi.

“Saçların alev gibi. Bakayım yanık kokuyor mu?” Kız eğilip burnunu saçlarına yaklaştırdı. “Neyse hiç kokmuyormuş. Yanmanı istemem.”

Birden geri çekilip yanındaki sepeti önüne çekti. Scarlet onu daha önce fark etmemişti. Tıpkı bir piknik sepetine benziyordu. Astarı kızın elbisesiyle

aynı gümüşi kumaştandı.

“Bugün doktorculuk oynayabiliriz diye düşündüm. Sen hasta olacaksın.” Sepetten aldığı bir aleti Scarlet’ın alnına bastırdı. Alet biplediğinde minik ekranına baktı. “Ateşin var. Dur, bademciklerine bakayım.” İncecik, plastik bir çubuğu Scarlet’ın ağzına yaklaştırdı.

Scarlet sağlam eliyle onu itip doğrulmaya çalıştı. “Sen doktor değilsin.”

“Değilim tabii. Bu da bir oyun zaten. Eğlenmiyor musun?”

“Eğlenmek mi? Günlerce zihinsel ve fiziksel işkenceye uğradım. Açlıktan ölüyorum. Susadım. Beni bir hayvanat bahçesine kapadınız.

“Yaban hayat parkı,” diye düzeltti kız.

“Her neyse. Her yerim ayrı acıyor. Şimdi de delinin teki gelmiş benden onunla oyun oynamamı istiyor. Kusura bakma ama hiç eğlenmiyorum ve bana nasıl bir oyun oynuyorsan zerre kadar kanmadım bilesin.”

Kızın kocaman gözlerinde bomboş bir ifade vardı. Scarlet’ın ani çıkışı karşısında hiç şaşırmamıştı. Kırılmış gibi de görünmüyordu. Başını çevirip kafeslerin, egzotik çiçeklerin ve ağaçların arasında kıvrılarak ilerleyen yola baktı. Belli ki buraya vahşi bir orman süsü vermeye çalışmışlardı.

Yolun uzak bir noktasında bir muhafız dikiliyordu. Scarlet onu tanıdı. Ona ekmek ve su getiren adamdı. Kafese ilk kapatıldığında poposunu ellemeye kalkışmıştı. Scarlet o zaman tepki gösteremeyecek kadar bitkindi ama şimdi fırsatını bulsa o pislik herifin gırtlağını sıkıverirdi.

Muhafızın gözlerini onlara diktiğini fark eden kız, “Yok bir şey,” dedi. “Ben bir mum olmak istediğim için saçlarını kesip kafama yapıştırmışım ve o bundan hoşlanmamış gibi yapıyoruz.”

Kız konuşurken muhafızın öfkeli bakışları Scarlet’ın yüzünü bir an terk etmedi. Birkaç saniye sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Kız sepeti kucağına çekti. “Bana deli demeseydin keşke. Bundan hoşlanmıyorlar.”

Scarlet’ın gözleri kızın yanağındaki yara izlerine kaydı.

“Ama öylesin.”

“Biliyorum.” Sepetten küçük bir kutu çıkardı. “Nereden biliyorum söyleyeyim mi?”

Scarlet cevap vermedi.

“Çünkü bu sarayın duvarları yıllardır *kanıyor* ve bunu benden başka kimse görmüyor.” Gayet normal bir laf etmiş gibi omzunu silkti. “Kimse bana inanmıyor ama bazı koridorlarda kan o kadar çok ki, yürümekte bile

zorlanıyorum. Oralardan geçmek zorunda kaldığımda bütün gün arkamda kanlı ayak izleri bırakıyorum. Kraliçe'nin askerlerinin kokuyu takip edip beni uykumda yiyeceğinden korkuyorum. Onun için, geceleri uykularım kaçıyor." Sesi ürkütücü bir fısıltıya dönüştü. Gözleri önlerine bir perde inmiş gibi donuklaştı. "Ama kanlar gerçek olsaydı hizmetçiler onları temizlerdi değil mi?"

Scarlet ürperdi. Zavallı kız kafayı fena üşütmüştü.

"Bu sana," dedi kız birden neşelenerek. "Doktorun günde iki tane yutmanı tavsiye ediyor. Tabii sana gerçek ilaç vermeme müsaade etmezler. Bunlar yalnızca şeker."

Sonra muzipçe göz kırptı. Ama Scarlet bunu neden yaptığını tam olarak anlayamadı.

"İstemiyorum."

Kız kafasını yana eğdi. "Neden? Arkadaşlığımızı perçinlemek için sana hediye getirdim." Kutunun kapağını açtığında pamuk şekerden bir yatağın üzerinde duran dört küçük şeker göründü. Bilye gibi yuvarlak ve parlak kırmızıydılar. "Ekşi elma şekerlemesi. En sevdiğim. Ne olur al bir tane."

"Benden ne istiyorsun?"

Kızın kirpikleri titreşti. "Arkadaş olmamızı."

"Senin bütün arkadaşlıkların yalanlar üzerine mi kurulu? Ah, tabii öyleler çünkü sen bir Aylısın."

Kız ilk kez kederlendi. "Şimdiye kadar yalnızca iki arkadaşım oldu," dedi kurda göz atarak. Ryu başını patilerine dayamış, onları izliyordu. "Tabii hayvanları saymıyorum. Arkadaşlarımdan biri ben küçükken kül oldu. Kız şeklinde bir kül yığınına dönüştü. Diğeri de kayboldu. Belki hiç geri dönmez." Ani bir titremeyle neredeyse kutuyu elinden düşürecekti. Kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Kutuyu yere koyup elbisesindeki hayali tozları silkeledi. "Yıldızlardan ona dair bir işaret istedim. Bana kayan bir yıldız yolladılar. Ertesi gün senin sorgun vardı. Her gün birilerini sorguluyorlar zaten. Ama sonra seni gördüm ve saçların tıpkı kayan bir yıldıza benziyordu. İşte o zaman senin arkadaşımı tanıdığını anladım."

"Neler saçmalıyorsun?"

Kız ellerini yere koyup Scarlet'a doğru eğildi. Burunları neredeyse birbirine değecekti. Scarlet inadına geri çekilmedi ama nefesi sıklaşmıştı.

“Onu son gördüğünde iyi miydi? Sybil hâlâ yaşadığını söyledi. Hatta hainlerin gemisinin pilotu olmuş. Ama yaralı mı bilmiyorum. Sence güvende midir?”

“Kimden...”

Kız parmaklarını Scarlet’ın dudaklarına bastırdı.

“Jacin Clay,” diye fısıldadı. “Sybil’ın muhafızı. Sarışın, güzel gözlü. Hani şu gülümseyişi güneşin doğuşunu andıran? Lütfen, söyle, iyi mi o?”

Scarlet gözlerini kırpıştırdı. Kızın parmakları hâlâ dudaklarındaydı ama önemi yoktu. Zaten konuşamayacak kadar şaşkındı. Rampion’daki çatışmadan karmakarışık sesler ve görüntüler hatırlıyordu. Daha çok sihirbaza dikkat etmişti. Ama evet, orada biri daha vardı. Sarışın bir muhafız.

Ama gülümseyişi güneşin doğuşunu andıran mı? *Hadi oradan.*

“Yalnızca beni öldürmeye çalışan iki kişiyi ve arkadaşlarımı hatırlıyorum,” dedi.

“Jacin onlardan biriydi,” dedi kız. İşin öldürme kısmına aldırmıyor gibiydi.

“Sarışın bir muhafız vardı, evet.”

Kızın gözleri parladı. Bu bakışıyla kalpleri durdurabilir ve odaları aydınlatabilirdi. Ama Scarlet’ı etkileyemedi.

“Nasıl görünüyordu?”

“Beni öldürmek ister gibi. Ama arkadaşlarımın onu hakladığından eminim. Kraliçeniz için çalışanları sağ bırakmak âdetimiz değildir.”

Kızın gülümsemesi kayboldu. Geri çekilip kollarını beline sardı. “Hayır. Öyle demek istemedin.”

“Bal gibi de istedim. Ve inan bana, senin arkadaşın bunu fazlasıyla hak etti.”

Kız nefesi tıkanmış gibi titremeye başlamıştı.

Scarlet hiçbir şey yapmamaya karar verdi. Ona yardım etmeyecekti. Muhafızı çağırmayı da düşünmüyordu.

Bu yabancı onun arkadaşı değildi.

Kurt kendi kafesinde vızıldamaya başlamıştı. Parmaklıklara dayanıp iki ayağının üzerine kalktı.

Birkaç dakika sonra kız kendini topladı. Şeker kutusunu sepete koyup ayağa kalktı. Kafesin tavanı o kadar alçaktı ki, dik duramıyordu.

“Pekâlâ, hepsi bu kadar,” dedi. “Bol bol istirahat etmenizi ve...” Hıçkırarak başını çevirdi ama muhafıza seslenmeden önce bir an duraksadı. Yavaşça Scarlet’a döndü. “Kanayan duvarlar hakkında söylediklerim yalan değildi. Bir gün saray kana boğulacak ve Artemisia Gölü’nün suları o kadar kırmızı olacak ki, onu Dünyalılar bile görebilecek. Çok az kaldı.”

“Manyakça sanrıların umurumda bile değil.” Scarlet koluna saplanan ani ve keskin sancıyla yerde iki büklüm oldu. Bu kadar zayıf ve kırılgan olduğu için kendinden nefret ediyordu. Kıza ateş püskүren gözlerle bakıp tısladı. “Sahte dostluğuna da inanmıyorum. Sihirlerinizden, akıl oyunlarınızdan, hepsinden iğreniyorum, anlıyor musun? Hepiniz hayatlarınızı koca bir yalan üzerine kurmuşsunuz. Asla bunun bir parçası olmayacağım.”

Kız onu uzun uzun süzdü. Scarlet bu kadar çok konuştuğuna pişman olmuştu. Şu lanet çenesini tutmayı bir türlü öğrenememişti.

Kız nihayet parmaklıkları tıklattı. Muhafızın ayak sesleri yaklaşırken sepetinden kutuyu çıkarıp Scarlet’ın bacaklarının altına sıkıştırdı.

“On iki yaşımdan beri sihrimi hiç kullanmadım,” diye fısıldadı. Gözlerinde ısrarcı bir ifade vardı. Scarlet’ın bunu iyice anlamasını önemsiyor gibiydi. “Onu kontrol edebilecek yaşa geldiğimden beri. O tuhaf sanrıları da bu yüzden görüyorum. Bu yüzden giderek deliriyorum.”

Kafesin kapısı açıldı.

“Majesteleri.”

Kız arkasını dönüp kuş gibi adımlarla kafesten çıktı. Başını eğdiği için uzun, gür saçları hem güzelliğini, hem de yara izlerini gizlemişti.

Majesteleri.

Scarlet şaşkındı. Susuzluktan dili ağırlaşana dek yerde yattı. Bildiği kadarıyla Cinder’dan başka tek bir Ay prensesi vardı.

Kraliçe’nin üvey kızı, Prenses Winter.

Güzelliği dillere destandı. Söylentilere bakılırsa yüzündeki yara izlerine Kraliçe sebep olmuştu.

Scarlet kurdun kafesine baktı. Ryu, sığınağının derinliklerine çekilmişti. Ona Scarlet’tan daha fazla hareket imkânı tanınmıştı. Çimenlerle kaplı, tek tük ağaçların olduğu yaklaşık çeyrek dönümlük bir alanı vardı. İninin girişi sahte bir kütükle kapatılmıştı.

Scarlet iç çekerek tekrar cam tavana baktı. Ağaç dalları arasından siyah gökyüzü ve sayısız yıldız görünüyordu. Karnı guruldamaya başlamıştı.

Ryu’nun, bitişik kafesteki beyaz geyiğin ve aralarında serbestçe gezinen albino tavus kuşunun aksine, Scarlet son yemeğini saatler önce yemişti.

Uzun bir süre iradesiyle savaştı. Kıza güvenmek için hiçbir sebebi yoktu. Hayır, kesinlikle güvenmiyordu ona. Ama midesi boşluktan sancımaya başladığında pes etti ve kutunun kapağını yavaşça kaldırdı.

Şekerlerden birini ağzına atıp dişlerinin arasına sıkıştırdı. Şekerin sert dış kabuğu ufacık bir basınçta kırıldı ve yumuşacık dolgusu diline aktı. Ilık sıvıdan ağzına tatlı ve ekşi, nefis bir tat yayıldı.

Scarlet inleyerek kafasını yere koydu. Büyükannesinin ödüllü domateslerinden beri ilk kez bu kadar leziz bir şey yiyordu.

Ama sonra diliyle dişlerinin arasını yoklarken boğazında bir karıncalanma başladı. Bu tuhaf ve bir o kadar da rahatlatıcı his göğsüne, daha aşağılara ve hatta kopuk parmağına kadar yayıldı.

His geçtiğinde Scarlet bütün acılarının dindiğini fark etti.

BÖLÜM

Elli dokuz

TIPKI DİNGİN BİR KARANLIĞIN İÇİNDEN YAVAŞÇA çekilip alınmak gibiydi. Hani insan güzel bir rüya görürken uyanmamak için direnir ya, işte aynen öyle. Kai kaçışı olmadığını anlayınca öfkeyle gözlerini açtı ve tepesindeki metal çıtalara baktı. Bir ranzanın alt katında yatıyordu.

Tam uyanamadığım düşünerek gözlerini ovuşturdu. Göğsü zonkluyor, hafifçe midesi bulanıyordu. Başını yana çevirdiğinde ensesine bir ağrı saplandı. Eliyle acıyan yeri yokladı. Saçlarının dibine bir yara bandı yapıştırılmıştı.

Dikkati yeniden etrafına kaydı. Karşıda minik bir yazı masasıyla bir lavabo vardı. Oda o kadar küçüktü ki, biraz uzansa yattığı yerden onlara dokunabilirdi. Kapının yanındaki lambadan içeri loş bir ışık yayılıyordu. Duvarlar metaldi ve üzerinde yattığı, her yerini kaşındıran battaniye koyu kahverengiydi.

Kai bacaklarını aşağı sarkıtıp kafasını çarpmamaya özen göstererek doğruldu. Ayakları sert zemine gürültüyle çarptığında irkildi. Ayakkabılarının olmasına şaşırmıştı.

Eğilip özel davetlere giydiği şık ayakkabılarına baktı.

Altında siyah bir pantolon vardı.

Üzerinde de beyaz bir gömlek. Ve göğsüne çaprazlamasına bir kuşak takmıştı. Yıldızlar aşkına. Düğün.

Birden ağzı kurudu. Yataktan fırlayıp küçük pencereye doğru sendeledi. Ellerini camın iki yanına dayadı ve ağzı beş karış açık kaldı.

Hayatında hiç bu kadar çok yıldızı bir arada görmemişti. Amma da parlaktılar. Kai tuhaf bir baş dönmesi hissiyle sarsıldı. Gece gökyüzüne bakıyordu ama yer çekiminde bir terslik vardı. Ufuk çizgisi neredeydi? Alnında buz gibi ter damlacıklarıyla yanağını duvara dayayıp aşağıyı görmeye çalıştı. Ve o da ne?

Dünya tam altındaydı.

Kai geriye doğru sıçradığında az kalsın düşecekti. Ranzanın üst katına tutundu. Kalbi deli gibi çarpıyordu.

Anıları yavaş yavaş canlandı. Cinder. Bıçak. Bileklerindeki ve ensesindeki yara bantları. Ensesindeki çipi nasıl öğrenmişlerdi? Hani bu büyük bir sırdı? Cinder'ın silahı vardı. Ya da belki eline monte edilen bir parçaydı. Sonra göğüs kafesinin yan tarafına bir acı saplanmıştı.

Cinder onu vurmuş muydu?

Kai elini saçlarının arasından geçirip kapıyı açtı.

Kendini odadan daha aydınlık bir koridorda buldu. Ucunda mutfağa benzeyen bir oda vardı. Ters yönden sesler geliyordu. Kai sırtını dikleştirip onlara doğru yürüdü.

Kapı büyük, metal bir odaya açıldı. Her tarafta plastik sandıklar vardı. Eşikten bir pilot kabininin parlak ışıklı düğmelerini ve Dünyanın nefes kesen manzarasını gördü.

Pilot kabininde iki kişi vardı.

"Cinder nerede?"

Kabindeki genç kızla adam hızla ona döndü ve kız ayağa fırladı. "Majesteleri."

Küstahça sırıtan adam usulca doğrulmadan önce duvara dayalı bastona uzandı. "Rampion'a hoş geldiniz, Majesteleri. Kaptan Carswell Thorne hizmetinizde." Kibarca eğildi.

Kai kaşlarını çattı. "Evet. Tanıdım seni."

"Öyle mi?" Adamın gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. Kızı dirseğiyle dürtükledi. "Duydun mu? Beni tanıdı."

"Cinder nerede?"

Kız huzursuzca kıpırdandı. "Galiba kenetlenme bölmesinde, Majesteleri."

Kai arkasını dönüp odadan çıkmaya hazırlanıyordu ki bağırdı.

Sandıklardan birinin üzerine bağdaş kuran adamı yeni fark ediyordu. Adamın üstü çıplaktı. Bir elinde iğne, ağzında bir ip ve yanında kanlı sargı bezleri vardı. Gövdesi eski ve yeni yara izleriyle kaplıydı. Sol kolundaki siyah dövme hemen dikkat çekiyordu.

İğneyi göğsündeki bir yaraya batıran adam ipin ağzından düşmesine aldırmadan başıyla ona selam verdi. "Majesteleri."

Kai donup kalmıştı. Adamın her an üzerine atılıp onu parçalayabileceğinden korkar gibi bir hâli vardı. Kraliçe'nin kurt askerlerinden birini ilk kez yakından görüyordu. Ama ne kadar hızlı ve ölümcül olduklarını biliyordu.

Gergin bir sessizlikten sonra adam yine yarasıyla meşgul olmaya başladı.

“Majesteleri?”

Kai sarışın kıza döndü.

“Sizi kenetlenme bölmesine götüreyim mi?”

Kai yumruklarını açtı. O Doğu Ulusları Topluluğu’nun imparatoruydu. Kanun kaçakları ve canavarlar arasındayken bile konumuna yakışacak şekilde davranmalıydı.

“Sevinirim. Teşekkür ederim,” dedi.

* * *

Cinder telleri büküp birbirine bağlarken bir yandan da alt dudağını kemiriyordu. “Oldu. Dene bakalım.”

Yerde sırtüstü yatan Iko kafasını sola çevirdi. Birden gözleri parladı ve kafasını diğer tarafa çevirdi. “Yaşasın!” diye bağırdı.

Cinder dalgın bir yüzle sigorta maşasının ucunu hafifçe çenesine vurdu. “Üçüncü omur hâlâ biraz yamuk ama şimdilik bir şey yapamam. Yedek parça bulana kadar bekleyeceğiz. Parmaklarını oynat.”

Iko sırayla el ve ayak parmaklarım oynattı. Sonra bacaklarını kaldırıp dizlerini karnına çekti. Sevinçle bağırarak ayağa fırladı. “İşe yaradı! İşe yaradı!”

“Yat şuraya,” dedi Cinder. “Daha bitirmedim.”

Iko birden ona sıkıca sarıldı. Mutluluktan titriyordu. Mutluluktan titreyen bir android! Şaşılacak şeydi doğrusu. “Sen bütün androidlerin hayallerindeki tamircisin.”

Cinder usulca onun kollarından kurtuldu. “Boynundaki deliği görünce de aynısını söyleyebilecek misin bakalım?”

Iko kapsülün camındaki yansımasına baktığında irkildi. Çenesinin hemen altından göğüs kafesine kadar uzanan panel açıktı. Iko’nun ana işlemcisi, bütün kabloları ve aksamları kabak gibi ortadaydı.

“Ay, bu ne?” diye bağırdı Iko deliği elleriyle kapamaya çalışarak. “Kablolarımın görünmesinden nefret ederim.”

“O hissi iyi biliyorum.” Cinder duvardaki mıknatıslı alet edevat panosundan bir pense aldı. “Gel. Belki orayı biraz daha kapatabilirim. Dokuların ağır hasar görmüş. Mükemmel bir sonuç bekleme ama elimden geleni yapacağım. Belki bir süre boğazlı kazak giyersin.”

Iko iç çekerek Cinder'ın yanında durdu. "Kaptan Thorne bana şahane bir vücut hediye ediyor. Sonra o lanet Aylılar her şeyi mahvediyor. Hay ben böyle işin."

Cinder sırıttı. "Kapa çeneni. İşimi zorlaştırıyorsun."

Iko sabırsızca parmaklarıyla kalçalarında tempo tutarken, Cinder göğsündeki panelin ucunu bir köprücükkemiği oluşturacak şekilde kıvırdı.

O sırada arkasındaki kapının açıldığını duydu. "İşte burada, Majesteleri."

Cinder elinde penseyle donup kaldı. Ayak sesleri duydu. Iko çığlığı basıp Cinder'ı itti. "Beni bu hâlde görmesin!" diye cıyaklayarak bir kapsülün arkasına saklandı.

Cinder penseyi arka cebine koydu ve yavaşça döndü. Kai'nin öfkeli bakışları kapsülde, Iko'nun altından çıkan bacaklarında, alet kutusunda ve duvarlarda dolaştıktan sonra nihayet onun yüzüne kaydı. Cress'le Thorne kapıda ne yapacaklarını bilemez bir hâlde dikiliyordu.

"Uyanmışsın," dedi Cinder. Sonra ne kadar aptalca bir laf ettiğini fark edip sırtını dikleştirdi. "Nasılsın?"

"Nasıl olabilirim? Beni kaçırdınız!"

Cinder bileğini ovuşturdu. Sayborg elini gizlemek için sihir yapmak istedi ama bu da aptalca olurdu. Ve şüphesiz Levana da aynısını yapardı.

"Belki biraz dinlenmişsindir diye dedim." Hafifçe gülümsedi.

Kai hiçbir tepki vermedi. Ne gülümsedi, ne de bakışları yumuşadı.

Cinder dudaklarını birbirine bastırdı.

"Konuşmalıyız," dedi Kai.

Thorne usulca ıslık çaldı. "Durum vahim anlaşılan."

Cinder ona ters bir bakış fırlattı. "Thorne, Iko'ya biraz uçuş eğitimi versene."

"Harika bir fikir," diye şakıdı Cress Thorne'u kapıdan çıkararak. "Haydi, gel, Iko."

Iko hâlâ kapsülün arkasındaydı. "Bakıyor mu? Bakmasın, yoksa çıkmam."

Kai tek kaşını kaldırdı.

"Bakmıyor," dedi Cinder.

Kısa bir sessizlik. "Bak, doğru söyleyin."

Cinder bıkkınlıkla Kai'ye eliyle işaret etti. "Bakmıyorsun değil mi?"

Kai gözlerini tavana dikti. “Yıldızlar aşkına.” Kollarını göğsünde kavuşturup onlara arkasını döndü.

Cinder, Iko’ya el salladı. “Gel. işimize sonra devam ederiz.”

Iko örgülerini zıplatarak Cress’le Thorne’un yanına koştu. Kai’nin yanından geçerken, “Sizi iyi gördüğüme çok sevindim, Majesteleri,” diye bağırmayı da ihmal etmedi.

Odadan çıkmadan önce Cinder’a bakıp başparmaklarını havaya dikti.

Ve gitti.

BÖLÜM Altmış

“BENİ KAÇIRDIĞINIZA İNANAMIYORUM!” DİYE bağırdı Kai. Cinder daha kendini bu yüzleşmeye hazırlayacak vakit bile bulamamıştı. “Bir uzay gemisindeyiz, Cinder. Uzayda!” Kai duvarı işaret etti. Bu aslında bir iç duvardı ama Cinder lafını bölmek istemedi. “Ben bir uzay gemisinde olamam. Yönetmem gereken bir ülke var. Halkımın bana ihtiyacı var. Bir savaşın eşiğindeyiz. Bunu anlayabiliyor musun? Savaş, Cinder. insanlar ölecek. Burada olamam. Seninle ve kanun kaçağı arkadaşlarınla takılamam. Hem senin Kraliçe’nin mutantlarından biriyle ne işin var? Belki de onun bir kurt melezi olduğunu bile bilmiyorsun.”

“Ah, tabii ki biliyorum. O, Wolf. Tamamen zararsızdır.” Gözlerini devirdi. “Yani öyle sayılır.”

Kai sinirli bir kahkaha attı. “İnanamıyorum. Gerçekten inanamıyorum. Aklını kaçırmış olmalısın.”

Cinder ona meydan okurcasına kollarını göğsünde kavuşturdu. “Aksine. Aklım gayet başımda.”

“Beni derhâl Dünyaya geri götürün,” diye kükredi Kai.

“Üzgünüm ama yapamam.”

“Cinder...” Bir an duraksadı. Yüzündeki ifade hafifçe yumuşadı.

Bu değişim Cinder’ın savunma kalkanlarını zayıflattı. Göğsünde tuhaf bir karıncalanma hissedince parmaklarını dirseklerine bastırdı.

“Bak, seni anlıyorum, tamam mı?” dedi Kai. “Kötü bir niyetin olmayabilir ama beni geri götürmelisin. Lütfen, Cinder. Yalvarırım, beni sarayıma götür.”

Cinder derin bir nefes aldı. “Olmaz.”

Kai’nin yumuşaklığı kayboldu. Başını arkaya atıp ellerini saçlarının arasına daldırdı. Cinder bu jesti fazlasıyla tanıdık bularak irkildi.

“Söyler misin, sen ne zaman bu kadar sinir bozucu birine dönüştün ha?”

Cinder cevap vermedi. Botunun burnunu yere sürtmekle yetindi.

“Pekâlâ, imparatorun olarak sana emrediyorum. Beni hemen Dünyaya götürün.”

Cinder arkaya doğru kaykılarak yaylandı. “Kai... Majesteleri. Belki unuttunuz. Ben bir Aylıyım. Biz Aylıların Topluluk vatandaşı olmaları yasak. Dolayısıyla siz de benim imparatorum değilsiniz.”

“Cinder, bu bir şaka değil. Durum ciddi.”

Kai’nin sözleri Cinder’ı incitmişti. Tıpkı saraydaki gibi, ona yapılan haksızlık karşısında aniden öfkelendi. “Ben de öyleyim,” dedi sertçe.

“Öyle mi? Yaptığının ne gibi sonuçlar doğurabileceğini hesapladın mı hiç?”

“Evet. Bir savaş çıkacağını biliyorum. Belki bir sürü insan ölecek. Ama başka seçeneğimiz yoktu.”

“Ve yoldan çekilmeyi seçtin, öyle mi? Dünyanın başına gelecekleri eli kolu bağlı izlemeyi? Ama ben bir imparatorum. Sorumluluklarım var. Bırak da görevimi yapayım.”

“Onunla evlenerek mi? Senin mevcut durumla başa çıkma şeklin bu mu?”

“Ben bir karar verdim ve ona sadık kalacağım.”

“Daha aptalca bir karar düşünemiyorum!”

Kai öfkeyle arkasını döndü. Elleri hâlâ saçlarının arasındaydı. Düğün için onlara her ne sürdüyseler, iyice birbirlerine dolanmışlardı. Ve Kai bu dağınık hâliyle her zamankinden de yakışıklıydı.

Cinder kendine kızarak bu düşünceyi aklından çıkarmaya çalıştı.

“Lütfen,” dedi Kai yeniden ona dönerek. “Lütfen, bunu kıskançlığından yapmadığını söyle. Tüm bunlar seni baloya davet ettiğim için değil, öyle değil mi? Ya da asansördeki.”

“Ciddi olamazsın!” diye bağırdı Cinder. “Beni bu kadar aşağılık biri olarak mı görüyorsun?”

“Beni vurdun, Cinder. Ve kaçırdın. Açıkçası ne düşüneceğimi bilmiyorum.”

“İster inan, ister inanma ama bunu yalnızca senin için yapmadık. Dünya’yı iktidar manyağı nişanlından korumaya çalışıyoruz. Levana’nın imparatoriçe olmasına izin veremeyiz. Topluluk’un dizginlerini ele geçirmesine göz yumamayız. Zaman kazanmak zorundaydık.”

“Ne için? Şimdi iyice öfkelenmiştir. Hırsım halkımdan çıkaracak. Bu da planınızın bir parçası mıydı, yoksa doğaçlama mı takılıyorsunuz?”

Cinder’ın kanı kaynamaya başlamıştı. Tabii ki bir planları vardı. Kraliçe Levana’dan ve onun zorbalığından sonsuza dek kurtulacaklardı.

Hiçbir şey kesin değildi elbette ama bir umuda tutunmazlarsa yaşayamazlardı.

Cinder güçlükle yutkundu. “Evet, bir planım var ve senin yardımın gerek.”

Kai burnunu kaşıdı. “Cinder, beni dinle. Ben de Levana’dan senin kadar nefret ediyorum. Ama o çok güçlü. Müthiş bir ordusu var. Birkaç hafta önce on altı bin kişi öldü ya? Levana’nın yapabilecekleri karşısında bu ne ki? Hem panzehir de onda. Salgını durduramazsak milyonlarca insan ölecek. Levana’yla evlenmek hoşuma mı gidiyor sanıyorsun? Aksine, bunu düşündükçe gözlerimi oymak istiyorum ama mecburum.”

“Gözlerini oymak mı? Zahmet etme. Levana senin için bir şeyler düşünmüştür.”

Kai’nin yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. “Bana senin de aynı ölçüde tehlikeli olduğun söylendi.”

Cinder gözlerini kaçırdı. “Kai... yani Majesteleri...”

Kai kayıtsızca elini salladı. “Kai yeter. Açıkçası bana nasıl hitap ettiğin umurumda bile değil.”

Cinder dudaklarını birbirine bastırdı. “Bana güvenmek zorundasın. Onu yenebiliriz.”

“Nasıl? Diyelim başardın. Hatta onu öldürdün. Sihirbazlarla nasıl başa çıkacaksın? Gördüğüm kadarıyla onların da Levana’dan aşağı kalır yanı yok.”

“Yerine tahta birini çıkaracağız. Aslına bakarsan, öyle biri var.” Kai alayla kıkırdadı. “Ab, anladım. Ay halkı önüne gelene boyun eğer zaten.” Bir an duraksadı. Gözleri irileşti. Öfkesi bile geçmiş gibiydi. “Bir dakika. Yani.”

Cinder başını eğdi.

Kai ona bir adım yaklaştı. “Yoksa buldunuz mu onu? Prenses Selene sizinle mi? Ona mı güveniyorsunuz?”

Cinder penseyi cebinden çıkardı. O kadar gerilmişti ki, bir şeylerle oyalanma ihtiyacı hissediyordu. Metal eli hâlâ ortadaydı ama Kai tartışmalarının başından beri ona bir kez olsun bakmamıştı.

“Cinder?”

“Evet,” dedi. “Onu buldum.”

Kai kargo bölmesini işaret etti. “Deminki sarışın kız mı?” Cinder kafasını iki yana sallayınca Kai kaşlarını çattı. “Şu Fransız kız mı? Neydi

adı? Scarlet mı?”

“Hayır,” dedi Cinder. Penseyi avucunda sıkarak enerjisini boşaltmaya çalıştı.

“Nerede öyleyse? Gemide değil mi? Onunla tanışabilecek miyim? Yoksa Dünyada mı saklanıyor?”

Cinder cevap vermedi. Kai şaşırmıştı. “Ne oldu? Prenses iyi, değil mi?”

“Sana bir şey soracağım,” dedi Cinder. “Lütfen, dürüst ol.” Kai gözlerini kıstı. Cinder penseyi sıkan parmaklarını gevşetti. “Daha önce beynini yıkadığımı mı düşünüyorsun gerçekten? Balodan önce beraber geçirdiğimiz tüm o...”

Kai’nin omuzları düştü. “Yok artık! Bunun ne kadar önemli olduğunun farkında değil misin? Neden konuyu değiştiriyorsun?”

“Lütfen. Benim için çok önemli.” Cinder arkasını dönüp Iko’yu tamir ederken kullandığı aletleri toplamaya başladı. “Yani buna inanıyorsan seni suçlayamam. Dışarıdan nasıl göründüğünü biliyorum.”

Kai bir süre kuşağıyla oynadıktan sonra onu çıkarıp avucunda buruşturdu. “Bilmiyorum. Buna inanmayı hiç istemedim ama şüphelenmemek elimde değil. Düştüğünde sihrini gördüm ve... Ah, Cinder! Sihrinin ne kadar güzel olduğu hakkında bir fikrin var mı?”

Cinder yüzünü buruşturdu. Bu bir iltifat mıydı? Emin değildi doğrusu. Kai o zaman *bakması insana acı veriyor* gibi bir laf etmişti.

“Hayır,” dedi aletleri bir bir mıknatıslı panoya asarak. “Ben göremiyorum.”

“O gece kafam karışıktı. Ama sonra Levana beni pek çok kez kontrol etti. Dolayısıyla nasıl bir his olduğunu biliyorum. Ve asla seninle olduğu gibi değildi.”

Cinder son aleti de astı.

“Tabii medya buna inanmak istiyor. Öylesi daha çok işlerine geliyor.”

“Doğru,” dedi Cinder omzunun üzerinden ona bakarak. “Bir sayborgu baloya davet etmen için geçerli bir mazeret.”

Kai gözlerini kırpıştırdı. “Bir *Aylıyı."*

Cinder’ın haftalardır içinde biriktirdiği endişeler biraz hafifler gibi oldu. “Bilmem, bana inanır mısın ama ben seni hiç kontrol etmedim. Etmem de.” Bir an duraksadı. Bu sözünü tutabileceğinden emin değildi. Kai onlara yardım etmeyi kabul etmezse ne olacaktı? “Aslında ben sana bir

sayborg olduğumu da söyleyecektim. En azından, bunu düşündüm. En az iki defa.”

Kai kafasını iki yana sallamaya başladığında Cinder nefesini tuttu. “Hayır, haklıydın. Yani daha önceki sözlerinde. Bana söyleseydin muhtemelen seninle bir daha hiç konuşmazdım.” Elindeki kuşağa baktı. “Gerçi şimdi farklı davranacağımı düşünmek istiyorum.”

Göz göze geldiler ve Cinder, Kai’nin kulaklarının kızardığını fark edince şaşırdı. Kai belli belirsiz gülümsedi.

Cinder tam da bunu bekliyordu.

Ama uzun sürmedi.

“Cinder, bak. Evlenmediğime sevinmediğimi sanma ama bu yine de büyük bir hata. Levana’yı kızdırmayı göze alamam. Her ne planlıyorsan beni bunların dışında tutmalısın.”

“Yapamam. Yardımın lazım.”

Kai iç çekti ama Cinder inadının kırılmaya başladığını görebiliyordu.

“Sence Selene onu tahtından indirebilir mi?”

Cinder yanağının iç tarafını kemirerek kafasını salladı. “Evet.”

“Öyleyse umarım elini çabuk tutar.”

Cinder ellerini iki yanına bastırdı. “Kai, prenses... senin tahmin ettiğin gibi biri olmayabilir. Hayal kırıklığına uğramanı istemem. Ona fazlasıyla bel bağladığını biliyorum ama... ”

“Neden? Bir kusuru mu var?”

Cinder parmaklarını kenetledi. Metal ve deri birbirine değdi. “O yangından kurtulmuş ama vücudunun büyük bir kısmı yanmış. Bazı uzuvlarını kaybetmiş. Doku nakli gerekmiş. Yani... pek sağlam değil.”

Kai’nin kaşları çatıldı. “Yoksa komada mı?”

“Artık değil.” Cinder kendini Kai’nin tepkisine hazırladı. “Ama Prenses Selene bir sayborg.”

Kai’nin gözleri faltaşı gibi açıldı. Bir süre bakışlarını odada dolaştırdı. “Anlıyorum,” dedi usulca. “Ama iyi değil mi?”

Cinder dayanamayıp gülümsedi. “Ah, evet. Yani Dünya’nın yarısı onu öldürmek istiyor ve diğer yarısı da onu Ay’daki bir tahta zincirlemenin peşinde ama çok iyi.”

Kai ona akıl sağlığından şüpheleniyormuş gibi baktı. “Ne?” Cinder gözlerini kapayıp giderek artan paniğini bastırmaya çalıştı. Tekrar gözlerini açtığında duraksadı.

Tavana baktı.
Kollarını iki yana açıp derin bir nefes aldı.
Tekrar Kai’ye baktı.
“O benim, Kai. Prenses Selene, benim.”

BÖLÜM
Altmış bir

KAI’NİN YÜZÜ HAYRETLE ÇARPILDI. KUŞAĞI ellerinden kayıp yere düştü.

Aralarındaki sessizlik uzayıp gidince Cinder hafifçe öksürdü. “Sana bir tek senin sorumlulukların yok derken doğruyu söylüyordum. Genel olarak iyiyim tabii ama son haftalarda her şey üst üste geldi.” Sıkıntıyla iç çekti. “Peony, balo, Levana, şu düğün olayı. Şimdi de Doktor Erland öldü. Scarlet kaçırıldı. Thorne kör oldu ve Wolf... Ona ne olduğundan emin değilim. Hâlâ ağzını bıçak açmıyor. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ama her şey kontrol altında. Bunu başarabilirim. Ben...”

“Yeter. Sus, lütfen.”

Cinder, Kai’nin dediğini yaptı.

Odaya kasvetli bir sessizlik çöktü.

Cinder ağzını açtığında Kai elini kaldırdı. Cinder dudaklarını kemirmeye başladı.

“Sen...” dedi Kai sonunda. “Sen Prenses Selene’sin öyle mi?”

Cinder suratını buruşturarak bileğini ovuşturdu. “Şaşırdın mı?”

“Ne-ne zamandır biliyordun bunu?”

Cinder, Kai’nin bakışlarından rahatsız olarak başını eğdi. “Sayborg deneyleri için laboratuvara götürüldüğümde Doktor Erland DNA’mı incelemiş ama bana bir şey söylemedi. Fakat sonra hapse girdim ve her şeyi anlattı.”

Kai hâlâ şoktaydı. Avuçlarıyla gözlerini ovuşturdu. Sonra birden “Yıldızlar aşkına!” diye bağırdı. “Levana biliyor, değil mi? Senden bunun için nefret ediyor?”

Evet.

“Demek Prenses sensin?”

“Evet. Ve açıkçası, beklediğimden daha iyi karşıladın.”

Kai ellerini yüzünden çekti. “Hayır. Yani aslında mantıklı biliyor musun?” Cinder’ı baştan aşağı süzdü. “Nedense seni hep bir prenses olarak hayal ettim. Bir elbiseyle.”

Cinder güldü.

“Onu bulduğumuzda her şey çok kolay olacaktı. Onu Dünyaya takdim edecek ve ‘İşte gerçek kraliçe,’ diyecektik. Levana kaçacak delik arayacaktı. Onun bunu zaten bildiğini ve çoktan tırnaklarını çıkardığını kestiremedim.”

Cinder tek kaşını kaldırdı. “Nişanlını o kadar da iyi tanımadığını düşünmeye başladım.”

“Bu kadar yeter, Cinder,” dedi Kai. “Artık aramızda sır olmayacak, tamam mı? Başka bir sürprizi daha kaldırabilir miyim bilmiyorum ama hemen şimdi eteğindeki bütün taşları dökmeni istiyorum.”

Cinder topuklarının üzerinde yaylanarak düşündü.

Bir sayborgdu. Aylıydı ve prensesti.

Hayır, başka bir sırrı yoktu.

Tamam, belki bir tane vardı.

Kai’ye ufaktan âşıktı.

Ama bunu ona hayatta söyleyemezdi.

“Bir de ağlayamıyorum,” diye fısıldadı.

Kai gözlerini kırpıştırıp kulağını kaşıdı ve başını çevirdi. “Biliyorum.”

“Nasıl? Nereden öğrendin?”

“Vasin söylemişti. Sağlık raporlarında da yazıyordu.”

Cinder’ın gözleri irileşti. “Ne? Sen benim...”

“Biliyorsun, bir kanun kaçağıydın ve senin hakkında daha çok bilgiye ihtiyacım vardı. Özür dilerim.”

Cinder gözlerini yumdu. Sayborg protezlerinin bir şemasını görmüştü. Orada vücudundaki her bir tel, kablo ve bütün sentetik organları görünüyordu. Bunlar onun bile midesini bulandırmışken bir başkasının neler hissedebileceğini tahmin edemiyordu.

“Önemli değil,” dedi. “Artık sır yok.”

Kai ona yaklaştı. “Gözlerin gerçekten...”

“Evet, sentetik,” diye mırıldandı Cinder.

“Ondan mı ağlayamıyorsun?”

Cinder başını salladı. Kai yalnızca iki adım ötesinde olmasına rağmen onun yüzüne bakamıyordu. “Gözyaşı kanallarım olmadan yağlanmam daha kolay. Hem şeyi de bozarlar... şeyi.” Parmağını şakağına vurdu. “Bende bir retina tarayıcı var. Küçük bir ekrana benziyor. Tabii bir sürü de kablo. Yıldızlar aşkına! Sana bunları anlattığıma inanamıyorum.” Elleriyle yüzünü örttü.

“Bence dâhice,” dedi Kai.

Cinder az kalsın kendi kahkahasıyla boğuluyordu.

Kai bileklerine uzandı. “Bakabilir miyim?”

Cinder hafifçe homurdandı. Kızarabilseydi suratı yerdeki şu kuşak renginde olurdu şüphesiz.

Kai ellerini tutup onu kendine çekerken, bakışlarını kaçırmamaya çalıştı. Kai kontrol panelini görebilecekmiş gibi uzun uzun baktı gözlerine. Ama sonra başını iki yana salladı.

“Hayatta tahmin edemezdim.”

Cinder huzursuzluğunu belli etmemeye çalışarak gözlerini tavana dikti. Yapacağı şeyden ötürü kendinden nefret ediyordu. Ama artık ne önemi vardı ki? Kai bir daha hiçbir zaman onun bir insan olduğunu düşünmeyecekti.

“Sol irisimin dibine bak,” diye fısıldadı. Retina tarayıcısını açtı ve Yeni Pekine gelmelerinden önce izlediği haberi aşağı kaydırdı. Afrika Birliği’nde yayınlanan haber bültenini. Haberi sunan adam bir şeyler anlatıyordu ama Cinder sesini açmadı.

Kai söylediği yere dikkatle baktı. Birkaç saniye sonra dudakları hayretle aralandı. “Bu şey mi?”

“Evet. Haberler.”

“Ama çok küçük. Sadece bir noktacık.”

“Bana daha büyük görünüyor.” Cinder birden onun kendisini bir çocuk gibi büyük bir merak ve hayranlıkla izlediğinin farkına vardı. Nabzı hızlandı. Kai hâlâ bileklerini tutuyordu. Çok yakınlardı.

O da aynı anda bunu fark etmiş gibiydi. Birden ifadesi değişti. Cinder onun artık retina ekranına bakmadığını biliyordu. Sentetik gözleriyle ilgilendiği de yoktu. Kai doğruca ona bakıyordu.

Kalbi çılgınca çarpmaya başladı.

Kai dudaklarım yaladı. “Tutuklanmana çok üzüldüm. Neyse ki iyisin.”

“Seni vurduğum için artık benden nefret etmiyor musun?” Kai’nin dudakları titredi. Cinder’ın sayborg elini avucuna alıp kaldırdı ve metal parmaklarına baktı. “Profilinde silahtan söz etmiyordu. Güvenlik ekibim bunu gözden kaçırmış.”

“Bazı bakımlardan esrarengiz kalmayı yeğlerim.”

“Fark ettim.”

Cinder, Kai'nin başparmağını parmaklarında dolaştırmasını izlerken nefesini tuttu. “Elim yeni,” diye fısıldadı.

“Müthiş bir işçilik. İnce, zarif...” O da sesini alçaltmıştı. “Yüzde yüz titanyum kaplı.” Cinder bunu neden söylediğini bilmiyordu. Birdenbire ağzından kaçıvermişti.

Kai başını yana eğerek dudaklarını elinin eklem yerlerine bastırdı. Kaplamada sinir uçları olmamasına rağmen Cinder bu dokunuşla ürperdi.

“Cinder?”

“Evet?”

Kai onun gözlerinin içine baktı. “Şu anda zihin gücünü kullanmıyorsun değil mi?”

Cinder gözlerini kırpıştırdı. “Tabii ki, hayır.”

“Sadece emin olmak istedim.”

Ve kollarını beline dolayıp onu öptü.

Cinder nefesini tutarak avuçlarını göğsüne dayadı. Kai onu biraz daha kendine çekti.

Saniyeler sonra Cinder'ın beyni sistemine dolan yeni kimyasalları kaydetmeye başladı. DOPAMİN VE ENDORFİN

SEVİYELERİNDE ARTIŞ, KORTİZOL MİKTARINDA DÜŞÜŞ, DEĞİŞKEN NABIZ, KAN BASINCINDA ARTIŞ...

Cinder, Kai'ye sokulduğunda gözlerinin önündeki bilgiler uçup gitti. Elleri omuzlarına kaydı ve sonra boynuna dolandı.

Cinder bu duygu fırtınası arasında görüşünde beliren mesajı önce fark edemedi. Sonra içini tuhaf bir huzursuzluk kapladı. Bazı kelimeler gördü...

FARAFRAH.

AYLILAR.

KATLİAM.

Gözlerini açıp geri çekildi.

Kai bu davranışına bir anlam verememişti. “Ne oldu?”

“Özür dilerim ama buna bakmalıyım.”

Titremeye başlamıştı.

Aradan bir dakika geçti. Cinder dehşetle haberi izlerken Kai onun dikkatini çekmek için hafifçe öksürdü. Konuştuğunda sesi gergin ve mahcuptu. “Asıl ben özür dilerim. Böyle birdenbire.”

“Hayır!” Kai geri çekilemeden Cinder gömleğine yapıştı. “Seninle ilgisi yok. Levana...”

Kai’nin bakışları buz kesti.

“İntikamını almış. Dünyaya saldırmış.” Cinder küfrederek geri çekildi ve elleriyle yüzünü örttü. Bir grup Ay askeri iki saat kadar önce küçük vaha kasabasına saldırmış ve geldikleri gibi hızla gitmişlerdi. Bu kısacık ziyaretin bilançosu ağır olmuştu.

Hem sivilleri, hem de onları sorgulayan Topluluk askerlerini acımasızca katletmişlerdi.

Cinder’ın gözlerinin önünden olay yeri fotoğrafları geçiyordu.

Kan. Çok kan vardı.

“Cinder, neresi? Levana nereye saldırmış?”

“Afrika’daki kasabaya.” Güçlükle yutkundu. “Bize yardım eden insanlara.”

Birden kontrolünü kaybetti. Çığlık atarak mıknatıslı panoya doğru koştu. Bir somun anahtarı kapıp en uzak duvara fırlattı. Anahtar duvara çarpıp gürültüyle yere düştü. Cinder bu kez bir tornavidaya uzandı ama Kai hızlı davranıp onu elinden aldı.

“Bir talepte bulunmuş mu?” diye sordu. Tuhaf bir şekilde soğukkanlıydı.

Cinder yumruklarını sıktı. “Bilmiyorum. Hepsi ölmüş. Benim yüzümden! Bana yardım ettikleri için!” Dizlerinin üzerine yığılıp ellerini kafasının üzerine koydu. Bütün vücudu öfkeyle yanıyordu.

Levana’dan nefret ediyordu.

Ama en çok da kendinden. Kendi kararlarından.

Çünkü bunların olacağını biliyordu. Yine de bu kararı vermişti.

“Cinder.”

“Hepsi benim suçum.”

Kai elini sırtına koydu. “Onları sen öldürmedin.”

“Benim yüzümden oldu. Kanlarına girdim.”

“Sana yardım ederken bir risk aldıklarının farkında değiller miydi? Kendilerini tehlikeye attıklarını bilmiyorlar mıydı?”

Cinder kafasını çevirdi.

“Belli ki buna aldırmamışlar. Çünkü sana inanıyorlardı. Senin için hayatlarını hiçe saydılar.”

“Yani içim rahat olsun öyle mi?”

“Cinder...”

“Bir sır daha ister misin? Sana en büyük sırrım ne söyleyeyim mi?” Bacaklarını uzatıp kırık bir bebek gibi oturdu. “Korkuyorum, Kai. Çok korkuyorum.” Cinder bu itirafın onu rahatlatacağım sanmıştı ama kendini bir zavallı gibi hissettirmekten başka bir işe yaramadı. Kollarını beline doladı. “Ondan korkuyorum. Ordusundan ve yapabileceklerinden. Herkes benden cesur ve güçlü olmamı bekliyor. Hâlbuki ben ne yaptığımı bildiğimden bile emin değilim. Onu nasıl yeneceğimi bilmiyorum. Başarsam bile nasıl bir kraliçe olacağım? Bir sürü insan bana güveniyor. Üstelik güvendikleri kişinin ben olduğumdan bile haberleri yok. Şimdi de onlara yardım edeceğimi hayal ettikleri için canlarından oldular. Ya başaramazsam? Ya bunca insanın yüzünü kara çıkarırsam?”

Her ağlayamadığında olduğu gibi şakakları zonklamaya başlamıştı.

Kai ona sarıldı.

Cinder yüzünü onun ipek gömleğine gömdü. Burnuna belli belirsiz bir tıraş losyonu ya da sabun kokusu çarptı.

“Seni öyle iyi anlıyorum ki,” dedi Kai.

Cinder gözlerini yumdu. “Hiç sanmam.”

“Aksine. Ben de aynılarını hissediyorum.”

Cinder kafasını iki yana salladı. “Hayır. Benim asıl korkum ne biliyor musun? Onunla savaştıkça daha da güçleniyorum ve giderek ona dönüşüyorum.”

Kai geri çekilip topuklarının üzerine oturdu. “Levana’ya dönüştüğün filan yok. Çıkar bunu aklından.”

“Emin misin? Bugün danışmanını ve bir sürü muhafızı kontrol ettim. Wolf’u. Fransa’da bir polisi öldürdüm. Mecbur kalsaydım daha fazlasını da öldürürdüm. Senin ordundan söz ediyorum, Kai. Bu insanlar senin askerlerin. Üstelik kendimi kötü bile hissetmedim çünkü hep bir mazeretim vardı. Tüm bunları herkesin iyiliği için yaptığımı söyleyip durdum. Başarı için fedakârlık şarttı. Ama biliyor musun? Artık aynalara bakamıyorum. Ne aptalca değil mi? Fakat gerçek bu. Levana’nın aynalardan neden bu kadar nefret ettiğini anladım galiba.” Usulca titredi. “Bugün onun sihirbazından birine işkence ettim. Onu istediğim gibi yönlendirmekle yetinmedim. Resmen ona işkence ettim ve bundan zevk aldım.”

“Cinder, bana bak.” Kai avuçlarını onun yanaklarına dayadı. “Korktuğunu biliyorum. Yerden göğe kadar da haklısın. Ama Kraliçe Levana’ya dönüşmüyorsun.”

“Bunu bilemezsin.”

“Biliyorum.”

“Ne de olsa akrabayız. O benim teyzem.”

Kai saçlarını okşadı. “Benim büyük büyük dedem de Sayborg Koruma Kanununu onayladı. Ama biz farklıyız.”

Cinder dudağını ısırdı. *Biz farklıyız.*

“Gel, seninle bir anlaşma yapalım. Onunla akraba olduğunu unutalım gitsin. Çünkü ben de Levana’yla nişanlıyım. Böyle düşününce biraz garip kaçıyor, ha?”

Cinder dayanamayıp yorgun bir tavırla güldü. Kai ona yine sarıldı. Cinder’ın baş ağrısı hafiflemeye başlamıştı. Kai’nin güçlü kalp atışlarını dinledi. Onun kollarında kendini narin bir varlık gibi hissediyordu.

Kırılgan.

Güvende.

Neredeyse bir prenses gibi.

“Kimseye söylemeyeceksin değil mi?” diye mırıldandı.

“Hayır.”

“Ya berbat bir prensessem?”

Kai omzunu silkti. “Ay halkının bir prensese ihtiyacı yok. Bir devrimciye ihtiyaçları var.”

Cinder kaşlarını çattı. “Bir devrimci,” diye tekrarladı. Bundan daha çok hoşlanmıştı.

Birden kapı açıldı.

Cinder’la Kai hızla birbirlerinden uzaklaştı. Kai ayağa fırladı.

Gelen Cress’ti. Soluk soluğa kalmıştı.

“Özür dilerim,” dedi. “Ama Levana...”

“Biliyorum.” Cinder güçlükle ayağa kalktı. “Farafrah’ı duydum.”

Cress dehşetle irileşen gözleriyle kafasını iki yana salladı. “Sadece Farafrah değil. Ay gemileri Dünyanın bütün kıtalarını işgal etti. Binlerce asker şehirlere saldırıyor. Levana’nın özel askerleri...” O kadar şiddetle titriyordu ki, kapının koluna tutunmak zorunda kaldı. “Vahşi hayvanlar gibi insanları katlediyorlar.”

“Dünya ne yapıyor?” diye sordu Kai. “Kendimizi savunuyor muyuz?” Cinder sesindeki değişimi fark etmişti. Tıpkı bir lider gibi konuşuyordu.

“Altı ülke de savaş ilan etti. Bazı şehirleri tahliye emri verildi. Ordu toplanıyor.”

“Altısı da mı?”

Cress yüzüne düşen saçları arkaya attı. “Konn Torin siz dönene kadar Doğu Ulusları’na başkanlık ediyor.”

Cinder’ın göğsüne müthiş bir sıkıntı çöreklenmişti. Kai ona döndüğünde, Cinder aklından geçenleri kolayca okudu.

“Sence de bana şu planı anlatma vaktin gelmedi mi?” diye sordu Kai.

Cinder yumruklarını sıktı. Artık başarılı olabileceklerinden o kadar emin değildi. Levana’nın saldırmak için bir iki gün bekleyeceğini düşünmek hataydı.

Savaş çoktan başlamıştı.

“Hani Ay halkının bir devrimciye ihtiyacı var dedin ya?” Cinder çenesini havaya dikip ona meydan okurcasına baktı, “İşte tam da bunun için Ay Ülkesi’ne gidiyoruz. Ay halkı istedikleri devrimciye kavuşacak.”

Teşekkür

NEREDEN BAŞLASAM?

Macmillan Çocuk Yayınları'nın müthiş ekibi beni zekâları, yaratıcılıkları ve coşkularıyla kendilerine hayran bırakmaya devam ediyor. Editörüm Liz Szabla, yayıncım Jean Feiwel, Lauren Burniac, Rich Deas, Lucy Del Priore, Elizabeth Fithian, Cortney Griffin, Anna Roberto, Allison Verost, Emily Waters-Curley, Ksenia Winnicki ve bu kitapları dünyayla buluşturmak için canla başla çalışan sayısız diğerleri. Hepinize teşekkür ederim.

Temsilci ekibim Jill Griıberg, Cheryl Pientka ve Katelyn Detvveiler bana sonsuz bir cesaret aşıladı. Yaptığınız her şey için minnettarım.

Serinin ilk gününden beri beni paha biçilmez yorumlarıyla aydınlatan okurlarım Tamara Felsinger, Jennifer Johnson ve Meghan Stone-Burgess, sizsiz hiçbir şey yapamazdım. Diğer UM kızları ve bizi bir araya getiren Tuxedo Mask'a teşekkürler.

Blog takipçilerim Melissa Anne, Mark Murata, Kasey Andrews, Brittney, Chantalle, Elizabeth, Megan ve

Goodreads'den Miniwriterl2'ye minnettarım. Onların desteği olmadan *Scarlet* için oluşturduğum tartışma sorularının asla altından kalkamazdım.

Son olarak, eşime, aileme ve arkadaşlarıma binlerce teşekkür. Kitaplarımın tanıtım partilerinde bana yardım eden anneme, çiçeklerimi tasarlayan Leilani'ye, kitap turlarımda saçlarımı yapan Chelsea'ye ve o turlarda delirmememi sağlayan ve bir konuşma sırasında aklıma bir kitap fikri geldiği için duraksadığımda bilmiş bilmiş gülümseyen tatlıma teşekkürler. Sizi seviyorum çocuklar.

İçindekiler